

МАЙСТОР НА ШПИОНСКИЯ ТРИЛЪР

ДАНИЪЛ СИЛВА

АНГЛИЙСКОТО МОМИЧЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДАНИЪЛ СИЛВА АНГЛИЙСКОТО МОМИЧЕ

Превод: Иван Атанасов

chitanka.info

Красивата и интелигентна Маделин Харт е голямата надежда на управляващата партия във Великобритания. Младата жена обаче крие опасна тайна. Тя има любовна афера с министър-председателя Джонатан Ланкастър. Враговете на Ланкастър разбират за извънбрачната му връзка и използват любовницата му, за да го накарат да плати за греховете си.

Маделин Харт изчезва безследно по време на лятната си почивка. Скоро след това пресекретарят на министър-председателя получава плик. В него има бележка, която гласи: *Имате седем дни, иначе момичето ще умре.* Опасявайки се, че евентуален скандал ще компрометира кариерата му, Ланкастър решава да уреди въпроса дискретно. А затова му е необходим опитен и доверен човек — Габриел Алон. Тайният агент се заема с поредната рискована мисия. На карта е заложена не само репутацията на английския премиер, но и животът на Маделин и този на Алон.

Посвещавам отново на съпругата ми — Джейми, и на децата ми — Лили и Николас.

Който води неморален живот, умира по неморален начин.

Корсиканска
поговорка

ПЪРВА ЧАСТ

ЗАЛОЖНИЧКАТА

1.

ПИАНА, КОРСИКА

Те бяха дошли за нея на остров Корсика в края на август. Точното време така и не можа да се определи — „някъде между залез-слънце и обяд на следващия ден“ беше най-доброто описание, което дадоха нейните съквартиранти. По залез-слънце за последен път я бяха видели да отпрашва с червения скутер по алеята на вилата с пърхаща около загорелите ѝ бедра прозрачна памучна пола. По обяд си бяха дали сметка, че леглото ѝ е празно, с изключение на един лековат, наполовина прочетен роман, който миришеше на кокосово масло и слабо на ром. Бяха изминали още двацет и четири часа, преди да решат да се обадят на жандармерията. Беше едно от онези щури лета, а Маделин беше едно от онези щури момичета.

Те бяха пристигнали в Корсика две седмици по-рано — четири красиви девойки и двама сериозни младежи, всичките предани служители на британското правителство или на политическата партия, която бе управляваща по това време. Притежаваха един колективен автомобил — „Рено“ хечбек, достатъчно голям, за да се нагъчат в него петима от тях, и червен скутер, който бе само на Маделин и който тя караше с безразсъдство, граничещо със самоубийство. Тяхната боядисана в охра вила се издигаше в западния край на селото върху стръмна скала с изглед към морето. Беше спретната и малка, от вилите, които агентите по недвижими имоти винаги описваха като „очарователни“. Тя обаче имаше плувен басейн и ограден двор, обрасъл с храсти розмарин и пиперови дървета, и само няколко часа след като се настаняха там, всички свикнаха да се мотаят полуголи под слънцето, към което британските туристи се стремят, без значение къде ги отвеждат пътуванията им.

Макар и най-млада в групата, Маделин бе техният неформален лидер — бreme, което тя приемаше без възражения. Именно Маделин бе успяла да наеме вилата и пак тя уреждаше продължителните обеди, късните вечери и дневните екскурзии сред дивата природа във вътрешността на Корсика, като винаги бе начело със своя скутер по

коварните пътища. Тя нито веднъж не си направи труда да погледне някоя карта. Енциклопедичните си знания за географията, историята, културата и кухнята на острова бе придобила през периода на интензивно проучване и подготовка, проведени през седмиците преди пътуването. Изглежда, Маделин не бе оставила нищо на случайността. Но пък и тя рядко го правеше.

Беше постъпила в централата на партията в Милбанк преди две години, след като бе завършила икономика и социална политика в Единбургския университет. Въпреки второразредното ѝ образование — повечето нейни колеги бяха продукт на елитните държавни училища и Оксбридж^[1], — тя бързо се издигна, минавайки през няколко чиновнически длъжности, преди да бъде назначена за директор „Работа в общността“.

Нейната работа, както тя често я описваше, бе да набира гласове сред британските социални групи, които нямаха интерес да подкрепят партията, нейната платформа или нейните кандидати. Всички бяха на мнение, че постът ѝ е само междинна спирка по пътя към нещо по-добро. Бъдещето на Маделин беше блестящо, „ярко като слънчево изригване“ по думите на Полин, която бе наблюдавала кариерното издигане на младата си колежка с немалко завист. Според слуховете, някой високопоставен човек в партията бе взел под крилото си Маделин. Някой, близък до министър-председателя. Може би дори самият премиер. Със своята фотогеничност, остър ум и безгранична енергия Маделин бе подготвяна за запазено място в Парламента и свое собствено министерство. Беше само въпрос на време. Или поне така казваха.

Това правеше още по-странен факта, че на двайсет и седем години, Маделин Харт все още нямаше романтична връзка. Когато я подпитваха защо няма любовен живот, тя заявяваше, че е твърде заета за мъже. Според Фиона — лукавата тъмнокоса красавица от канцеларията на кабинета, това обяснение бе подозрително. Или по-точно казано, тя смяташе, че Маделин не е искрена: двуличието бе едно от най-същностните качества на Фиона, оттам и интересът ѝ към партийната политика. В подкрепа на своята теория тя отбелязваше, че докато Маделин е много словоохотлива почти по всяка тема, която можеш да си представиш, когато стане дума за личния ѝ живот, е необичайно сдържана.

— Да — каза Фиона, — тя с готовност подхвърля от време на време по някоя безобидна пикантерия за трудното си детство: мрачното общинско жилище в Есекс, бащата, чието лице едва си спомня, алкохолизирания брат, който не е работил нито един ден в живота си, но всичко останало крие зад дълбок ров и каменни стени. Нашата Маделин може да е сериен убиец или скъпоплатена проститутка и никой от нас да не знае.

Обаче Алисън — дребна служителка в Министерството на вътрешните работи с разбито сърце, имаше друга теория.

— Клетото агънце е влюбено — заяви тя един следобед, докато гледаше как Маделин излиза като богиня от водата в заливчето под вилата. — Бедата е в това, че въпросният човек не отвърща на чувствата ѝ.

— Защо не отвърща? — попита сънливо Фиона изпод огромната козирка на шапката си.

— Може би не е в състояние да го направи.

— Женен?

— Ама, разбира се.

— Копеле.

— Ти никога ли не си...?

— Имала връзка с женен мъж?

— Да.

— Само два пъти, но смятам да го направя и трети път.

— Ще гориш в ада, Фи.

— Надявам се да е така.

Именно тогава, в следобедна седмия ден, и при наличието на минимални доказателства, трите девойки и двамата младежи, отседнали с Маделин Харт в наетата в покрайнините на Пиана вила, се заеха да ѝ намерят гадже.

— И не просто какво да е гадже — подчерта Полин. — Той трябва да е на подходяща възраст, с хубава външност и добре възпитан, със стабилно финансово положение и психично здраве, без позорни семейни тайни и да не спи с други жени.

Фиона, най-опитната по сърдечните въпроси, обяви, че това е невъзможна мисия.

— Такъв не съществува — поясни тя с досадата на жена, която е прекарала много време да търси подобен мъж. — А ако съществува,

или е женен, или е толкова самовлюбен, че няма да обърне пукнатото внимание на бедничката Маделин.

Въпреки нейните опасения, Фиона се хвърли с главата напред в предизвикателството — ако не за друго, защото това щеше да придаде лека интрига на почивката. За щастие тя не страдаше от недостиг на потенциални цели, защото, изглежда, половината от населението на Югоизточна Англия бе напуснало своя просмукан с влага остров, за да се порадва на корсиканското слънце. Имаше цяла колония финансисти от Лондонското сити, които бяха наели вили в северния край на залива Порто. Тук бяха и група художници, които живееха като цигани в едно хълмисто градче в Кастанича, както и група актьори, които се бяха настанили на плажа в Кампоморо. Имаше и делегация от политици от опозицията, които крояха планове за връщане във властта в една вила на върха на скалите в Бонифачо. Използвайки работата си в Министерски съвет като визитна картичка, Фиона бързо организира поредица от импровизирани срещи. И всеки път — било то на вечеря, на разходка в планината или на следобедно питие на плажа — тя набелязваше най-приемливия кандидат от присъстващите мъже и го слагаше до Маделин. Обаче никой не успя да прескочи нейните „стени“, дори и младият актьор, който наскоро бе изиграл успешно главна роля в най-популярния за сезона мюзикъл на Уест Енд.

— Тя явно е лудо влюбена — заключи Фиона, докато се връщаха към вилата късно една вечер, а Маделин караше отпред червения си скутер в нощния мрак.

— Според теб кой е той? — попита Алисън.

— Не знам — отвърна завистливо Фиона. — Но трябва да е някой много специален.

Точно тогава, когато оставаше малко повече от седмица до планираното им завръщане в Лондон, Маделин започна да прекарва значително време сама. Всяка сутрин тя излизаше рано от вилата — обикновено преди другите да са станали — и се връщаше късно следобед. Когато я питаха къде е била, отговаряше уклончиво и на вечеря често бе потисната или замислена. Алисън, естествено, се боеше от най-лошото: че любимият на Маделин, който и да беше той, ѝ е писал, че повече не се нуждае от нея. Но на следващия ден, като се върнаха във вилата от пазаруване, Фиона и Полин радостно заявиха, че

Алисън греши. Изглежда, че любимият на Маделин бе пристигнал в Корсика. И Фиона имаше снимки, с които да го докаже.

* * *

Бяха я видели в два и десет следобед в ресторант „Ле Палмие“ на кея „Адолф Ландри“ в Калви. Маделин седеше на една маса край пристанището, извърнала леко глава към морето, сякаш не забелязваше мъжа на отсрещния стол. Очите ѝ бяха скрити зад големи слънчеви очила. Сламена шапка с ефектна черна панделка засенчваше безупречното ѝ лице. Полин бе понечила да се приближи до масата, но Фиона, долавяйки напрегнатата интимност в обстановката, ѝ бе предложила по-бързо да се махат оттам. Тя обаче се бе забавила достатъчно дълго, за да направи тайно първата уличаваща снимка с мобилния си телефон. Маделин, изглежда, не забеляза това натрапване, но не и мъжът. В мига, в който Фиона натисна бутона на камерата, той рязко обърна глава, сякаш предупреден от някакъв първичен инстинкт, че се опитват да запечатат образа му.

След като изтичаха до близката бирария, Фиона и Полин внимателно разгледаха мъжа на снимката. Косата му беше сиворуса, развяна от вятъра и момчешки непокорна. Тя падаше върху челото му и обрамчваше ъгловатото му лице, доминирано от малка, по-скоро сурова на вид уста. Носеше облекло, подходящо за крайбрежието: бели панталони, памучна риза на сини райета, голям часовник за гмуркане, платнени мокасини с подметки, които не биха оставили следи по корабна палуба. Точно такъв човек беше той, решиха те. Човек, който никога не оставя следи.

Предположиха, че е англичанин, макар че можеше да е германец или скандинавец, или пък, помисли си Полин, потомък на полски благородници. Парите явно не бяха проблем, както се виждаше от бутилката скъпо шампанско, оросена с капчици вода в сребърната кофичка с лед, поставена в края на масата. Богатството му бе спечелено, а не наследено, решиха те, и то не по съвсем законен начин. Мъжът беше комарджия. Имаше сметки в швейцарски банки. Посещаваше опасни места. Но най-вече беше предпазлив. Делата му, точно като платнените му обувки, не оставяха следи.

Обаче най-много ги заинтригува Маделин. Тя вече не беше девойката, която познаваха от Лондон, нито дори тази, с която споделяха вилата през последните две седмици. Стори им се, че сега изражението и държанието ѝ са съвсем различни — като на актриса в друг филм. Тя беше друга жена. Свели глави над мобилния телефон като две ученички, Фиона и Полин написаха диалог и вдъхнаха живот на героите. В тяхната версия на историята аферата бе започнала съвсем невинно със случайна среща в някой скъп магазин на Ню Бонд стрийт. Флиртът е бил продължителен, а задълбочаването му — щателно планирано. Но краят на историята за момента им убягваше, защото в реалния живот той предстоеше да бъде написан. И двете обаче бяха единомудни, че ще бъде трагичен.

— Тези истории завършват *винаги* така — заключи Фиона, базирайки се на личния си опит. — Момиче среща момче. Момичето се влюбва в момчето. Момчето е наранено и прави всичко възможно да съсипе момчето.

Този следобед Фиона направи още две снимки на Маделин и нейния любим. На едната се виждаха как се разхождат по кея под ярките слънчеви лъчи, като ръцете им плахо се докосваха. На втората се разделяха, без да разменят дори една целувка. След това мъжът се качи в надуваема лодка „Зодиак“ и се насочи към пристанището. Маделин яхна червения си скутер и пое обратно към вилата. Когато пристигна, вече не носеше сламената шапка с ефектната черна панделка. Вечерта, докато разказваше как е прекарала следобеда, тя не спомена за посещението си в Калви, нито за обяда си със заможния на вид мъж в „Ле Палмие“. Фиона намери изпълнението ѝ за доста впечатляващо.

— Нашата Маделин е изключително добра лъжкиня — каза тя на Полин. — Може би са наистина прави, когато казват, че я очаква бляскаво бъдеще. Кой знае? Един ден може да стане дори министър-председател.

* * *

Тази вечер четирите красиви девойки и двамата сериозни младежи, отседнали във вилата, планираха да вечерят в съседния град

Порто. Маделин направи резервацията на нейния ученически френски и даже убеди собственика на ресторанта да им запази най-хубавата маса — тази на терасата с изглед към скалистия залив. Решено бе, че ще отидат до ресторанта с обичайните превозни средства, но малко преди седем часа Маделин обяви, че ще отскочи до Калви за едно питие със стар приятел от Единбург.

— Ще се срещнем в ресторанта — извика тя през рамо, като отпраши с пълна скорост по алеята. — И за бога, опитайте се този път за разнообразие да дойдете навреме. — След това изчезна от погледа им. На никого не му се видя странно, когато тя не се появи на вечерята. Нито се разтревожиха, когато на сутринта откриха, че леглото ѝ е празно. Беше едно от онези щури лета и Маделин беше едно от онези щури момичета.

[1] Термин, получен от сливането на имената Оксфорд и Кеймбридж. Във Великобритания и англоговорещия свят с термина се назовават двата университета едновременно или единият от тях. — Б.пр. ↑

2.

КОРСИКА — ЛОНДОН

Френската национална полиция официално обяви Маделин за изчезнала в 14:00 ч. в последния петък на месец август. След тридневно издирване те не намериха никаква следа от нея, освен червения скутер, който бе открит с разбит преден фар в една изолирана клисура близо до връх Монте Чинто. В края на седмицата в полицията почти бяха загубили надежда, че ще я открият жива. Пред обществото те твърдяха, че случаят си остава преди всичко издирване на изчезнала британска туристка. Обаче неофициално вече търсеха нейния убиец.

Нямаше други потенциално заподозрени лица или такива, които да представляват интерес за полицията, освен мъжа, с когото тя бе обядвала в „Ле Палмие“ следобеда преди нейното изчезване. Но също като Маделин, той сякаш се бе изпарил от лицето на земята. Дали беше таен любовник, както Фиона и другите подозираха, или се бяха запознали наскоро на Корсика? Дали беше англичанин? Или пък французин? Или, както се изрази един разочарован детектив, беше извънземен от друга галактика, който се е превърнал в частици, които са се отправили обратно към кораба-майка? Сервитьорката от „Ле Палмие“ не оказа кой знае каква помощ. Тя си спомни, че мъжът говорел на английски с девойката със сламената шапка, но поръчал на безупречен френски. Сметката, която платил в брой с чисто нови банкноти, които поставил на масата като обигран комарджия, както и големият бакшиш, който оставил, били рядкост в днешно време в Европа, и как не, при тази икономическа криза и всичко останало. Обаче най-ярко си спомняше ръцете му — слабо окосмени, без никакви лунички или белези, с чисти нокти. Той очевидно полагал грижи за ноктите си. Тя харесвала това у мъжете.

Снимката му, която дискретно бе показана в по-изисканите барове и ресторанти на острова, не предизвика нищо повече от апатично повдигане на рамене. Изглежда, никой не го беше виждал. Ако го бяха виждали, то не си спомняха лицето му. Мъжът беше като всички други позьори, които всяко лято се появяваха на брега на

Корсика: хубав тен, скъпи слънчеви очила, златен швейцарски часовник на китката. Той беше поредният никой с кредитна карта и красиво момиче от другата страна на масата. Мъж, когото вече бяха забравили.

Това може би важеше за собствениците на магазини и ресторанти в Корсика, но не и за френската полиция. Тя пусна снимката му за проверка през всичките бази данни за криминално проявени лица, с които разполагаха, а след това и през още няколко други. И когато всички търсения не показаха и най-малкото съответствие, започнаха да обсъждат дали да пуснат снимка във вестниците. Имаше някои, особено сред по-висшестоящите, които бяха против подобна мярка. В края на краищата, казаха те, възможно е вината на клетия човек да е единствено съпружеската изневяра, а тя не е престъпление във Франция. Но когато изтекоха още три денонощия без никакъв особен напредък, стигнаха до заключението, че нямат друг избор, освен да се обърнат за помощ към широката общественост. Две внимателно изрязани снимки бяха предоставени на пресата — едната, на която мъжът седеше в „Ле Палмие“, а на другата вървеше по кея — и до вечерта следователите бяха затрупани със стотици обаждания. Те бързо отсяха лъжливите и странните сведения и съсредоточиха ресурсите си само върху онези, които изглеждаха правдоподобни. Но нито едно не даде резултат. Седмица след изчезването на Маделин Харт, единственият им заподозрян все още беше човек без име и дори без националност.

Въпреки че полицията не разполагаше с обещаващи следи, това не означаваше, че страдаше от липса на теории. Част от детективите смятаха, че мъжът от „Ле Палмие“ е убиец психопат, който е подмамил Маделин в капан. Други го считаха за човек, който просто е бил на грешното място в грешното време. Според тяхната теория той беше женен и поради тази причина не можеше да се покаже и да сътрудничи на полицията. Що се отнася до съдбата на Маделин, те твърдяха, че вероятно тя е жертва на обир, завършил зле — сама млада жена на мотор, сигурно е била лесна мишена. Рано или късно щяха да открият трупа ѝ. Морето щеше да го изхвърли, някой турист щеше да попадне на него сред хълмовете или някой земеделец щеше да се натъкне на него, докато оре нивата си. Така се случваше обикновено на острова. На Корсика мъртъвците не оставаха скрити задълго.

Във Великобритания провалите на полицията бяха повод да се сипят нападки срещу французите. Но по-голямата част от пресата, дори вестниците, симпатизиращи на опозицията, разглеждаше изчезването на Маделин като национална трагедия. Нейното забележително издигане от обикновено момиче, живяло в общинско жилище в Есекс, беше хронологично описано, а в изявленията на много партийни величия се говореше за преждевременно прекъсната многообещаваща кариера. Нейната разплакана майка и безполезният ѝ брат дадоха само едно телевизионно интервю и след това изчезнаха от общественото ползрение. Същото се случи и с приятелите ѝ, с които бе почивала на Корсика. При завръщането им в Англия те се появиха заедно на пресконференция на летище Хийтроу, наглеждана зорко от екип от пиар специалисти на партията. След това отказаха всички поискани от тях интервюта, в това число и тези, които вървяха с предложение за изгодни суми. В репортажите нямаше и намек за скандал. Нямаше материали за тежки отпускарски запои, сексуални лудории или нарушения на обществения ред, само обичайните безсмислици за опасностите, пред които са изправени младите жени, пътуващи в чужбина. В партийната централа екипът на пресслужбата тихомълком се поздравя за умелото справяне с този случай, докато членовете на политическия кабинет забелязаха значително покачване на рейтинга на премиера. Помежду си те го нарекоха „ефекта Маделин“.

Постепенно статиите за нейната участ минаха от първа на вътрешните страници, а до края на септември изчезнаха напълно от вестниците. Беше есен и бе настъпило време да се върнат към работата на правителството. Предизвикателствата пред Великобритания бяха огромни: икономиката се намираще в рецесия, еврозоната — на животоподдържащи системи, а списъкът с нерешени социални проблеми, които разяждаха обществото в Обединеното кралство, бе дълъг. И като капак на всичко се задаваха избори. Министър-председателят многократно бе намеквал, че възнамерява да ги насрочи преди края на годината. Той си даваше ясна сметка за политическите опасности, които криеше едно отстъпление от казаното — Джонатан Ланкастър бе настоящият премиер на Великобритания именно защото неговият предшественик бе пропуснал да насрочи избори след месеци заиграване с обществеността. Ланкастър — тогава лидер на

опозицията, го бе нарекъл „Хамлет от Номер 10^[1]“ и смъртоносната рана бе нанесена.

Това обясняваше защо напоследък Саймън Хюит, пресекретар на премиера, не спеше добре. Безсънието му се проявяваше по един и същи начин. Изтощен от смазващото еднообразие на работата си, той заспиваше бързо, обикновено с подпряна на гърдите му папка, само за да се събуди след два-три часа. А щом се отърсеше от съня, мислите му започваха да препускат. След четири години в правителството Саймън като че ли не можеше да се съсредоточи върху нищо друго, освен върху отрицателното. Такава беше съдбата на пресекретаря на Даунинг стрийт. В света на Хюит нямаше триумфи, само бедствия и катастрофи. Също като земетресенията, те варираха от малки трусове, които едва се усещаха, до сеизмични катаклизми, разрушаващи сгради и отнемачи човешки животи. От Саймън се очакваше да предсказва приближаващите бедствия и ако е възможно, да ограничава щетите. Напоследък той все по-често си даваше сметка, че задълженията му са неизпълними. В най-мрачните моменти това му носеше някакво успокоение.

Някога той беше човек, с когото трябваше да се съобразяват. Като завеждащ на политическата рубрика на „Таймс“, Хюит беше една от най-влиятелните личности в Уайтхол^[2]. Само с няколко изречения на остроото си като бръснач перо той можеше да закопае политиката на дадено правителство, заедно с кариерата на министъра, който я беше прокарал. Саймън разполагаше с толкова огромна власт, че нито едно правителство не внасяше за разглеждане важен законопроект, без първо да го обсъди с него. И нито един политик, който мечтаеше за по-бляскаво бъдеще, не си и помисляше да се кандидатира за ръководен партиен пост, без първо да си осигури подкрепата на Хюит. Един от тези политици беше Джонатан Ланкастър — бивш адвокат от Сити, избран за депутат от района на лондонските предградия. Отначало Саймън не обърна голямо внимание на Ланкастър: той беше твърде изискан, твърде красив и твърде привилегирован, за да го вземе на сериозно. Но с течение на времето Хюит бе започнал да го намира за способен мъж с идеали, който иска да възроди своята умираща политическа партия, а след това да преобрази страната. И още по-изненадващо, Саймън откри, че наистина харесва Ланкастър, което не беше добър знак. И тъй като отношенията им станаха по-близки, те

прекарваха повече време да обсъждат как да бъде поправен моралният и социалният упадък на обществото, отколкото политическите машинации в Уайтхол. В изборната нощ, когато Джонатан победи, спечелвайки най-голямото парламентарно мнозинство през последните трийсет години, Хюит бе един от първите, на които той се обади. „Саймън — бе казал Джонатан със своя убедителен глас. — Имам нужда от теб. Не мога да го направя сам.“ След това Хюит бе написал възторжена статия за шансовете за успех на Ланкастър, знаейки много добре, че след няколко дни ще работи за него на Даунинг стрийт.

Сега Саймън отвори бавно очи и се втренчи презрително в часовника на нощното си шкафче. Той показваше 3:42 ч. сутринта, сякаш му се подиграваше. До него бяха трите мобилни телефона, всичките напълно заредени за яростната медийна атака през идващия ден. Искаше му се да може толкова лесно да зареди и „батериите“ на собствения си организъм, но на този етап никакво количество сън или тропическо слънце не можеше да поправи щетите, които бе нанесъл на тялото си, достигнало средна възраст. Саймън погледна към Ема. Както обикновено, тя спеше дълбоко. Някога той щеше да измисли някой сладострастен начин да я събуди, но не и сега; семейното им ложе се бе превърнало в угаснало огнище. За един кратък период Ема бе съблазнена от блясъка на работата му на Даунинг стрийт, но скоро бе започнала да негодува срещу робската му преданост към Ланкастър. Тя гледаше на премиера почти като на любовен съперник и омразата ѝ към него бе достигнала ирационални размери.

— Ти си два пъти по-добър от него, Саймън — беше му заявила тя снощи, преди да го целуне без любов по увисналата буза. — И все пак, по някаква незнайна причина, смяташ, че трябва да играеш ролята на негов слуга. Може би някой ден ще ми кажеш защо.

Хюит знаеше, че няма да заспи отново, не и сега, така че остана буден в леглото и се заслуша в поредицата от звуци, които бележеха началото на деня му. Тупването на сутрешните вестници на прага му. Бълбукането на пълнещата се с вода автоматична кафемашина. Бръмченето на правителствения седан на улицата под прозореца му. Като стана внимателно, за да не събуди Ема, той облече халата си и заслиза с тихи стъпки към кухнята. Кафемашината гневно съскаше. Саймън си наля чаша кафе — черно заради нарастващата обиколка на талията му, и го занесе в антрето. Когато отвори вратата, го посрещна

порив на влажен вятър. Обвитата с найлон купчина вестници лежеше на изтривалката до глинената саксия с повехнал здравец. Като се наведе, видя и нещо друго: плик, двайсет на двайсет и пет сантиметра, плътно залепен, без никакви надписи и маркировка. Хюит веднага разбра, че не е изпратен от Даунинг стрийт — никой от екипа му не би посмял да остави пред вратата му дори и най-незначителния документ. Ето защо пратката трябваше да е от другаде. Не беше нещо необичайно; старите колеги от пресата знаеха адреса му в Хампстед и винаги щяха да оставят пакети за него. Малки подаръци за своевременна информация. Гневни тиради във връзка с доловено пренебрежение. Неприличен слух, който е прекалено деликатен, за да бъде изпратен по електронната поща. Саймън считаше за необходимо да бъде в крак с последните клюки от Уайтхол. Като бивш репортер знаеше, че онова, което се казва зад гърба на човека, често пъти е много по-важно от това, което е написано за него на първите страници.

Той побутна плика с върха на чехъла си, за да се увери, че не съдържа кабели или батерии, после го постави върху купчината вестници и се върна в кухнята. След като включи телевизора и намали звука до шепот, извади вестниците от найлоновата опаковка и бързо прегледа първите страници. В тях преобладаваше предложението на Ланкастър да направи британската промишленост по-конкурентоспособна чрез намаляване на данъчните ставки. „Гардиън“ и „Индипендънт“ бяха предвидимо потресени, но благодарение на усилията на Хюит по-голямата част от медийното отразяване беше положителна. Другите новини от Уайтхол за щастие бяха добри. Нямаше сътресения, нито дори и лек трус.

Като прегледа така наречените „авторитетни“ вестници, Саймън прочете набързо таблоидите, които смяташе за по-добър барометър на британското обществено мнение, отколкото всички социологически проучвания. После, след като си доля кафе, отвори анонимния плик. В него имаше три неща: DVD, лист хартия с формат А4 и една снимка.

— Мамка му — изруга тихо. — Мамка му! Мамка му!

* * *

Случилото се след това щеше да стане по-късно източник на много спекулации, а за Саймън Хюит — бивш политически журналист, който със сигурност трябваше да е най-наясно — на немалко обвинения. Защото, вместо да се свърже с лондонската полиция, както изискваше британският закон, той занесе плика и неговото съдържание в кабинета си на Даунинг стрийт №12, намиращ се само през две врати от официалната резиденция на министър-председателя, която бе на № 10. След като проведе в осем часа обичайния брифинг със сътрудниците си, по време на който не спомена нищо за съдържанието на плика, той го показва на Джеръми Фалън — началник на кабинета и политически съветник на Ланкастър. Фалън беше най-могъщият началник на кабинет в британската история. Неговите служебни задължения включваха стратегическо планиране и координиране на политиките между различните министерства, което му даваше правомощията да си пъха носа навсякъде, където намери за добре. В пресата често го наричаха „мозъка на Ланкастър“, което доста му допаднаше, но обиждаше премиера.

Реакцията на Фалън се отличаваше само по избора на ругатня. Първият му импулс бе да занесе веднага материала на Ланкастър, но тъй като беше сряда, изчака премиерът да преживее седмичната смъртоносна „гладиаторска“ среща, известна като „Въпроси към министър-председателя“. В нито един момент по време на срещата Ланкастър, Хюит или Джеръми Фалън не предложиха да предадат материала на съответните органи. Тримата бяха единодушни, че се нуждаят от дискретен и опитен човек, на когото преди всичко можеше да се вярва, че ще защитава интересите на премиера. Фалън и Хюит поискаха от Ланкастър да им даде имената на потенциални кандидати и той им каза само едно име. Лицето бе свързано с него по роднинска линия и нещо по-важно — имаше неплатен дълг. „В такива случаи личната преданост е от голямо значение — каза министър-председателят, — но ефикасността е много по-практична.“

Вследствие на това на Даунинг стрийт дискретно бе повикан Грeъм Сиймор, дългогодишният заместник-директор на британската служба за сигурност, известна още като МИ5. Много по-късно Сиймор щеше да опише срещата, проведена в личния кабинет на премиера под портрета на намръщената баронеса Тачър, като най-трудната в неговата кариера. Той се съгласи да помогне на министър-председателя

без колебание, защото така постъпваха хората като Греъм Сиймор при такива обстоятелства. Въпреки това даде ясно да се разбере, че ако някога участието му в тази работа стане публично достояние, ще съсипе отговорните за това лица.

Така че остана да се определи само самоличността на оперативния агент, който щеше да проведе издирването. Както Ланкастър преди него, Греъм Сиймор имаше само един кандидат. Той не сподели името му с премиера. Вместо това, използвайки средства от една от многото тайни оперативни сметки на МИ5, Сиймор си резервира място за вечерния полет на „Бритиш Еървейс“ до Тел Авив. Когато самолетът бавно се отдалечи от терминала, той се зае да обмисля как е най-добре да подходи. Личната преданост бе от голямо значение в такива случаи, но ефикасността бе много по-практична.

[1] Популярно кратко наименование на Даунинг стрийт № 10, където се намира резиденцията на британския министър-председател и седалището на британското правителство. — Б.пр. ↑

[2] Улица в централната част на Лондон, на която се издигат държавните ведомства и министерства, заради което името Уайтхол често се използва като название за цялата британска правителствена администрация. — Б.пр. ↑

3. ЙЕРУСАЛИМ

В центъра на Йерусалим, недалеч от пешеходната улица „Бен Йехуда“, се намираше тихата зашумена уличка „Наркис“. Жилищната кооперация на номер 16 беше малка, само на три етажа, и бе частично скрита зад здрава стена от варовик и извисяващо се в предната градина евкалиптово дърво. Апартаментът на най-горния етаж се различаваше от останалите в сградата само по това, че някога бе собственост на тайната разузнавателна служба на Израел. Той имаше просторна всекидневна, малка кухня, обзаведена с модерни електроуреди, трапезария и две спални. По-малката от двете спални — онази, която бе предназначена за детска стая, старателно бе трансформирана в ателие на професионален художник. Обаче Габриел още предпочиташе да работи във всекидневната, където хладният бриз, влизащ през отворените френски врати, отнасяше миризмата на разтворителите, които ползваше.

В момента той използваше внимателно дозиран разтвор на ацетон, спирт и дестилирана вода, който бе научил във Венеция от великия реставратор на картини Умберто Конти. Сместа бе достатъчно силна, за да разтвори повърхностните замърсявания и стария лак, но нямаше да наруши оригиналната рисунка на художника. Сега той топна ръчно направения памучен тампон в разтвора и с леко въртеливо движение го прокара върху вирнатите гърди на Сузана. Тя бе извърнала очи и сякаш само смътно си даваше сметка за двамата развратни старци, които я гледаха как се къпе, надничайки над градинската стена. На Габриел, който бе необичайно покровителствен към жените, му се искаше да може да се намеси и да ѝ спести травмата от това, което щеше да последва — фалшивите обвинения, съдебния процес, смъртната присъда. Вместо това, той внимателно прокараваше памучния тампон върху гърдите ѝ и гледаше как пожълтялата ѝ кожа ставаше сияйно бяла.

Когато тампонът се замърси, Алон го постави в херметически затваряща се колба, за да не излизат изпаренията. Докато приготвяше

друг, очите му бавно обходиха повърхността на картината. Досега тя бе приписвана на последовател на Тициан. Но настоящият ѝ собственик — известният лондонски търговец на картини Джулиан Ишърууд, беше убеден, че картината произхожда от ателието на Якопо Басано^[1].

Габриел бе на същото мнение — наистина сега, когато бе открил някои елементи от маниера на рисуване, виждаше доказателства за четката на самия майстор, особено във фигурата на Сузана. Той познаваше много добре стила на Басано: беше изучавал обстойно картините му по време на стажа си и бе прекарал няколко месеца в Цюрих, за да реставрира ценна творба на Басано за един частен колекционер. През последната вечер на престоя си бе убил мъж на име Али Абдул Хамиди в една влажна уличка близо до реката. Хамиди — обигран палестински терорист, чиито ръце бяха изцапани с много израелска кръв, се представяше за драматург и Габриел го бе възнаградил със смърт, достойна за неговите литературни претенции.

Алон топна новия тампон в разтворителя, но преди да успее да поднови работата си, от улицата долетя познатото бръмчене на мощен автомобил. Той излезе на терасата, за да потвърди подозренията си, и след това откряна входната врата на апартамента.

Не след дълго Ари Шамрон вече седеше на една дървена табуретка до Габриел. Носеше панталони в цвят каки, бяла памучна риза и кожено яке, скъсано на дясното рамо, а грозните му очила блестяха на светлината на халогенните работни лампи. На лицето му, набраздено от дълбоки бръчки, бе изписано силно отвращение.

— Надуших миризмата на тези химикали още щом слязох от колата — каза Шамрон. — Представям си какви щети си нанесъл на тялото си след всичките тези години.

— Бъди сигурен, че те са нищо в сравнение с тези, които ти си му нанесъл — отвърна Габриел. — Изненадан съм, че все още мога да държа четка.

Той допря внимателно мокрия тампон до плътта на Сузана и леко го завъртя. Ари погледна намръщено часовника си от неръждаема стомана, сякаш той вече не вървеше точно.

— Нещо не е наред ли? — поинтересува се Алон.

— Просто се чудех кога ще се сетиш да ми предложиш чаша кафе.

— Знаеш къде се намира всичко. Сега ти на практика живееш тук.

Шамрон промърмори на полски нещо за неблагодарността на децата. След това стана от табуретката, като се облегна тежко на бастуна си, и се отправи към кухнята. Напълни чайника с вода от чешмата, но при вида на множеството бутони и копчета на печката на лицето му се изписа объркване. Ари Шамрон на два пъти бе оглавявал тайната разузнавателна служба на Израел, а преди това бе един от нейните най-награждавани полеви агенти. Но сега, в напреднала възраст, изглеждаше неспособен да свърши и най-елементарните домакински дейности. Кафемашини, блендери, тостери: тези уреди бяха загадка за него. Многострадалната му съпруга — Геула, често се шегуваше, че ако бъде оставен сам, великият Ари Шамрон ще умре от глад в къща, пълна с храна. Габриел включи печката и продължи да работи. Шамрон застана пред френския прозорец и запали цигара. Вонята на турския му тютюн скоро надви острата миризма на разтворителя.

— Трябва ли да пушиш? — попита Габриел.

— Да — отвърна Ари.

— Какво правиш в Йерусалим?

— Премиерът искаше да поговорим.

— Наистина ли?

Шамрон го изгледа през облак сиво-синкав дим.

— Защо те изненадва фактът, че министър-председателят е поискал да ме види?

— Защото...

— Защото съм стар и без значение ли? — прекъсна го Ари.

— Ти си неразумен, нетърпелив и от време на време ирационален, но никога не си бил без значение.

Шамрон кимна в знак на съгласие. Старостта му бе дала възможност поне да види своите недостатъци, макар че го бе лишила от нужното време, за да ги поправи.

— Как е той? — попита Габриел.

— Както можеш да си представиш.

— За какво си говорихте?

— Разговорът ни засегна широк кръг въпроси и беше напълно откровен.

— Това означава ли, че двамата си крещяхте един на друг?

— Крещял съм само на един министър-председател.

— На кого? — полюбопитства Алон.

— На Голда — отговори Шамрон. — Беше в деня след Мюнхен^[2]. Казах ѝ, че трябва да променим нашата тактика, че трябва да отвърнем с терор на терористите. Дадох ѝ списък с имената на мъжете, които трябваше да умрат. Голда не беше съгласна.

— И ти ѝ се разкрещя?

— Не беше един от хубавите ми моменти.

— Как реагира тя?

— Естествено, и тя ми се развика. Но в крайна сметка се съгласи с мен. След това изготвих друг списък с имена — имената на младите мъже, които ми бяха нужни за изпълнение на операцията. Всички се съгласиха без колебание. — Ари направи пауза и след това добави: — Всички, освен един.

Габриел мълчаливо постави замърсения тампон в херметично затварящата се колба. Тя спря вредните изпарения на разтворителя, но не и спомена за първата му среща с човека, когото наричаха *мемунех* — единствения шеф. Това се бе случило само на няколко метра от мястото, където се намираше сега, в кампуса на Академията за изящни изкуства и дизайн „Бецалел“. Габриел току-що бе излязъл от лекция за творчеството на известния немски експресионист Виктор Франкел, който по една случайност му беше дядо по майчина линия. Шамрон го чакаше в края на огрения от слънцето двор — нисък и сух като желязо мъж с грозни очила и зъби като на стоманен капан. Както винаги, той бе добре подготвен. Знаеше, че Алон е израснал в забутано село в Долината на Израил и че ненавижда земеделието. Знаеше, че майка му, самата тя талантива художничка, бе успяла да оцелее в лагера на смъртта в Биркенау, но не можеше да се справи с рака, който опустошаваше тялото ѝ. Знаеше също, че първият език на Габриел е немският и че той си остава езикът на неговите мечти. Цялата информация се намираше в папката, която Шамрон държеше в своите пожълтели от никотина пръсти.

— Операцията ще се нарича „Божи гняв“ — каза му той през онзи ден. — Не става въпрос за справедливост. Става дума чисто и просто за отмъщение — отмъщение за отнетия в Мюнхен живот на

единайсет невинни хора. — Алон му беше казал да намери някого друго. — Аз не искам някой друг — бе отвърнал Ари. — Искам теб.

През следващите три години Габриел и другите оперативни агенти от операция „Божия гняв“ дебнеха жертвите си из цяла Европа и Близкия изток. Въръжен с „Берета“ 22. калибър — оръжие, подходящо за убиване от близко разстояние, Алон лично бе елиминирал шестима членове на „Черния септември“. Когато бе възможно, бе изстрелвал в тях по одинайсет куршума — по един за всеки израелски спортист, убит в Мюнхен. Когато най-накрая се завърна у дома, слепоочията му бяха посребрени, а лицето му бе състарено с двайсет години. Тъй като вече не можеше да твори, замина за Венеция, за да учи реставрация. След като си почина, Габриел се върна да работи за Шамрон. През следващите години изпълни някои от най-легендарните операции в историята на израелското разузнаване. Сега, след дълги години непрестанно скитане, най-после се бе върнал в Йерусалим. Най-доволен от този факт бе Ари, който го обичаше като свой син и ползваше апартамента на улица „Наркис“, сякаш бе негово собствено жилище. Някога Алон се дразнеше от постоянното му присъствие, но вече не беше така. Великият Ари Шамрон беше вечен, но тялото, което подслоняваше неговия дух, нямаше да трае вечно.

Нищо не бе нанесло повече вреда на здравето на Шамрон, отколкото неспирното му пушене. Беше придобил този навик още като млад в Полша и той се бе задълбочил още повече, след като бе дошъл в Палестина, където бе участвал във войната, довела до независимостта на Израел. Сега, докато разказваше за срещата си с министър-председателя, Ари щракна старата си запалка „Зипо“ и запали още една от смърдящите си цигари.

— Премиерът е изнервен много повече от обикновено. Предполагам, че има право. Арабската пролет е потопила в хаос целия регион. И иранците са все по-близо до реализирането на ядрените си мечти. В скоро време те ще влязат в „зона на имунитет“ и ще бъде невъзможно да употребим военна сила без помощта на американците. — Шамрон затвори запалката си с едно щракване и погледна към Габриел, който бе възобновил работата си по картината. — Слушаш ли ме?

— Всяка твоя дума.

— Докажи го.

Алон повтори дословно последното му изявление. Ари се усмихна. Считаше безупречната памет на Габриел за едно от най-добрите си постижения. Той взе да върти запалката между пръстите си — две завъртания надясно, две наляво.

— Проблемът е, че американският президент отказва да постави каквито и да било ясно очертани граници. Той заявява, че няма да позволи на иранците да изработят ядрено оръжие. Но тази декларация е безсмислена, ако те имат *потенциалните възможности* да го изработят в най-скоро време.

— Също като японците.

— Япония не е управлявана от фанатични шиитски молли — възрази Шамрон. — Ако американският президент не внимава, двете му най-важни постижения във външната политика ще бъдат ядрен Иран и възстановяването на ислямския халифат.

— Добре дошъл в постамериканския свят, Ари.

— Ето защо смятам, че ще е безразсъдно да оставим нашата сигурност в техните ръце. Но това не е единственият проблем на премиера — добави Шамрон. — Армейските генерали не са сигурни, че ще могат да унищожат достатъчно от програмата, за да бъде ефективен военният удар. А от булевард „Цар Саул“ — под ръководството на твоя приятел Узи Навот — казват на министър-председателя, че една едностранна война с персите ще бъде катастрофа с библейски мащаби.

На булевард „Цар Саул“ се намираще централата на тайната разузнавателна служба на Израел. Тя имаше дълго и умишлено подвеждащо име, което нямаше нищо общо с истинското естество на нейната работа. Дори пенсионирани агенти като Габриел и Шамрон я назоваваха просто Службата.

— Узи вижда разузнавателните данни всеки ден — каза Алон.

— И аз ги виждам. Не всичките — побърза да добави Ари, — но достатъчно, за да ме убедят, че сметките на Узи за времето, с което разполагаме, може да се окажат грешни.

— Узи никога не е бил силен по математика. Обаче, когато работеше на терен, никога не правеше грешки.

— Да, защото рядко се поставяше в положение, в което е възможно да се направи грешка. — Шамрон потъна в мълчание и се загледа в клоните на евкалипта, които се поклащаха от вятъра над

терасата на Габриел. — Винаги съм казвал, че една кариера без противоречия изобщо не е истинска кариера. Аз съм имал достатъчно такива, както и ти.

— Аз имам и белези, които го доказват.

— И отличия също — вметна Ари. — Премиерът е загрижен, че Службата е прекалено предпазлива, когато става дума за Иран. Да, ние пуснахме вируси в техните компютри и елиминирахме неколцина от техните учени, но напоследък няма никакво раздвижване. Премиерът би искал Узи да проведе още една операция „Шедьовър“.

„Шедьовър“ беше кодовото име на съвместната операция на израелци, американци и британци, която бе довела до унищожаването на четири тайни ирански съоръжения за обогатяване на уран. Тя се бе провела под надзора на Узи Навот, но в коридорите на булевард „Цар Саул“ се считаше за един от подвизите на Габриел.

— Възможности като „Шедьовър“ не се появяват всеки ден, Ари.

— Вярно е — съгласи се Шамрон, — но аз винаги съм вярвал, че повечето възможности се спечелват, а не идват даром. Така смята и министър-председателят.

— Да не е загубил доверие в Узи?

— Не още. Но искаше да разбере дали аз съм загубил доверие в него.

— Какво му каза?

— Какъв избор имах? Нали аз му го препоръчах за тази работа.

— Така че му даде благословията си?

— Да, но при определени условия.

— Как така?

— Припомних на премиера, че лицето, което *наистина* исках да поеме тази работа, не прояви интерес. — Шамрон бавно поклати глава. — Ти си единственият човек в историята на Службата, който е отказал да стане директор.

— За всичко си има първи път, Ари.

— Означава ли това, че може да размислиш?

— Затова ли си тук?

— Мислех, че може да се зарадваш на моята компания — отвърна Шамрон. — А пък и двамата с министър-председателя се чудехме дали няма да се съгласиш да помогнеш малко на един от нашите най-близки съюзници.

— На кого?

— Греъм Сиймор пристигна в града без предупреждение. Той иска да поговорите.

Габриел се обърна към Шамрон.

— За какво? — попита след малко.

— Не каза, но очевидно е спешно. — Шамрон приближи до статива и хвърли поглед към почистения участък от платното, върху който работеше Габриел. — Изглежда като ново.

— Такава е целта.

— Има ли някакъв шанс да направиш същото и за мен?

— Извинявай, Ари — отвърна Алон, докосвайки сбръчканата му буза, — опасявам се, че ти не можеш да бъдеш поправен.

[1] Италиански художник (1510 — 1592 г.), представител на венецианската школа. — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид Мюнхенското клане — терористична акция на палестинската паравоенна организация „Черният септември“ по време на Олимпийските игри в Мюнхен през 1972 г., при която загиват 11 спортисти от израелския олимпийски отбор. — Б.пр. ↑

4.

ХОТЕЛ „ЦАР ДАВИД“, ЙЕРУСАЛИМ

На 22 юли 1946 г. следобед екстремистката ционистка групировка „Иргун“ бе взривила голяма бомба в хотел „Цар Давид“ — тогавашното седалище на всички британски военни сили и цивилни институции в Палестина. Атенатът — наказателна операция заради ареста на няколкостотин еврейски бойци — бе довел до смъртта на деветдесет и един души, в това число двадесет и осем британски поданици, които бяха пренебрегнали телефонното предупреждение да се евакуират от хотела. Макар и осъден от всички, бомбеният атентат се бе оказал един от най-ефективните актове на политическо насилие, извършвани някога. Само след две години британците се бяха оттеглили от Палестина и съвременната държава Израел — някога една почти немислима ционистка мечта, бе станала реалност.

Сред късметлиите, които бяха оцелели от бомбената експлозия, беше младият офицер от британското разузнаване Артър Сиймор, ветеран от военновременната програма „Двойна игра“, който неотдавна бе прехвърлен в Палестина, за да шпионира еврейската съпротива. По време на взрива Сиймор трябваше да бъде в кабинета си, но се бе забавил няколко минути заради среща с информатор в Стария град. Той чу детонацията точно когато минаваше през портата Яфа и видя с ужас как част от хотела се срива. Картината щеше да го преследва до края на живота му и даде насока на по-нататъшната му кариера. Яростен противник на израелците и владеещ свободно арабски език, Сиймор създаде притеснително тесни връзки с много от враговете на Израел. Той бе редовен гост на египетския президент Гамал Абдел Насър и един от първите почитатели на младия палестински революционер Ясер Арафат.

Въпреки проарабските му симпатии, Службата считаше Артър Сиймор за един от най-способните служители на МИ6 в Близкия изток. Ето защо бе малко изненадващо, когато единственият син на Сиймор — Грѐм, избра да прави кариера в МИ5, а не в по-бляскавата Тайна разузнавателна служба. Сиймор младши, както стана известен

още в началото на кариерата си, първо служи в контраразузнаването, работейки срещу КГБ в Лондон. След падането на Берлинската стена и нарастването на ислямския фанатизъм той бе повишен и оглави борбата с тероризма. Сега, като заместник-директор на МИ5, Сиймор бе принуден да разчита на своя опит и в двете сфери. Тези дни в Лондон упражняваха занаята си повече руски шпиони, отколкото в разгара на Студената война. А благодарение на грешките на няколко последователни британски правителства днес Обединеното кралство беше дом на няколко хиляди ислямски екстремисти от Арабския свят и Азия. Сиймор наричаше Лондон „Кандахар на Темза“. Дълбоко в себе си той се притесняваше, че страната му се плъзга към ръба на една цивилизационна пропаст.

Въпреки че бе наследил страстта на баща си към чистия шпионаж, Греъм не споделяше неговото презрение към Израел. Наистина под негово ръководство МИ5 бе изградила тесни връзки със Службата, и по-специално с Габриел Алон. Двамата мъже се считаха за членове на някакво тайно братство, което вършеше най-неприятната работа, която никой друг не желаше да свърши, и се притесняваше за последствията по-късно. Те се бяха борили един за друг, бяха проливали кръв един за друг, а в някои случаи бяха убивали един за друг. Двамата бяха толкова близки, колкото можеха да бъдат двама шпиони от противникови служби, което означаваше, че изпитваха много малко недоверие един към друг.

— Има ли някой в този хотел, който да не те познава? — попита Сиймор, като разтърси протегнатата ръка на Габриел, сякаш тя принадлежеше на човек, когото срещаше за първи път.

— Момичето на рецепцията ме попита дали съм тук заради *бар мицва*^[1] на Грийнберг.

Сиймор се усмихна сдържано. С оловносиви къдрици и волева челюст, той изглеждаше като прототип на барон от колониална Великобритания — човек, който решава важни въпроси и никога не си налива сам чая.

— Вътре ли ще седнем или навън? — попита Алон.

— Навън — отвърна Сиймор.

Двамата се настаниха на една маса на терасата, Габриел с лице към хотела, а Греъм — към стените на Стария град. Беше малко след единайсет часа — мигът на затишие между закуската и обяда. Габриел

поиска само кафе, но Сиймор направи щедра поръчка. Съпругата му беше ентузиазизирана, но ужасно лоша готвачка. За Греъм храната, която предлагаха авиокомпаниите, бе като истинско угощение, а късната хотелска закуска, даже и от кухнята на „Цар Давид“, беше повод за наслада. Същото, изглежда, се отнасяше и за гледката към Стария град.

— Може да ти е трудно да повярваш — каза той между две хапки от омлета си, — но за първи път стъпвам в твоята страна.

— Знам — отговори Алон. — Всичко е написано в досието ти.

— Интересно четиво ли е?

— Сигурен съм, че то е нищо в сравнение с онова, което твоята служба има за мен.

— Че как иначе? Аз съм само един скромен служител на службите за сигурност на Нейно Величество. Докато ти си истинска легенда. В края на краищата — добави Греъм, като понижи глас — колко разузнавачи могат да кажат, че са предпазили света от апокалипсис?

Габриел погледна през рамо към златното кубе на Купола на скалата — третото най-свято място за исляма, — което искреше под кристалната слънчева светлина на Йерусалим. Пет месеца по-рано, в една тайна пещера на петдесет метра под повърхността на Храмовия хълм, той бе открил мощна бомба, която, ако беше взривена, щеше да изравни със земята цялото плато. Беше открил и двадесет и две колони от Храма на Соломон в Йерусалим, доказващи категорично, че древното еврейско светилище, описано в „Царе“ и „Летописи“, действително е съществувало. Въпреки че името на Алон изобщо не се бе появило при медийното отразяване на значимото разкритие, участието му в операцията бе добре известно в някои кръгове на западната разузнавателна общност. Знаеше се също, че най-близкият му приятел — известният библейски археолог и оперативен агент на Службата Ели Лавон, едва не бе загинал, опитвайки се да спаси колоните от унищожение.

— Извадил си голям късмет, че бомбата не е избухнала — заяви Сиймор. — Ако се беше случило, няколко милиона мюсюлмани щяха да се струпат на границите ви само след няколко часа. След това... — Гласът на Греъм заглъхна.

— Това щеше да дръпне шалтера на начинанието, известно като „държавата Израел“ — каза Габриел, довършвайки мисълта му. —

Точно това, което иранците и техните приятели в „Хизбула“ искат да се случи.

— Представям си какво си изпитал, когато си видял за първи път онези колони.

— Да ти кажа честно, Греъм, нямах време да се насладя на момента. Бях твърде зает да се опитвам да опазя Ели жив.

— Как е той?

— Прекара два месеца в болница, но изглежда почти като нов. Всъщност той вече се върна на работа.

— За Службата ли?

Габриел поклати отрицателно глава.

— Той пак копае в тунела на Западната стена. Ако искаш, мога да уредя частна обиколка за теб. Всъщност, ако проявяваш интерес, мога да ти покажа тайния проход, който води директно в Храмовия хълм.

— Не съм сигурен, че моето правителство ще одобри. — Сиймор замълча, докато сервитьорът доливаше кафе в чашите им. След това, когато отново останаха сами, каза: — Значи, в крайна сметка слухът е верен.

— Кой слух по-точно?

— Онзи за блудния син, който най-накрая се завръща у дома. Странно — добави той с тъжна усмивка, — винаги съм смятал, че ще прекараш остатъка от живота си, разхождайки се по скалите в Корнуол.

— Там е красиво, Греъм. Но Англия е твоят дом, не моят.

— Понякога и аз вече не се чувствам у дома си там — каза Сиймор. — С Хелън неотдавна си купихме вила в Португалия. Скоро ще бъда изгнаник, както беше ти.

— *Колко* скоро? — поинтересува се Алон.

— Няма нищо спешно — отговори Сиймор. — Но в крайна сметка всички хубави неща си имат край.

— Ти си направил страхотна кариера, Греъм.

— Дали? Трудно е да се измери успехът в бизнеса по сигурността, не е ли така? Нас ни оценяват по нещата, които *не* се случват — тайни, които *не* са откраднати, сгради, които не са взривени. Това може да е много неудовлетворителен начин за изкарване на прехраната.

— Какво ще правиш в Португалия?

— Хелън ще се опита да ме отрови с екзотичните си манджи, а аз ще рисувам ужасни акварелни пейзажи.

— Никога не съм знаел, че рисуваш.

— Напълно основателно. — Сиймор се намръщи на гледката, сякаш надхвърляше способностите му да я нарисува. — Баща ми щеше да се обърне в гроба, ако знаеше, че съм тук.

— А ти защо *си* тук?

— Чудех се дали би искал да откриеш нещо за мой приятел.

— Този приятел има ли си име?

Греъм не отговори. Вместо това отвори дипломатическото си куфарче, извади една снимка 20 на 25 сантиметра и му я подаде. На нея се виждаше привлекателна млада жена, гледаща право в обектива, която държеше броя на „Интърнешънъл Хералд Трибюн“ отпреди три дни.

— Маделин Харт? — попита Габриел.

Сиймор кимна утвърдително. След това му подаде един лист, формат А4. На него имаше едно-единствено изречение, написано с готически шрифт.

ИМАТЕ СЕДЕМ ДНИ, ИНАЧЕ МОМИЧЕТО ЩЕ УМРЕ.

— По дяволите! — изруга тихо Габриел.

— Опасявам се, че нещата стават още по-лоши.

* * *

По някаква случайност управата на „Цар Давид“ бе настанила Греъм Сиймор — единствения син на Артър Сиймор, в същото крило на хотела, което бе разрушено през 1946 година. Всъщност стаята на Сиймор се намиреше малко по-надолу по коридора от тази, която баща му бе използвал за кабинет през последните дни на Британския мандат в Палестина. Като пристигнаха, те откриха на дръжката още да виси табелката с надпис „Не ме безпокойте“ заедно с торбичка, в която имаше броеве на „Джерусалем Пост“ и „Аарец“. Греъм въведе Габриел

вътре. След това, доволен, че в негово отсъствие никой не е влизал в стаята, той мушна едно DVD в гнездото на лаптопа си и натисна бутона „Старт“. След няколко секунди на екрана се появи Маделин Харт — изчезналата британска поданичка и служителка на управляващата във Великобритания партия.

За първи път правих любов с министър-председателя Джонатан Ланкастър на партийната конференция в Манчестър през октомври 2012 година...

[1] Достигане на религиозно пълнолетие в юдаизма. Момчето става бар мицва на 13 години, а момичето става бат мицва на 12 години. Това се ознаменува със специален ритуал в синагогата. — Б.пр. ↑

5.

ХОТЕЛ „ЦАР ДАВИД“, ЙЕРУСАЛИМ

Продължителността на видеозаписа бе седем минути и дванайсет секунди. През цялото време погледът на Маделин бе прикован в някаква точка малко вляво от камерата, сякаш отговаряше на въпроси, задавани от телевизионен репортер. Тя изглеждаше уплашена и уморена, докато неохотно описваше как се е запознала с министър-председателя по време на едно от неговите посещения в централата на партията в Милбанк. Ланкастър изразил възхищението си от работата ѝ и на два пъти я поканил на Даунинг стрийт лично да го информира. В края на второто ѝ посещение ѝ признал, че интересът му към нея е повече от професионален. Първият им сексуален контакт се случил набързо в една хотелска стая в Манчестър. След това Маделин била водена тайно в резиденцията на Даунинг стрийт от един стар приятел на премиера винаги, когато госпожа Ланкастър отсъствала от Лондон.

— И сега — каза мрачно Сиймор, когато екранът на лаптопа потъмня — министър-председателят на Обединеното кралство на Великобритания и Северна Ирландия е наказван за неговите прегрешения с нескопосан опит за изнудване.

— В него няма нищо нескопосано, Греъм. Които и да стоят зад това, са знаели, че премиерът е замесен в извънбрачна афера. След това са се погрижили любовницата му да изчезне безследно от Корсика. Те очевидно са изключително опитни.

Сиймор извади диска от лаптопа, но не каза нищо.

— Кой друг знае?

Греъм обясни как трите предмета: снимката, бележката и дискът, са били оставени предния ден сутринта на прага на Саймън Хюит. И как Саймън ги е занесъл на Даунинг стрийт, където ги е показал на Джеръми Фалън. След това Хюит и Фалън се срещнали с премиера в резиденцията му на № 10. Габриел, който неотдавна бе пребивавал в Обединеното кралство, познаваше добре действащите лица. Хюит, Фалън и Ланкастър: светата троица на британската политика. Хюит

беше публицистът пропагандатор, Фалън — умелият интригант и стратег, а Ланкастър — самородният политически талант.

— Защо Ланкастър е избрал теб?

— Бащите ни работеха заедно в разузнавателната служба.

— Сигурно има и нещо повече от това.

— Има — съгласи се Сиймор. — Името му е Сидик Хюсеин.

— Опасявам се, че не ми говори нищо.

— Това не е никак изненадващо — каза Греъм. — Защото благодарение на мен преди няколко години Сидик изчезна в една „черна дупка“^[1], така че никой повече да не го чуе и види.

— Кой беше той?

— Сидик Хюсеин, пакистанец по произход, беше жител на Тауър Хамлетс, Източен Лондон. Той се появи в обсега на нашето наблюдение след бомбения атентат през 2007 година, когато най-сетне се вразумихме и започнахме да прочистваме улиците си от радикални ислямисти. Спомняш си онези дни — каза с горчивина Сиймор. — Дните, когато левите и медиите настояваха да направим нещо срещу терористите сред нас.

— Продължавай, Греъм.

— Сидик се мотаеше с известни екстремисти в джамията на Източен Лондон, а номерът на мобилния му телефон постоянно се появяваше на най-неподходящите места. Дадох копие от досието му на Скотланд Ярд, но от командването на службата за борба с тероризма казаха, че няма достатъчно доказателства, за да предприемат мерки срещу него. След това Сидик извърши нещо, което ми даде възможност сам да се погрижа за проблема.

— И какво беше то?

— Запази си билет за полет до Пакистан.

— Голяма грешка.

— Всъщност направо фатална — вметна мрачно Сиймор.

— Какво стана?

— Проследихме го до летище Хийтроу и се уверихме, че се е качил на самолета за Карачи. След това се обадох тайно на един стар приятел в Лангли, Вирджиния. Мисля, че добре го познаваш.

— Ейдриън Картър.

Сиймор кимна утвърдително. Ейдриън Картър беше директор на Националната тайна служба към ЦРУ. Той ръководеше глобалната

борба на Управлението срещу тероризма, включително и неговите някога секретни програми за задържане и разпит на особено важни терористи.

— Екип на Картър наблюдава Сидик в Карачи в продължение на три дни — продължи Сиймор. — След това нахлузиха една торба на главата му и го качиха на първия самолет, напуснал тайно страната.

— Къде го отведеха?

— В Кабул.

— В Солт Пит^[2]?

Греъм бавно кимна.

— Колко време издържа?

— Зависи кого питаш. Според разказа на Управлението за събитията, Сидик е бил открит мъртъв в килията си на десетия ден след пристигането си в Кабул. По време на заведеното съдебно дело семейството му твърдеше, че той е починал, докато е бил измъчван.

— Какво общо има това с премиера?

— Когато адвокатите, представляващи семейството на Сидик, поискаха от МИ5 всички документи, свързани с неговия случай, правителството на Ланкастър отказа да ги предостави под предлог, че това ще навреди на британската национална сигурност. Той спаси кариерата ми.

— И сега ти ще плащаш този дълг, като се опиташ да спасиш кожата му? — Когато Сиймор не отговори, Габриел каза: — Това ще свърши зле, Греъм. И когато това стане, името ти ще фигурира на видно място в неизбежното следствие.

— Дадох ясно да се разбере, че ако това се случи, ще повлека всички с мен, включително и Ланкастър.

— Никога не съм те считал за наивен човек, Греъм.

— Аз съм всичко друго, но не и наивник.

— Тогава си върви. Върни се в Лондон и кажи на твоя министър-председател да излезе пред камерите заедно със съпругата си и да направи публично обръщение към похитителите да освободят момичето.

— Вече е твърде късно за подобно нещо. Освен това — добави Сиймор, — може и да съм малко старомоден, но не ми харесва, когато някои хора се опитват да изнудват премиера на моята страна.

— Премиерът на твоята страна знае ли, че си в Йерусалим?

— Сигурно се шегуваш.

— Защо аз?

— Защото, ако МИ5 или разузнавателната служба се опита да я намери, информацията ще изтече точно както изтече информацията за Сидик Хюсеин. Пък и ти си дяволски добър в откриването на разни неща — добави тихо Сиймор. — Древни колони, откраднати картини на Рембранд, тайни ирански съоръжения за обогатяване на уран.

— Съжалявам, Греъм, но...

— И защото ти също си задължен на Ланкастър — прекъсна го Сиймор.

— Аз ли?

— Кой, мислиш, ти позволи да намериш убежище в Корнуол под фалшиво име, когато никоя друга страна не би го направила? И кой, мислиш, ти позволи да вербуваш британски журналист, когато имаше нужда да проникнеш в системата за доставка на ядрени материали на Иран?

— Не знаех, че водим сметка, Греъм.

— Не го правим — възрази Сиймор. — Но ако го правехме, ти със сигурност щеше да бъдеш назад в резултата.

Двамата мъже потънаха в неловко мълчание, сякаш смутени от тона на разговора. Сиймор погледна към тавана, а Габриел се взря в написаната бележка.

Имате седем дни, иначе момичето ще умре.

— Доста е неясна, не мислиш ли?

— Но е много ефективна — каза Греъм. — И със сигурност привлече вниманието на Ланкастър.

— Няма ли някакви искания?

Сиймор поклати отрицателно глава.

— Очевидно смятат да назоват цената в последния момент. Освен това искат премиерът толкова отчаяно да желае да спаси политическата си кариера, че да се съгласи да я плати.

— Колко струва твоят премиер тези дни?

— Последния път, когато надзърнах в банковите му сметки — отвърна шеговито Сиймор, — имаше над сто милиона.

— Лири?

Греъм кимна утвърдително.

— Джонатан Ланкастър спечели милиони в Сити, наследи милиони от семейството си и се ожени за милиони под формата на Даяна Болдуин. Той е идеалната мишена — човек с повече пари, отколкото са му нужни, и много за губене. Даяна и децата живеят в рамките на охраняваната зона на Номер 10, което означава, че е почти невъзможно да бъдат похитени. Но метресата на премиера... — Гласът на Сиймор заглъхна. След това той добави: — Една любовница е съвсем друго нещо.

— Предполагам, че Ланкастър не е споменал нищо за това на жена си.

Сиймор разпери ръце, за да покаже, че не е посветен във вътрешните дела от брака на премиера.

— Някога работил ли си по случай с отвличане, Грѐм?

— Не и след Северна Ирландия. А и те всичките бяха свързани с ИРА.

— Политическите отвличания се различават от тези с криминален характер — каза Габриел. — Вашият средностатистически политически похитител е рационален човек. Той иска негови другари да бъдат освободени от затвора или някакви политически промени, така че отвлича някой важен политик или пълен с ученици автобус и ги държи като заложници, докато не бъдат изпълнени исканията му. А пък престъпникът иска само пари. Ако му платиш, иска *още*. И така продължава да иска, докато не реши, че вече не са ти останали никакви пари.

— Тогава, предполагам, ни остава само една възможност.

— И каква е тя?

— Да намерим момичето.

Габриел отиде до прозореца и се загледа над долината към Храмовия хълм; за миг се озова обратно в тайната пещера на петдесет метра под повърхността, държейки Ели Лавон, докато кръвта му изтичаше в недрата на Свещената планина. През дългите нощи, които бе прекарал до болничното легло на Лавон, се беше закълел никога повече да не участва в тайни операции. Но сега един стар приятел бе изникнал от дълбините на заплетеното му минало, за да поиска услуга. И Алон се мъчеше да намери думи, за да го отпрати с празни ръце. Като единствено дете на оцелели от холокоста, не беше в природата му

да разочарова другите. Той правеше компромиси за тях, но рядко им отказваше.

— Дори и да успея да я намеря — каза след малко, — похитителите ще разполагат с видеозаписа с нейното признание за любовната ѝ връзка с министър-председателя.

— Но този запис ще има доста по-различно въздействие, ако Английската роза^[3] е в безопасност на английска земя.

— Освен ако Английската роза не реши да каже истината.

— Тя е лоялна към партията. Няма да посмее да го направи.

— Нямах представа какво са ѝ сторили — отговори Габриел. — Сега може да е съвсем различен човек.

— Така е — каза Сиймор, — но ние малко изпреварваме събитията. Този разговор е безсмислен, ако ти и твоята служба не предприемете действия, за да намерите Маделин Харт заради мен.

— Аз нямам правомощията да поставя моята служба на твое разположение, Греъм. Узи трябва да вземе това решение, не аз.

— Навот вече даде одобрението си — заяви категорично Сиймор. — Същото направи и Шамрон.

Габриел го изгледа неодобрително, но не каза нищо.

— Наистина ли смяташ, че Ари Шамрон щеше да ме пусне дори на километър от теб, без да знае защо съм в града? — попита Греъм. — Той страшно много те покровителства.

— Показва го по доста странен начин. Но се опасявам, че в Израел има един човек, който е по-силен от Шамрон, поне когато става въпрос за мен.

— Съпругата ти?

Алон кимна утвърдително.

— Имаме седем дни или девойката умира.

— Шест дни — поправи го Габриел. — Тя може да е навсякъде по света, а ние не разполагаме с никаква следа.

— Това не е съвсем вярно.

Сиймор бръкна в куфарчето си и извади две снимки от Интерпол на мъжа, с когото Маделин Харт бе обядвала в деня на нейното изчезване. Мъжа, чиито обувки не бяха оставили следи. Забравения човек.

— Кой е той? — попита Габриел.

— Добър въпрос — каза Греъм. — Но ако успееш да го намериш, подозирам, че ще откриеш и Маделин Харт.

[1] Название, използвано от Барак Обама за тайните затвори на ЦРУ. — Б.пр. ↑

[2] Кодовото име на таен затвор и център за разпити на ЦРУ в Афганистан. — Б.пр. ↑

[3] Жаргонно прозвище за типична английска девойка — обикновено с кестенява коса, бледа кожа, зелени очи и румени бузи, много красива и рядко срещана. — Б.пр. ↑

6.

ИЗРАЕЛСКИ НАЦИОНАЛЕН МУЗЕЙ, ЙЕРУСАЛИМ

Габриел взе само един предмет от Грѐм Сиймор — снимката на похитената Маделин Харт, и отправяйки се на запад през Йерусалим, я занесе в Израелския национален музей. Като остави колата си на паркинга за персонала — привилегия, дадена му съвсем наскоро, той мина през остъкления вестибюл и отиде в залата, в която се помещаваше музейната колекция от творби на европейски художници. В единия ѝ ъгъл висяха девет импресионистични картини, притежавани някога от швейцарския banker Август Ролф. На една табелка бе описано дългото пътуване на картините, взети от Париж, до това място — как са били откраднати от нацистите през 1940 г. и как по-късно са били прехвърлени на Ролф в замяна на предоставяните от него услуги на германското разузнаване. На табелката не се споменаваше фактът, че Габриел и дъщерята на Ролф — известната цигуларка Анна Ролф — бяха открили картините в един цюрихски банков трезор, нито че консорциум от швейцарски бизнесмени беше наел професионален убиец от Корсика, за да ги убие и двамата.

В съседната зала бяха изложени творби от израелски художници. Имаше три платна от майката на Габриел, включително натрапчивото изображение на Похода на смъртта от Аушвиц през януари 1945 година, който тя бе нарисувала по памет. Габриел прекара няколко минути да се възхищава на майсторството на рисунъка и полагането на боите, преди да излезе навън в градината със скулптурите. В далечния ѝ край се издигаше кошероподобното Светилище на книгата — хранилището на свитъците от Мъртво море. До него се намираще най-новата постройка на музея — модерна сграда от стъкло и стомана, дълга шейсет лакти, широка двайсет лакти и висока трийсет лакти^[1]. Сега тя бе покрита с брезентова конструкция, която скриваше от външния свят съдържащите се в нея двадесет и две колони от Храма на Соломон.

По протежение на двете страни на сградата, както и пред входа ѝ, който гледаше на изток — също като оригиналния Храм на Соломон,

— стояха на пост въоръжени охранители. Това бе само един елемент от изложбата, който я бе направил може би най-оспорвания досега кураторски проект в света. Ултраортодоксалната общност в Израел бе осъдила изложбата като обида към Бога, която в крайна сметка щяла да доведе до унищожаването на еврейската държава, докато в арабския Източен Йерусалим пазителите на Купола на скалата обявиха колоните за изкусна измама. „На Храмовия хълм никога не е имало такъв храм — заяви великият мюфтия на Йерусалим в статия, публикувана в «Ню Йорк Таймс» — и нито един музеен експонат няма да промени този факт.“

Въпреки ожесточените религиозни и политически битки, бушуващи около изложбата, нейната подготовка напредваше със забележителна бързина. В рамките на няколко седмици след откритието на Габриел архитектурните планове бяха одобрени, средствата — събрани, и бе направена първата копка. Голяма част от заслугите за това се падаше на родената в Италия директорка и главен дизайнер на проекта. Пред обществото тя бе представена с моминското ѝ име — Киара Дзоли. Но всички, свързани с проекта, знаеха, че нейното истинско име е Киара Алон.

Колоните бяха подредени по същия начин, както Габриел ги беше открил — в две прави редици, приблизително на шест метра една от друга. Едната от тях — най-високата, беше почерняла от пожара, запален от вавилонците в нощта, когато бяха разрушили Храма, смятан от древните евреи за обиталището на Бог на земята. Това беше и колоната, в която Ели Лавон се бе вкопчил, когато бе на прага на смъртта, и сега Габриел намери Киара точно до нея. В едната си ръка тя държеше клипборд, а с другата сочеше към стъкления таван. Носеше избелели дънки, сандали с равни подметки и бял пуловер без ръкави, който прилепваше към тялото ѝ и подчертаваше красивите му извивки. Голите ѝ ръце бяха загорели от йерусалимското слънце, а пищната ѝ дълга коса бе изпъстрена със златисти отблясъци. Габриел си помисли, че тя изглежда удивително красива и твърде млада, за да бъде съпруга на очукана развалина като него.

Над главата ѝ двама техници регулираха осветлението на изложбата, докато Киара ги надзираваше отдолу. Тя им говореше на иврит с изразен италиански акцент. Дъщеря на главния равин на Венеция, Киара бе прекарала детството си в изолирания свят на

старото гето, което бе напуснала само докато получи магистърска степен по римска история от Университета в Падуа. След дипломирането си тя се беше върнала във Венеция и бе започнала работа в малкия еврейски музей в Кампо дел Гето Нуово, и можеше да си остане там завинаги, ако един наблюдателен търсач на таланти от Службата не я беше забелязал по време на посещенията ѝ в Израел. Той се беше представил сам на Киара в едно кафене в Тел Авив и я бе попитал дали би искала да направи нещо повече за еврейския народ, отколкото да работи в музея на едно загиващо гето.

След едногодишно обучение по тайна тренировъчна програма на Службата Киара се бе върнала във Венеция, този път като агент под прикритие на израелското разузнаване. Сред първите ѝ задачи бе скришом да пази гръба на непокорния ексекютор на Службата Габриел Алон, който бе дошъл във Венеция да реставрира олтарната стенопис на Белини в църквата „Сан Дзакария“. Тя му се беше разкрила малко по-късно в Рим, след инцидент, включващ престрелка и италианската полиция. Затворен насаме с Киара в една тайна квартира, Габриел отчаяно бе жадувал да я докосне. Той обаче бе изчакал, докато случаят се разреши и те се върнат във Венеция. Там, в една къща край канала в Канареджо, двамата се бяха любили за първи път в легло, застлано с чисти чаршафи. Беше като да правиш любов с жена, нарисувана от ръката на Веронезе.

Сега тази жена обърна глава и забелязала за първи път присъствието на Габриел, се усмихна. Очите ѝ, големи и с ориенталска форма, имаха цвят на карамел, изпъстрен със златни точки — комбинация, която той до момента не бе успял да възпроизведе точно върху платно. Бяха изминали много месеци, откакто Киара се бе съгласила да му позира, но изложбата поглъщаше почти цялото ѝ време. Това беше ясно доловима промяна в стереотипа на техния брак. Обикновено Габриел бе този, който бе погълнат от някакъв проект, бил той картина или тайна операция, но сега ролите бяха разменени. Организатор по природа, Киара, която бе педантична във всичко, бе разцъфтяла под силното напрежение на изложбата. Ала тайничко Габриел очакваше с нетърпение деня, в който щеше да си я върне.

Тя отиде до следващата колона и разгледа как светлината пада върху нея.

— Преди няколко минути звънях в апартамента — каза Киара, — но никой не вдигна.

— Бях на късна закуска с Греъм Сиймор в „Цар Давид“.

— Колко мило — отвърна тя саркастично. След това, все още оглеждайки колоната, попита: — Какво има в плика?

— Предложение за работа.

— Кой е художникът?

— Неизвестен.

— А нарисуваният обект?

— Девојка на име Маделин Харт.

* * *

Габриел се върна в градината със скулптурите и седна на една пейка с изглед към жълто-кафявите хълмове на Западен Йерусалим. Няколко минути по-късно към него се присъедини и Киара. Лекият есенен вятър развя косата ѝ. Тя отметна един кичур от лицето си и кръстоса дългите си крака, така че сандалът на горния ѝ крак се залюля на загорелите ѝ от слънцето пръсти. Внезапно на Габриел страшно му се прииска да не напуска Йерусалим, за да търси някаква непозната девојка.

— Да опитаме отново — каза Киара най-сетне. — Какво имаше в плика?

— Снимка.

— Каква снимка?

— Доказателство, че е жива.

Тя протегна ръка. Габриел се поколеба.

— Сигурна ли си?

Когато Киара кимна утвърдително, той ѝ подаде плика, наблюдавайки я как го отвори и извади фотографията. Докато разглеждаше изображението, по лицето ѝ премина сянка. Беше сянката на руския търговец на оръжие Иван Харков. Габриел му бе отнел всичко: бизнеса, парите, съпругата и децата му. Тогаваше Иван бе отвърнал на удара, като бе отвлякъл Киара. Операцията по спасяването ѝ бе най-кървавата в дългата кариера на Габриел. По-късно, като отмъщение, той бе елиминирал единайсет от агентите на Иван, а след

това на една тиха и спокойна улица в Сен Тропе бе убил и самия Иван. Въпреки това, дори и в смъртта си, Харков бе останал част от живота им. Кетаминът, който хората му бяха инжектирали на Киара, бе станал причина тя да загуби детето, което носеше. Без лекарска грижа, спонтанният аборт бе увредил способността ѝ да зачева. Дълбоко в себе си Киара почти бе загубила надежда, че някога отново ще забременее.

Тя прибра снимката в плика и го върна на Габриел. После го изслуша внимателно, докато той ѝ разказваше как случаят се е озовал в ръцете на Греъм Сиймор, а след това и в неговите.

— Значи, британският премиер принуждава Греъм Сиймор да свърши мръсната работа за него — каза Киара, когато той приключи, — а Греъм прави същото с теб.

— Той е добър приятел.

Лицето ѝ остана безизразно. Очите ѝ, които обикновено бяха надеждно огледало на мислите ѝ, бяха скрити зад слънчеви очила.

— Според теб какво искат? — попита тя след малко.

— Пари — отвърна Габриел. — Те винаги искат пари.

— Почти винаги — вметна Киара. — Но понякога искат неща, които е невъзможно да им се дадат.

Тя свали слънчевите си очила и ги закачи на деколтето на ризата си.

— С колко време разполагаш, преди да я убият? — поинтересува се Киара и когато той отговори, бавно поклати глава. — Това не може да стане — каза тя. — Не можеш да я намериш за толкова кратко време.

— Погледни сградата зад теб. После ми кажи дали още мислиш така.

Киара не се обърна да погледне, а се взря в лицето му.

— Френската полиция издирва Маделин Харт повече от месец. Какво те кара да мислиш, че можеш да я откриеш?

— Може би не са търсили на правилното място... или не са говорили с правилните хора.

— Ти откъде би започнал?

— Винаги съм смятал, че най-доброто място, откъдето трябва да се започне едно разследване, е местопрестъплението.

Киара откачи слънчевите очила от деколтето на ризата си и разсеяно взе да бърше стъклата им в дънките си. Габриел знаеше, че това е лош знак. Тя винаги чистеше разни неща, когато бе ядосана.

— Ако не спреш, ще ги надраскаш — каза той.

— Мръсни са — отговори съдържано Киара.

— Може би трябва да си вземеш калъф, вместо просто да ги пускаш в чантата си.

Тя не отговори.

— Изненадваш ме, Киара.

— Защо?

— Защото знаеш по-добре от всеки друг, че Маделин Харт е в ада. И ще остане там, докато някой не я измъкне.

— Просто ми се иска това да е някой друг.

— Няма никой друг.

— Никой като теб. — Тя се вгледа в стъклата на очилата си и се намръщи.

— Какво има?

— Надраскани са.

— Казах ти, че ще стане така.

— Ти винаги си прав, скъпи. — Киара си сложи очилата и погледна към града. — Предполагам, че Шамрон и Узи са дали благословията си.

— Греъм е бил при тях, преди да говори с мен.

— Колко умно от негова страна. — Тя се изправи. — Трябва да се връщам. Нямаме много време преди откриването.

— Съвършила си великолепна работа, Киара.

— Ласкателството няма да те отведе доникъде.

— Струваше си да опитам.

— Кога ще те видя отново?

— Разполагам само със седем дни да я откроя.

— С шест — поправи го тя. — Шест дни или момичето умира.

Киара се наведе и го целуна нежно по устните. След това се обърна и тръгна през огряната от яркото слънце градина, като поклащаше леко ханша си, сякаш в такт с музика, която чуваше само тя. Габриел гледа след нея, докато тя изчезна в покритата с брезент сграда. Изведнъж последното нещо, което му се искаше да направи, бе

да напусне Йерусалим и да тръгне да търси момиче, което не познаваше.

* * *

Габриел се върна в хотел „Цар Давид“, за да вземе от Греъм Сиймор останалата част от досието — бележката с искане от похитителите, която не съдържаеше искане, дивидито с изповедта на Маделин и двете снимки на мъжа от „Ле Палмие“ в Калви. В допълнение поиска копие от личното партийно досие на Маделин, което да бъде доставено на един адрес в Ница.

— Как мина с Киара? — попита Сиймор.

— В този момент бракът ми може би е по-зле, отколкото този на Ланкастър.

— Има ли нещо, което мога да направя?

— Напусни града възможно най-бързо. И не споменавай името ми пред вашия министър-председател или когото и да е друго на Даунинг стрийт.

— Как мога да се свържа с теб?

— Ще ти изпратя сигнал, когато имам новини. Дотогава аз не съществувам.

С тези думи Габриел си тръгна. Като се върна на улица „Наркис“, откри поставен на видно място върху масичката за кафе колан с тайник за пари, съдържащ двеста хиляди долара. До него имаше билет за полета до Париж в 16:00 часа. Беше резервиран на името на Йоханес Клемп — един от любимите му псевдоними. Габриел влезе в спалнята и подреди в малка пътна чанта модните немски дрехи на хер Клемп, оставяйки настрана един кат облекло — черен костюм и черен пуловер, за пътуването със самолета. След това, застанал пред огледалото в банята, той направи няколко изкусни промени в своя външен вид — малко сребрист цвят за прошарване на косата, немски очила без кръжила на стъклата, чифт кафяви контактни лещи, за да прикрие характерните си зелени очи. След няколко минути едва разпозна лицето, което го гледаше. Вече не беше Габриел Алон, израелският ангел отмъстител. Той беше Йоханес Клемп от Мюнхен —

човек, винаги готов да се обиди, дребнав мъж, търсец повод да се кара с всички.

След като облече черния костюм на хер Клемп и се напарфюмира обилно с неговия ужасен одеколон, Габриел седна пред тоалетката на Киара и отвори кутията ѝ за бижута. Един от накитите изглеждаше изненадващо ненамясто там. Представляваше висулка от червен корал с формата на човешка длан, нанизана на тънка кожена връвчица. Той я извади и я пхна в джоба си. След това, по неизвестна и на самия него причина, я окачи на шията си и я скри под пуловера на хер Клемп.

Като слезе долу, на улицата го чакаше седан на Службата. Алон хвърли пътната си чанта на задната седалка и се настани до нея. След това погледна часовника си, но не за да провери колко е часът, а да види датата. Беше 27 септември. Някога това беше любимият му ден от годината.

— Как се казваш? — попита той шофьора.

— Лиор.

— Откъде си, Лиор?

— От Беер Шева.

— Беше ли хубаво място, докато беше малък?

— Има и по-лоши места.

— На колко години си?

— На двайсет и пет.

„На двайсет и пет — помисли си Габриел. — Защо трябва да е двайсет и пет годишен?“

И отново погледна часовника си — не за часа, а за датата.

— Какви инструкции ти дадоха? — попита той шофьора, който по една случайност беше на двайсет и пет години.

— Казаха ми да ви откарам до летище „Бен Гурион“.

— Нещо друго?

— Казаха ми, че може да пожелаете да спрем някъде по пътя.

— Кой ти каза това? Узи ли?

— Не — отговори шофьорът, като поклати глава. — Стареца.

„Значи така — помисли си Габриел. — Запомнил е.“ Той отново погледна часовника си. *Датата...*

— Е? — попита шофьорът.

— Закарай ме на летището — отвърна Габриел.

— Без да спираме никъде?

— Само на едно място.

Шофьорът включи на скорост и колата бавно се отдалечи от бордюра на тротоара, сякаш се присъединяваше към погребално шествие. Той не си направи труда да попита къде отиват. Беше двадесет и седми септември. И Шамрон помнеше.

* * *

Те стигнаха до Гетсиманската градина, а след това поеха по тесния, лъкатушещ път нагоре по склона на Елеонския хълм. Габриел влезе сам в гробището и тръгна през морето от надгробни плочи, докато стигна до гроба на Даниел Алон, роден на 27 септември 1988 г. и починал на 13 януари 1991 г. Починал в една снежна нощ в Първи район на Виена, седейки в син мерцедес, който бе взривен. Бомбата бе поставена от палестинския терорист Тарик ал Хурани по нареждане на Ясер Арафат. Мишената не беше Габриел — това щеше да бъде твърде милостиво. Тарик и Арафат бяха искали да го накажат, като го принудят да види смъртта на съпругата и детето си, така че да прекара остатъка от живота си, скърбейки като палестинците. Само един елемент от плана се беше провалил. Леа бе оцеляла в този ад. Сега тя живееше в психиатрична клиника на върха на хълма Херцел, хваната в капана на спомените и със съсипано от огъня тяло. Страдаща от комбинация от посттравматично стресово разстройство и психотична депресия, Леа преживяваше непрестанно взрива. Понякога обаче имаше мигове на прояснение. По време на един такъв миг тя бе дала разрешение на Алон да се ожени за Киара. *Погледни ме, Габриел. От мен не е останало нищо. Нищо друго, освен спомените.*

Алон отново погледна часовника си. Не датата, а часа. Имаше време за едно последно сбогуване. За един последен порой от сълзи. За едно последно извинение, че не бе претърсил колата за бомба, преди да позволи на Леа да запали двигателя. След това излезе, залитайки, от каменната градина в деня, който някога бе любимият му ден от годината, и се настани на задната седалка на седана, каран от един двацет и пет годишен младеж.

Момчето прояви здрав разум и не отрони нито дума по време на пътуването до летището. Габриел влезе в терминала като обикновен

пътник, но след това отиде в една стая, запазена за персонала на Службата, където изчака да обявят полета му. Когато се настани на мястото си в първа класа, изпита съвсем непрофесионалното желание да позвъни на Киара. Вместо това, използвайки техники, които бе научил на младини от Шамрон, той я зазида дълбоко в мислите си. Засега нямаше Киара. Нито Даниел. Нито Леа. Имаше само Маделин Харт — отвличената любовница на британския премиер Джонатан Ланкастър. Когато самолетът се издигна в притъмняващото небе, тя се яви на Габриел — нарисувана с маслени бои върху платно, като Сузана, къпеща се в градината си. А над стената я гледаше похотливо мъж с ъгловато лице и малка, жестока уста. Мъжът без име или националност. Забравеният мъж.

[1] Според Библията Първият храм на Соломон е бил с дължина 60 лакти (27 метра), широчина 20 лакти (9 метра) и височина 30 лакти (14 метра). — Б.пр. ↑

7. КОРСИКА

Корсиканците казват, че когато приближават с лодка острова си, мирисът на неговата уникална храстовидна растителност достига до тях дълго преди да зърнат скалистото му крайбрежие да се подава над морето. Габриел нямаше подобно изживяване относно Корсика, защото пътува до острова със самолет, пристигайки с първия сутрешен полет от летище Орли. Чак когато седна зад волана на взетото под наем пежо и пое на юг от летище Аячо, за първи път долови аромата на прецип, дива роза, лавдан^[1] и розмарин, който се носеше от хълмовете. Корсиканците ги наричаха макия^[2]. Те ги използваха в готварството, отопляваха домовете си с тях и се криеха в тях по време на война и вендата. Според една корсиканска легенда преследван човек можеше да се скрие в *макията* и ако пожелаеше, да остане незабелязан там завинаги. Габриел познаваше точно такъв човек. Ето защо носеше червената коралова длан, окачена на тънка кожена връвчица на шията си.

След половинчасово шофиране Алон напусна крайбрежния път и се отправи към вътрешността. Ароматът на *макията* стана по-силен, а стените, ограждащи накацалите по хълмовете градчета — по-здрави. Също като древната земя на Израел, Корсика бе завладявана много пъти — всъщност след падането на Римската империя вандалите плякосали острова толкова безмилостно, че повечето от жителите му напуснали панически крайбрежието и потърсили убежище в планините. Дори и сега страхът от външните хора си оставаше все така силен. В едно изолирано село старица насочи към Габриел вирнат показалец и кутре в така наречения „рогат знак“, за да се предпази от *окою*, уроки.

Отвъд селото пътят представляваше малко по-широка пътека, от двете страни на която се издигаха стени от гъсти храсти. След километър и половина той стигна до входа на частен имот. Портата бе отворена, но пред нея бе спрял високопроходим автомобил, в който седяха двама охранители. Габриел изключи двигателя, сложи ръце

върху горния край на волана и зачака мъжете да се приближат. Най-накрая единият слезе от джипа и тръгна бавно към него. В едната си ръка държеше пистолет, а другата бе пъхнал под колана на панталона си. Само с повдигане на дебелия си вежди той попита за целта на посещението на Алон.

— Искам да се видя с вашия дон — каза на френски Габриел.

— Донът е много зает човек — отвърна на корсикански диалект охранителят.

Алон свали амулета от врата си и му го подаде. Корсиканецът се усмихна.

— Ще видя какво мога да направя.

* * *

На остров Корсика никога не бе нужно много, за да се предизвика кръвна вражда. Една обида. Едно обвинение в измама на пазара. Развалянето на годеж. Бременността на неомъжена жена. След първоначалната искра неизбежно настъпваха размирици. Нечий вол биваше убит, ценно маслиново дърво биваше отсечено, нечия къща биваше опожарена. После започваха убийствата. И това продължаваше понякога трийсет и повече години, докато засегнатите страни не уредяха разногласията си или не се откажеха от борбата поради изтощение.

Повечето корсикански мъже изгаряха от желание да убиват собственоръчно. Но имаше и такива, които се нуждаеха от други хора да свършат мръсната работа вместо тях: богаташи, които бяха прекалено гнусливи, за да си цапат ръцете, които не искаха да рискуват да бъдат арестувани или осъдени на изгнание; жени, които не можеха сами да извършат убийството или нямаха роднини от мъжки пол, които да го направят от тяхно име. Хора като тях разчитаха на професионални убийци, известни като *тадунагиу*. Обикновено те се обръщаха към клана Орсати.

Орсати притежаваха прекрасна земя с много маслинови дървета и техният зехтин се считаше за най-вкусния в цяла Корсика. Но те се занимаваха с нещо повече от производството на зехтин. Никой не знаеше колко корсиканци са загинали през вековете от ръцете на

убийците им, най-малко самите Орсати, но според местните предания бяха хиляди. Броят им можеше да бъде и по-голям, ако не съществуваше щателното проучване, извършвано от клана. Орсати действаха по строго определен кодекс. Те отказваха да извършат убийство, докато не се уверят, че страната, обърнала се към тях, наистина е била оцетена и се изисква кръвно отмъщение.

Това обаче се бе променило при дон Антон Орсати. По времето, когато той пое управлението на фамилията, френските власти бяха успели да изкоренят семейните вражди и вендетата навсякъде, освен в най-изолираните кътчета на острова, оставяйки малцина корсиканци, които да се нуждаят от услугите на неговите *тадунагиу*. При силния спад на местното търсене Орсати нямаше друг избор, освен да потърси възможности другаде, а именно отвъд морето, в континентална Европа. Сега той приемаше почти всяко предложение за работа, което пристигаше на бюрото му, без значение колко отвратителна бе тя, и убийците му бяха считани за най-надеждните професионалисти на континента. В действителност Габриел бе единият от двамата души, останали живи при сключен договор с фамилията Орсати.

Макар че Антон Орсати произхождаше от знатно корсиканско семейство, на външен вид той не се отличаваше от селяните, които пазеха входа на имението му. Като влезе в големия кабинет на дона, Габриел го завари да седи зад бюрото си, облечен с искрящо бяла риза и широки светли памучни панталони, а на краката си носеше чифт прашни сандали, които имаха вид на купени от някой местен пазар. Той бе забил поглед в някаква старомодна счетоводна книга, а грубоватото му лице бе намръщено. Габриел можеше само да се чуди за източника на недоволството на дона. Много отдавна Орсати бе слял двете си дейности в едно общо предприятие. Днешните му наемни убийци бяха всичките служители на „Орсати Олив Ойл Къмпани“ и убийствата, които извършваха, се осчетоводяваха като поръчки за стока.

Като се изправи, донът протегна решително ръка към Габриел без следа от страх.

— За мен е голяма чест да се запозная с вас, мосю Алон — каза той на френски. — Честно казано, отдавна очаквах да ви видя. Имате репутация на човек, който наказва сурово враговете си.

— Моите врагове бяха швейцарските банкери, които ви бяха наели да ме убие, дон Орсати. Освен това — добави Габриел, — вместо да ми пусне куршум в главата, вашият убиец ми даде това.

Той кимна към талисмана, който лежеше до счетоводната книга на бюрото на Орсати. Донът се намръщи. После вдигна амулета за кожената връвчица, оставяйки червената коралова длан да се полюшва напред-назад като махалото на часовник.

— Постъпил е безразсъдно — каза най-сетне Орсати.

— Като ми е дал талисмана или като ме е оставил жив?

Донът се усмихна неопределено.

— В Корсика имаме една стара поговорка: *I solda un vènni micca cantendu* — „Парите не идват от пеене“. Те се печелят с работа. А тук работата означава да се изпълняват договорите дори когато те се отнасят за премахването на прочути цигулари и израелски разузнавачи.

— Значи, сте върнали парите на хората, които са ви наели?

— Те бяха швейцарски банкери. Парите бяха последното нещо, което им бе необходимо. — Орсати затвори счетоводната книга и положи талисмана върху корицата. — Както вероятно сте очаквали, аз ви държах под око през годините. Вие бяхте много зает, след като пътищата ни се пресякоха. Всъщност някои от най-добрите ви операции бяха извършени на моя територия.

— Това е първото ми посещение в Корсика — възрази Габриел.

— Имам предвид Южна Франция — уточни донът. — Вие убихте саудитския терорист Зизи ал Бакари на старото пристанище на Кан. А преди няколко години се случи онзи дребен инцидент с Иван Харков в Сен Тропе.

— Доколкото знам, Иван бе убит от други руснаци — каза уклончиво Габриел.

— Вие го застреляхте, Алон. Убихте го, защото бе отвлякъл съпругата ви.

Габриел остана мълчалив. Корсиканецът отново се усмихна, този път с увереността на човек, който знае, че е прав.

— *Макията* няма очи — каза той, — но вижда всичко.

— Точно затова съм тук.

— И аз така предположих. В крайна сметка човек като вас със сигурност няма нужда от професионален убиец. Вие и сам се справяте много добре.

Габриел извади пачка пари от джоба на самото си и я сложи до талисмана върху счетоводната книга на смъртта на Орсати. Донът не ѝ обърна внимание.

— С какво мога да ви помогна, мосю Алон?

— Имам нужда от информация.

— Относно какво?

Без да каже дума, Габриел постави до парите снимката на Маделин Харт.

— За младата англичанка?

— Не изглеждате изненадан, дон Орсати.

Корсиканецът не каза нищо.

— Знаете ли къде е тя?

— Не — отговори донът. — Но имам представа кой я е отвлякъл.

Алон вдигна пред него снимката на мъжа от „Ле Палмие“. Орсати кимна веднъж.

— Кой е той? — попита Габриел.

— Не знам. Срецнах се с него само веднъж.

— Къде?

— В този кабинет, седмица преди да изчезне англичанката. Той седеше на същия стол, където седите сега — добави Орсати, — но имаше повече пари от вас, мосю Алон. Много повече.

[1] Лавдан, или цистус, наричан още скална роза, е род ниски многогодишни храсти, известни преди всичко със силния си специфичен аромат, напомнящ мириса на амбра, който се дължи на високото съдържание на етерични масла в листата им. — Б.пр. ↑

[2] Храстови биотопи в средиземноморските страни, обикновено се състоят от гъсторастящи вечнозелени храсти. — Б.пр. ↑

8. КОРСИКА

Беше време за обяд — любимото време от деня на дон Орсати. Те излязоха на терасата пред кабинета му и седнаха на маса, отрупана с корсикански хляб, сирене, зеленчуци и колбаси. Слънцето грееше ярко и през една пролука между черните борове Габриел зърна в далечината блещукащото синьо-зелено море. Ароматът на *макията* ги обгръщаше отвсякъде. Той изпълваше хладния въздух и се носеше от храната; дори Орсати сякаш го излъчваше. Донът наля няколко пръста кървавочервено вино в чашата на Габриел и след това се зае да отреже няколко резена от плътния корсикански суджук. Алон не се поинтересува какво е месото. Както Шамрон обичаше да казва, понякога бе по-добре да не питаш.

— Радвам се, че не ви убихме — каза Орсати, като вдигна чашата си с вино на сантиметър от масата.

— Мога да ви уверя, дон Орсати, че чувството е взаимно.

— Още суджук?

— Да, моля.

Корсиканецът отрязва още два дебели резена и ги постави в чинията на Габриел. След това си сложи очилата за четене и разгледа снимката на мъжа от „Ле Палмие“.

— На тази снимка изглежда различно — каза донът след малко, — но определено е той.

— Какво е различното?

— Прическата му. Когато дойде да ме види, косата му бе намазана с гел и бе сресана гладко. Разликата е едва доловима — добави Орсати, — но много ефикасна.

— Имаше ли си име?

— Представи се като Пол.

— Фамилия?

— Доколкото знам, това *беше* фамилното му име.

— Какъв език говореше нашият приятел Пол?

— Френски.

— Местен?

— Не, имаше акцент.

— Какъв?

— Не можах да го определя точно — отвърна донът, като свъси дебелите си вежди. — Сякаш бе научил френския от магнетофонни записи. Езикът му беше перфектен и в същото време не съвсем правилен.

— Предполагам, че не е намерил името ви в телефонния указател.

— Не, Алон, той дойде с препоръки.

— Какъв вид препоръки?

— От човек.

— От някого, който ви е наемал в миналото.

— Това е обичайният вид.

— Каква беше работата?

— От тези, при които двама мъже влизат в една стая и от нея излиза само единият. И не си правете труда да ме питате за името на човека, който го бе препоръчал — добави бързо Орсати. — Говорим за моя бизнес.

С леко кимване Габриел показа, че няма желание да обсъжда повече тази тема, поне не за момента. След това попита доната защо мъжът е дошъл да го види.

— За съвет — отговори корсиканецът.

— По какъв въпрос?

— Каза, че има да превозва някаква стока, че се нуждае от човек с бързоходна моторна яхта. Някой, който познава местните води и може да плава през нощта. Някой, който умее да си държи устата затворена.

— Стока?

— Това може и да ви изненада, но той не навлезе в подробности.

— Предположили сте, че е контрабандист — каза Габриел, по-скоро като констатация, отколкото като въпрос.

— Корсика е основен транзитен пункт за хероина, който се прекарва от Близкия изток към Европа. Само за сведение — вметна донът, — нашата фамилия не се занимава с наркотици, макар че понякога сме ставали известни с това, че сме елиминирали някои видни наркотрафиканти.

— Срещу заплащане, разбира се.

— Колкото е по-голям играчът, толкова по-голяма е таксата.

— Успяхте ли да му услужите?

— Разбира се — отвърна Орсати. След това, като сниши глас, добави: — Понякога и ние трябва да превозваме някои неща през нощта, Алон.

— Неща като трупове?

Донът сви рамене.

— Те са злополучен вторичен продукт на нашия бизнес — каза той философски. — Обикновено се опитваме да ги оставим там, където паднат. Но понякога клиентите плащат малко повече, за да изчезнат завинаги. Предпочитаният ни метод е да ги сложим в бетонни ковчези и ги изпратим на дъното на морето. Един бог знае какъв е техният брой там.

— Колко плати Пол?

— Сто хиляди.

— Каква беше подялбата?

— Половината за мен, половината за мъжа с яхтата.

— Само половината?

— Той е голям късметлия, че му дадох толкова много.

— И когато чухте, че младата англичанка е изчезнала?

— Обзе ме подозрение, естествено. И когато видях снимката на Пол във вестниците... — Гласът на доната заглъхна. — Да кажем просто, че не се зарадвах. Последното нещо, което ми трябва, са проблеми. Това е лошо за бизнеса.

— Не приемате отвличането на млади жени?

— Подозирам, че и вие също.

Габриел не отговори нищо.

— Не исках да ви обидя — каза искрено корсиканецът.

— Не съм се обидил, дон Орсати.

Донът напълни чинията си с печени чушки и патладжани и ги поля със зехтин собствено производство. Габриел отпи от виното, направи комплимент на Орсати и после попита за името на човека с бързоходната яхта, който познавал местните води. Направи го така, сякаш това бе последното нещо, за което си мислеше.

— Навлизаме в чувствителна територия — отвърна донът. — Аз правя бизнес с тези хора през цялото време. Ако някога разберат, че

съм ги предал на някого като вас, нещата ще се объркат, Алон.

— Уверявам ви, дон Орсати, те никога няма да узнаят как съм се сдобил с информацията.

Корсиканецът не изглеждаше убеден.

— Защо тази девойка е толкова важна, че я търси великият Габриел Алон?

— Да кажем просто, че има влиятелни приятели.

— Приятели? — Донът поклати скептично глава. — Щом вие сте замесен, има много повече от това.

— Вие сте много проникателен човек, дон Орсати.

— *Макията* няма очи — отвърна загадъчно корсиканецът.

— Имам нужда от името му — каза тихо Габриел. — Той никога няма да узнае откъде съм го получил.

Орсати взе чашата си с кървавочервено вино и я вдигна към слънцето.

— Ако бях на ваше място — рече той след малко, — щях да говоря с мъж на име Марсел Лакроа. Той може да знае нещо за това къде е отишло момичето, след като е напуснало Корсика.

— Къде мога да го намеря?

— В Марсилия — отговори донът. — Той държи своята яхта в Старото пристанище.

— От коя страна?

— От южната, срещу художествената галерия.

— Как се нарича яхтата?

— „Лунен танц“.

— Прекрасно — каза Габриел.

— Мога да ви уверя, че няма нищо прекрасно в Марсел Лакроа или хората, за които работи. Трябва много да внимавате в Марсилия.

— Може и да се изненадате, дон Орсати, но съм правил това един-два пъти и преди.

— Вярно е. Но вие отдавна трябваше да сте мъртъв. — Корсиканецът му подаде талисмана. — Сложете си го на врата. Той предпазва не само от уроки.

— Всъщност — отвърна Габриел — чудех се дали нямате нещо малко по-мощно.

— Например?

— Пистолет.

Донът се усмихна.

— Имам нещо по-добро от пистолет.

* * *

Габриел кара по шосето, докато то премина в черен път, и след това продължи още малко. Старият козел го чакаше точно там, където дон Орсати бе казал, че ще бъде — под сянката на три древни маслинови дървета, непосредствено преди острия ляв завой. Когато Алон наближи, той стана от мястото си за почивка и застана по средата на тесния път, вирнал предизвикателно брадичка, сякаш го приканваше да се опита да мине. Козелът имаше кафеникава окраска и рижавя брада. Подобно на Алон, той носеше белези от стари битки.

Габриел продължи бавно напред, надявайки се, че козелът ще предаде позицията си без бой, но животното не отстъпи. Алон погледна пистолета, който донът му беше дал. Заредената деветмилиметрова берета лежеше на предната пътническа седалка. Един изстрел между нащърбените рога на козела бе достатъчен, за да сложи край на това безизходно положение, но не можеше да го направи: козелът, както и трите древни маслинови дървета принадлежаха на дон Казабианка. Ако Габриел докоснеше дори един косъм на нещастната му глава, щеше да предизвика вражда и да бъде пролята кръв.

Алон натисна два пъти клаксона, но козелът не помръдна. След това, като въздъхна тежко, той слезе от колата и се опита да убеди животното — първо на френски, после на италиански и накрая, раздражен, на иврит. В отговор козелът наведе глава, насочвайки я като таран към корема му. Обаче Габриел, който смяташе, че най-добрата отбрана е нападението, атакува първи, като размаха ръце и закрещя като луд. Изненадан, козелът незабавно отстъпи и изчезна през една пролука в *макията*.

Алон бързо тръгна към отворената врата на колата, но спря, когато чу в далечината звук, наподобяващ кискане на присмехулик. Той се обърна и погледна нагоре към боядисаната в охра вила, кацнала на склона на близкия хълм. На терасата стоеше русокос мъж, облечен

изцяло в бяло. И макар че не можеше да бъде сигурен, на Габриел му се стори, че мъжът се смее неудържимо.

9. КОРСИКА

Мъжът, който чакаше Габриел във вилата, не беше корсиканец, или поне не беше такъв по рождение. Истинското му име бе Кристофър Келър и бе израснал в солидно семейство от горната средна класа в луксозния лондонски квартал Кенсингтън. В Корсика обаче тези факти бяха известни само на дон Орсати и шепа от хората му. За останалите обитатели на острова Келър бе известен просто като Англичанина.

Историята на пътуването на Кристофър Келър от Кенсингтън до Корсика бе една от най-интригуващите, които Алон бе чувал, което само по себе си говореше нещо. Единствен син на двама лекари от Харли стрийт, той показал ясно още от ранна възраст, че няма намерение да върви по стъпките на родителите си. Страстен любител на историята, особено на военната, Кристофър искал да стане войник. Неговите родители му забранили да се запише в армията и за известно време той се съобразил с тяхното желание. Келър постъпил в Кеймбридж и започнал да изучава история и ориенталски езици. Бил блестящ студент, но през втората година взел да става все по-неспокоен и една нощ изчезнал безследно. Няколко дни по-късно се появил в бащиния си дом в Кенсингтън с ниско подстригана коса, облечен в маслинозелена униформа — бил постъпил на служба в британската армия.

След като преминал основното обучение, Кристофър се присъединил към една пехотна част, но неговият интелект, храброст и поведение на вълк единак бързо привлекли вниманието на елитните Специални въздушни части. Няколко дни след пристигането му в щаба на полка в Херефорд станало ясно, че той е намерил истинското си призвание. Неговите резултати в „къщата за елиминиране на потенциална заплаха“, където новобранците се упражняват в близък бой и спасяване на заложници, били най-високите, регистрирани до този момент, а инструкторите по ръкопашен бой написали, че никога не са виждали човек, притежаващ такива инстинктивни умения за

отнемане на човешки живот. Обучението му завършило с шестдесеткилометров поход през брулената от вятъра планинска местност, известна като Брекън Бийкънс — тест за издръжливост, довел до смъртта на някои мъже. Натоварен с двацет и пет килограмова раница и 4,5-килограмова щурмова пушка, Келър подобрил рекорда с трийсет минути — постижение, което не е надминато и до днес.

Първоначално той бил назначен в мобилния взвод, специализиран във водене на военни действия в пустинни райони, но кариерата му скоро взела друг обрат, когато на посещение дошъл човек от военното разузнаване. Той търсел войник с уникални качества, който да може да извършва близко наблюдение и други специални задачи в Северна Ирландия. Човекът казал, че е впечатлен от езиковите умения на Келър и способността му да импровизира и да реагира много бързо. Проявявал ли Келър интерес? Същата нощ Кристофър си стегнал мешката и се преместил от Херефорд в тайна база в шотландските Хайландс.

По време на обучението си Келър показал още една забележителна дарба. Години наред британските сили за сигурност и разузнаването се били борили с безбройните акценти на хората в Северна Ирландия. В Ълстър враждебните общности се разпознавали една друга по звука на гласа и начинът, по който човек изговарял няколко прости фрази, можел да се окаже разликата между живота и ужасяваща смърт. Келър развил способността да имитира съвършено всякакви интонации. Дори можел да сменя акцентите незабавно — в един момент говорел като католик от Арма, в следващия като протестант от белфасткия Шанкил Роуд, после като католик от жилищните комплекси Балимърфи. Той работил в Белфаст повече от година, проследявал членове на ИРА, научавал по някоя полезна клюка от заобикалящата го общност. Поради естеството на работата му понякога минавали няколко седмици, без да се свърже с надзираващите го офицери.

Мисията му в Северна Ирландия приключила внезапно късно една нощ, когато бил отвлечен в Западен Белфаст и откаран в отдалечена ферма в графство Арма. Там бил обвинен, че е британски шпионин. Келър знаел, че положението е безнадеждно, затова решил да се измъкне с бой. Когато напуснал фермерската къща, четирима

закоравели терористи от Временната ирландска републиканска армия били мъртви. Двама от тях практически били накълцани на парчета.

Кристофър се завърнал в Херефорд, както си мислел, за дълга почивка и работа като инструктор. Но престоят му свършил през август 1990 година, когато Саддам Хюсеин нахлул в Кувейт. Келър бързо се присъединил към стария си взвод и през януари 1991-а вече бил в западната пустиня на Ирак, за да издирва пусковите установки на ракетите „Скъд“, които сипели ужас над Тел Авив. В нощта на 28 януари Кристофър и неговият екип локализирали една установка, разположена на около сто и шейсет километра северозападно от Багдад, и изпратили по радиостанцията координатите ѝ на командирите си в Саудитска Арабия. Деветдесет минути по-късно коалиционно формирование от изстребители бомбардировачи прелетяло ниско над пустинята. Но при катастрофалния случай на „приятелски огън“ самолетите атакували взвода на САС вместо мястото на установката на ракетите „Скъд“. Британските служби заключили, че целият взвод е загинал, в това число и Келър. В некролозите му не се споменавало за разузнавателната му дейност в Северна Ирландия, нито за четиримата бойци на ИРА, които бил заклал във фермата в графство Арма.

Британските военни власти обаче не разбрали, че Келър е преживял инцидента без драскотина. Първият му инстинкт бил да се обади по радиостанцията в базата и да поиска да го измъкнат. Вместо това, вбесен от некомпетентността на началниците си, той тръгнал пеша. Скрит под диш-даша^[1] и шумага^[2] на арабин от пустинята и добре обучен в изкуството да се придвижва тайно, Кристофър преминал през силите на коалицията и се промъкнал незабелязано в Сирия. Оттам той поел на запад през Турция, Гърция и Италия, докато най-накрая бил изхвърлен на брега на Корсика, където попаднал в ръцете на дон Орсати. Орсати осигурил на Келър вила и една жена, която да се погрижи за излекуването на многобройните му рани. След това, когато вече си бил отпочинал, донът му дал работа. Със северноевропейската си външност и обучението си в САС, Кристофър можел да изпълнява поръчки, които били далеч извън възможностите на корсиканските *тадунаци* на Орсати. При една такава поръчка бяха изникнали имената на Анна Ролф и Габриел Алон. Постъпвайки по съвест, Келър не беше я изпълнил, но професионалната гордост го бе

подтикнала да остави талисмана, който сега Габриел държеше в ръката си.

Удивителното бе, че двамата мъже се бяха срещали веднъж преди много години, когато Келър и няколко други офицери от САС бяха дошли в Израел да се обучават в областта на техниките за борба с тероризма. В последния ден от престоя им Габриел неохотно се бе съгласил да им изнесе класифицирана лекция за една от най-дръзките си операции: убийството през 1988 г. на Абу Джихад — втория по ранг в ООП, във вилата му в Тунис. Кристофър бе седял на първия ред, попивайки всяка дума на Алон, и след това, по време на груповата снимка, бе застанал до него. Габриел носеше слънчеви очила и шапка, за да прикрие самоличността си, но Келър бе погледнал право в камерата. Това беше една от последните снимки, които изобщо му бяха правени.

Сега, когато Алон слезе от наетата кола, мъжът, който някога бе пощадил живота му, стоеше на прага на отворената врата на своето корсиканско убежище. Той беше по-висок с една глава от Габриел и много по-широкоплещест. За двайсетте години, прекарани в Корсика, слънцето бе направило много, за да промени външния му вид. Сега тенът му бе придобил цвета на кожено седло и късо подстриганата му коса бе изрусяла до бяло от морето. Само сините му очи сякаш бяха останали непроменени. Те бяха същите очи, които бяха гледали Габриел толкова напрегнато, докато бе разказвал за смъртта на Абу Джихад. И същите очи, които някога го бяха пощадили в една дъждовна нощ във Венеция, в един друг живот.

— Бих ти предложил обяд — каза Келър с неговия изяждащ края на думите английски акцент, — но чух, че вече си обядвал в Орсати.

Когато протегна ръка към Алон, бицепсите му се свиха и изпъкнаха под белия пуловер. Габриел се поколеба за миг, преди най-сетне да стисне подадената длан. Всичко в Кристофър Келър — от сякаш одяланите му с брадва ръце до силните му, мускулести крака, като че ли бе специално създадено, за да служи за убиване.

— Колко ти каза донът? — попита Алон.

— Достатъчно, за да знам, че не трябва да си имаш работа с мъж като Марсел Лакроа без подкрепление.

— Да разбирам ли, че го познаваш?

— Веднъж ме е превозвал.

— Преди или след това?

— И в двата случая — отговори Келър. — Лакроа е преминал дългото обучение във френската армия. Той също така е лежал в някои от най-строгите затвори в страната.

— Трябва ли да бъда впечатлен?

— Ако познаваш враговете си и себе си, можеш да спечелиш стотици битки без нито една загуба.

— Сун Дзъ — каза Габриел.

— Ти цитира тази мисъл по време на лекцията си в Тел Авив.

— Значи, все пак си слушал.

Алон мина покрай Келър и влезе в голямата обща стая на вилата. Мебелите бяха грубовати и също като стопанина, покрити с бял плат. Върху всяка плоска повърхност се издигаха купчини книги, а по стените висяха няколко качествени картини, включително по-малко известни творби на Сезан, Матис и Моне.

— Нямаш ли охранителна система? — попита Габриел, оглеждайки стаята.

— Няма нужда от такава.

Алон се приближи до картината на Сезан — пейзаж, рисуван сред хълмовете близо до Екс ан Прованс, и нежно прокара пръст по повърхността ѝ.

— Преуспял си, Келър.

— Изкарвам си прехраната.

Габриел не каза нищо.

— Не одобряваш ли начина, по който се препитавам?

— Ти убиваш хора за пари.

— Това правиш и ти.

— Аз убивам заради моята страна — отвърна Алон, — и то само в краен случай.

— Затова ли пръсна мозъка на Иван Харков по цялата улица в Сен Тропе? Заради твоята страна?

Габриел извърна лице от творбата на Сезан и се взря право в очите на Кристофър. Всеки друг човек щеше да се свие под напрегнатия му поглед, но не и Келър. Силните му ръце бяха скръстени нехайно пред гърдите и едното ъгълче на устата му бе повдигнато в полуусмивка.

— Може би в крайна сметка това не е толкова добра идея — каза Алон.

— Аз познавам играчите и терена. Ще бъде глупаво да не ме използваш.

Габриел не отговори. Кристофър беше прав — той бе идеалният водач във френския престъпен свят. А и неговите физически и тактически умения със сигурност щяха да се окажат ценни, преди да приключи този случай.

— Не мога да ти платя — каза накрая.

— Нямам нужда от пари — отговори Келър, оглеждайки вътрешността на красивата вила. — Но искам да ми отговориш на няколко въпроса, преди да тръгнем.

— Разполагаме с пет дни да я открием, иначе тя ще умре.

— Пет дни са цяла вечност за хора като нас.

— Слушам те.

— За кого работиш?

— За британския министър-председател.

— Не знаех, че сте в приятелски отношения.

— Бях ангажиран от човек от британското разузнаване.

— От името на премиера?

Габриел кимна утвърдително.

— Каква е връзката на премиера с тази девойка?

— Използвай въображението си.

— Боже мой!

— Бог няма нищо общо с това.

— Кой е приятелят на премиера в британското разузнаване?

Алон се поколеба за миг, след това му каза истината. Келър се усмихна.

— Познаваш ли го? — поинтересува се Габриел.

— Работил съм с Греъм в Северна Ирландия. Той е суперпрофесионалист. Но като всички останали в Англия — добави бързо Кристофър, — Сиймор мисли, че съм мъртъв. Което означава, че никога не бива да узнае, че работя с теб.

— Имаш думата ми.

— Има още нещо, което искам.

Келър протегна ръка. Алон му даде талисмана.

— Изненадан съм, че си го запазил — каза Кристофър.

— Той имаше сантиментална стойност.

Келър окачи амулета на врата си.

— Да вървим — каза той с усмивка. — Знам къде можем да ти намерим друг.

* * *

Синядората^[3] живееше в схлупена къща в центъра на селото, недалеч от църквата. Келър пристигна без уговорена среща, но старицата не изглеждаше изненадана да го види. Тя носеше черна рокля и черен шал над сухата си като прахан коса. С притеснена усмивка жената докосна леко бузата на Кристофър. След това, като попипа с пръсти тежкия кръст, който висеше на шията ѝ, обърна поглед към Габриел. Работата ѝ бе да се грижи за хората, страдащи от уроки. Личеше си уплахата ѝ, че Келър е довел в нейния дом самото въплъщение на злото.

— Кой е този човек? — попита тя.

— Един приятел — отвърна Келър.

— Християнин ли е?

— Не като нас.

— Кажи ми името му, Кристофър, *истинското* му име.

— Габриел.

— Като на архангела ли?

— Да — потвърди Келър.

Синядората разгледа изучаващо лицето на Алон.

— Той е израилтянин, нали?

Когато Кристофър кимна утвърдително, на лицето на старицата се изписа лека неодобрителна гримаса. От религиозна гледна точка жената гледаше на евреите като на еретици, но лично тя не бе имала разправии с тях. *Синядората* разкопча ризата на Келър и докосна талисмана, който висеше на шията му.

— Не беше ли го загубил преди няколко години?

— Да.

— Къде го намери?

— В дъното на едно много пълно чекмедже.

Старицата поклати укорително глава.

— Лъжеш ме, Кристофър — каза тя. — Кога ще се научиш, че винаги познавам, когато ме лъжеш?

Келър се усмихна, но не каза нищо. Жената пусна талисмана и отново докосна бузата му.

— Напускаш острова ли, Кристофър?

— Тази вечер.

Синядората не попита защо, тя знаеше с какво той си изкарва прехраната. В действителност някога жената бе наела младия *тадунагиу* Антон Орсати да отмъсти за убийството на съпруга ѝ.

Тя покани с жест Кристофър и Габриел да седнат до малката дървена маса във всекидневната ѝ. После постави пред тях чиния, пълна с вода, и съд със зехтин. Келър потопаи показалеца си в зехтина, след това го постави над чинията и остави да капнат три капки от мазнината във водата. По законите на физиката зехтинът трябваше да се събере на повърхността в една обща капка. Вместо това, той се разпръсна на хиляди капчици и скоро от него не остана никаква следа.

— Злото се е върнало, Кристофър.

— Опасявам се, че това е професионален риск.

— Не си прави шеги, скъпи. Опасността е съвсем реална.

— Какво виждаш?

Старицата се взря напрегнато в течността, сякаш изпаднала в транс. След миг тихо попита:

— Да не би да търсите младата англичанка?

Келър кимна утвърдително, после запита:

— Жива ли е?

— Да — отговори старицата. — Жива е.

— Къде е тя?

— Това не мога да кажа.

— Ще успеем ли да я намерим?

— Когато вече е мъртва — каза старицата. — След това ще узнаете истината.

— Какво виждаш?

Синядората затвори очи.

— Вода... планини... стар враг...

— Мой враг ли?

— Не. — Тя отвори очи и погледна право към Габриел. — Негов.

Без да каже нито дума повече, старицата хвана ръката на Англичанина и взе да се моли. След миг започна да плаче — знак, че злото е преминало от тялото на Келър в нейното. После затвори очи и сякаш заспа. Когато се събуди, накара Англичанина да повтори процеса със зехтина и водата. Този път мазнината се сля в една капка.

— Злото е напуснало душата ти, Кристофър. — След това, обръщайки се към Габриел, тя каза: — Сега е негов ред.

— Аз не съм вярващ — рече Алон.

— Моля ви — каза старицата. — Ако не заради вас, заради Кристофър.

Габриел неохотно потопа показалеца си в зехтина и остави три капки да паднат върху повърхността на водата. Когато мазнината се разпръсна на хиляди капчици, жената затвори очи и започна да трепери.

— Какво виждаш? — попита Келър.

— Огън — отговори тя тихо. — Виждам огън.

* * *

В пет часа следобед пристигаше фериботът от Аячо. Габриел качи пежото си на автомобилната палуба в четири и половина и десет минути по-късно видя Келър да се качва на борда зад волана на очукано рено хечбек. Каютите им бяха на една и съща палуба, една срещу друга от двете страни на коридора. Тази на Алон бе с големината на затворническа килия и също толкова приветлива. Той остави чантата си на койката с размери на детско креватче и се отправи нагоре по стълбите към бара. Когато пристигна, Кристофър седеше на една маса до прозореца и тъкмо бе вдигнал чаша бира към устните си, а в пепелника му тлееше цигара. Габриел бавно поклати глава. Четиридесет и осем часа по-рано той стоеше пред една картина в Йерусалим. Сега търсеше жена, която не познаваше, придружен от мъж, който някога бе приел поръчка да го убие.

Той поръча на бармана чаша черно кафе и излезе отвън на задната палуба. Фериботът бе напуснал външните граници на пристанището и вечерният въздух внезапно бе станал студен. Алон вдигна яката на сакото си и обгърна с длани картонената кафена чашка,

за да се постопли. Звездите на изток грееха ярко на безоблачното небе, а тюркоазеносиньото допреди миг море бе станало мастиленочерно. На Габриел му се стори, че долавя във вятъра аромата на *макията*. Миг по-късно в главата му прозвуча гласът на *синядората*: „Когато вече е мъртва. След това ще узнаете истината“.

[1] Дълга роба, покриваща цялото тяло. — Б.пр. ↑

[2] Приличаща на шал кърпа, която се поставя на главата. — Б.пр. ↑

[3] Название в Корсика на жените, които се занимават с разваляне на магии, лекуване на уроки и на уплах. — Б.пр. ↑

10. МАРСИЛИЯ

Когато Габриел и Келър пристигнаха в Марсилия рано на следващата сутрин, тринайсетметровият контрабандистки плавателен съд „Лунен танц“ беше вързан на обичайната си кейова стоянка в Старото пристанище. Неговият собственик обаче не се виждаше никъде. Келър си установи наблюдателен пост от северната страна, а Алон — от източната, пред една пицария, която незнайно защо носеше името на моден манхатънски квартал. Те се местеха на нови позиции в края на всеки час, но до късния следобед все още нямаше и следа от Лакроа.

Накрая, разтревожен от перспективата за един изгубен ден, Габриел обиколи периметъра на пристанището, мина край металните маси на продавачите на риба и се присъедини към Келър в неговото рено. Времето се влошаваше: заваля силен дъжд, студеният мистрал^[1] зафуча яростно откъм хълмовете. Кристофър пускаше чистачките на всеки няколко секунди, за да осигури видимост през предното стъкло. Вентилаторът на парното пухтеше слабо към замъгленото стъкло.

— Сигурен ли си, че не държи квартира в града? — попита Алон.

— Той живее на лодката.

— Ами някоя жена?

— Има няколко, но нито една от тях не може да изтърпи дълго присъствието му. — Келър избърса стъклото с опакото на ръката си. — Може би трябва да си вземем хотелска стая.

— За това е малко рано, не мислиш ли? В крайна сметка ние току-що се запознахме.

— Винаги ли ръсиш глупави остроумия по време на операции?

— Това е културна обремененост.

— Глупавите остроумия или операциите?

— И двете.

Кристофър измъкна хартиена салфетка от жабката и се постарала да почисти зацапаното предно стъкло.

— Баба ми е еврейка — подхвърли той небрежно, сякаш признаваше, че баба му е обичала да играе бридж.

— Поздравления.

— Още една духовитост?

— Какво трябваше да кажа?

— Не ти ли е интересно, че имам еврейска баба?

— От личен опит знам, че повечето европейци имат по някой еврейски роднина, пазен в дълбока тайна.

— Моята баба си беше съвсем видима.

— Къде е родена?

— В Германия.

— По време на войната ли е отишла в Англия?

— Точно преди нея — отговори Келър. — Била е прибрана от далечен чичо, който вече не се считал за евреин. Той ѝ дал християнско име и я пращал да ходи на църква. Майка ми узнала за еврейското си потекло чак когато била на трийсет и пет години.

— Неприятно ми е да бъда вестител на лоши новини — каза Габриел, — но според мен ти си евреин.

— Честно казано, винаги съм се чувствал малко евреин.

— Изпитваш ли отвращение към морските дарове и немските опери?

— Говорех в духовен смисъл.

— Ти си професионален убиец, Келър.

— Това не означава, че не вярвам в Бог — възрази Кристофър. — Всъщност подозирам, че знам повече от теб за вашата история и за светите ви писания.

— Тогава защо се навърташ около тази шантава баячка?

— Тя не е шантава.

— Не ми казвай, че вярваш на всички тези глупости.

— Откъде можеше да знае, че търсим момичето?

— Предполагам, че донът ѝ е казал.

— Не. — Келър поклати глава. — Тя го видя. Тя вижда всичко.

— Като водата и планините?

— Да.

— Ние сме в Южна Франция, Келър. И аз виждам вода и планини. Всъщност ги виждам почти навсякъде, където погледна.

— Очевидно те е изнервила с думите си за твоя стар враг.

— Изобщо не съм изнервен — отвърна Алон. — Що се отнася до старите ми врагове, май не мога да изляза от входната врата на дома си, без да се натъкна на някого от тях.

— Тогава може би трябва да преместиш входната си врата.

— Това корсиканска поговорка ли е?

— Само един приятелски съвет от мен.

— Ние все още не сме приятели.

Келър сви широките си рамене в израз на безразличие, обида или нещо по средата.

— Какво направи с талисмана, който тя ти даде? — попита той след мрачно мълчание.

Габриел потупа с ръка гърдите си, за да покаже, че талисманът, идентичен с този на Кристофър, виси на шията му.

— Щом не вярваш — попита Келър, — защо го носиш?

— Харесва ми начинът, по който допълва моя тоалет.

— Каквото и да правиш, никога не го сваляй. Той държи настрана злото.

— Има няколко души в живота ми, които бих искал да държа настрана.

— Като Ари Шамрон ли?

Алон успя да скрие изненадата си.

— Откъде знаеш за Шамрон? — попита той.

— Запознах се с него, когато дойдох да се обучавам в Израел. Освен това — добави бързо Кристофър, — всички в бизнеса знаят за Шамрон. И всички знаят, че е искал ти да си шефът вместо Узи Навот.

— Не трябва да вярваш на всичко, което четеш във вестниците, Келър.

— Имам добри източници — отвърна Кристофър. — И те ми казаха, че постът е бил на твое разположение, но ти си го отказал.

— Може да ти е трудно да повярваш — каза Габриел, гледайки уморено през напръсканото от дъжда стъкло, — но наистина не съм в настроение да си припомням миналото заедно с теб.

— Просто се опитвам да помогна времето да минава по-бързо.

— Може би трябва да се насладим на успокояващата тишина.

— Друга духовитост?

— Щеше да я разбереш, ако беше евреин.

— Технически погледнато, аз съм такъв.

— Кого предпочиташ? Пучини или Вагнер?

— Вагнер, разбира се.

— Тогава не може да си евреин.

Келър запали цигара и размаха кибритената клечка. Силен порив на вятъра запрати дъждовните струи върху предното стъкло, закривайки гледката към пристанището. Алон отвори няколко сантиметра своя прозорец, за да излиза димът.

— Може би си прав — каза той. — Може би в крайна сметка трябва да си вземем хотелска стая.

— Не мисля, че е необходимо.

— Защо?

Кристофър пусна чистачките и посочи през стъклото.

— Защото Марсел Лакроа идва в нашата посока.

* * *

Той носеше черен анцуг, неоновозелени маратонки и спортен сак „Пума“, праметнат през рамо. Явно бе прекарал голяма част от следобеда във фитнес зала. Не че му беше необходимо — Лакроа бе висок най-малко метър и деветдесет и тежеше над деветдесет килограма. Тъмната му коса бе намазана с гел и бе вързана на къса опашка. Имаше пиърсинг на двете уши и китайски йероглифи, татуирани отстрани на дебелия му врат — доказателство, че е изучавал азиатски бойни изкуства. Очите му не спираха да се оглеждат, макар че не успя да забележи двамата мъже, седящи в очуканото рено хечбек със запотени прозорци. Докато го наблюдаваше, Габриел тежко въздъхна. Лакроа със сигурност щеше да бъде достоен противник, особено в тясното пространство на „Лунен танц“. Независимо от това, което се говореше, размерите имаха значение.

— Този път няма ли остроумни забележки? — попита Келър.

— В момента търся подходящата.

— Защо не ме оставиш да се оправя с това?

— Не мисля, че идеята е добра.

— Защо?

— Защото той знае, че работиш за дон Орсати. Ако се появиш и започнеш да задаваш въпроси за Маделин Харт, ще разбере, че донът

го е предал, което ще бъде в ущърб на интересите на Орсати.

— Позволи ми аз да се тревожа за интересите на дона.

— Затова ли си тук, Келър?

— Тук съм, за да се уверя, че няма да се окажеш в циментов ковчег на дъното на Средиземно море.

— Има и по-лоши места, където човек може да бъде погребан.

— Еврейският закон не разрешава погребение в морето.

Кристофър млъкна, когато Лакроа стъпи на пристана и тръгна към „Лунен танц“. Габриел огледа как горницето на анцуга пада над кръста на французина. После погледна как спортният сак виси на рамото му.

— Какво мислиш? — попита Келър.

— Мисля, че носи пистолета си в сака.

— И това ли забеляза?

— Аз забелязвам всичко.

— Как смяташ да се справиш с това?

— Възможно най-тихо.

— Какво искаш да направя?

— Чакай тук — отговори Алон, отваряйки вратата на колата. — И се постарай да не убиваш никого, докато ме няма.

* * *

Службата имаше просто правило относно оперативното използване на скрити огнестрелни оръжия. То бе дадено от Бог на Ари Шамрон, или поне така се говореше, а той, от своя страна, го беше предал на всички онези, които отиваха тайно през нощта да изпълняват неговите желания. Въпреки че правилото никъде не фигурираше в писмена форма, всеки оперативен агент можеше да го каже наизуст толкова лесно, колкото и благословията на свещите на шабат. Агентът на Службата вадеше своето оръжие само по една-единствена причина. Той не го размахваше като гангстер или за да отпразва празни заплахи. Агентът вадеше пистолета си, за да стреля, и не спираше да стреля, докато лицето, срещу което той бе насочен, вече не беше сред живите. Амин.

Именно с този съвет на Ари, звучащ в ушите му, Габриел измина последните крачки, които го деляха от „Лунен танц“. Поколеба се, преди да се качи на борда — дори човек със слаба фигура като неговата щеше да причини леко поклащане на плавателния съд. Следователно бързината и самоувереният му вид щяха да бъдат от решаващо значение.

Алон хвърли последен поглед през дясното си рамо и видя Кристофър да го наблюдава предпазливо през шофьорския прозорец на реното. След това се качи на борда на „Лунен танц“ и се запъти бързо през задната палуба към вратата на главната кабина. Когато стигна дотам, Лакроа вече го чакаше в коридорчето. В ограниченото пространство на яхтата французинът изглеждаше по-едър, отколкото му се бе видял на улицата.

— Какво търсите на моята лодка, по дяволите? — троснато попита той.

— Съжалявам — отвърна Габриел, като вдигна помирително длани. — Казаха ми, че ще ме очаквате.

— Кой ви го каза?

— Пол, разбира се. Той не ви ли съобщи, че ще дойда да ви видя?

— Пол?

— Да, Пол — отговори уверено Алон. — Мъжът, който ви е наел да доставите пакета от Корсика до континента. Той каза, че сте най-добрият, когото е виждал. Каза ми, че ако някога се нуждае от някого за превозване на ценни товари, вие сте човекът, който ще се справи с работата.

Габриел видя как на лицето на французина се изписаха няколко противоречиви чувства: объркване, страх и естествено, алчност. В крайна сметка надделя алчността. Той отстъпи встрани и с движение на очите покани госта да влезе. Алон направи две бавни крачки напред, докато оглеждаше вътрешността на кабината за спортния сак на Лакроа. Той лежеше на една маса до бутилка „Перно“.

— Имате ли нещо против? — попита Габриел, като кимна към отворената врата. — Това не е от нещата, които искам да чуят съседите.

Французинът се поколеба за миг. След това отиде до вратата и я затвори. Алон застана близо до масата, върху която лежеше сакът.

— Каква е работата? — попита Лакроа, обръщайки се към него.

— Много проста. Всъщност тя ще отнеме само няколко минути.

— Колко?

— Какво искате да кажете? — попита Габриел, преструвайки се на озадачен.

— Колко пари предлагате? — каза французинът, като потърка с палеца върха на показалеца и средния си пръст.

— Предлагам ви нещо много по-ценно от парите.

— Какво е то?

— Животът ви — отговори Алон. — Виждате ли, Марсел, вие ще ми кажете какво направи вашият приятел Пол с младата англичанка. Ако не го направите, ще ви накълцам на парчета и ще ви използвам като стръв за рибите.

* * *

Израелското бойно изкуство, известно като *крав мага*, не се отличава с грациозни движения, но пък и то не е създадено от естетически съображения. Неговата единствена цел е да направи безпомощен или да убие противника възможно най-бързо. За разлика от много източни бойни изкуства, то не осъжда използването на тежки предмети за отблъскването на нападател, който ви превишава по ръст и сила. В действителност инструкторите насърчават своите ученици да използват всички предмети, които имат подръка, за да се защитят. „Давид не се е борил с Голиат — обичаха да казват те. — Той е ударил Голиат с камък. И едва след това му е отсякъл главата.“

Габриел избра не камък, а бутилката с перно, която сграбчи за гърлото и метна като кинжал срещу втурналия се към него Марсел Лакроа. Тя съвсем точно удари французина насред челото, отваряйки дълбока хоризонтална рана над ръба на дебелиите му вежди. За разлика от Голиат, който начаса се строполил по очи, Лакроа успя да остане на крака, макар че те едва го държаха. Алон се хвърли напред и заби коляно в незащитените слабини на французина. След това го замлати с юмруци в корема, преди да счупи челюстта му с добре премерен удар с лакът. Вторият удар с лакът, нанесен в слепоочието, повали Лакроа на пода. Габриел се пресегна и докосна отстрани шията на французина, за

да се увери, че той все още има пулс. След това, поглеждайки нагоре, видя Келър да стои усмихнат на вратата.

— Много впечатляващо — каза той. — Перното бе прекрасен щрих.

[1] Студен и силен вятър, духащ предимно през зимата и пролетта по югоизточното крайбрежие на Франция, главно между Марсилия и Тулон, по долината на р. Рона. — Б.пр. ↑

11. В МОРЕТО КРАЙ МАРСИЛИЯ

Дъждът спря по залез-слънце, но мистралът продължи да духа безмилостно дълго след като се стъмни. Той свиреше в такелажа на корабчетата, сгушени в Старото пристанище, и се вихреше по палубите на „Лунен танц“, докато Келър умело извеждаше яхтата в открито море. Габриел остана до него на мостика, докато не напуснаха пристанището. След това се спусна по стълбите до главния салон, където Марсел Лакроа лежеше по очи на пода, завързан, със запушена уста и залепени със сребристо тиксо очи. Алон обърна французина по гръб и с едно рязко дръпване отлепи тиксото. Лакроа бе дошъл в съзнание, в погледа му нямаше и следа от страх, а само ярост. Кристофър беше прав. Французинът не се плашеше лесно.

Габриел отново залепи тиксото върху очите му и се зае щателно да претърсва целия плавателен съд, като започна от главния салон и свърши с каютата на Лакроа. В нея откри скривалище, което съдържаше незаконни наркотични вещества, около шестдесет хиляди евро в брой, фалшиви паспорти и френски шофьорски книжки с четири различни имена, стотина откраднати кредитни карти, девет мобилни телефона за еднократна употреба, богата колекция от порнографски списания и дискове, и касова бележка с надраскан на гърба ѝ телефонен номер. Бележката беше от заведение, наречено „Бар дю О“, което се намираше на бул. „Жан Жорес“ в Роняк — работническо градче, разположено на север от Марсилия, недалеч от летището. Алон бе минавал през него веднъж, в един друг живот. Роняк беше градче от типа на междинните спирки по пътя за някъде.

Габриел провери датата на касовата бележка. След това прегледа регистрите с телефонните обаждания на деветте мобилни телефона за номера, написан на гърба ѝ. Откри го в три от телефоните. В действителност Лакроа го бе набирал два пъти тази сутрин от два от апаратите. Алон пхна телефоните, касовата бележка и парите в една шушлякова раница и се върна в главния салон. Отново отлепи тиксото от очите на французина, но този път измъкна и кърпата от устата му.

Сега лицето на Лакроа беше силно изкривено от отока, причинен от счупената челюст. Габриел я стисна здраво, докато се взираше в очите на французина.

— Ще ти задам няколко въпроса, Марсел. Имаш възможност да ми кажеш истината. Разбираш ли? — попита Алон, като стисна малко по-силно. — Една-единствена възможност.

Вместо отговор Лакроа само изстена от болка.

— Една възможност — повтори Габриел, като вдигна показалеца си, за да подчертае думите си. — Чуваш ли?

Французинът не каза нищо.

— Ще приема това за „да“ — каза Алон. — Сега, Марсел, искам да ми кажеш имената на мъжете, които държат момичето. После искам да ми кажеш къде мога да ги намеря.

— Не знам нищо за никакво момиче.

— Лъжеш, Марсел.

— Не, кълна се...

Преди французинът да успее да изрече следващата дума, Габриел го накара да млъкне, като отново запусти устата му. След това уви няколко метра от тиксото около главата му, докато останаха да се виждат само ноздрите му. В един шкаф под палубата той намери найлоново въже. След това се качи по стълбите на мостика. Келър държеше руля с две ръце и се взираше с присвити очи през прозореца в бурното море.

— Как върви там долу? — попита той.

— Изненадващо не успях да го убедя да сътрудничи.

— За какво е въжетото?

— За допълнително убеждаване.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Намали скоростта и остави яхтата на автопилот.

Кристофър направи, както му бе казано, и последва Алон надолу по стълбите към главния салон. Там намериха явно страдащия жестоко Лакроа, чиито гърди се повдигаха учестено, докато се мъчеше да си поеме въздух през шлема от тиксо. Габриел го претърколи по корем и промуши найлоновото въже под ремъците, с които бяха овързани ходилата и глезените му. След като върза на стегнат възел въжетото, той завлече французина на задната палуба, сякаш бе току-що убит с харпун кит. После с помощта на Келър го спусна върху платформата за

плуване и го претърколи зад борда. Лакроа падна в черната вода с глух плясък и се замята диво в опит да задържи главата си над повърхността. Габриел го наблюдава около минута, след това огледа хоризонта във всички посоки. Не се виждаше никаква светлина. Изглеждаше така, сякаш те бяха последните трима мъже на земята.

— Как ще разбереш кога му е достатъчно? — попита Кристофър, докато наблюдаваше как французинът се бори за живота си.

— Когато започне да потъва — отговори спокойно Алон.

— Напомни ми никога да не те ядосвам.

— Никога не ме ядосвай.

* * *

След четиридесет и пет секунди във водата Лакроа внезапно застина неподвижно. Габриел и Келър бързо го издърпаха на борда и отстраниха тиксото от устата му. През следващите няколко минути французинът не беше в състояние да говори, тъй като ту задъхано си поемаше въздух, ту кашляше, изхвърляйки морска вода от дробовете си. Когато повръщането му най-сетне спря, Габриел го хвана за счупената челюст и я стисна.

— Може и да не го осъзнаваш в момента — каза той, — но днес е щастливият ти ден, Марсел. Сега нека опитаме отново. Каж ми къде мога да намеря младата жена.

— Не знам.

— Лъжеш, Марсел.

— Не — отвърна Лакроа, клатейки енергично глава. — Казвам ви истината. Нямам представа къде е тя.

— Но познаваш един от мъжете, които я държат. Всъщност пил си с него в един бар в Роняк седмица след нейното изчезване. И оттогава поддържах връзка с него.

Французинът остана мълчалив. Габриел стисна по-силно счупената му челюст.

— Как се казва той, Марсел. Каж ми името му.

— Бросар. — Лакроа изпъшка от болка. — Казва се Рене Бросар. Алон погледна Келър, който му кимна.

— Много добре — каза той на французина, като отпусна хватката си. — Сега продължавай да говориш. И дори не си помисляй да ме лъжеш. Ако го направиш, отиваш обратно във водата. Но следващия път ще бъде завинаги.

12. В МОРЕТО КРАЙ МАРСИЛИЯ

На задната палуба бяха поставени един срещу друг два въртящи се стола. Габриел завърза Лакроа за този, който бе откъм десния борд, и след това седна на другия. Французинът бе останал със завързани очи, а анцугът му бе мокър от краткото му плуване в морето. Като се тресеше от студ, той помоли да сменят дрехите му или да го завият с одеяло. Когато не получи никакъв отговор, разказа как в една топла вечер в средата на август един мъж се появил без предупреждение на борда на „Лунен танц“ точно както бе направил Габриел по-рано този следобед.

— Пол ли беше? — попита Габриел.

— Да, Пол.

— Беше ли го срещал преди?

— Не, но го бях виждал наоколо.

— Къде?

— В Кан.

— Кога?

— На филмовия фестивал.

— Тази година?

— Да, през май.

— Ходил си на филмовия фестивал в Кан?

— Не бях в списъка на гостите, ако това питате. Бях по работа.

— Каква работа?

— А вие каква мислите?

— Да крадеш от филмовите звезди и светските личности?

— Това е една от най-натоварените ни седмици в годината, истинска благодат за местната икономика. Хората от Холивуд са пълни идиоти. Ние ги ограбваме безразборно всеки път, когато идват тук, а те сякаш дори не забелязват.

— Какво правеше Пол?

— Той се навърташе около светските личности. Всъщност мисля, че го видях да влиза няколко пъти в киносалона, за да гледа филмите.

— Мислиш?

— Той винаги изглежда различно.

— Черпел е лична информация в Кан, за да я използва за лична облага, нали?

— Ще трябва да питате него. Не сме обсъждали това, когато дойде да ме види. Говорихме само за работата.

— Пол е поискал да те наеме заедно с яхтата ти, за да превози момичето от Корсика до континента.

— Не — отвърна Лакроа, клатейки енергично глава. — Не каза нито дума за момиче.

— А какво каза?

— Че иска от мен да доставя един пакет.

— Ти не попита ли какъв е пакетът?

— Не.

— Винаги ли действаш така?

— Зависи.

— От какво?

— За колко пари става дума.

— Колко бяха парите?

— Петдесет хиляди.

— Това добре ли е?

— Много добре.

— Спомена ли откъде е научил името ти?

— От дона.

— Кой е донът?

— Дон Орсати, корсиканецът.

— С какво се занимава донът?

— Той има пръст във всякакви рекети — отговори Лакроа, — но основно убива хора. От време на време превозвам някои от неговите хора. А понякога му помагам да изчезнат някои неща.

С тази насока на разпита Габриел преследваше две цели. От една страна, това му позволяваше да провери верността на отговорите на французина, а от друга, прикриваше собствените си следи. Сега Лакроа щеше да остане с впечатлението, че Алон никога не е имал удоволствието да се запознае с корсиканския убиец Орсати, и поне за момента отговаряше правдиво на въпросите му.

— Пол каза ли ти кога трябва да се свърши работата?

— Не — отговори Лакроа, като поклати глава. — Каза, че ще ме извести двацет и четири часа по-рано, че вероятно ще получа новини от него след седмица или най-много десет дни.

— Как щеше да се свърже с теб?

— По телефона.

— Пазиш ли още телефона, който си използвал?

Французинът кимна утвърдително и изрецитира номера на съответния телефонен апарат.

— Обади ли ти се, както бе планирано?

— Обади се на осмия ден.

— Какво ти каза?

— Поиска да го взема на следващата сутрин от заливчето, разположено южно от Капо ди Фено.

— По кое време?

— В три часа сутринта.

— Как трябваше да се осъществи вземането?

— Той искаше да оставя гумена лодка на брега и да го чакам в морето.

Габриел вдигна поглед към мостика, откъдето Келър наблюдаваше разпита. Англичанина кимна, сякаш искаше да каже, че наистина има подходящо заливче при Капо ди Фено и че сценарият, описан от Лакроа, е напълно правдоподобен.

— Ти кога пристигна на остров Корсика? — попита Алон.

— Няколко минути след полунощ.

— Сам ли беше?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Да, кълна се.

— По кое време остави лодката на брега?

— В два часа.

— Как успя да се върнеш на „Лунен танц“?

— Вървах по водата — подхвърли саркастично французинът — точно като Исус.

Габриел протегна ръка и изтръгна пиърсинга от дясното ухо на Лакроа.

— Това беше просто шега — изпъшка французинът, а от разкъсаната месеста част на ухото му потече кръв.

— Ако бях на твое място — отвърна Алон, — нямаше да си правя шеги с Господ в такъв момент. Всъщност щях да направя всичко възможно да не го ядосам.

Той отново погледна към мостика и видя, че Келър се опитва да потисне усмивката си. После накара Лакроа да опише следващите събития. Французинът каза, че Пол пристигнал навреме, точно в три часа. Лакроа видял само едно превозно средство — малък автомобил, който се запускал, подскачайки по стръмната пътека, водеща от върха на скалите до залива, само с включени габарити. После чул бръмченето на извънбордовия мотор на гумената лодка да се носи откъм водата. След това, когато лодката се долепила до кърмата на „Лунен танц“, видял девойката.

— Пол ли беше с нея? — попита Габриел.

— Да.

— Имаше ли някой друг?

— Не, само Пол.

— Тя в съзнание ли беше?

— Едва.

— С какво беше облечена?

— С бяла рокля и имаше черна качулка на главата.

— Видя ли лицето ѝ?

— Не.

— Имаше ли някакви наранявания?

— Коленете ѝ бяха ожулени до кръв и имаше драскотини и синини по целите ръце.

— Беше ли вързана?

— Ръцете ѝ бяха завързани.

— Отпред или зад гърба?

— Зад гърба.

— С какво бяха вързани?

— С пластмасови белезници, тип „свински опашки“, много професионално.

— Продължавай.

— Пол положи девойката на дивана в главния салон и ѝ инжектира нещо, за да не вдига шум. След това се качи на мостика и ми каза къде иска да го откарам.

— И къде беше това?

— До приливния канал западно от Сент Мари дьо ла Мер. Там има малко яхтено пристанище. Ползвал съм го и преди. Мястото е отлично. Пол очевидно се бе подготвил.

Друг поглед към Келър. Още едно утвърдително кимване.

— Направо там ли отиде?

— Не — отговори Лакроа. — Щяхме да стигнем до брега посред бял ден. Прекарахме целия ден в морето. После отидохме там около единайсет през нощта.

— Пол през цялото време ли държа девойката в салона?

— Веднъж я заведе до предната палуба, но иначе...

— Иначе какво?

— Инжектиреше й нещо.

— Кетамин?

— Не съм лекар.

— Нима?

— Зададохте ми въпрос и аз ви отговорих.

— С гумената лодка ли я откара на брега?

— Не. Аз акостирах в яхтеното пристанище. Там може да се паркира кола точно до кейовата стоянка. Един автомобил вече чакаше Пол. Беше черен мерцедес.

— Какъв модел?

— Е-класа.

— С каква регистрация?

— Френска.

— Празен ли беше?

— Не. Имаше двама мъже. Когато пристигнахме, единият от тях стоеше облегат на предния капак. Другият седеше зад волана.

— Ти познаваше ли този, който стоеше облегат на капака?

— Никога дотогава не го бях виждал.

— Но не беше така с мъжа зад волана, нали, Марсел?

— Не — отговори Лакроа. — Зад волана беше Рене Бросар.

* * *

Рене Бросар беше гангстер, работещ за просперираща престъпна марсилска фамилия, която имаше международни връзки.

Специализирал се бе в силовите дейности: събиране на дългове, налагане на наказания, охрана. В свободното си време работеше като охранител в един нощен клуб близо до Старото пристанище — най-вече защото харесваше момичетата, които идваха там. Лакроа го познаваше от квартала. Също така знаеше телефонния му номер.

— Кога му се обади? — попита Габриел.

— Няколко дни след като прочетох във вестника първата статия за младата англичанка, която изчезнала, докато била на почивка в Корсика. Събрах две и две и си дадох сметка, че тя е девойката, която превозих до пристанището в Сент Мари дьо ла Мер.

— Ти да не си нещо като математически гений?

— Мога да смятам — саркастично отбеляза Лакроа.

— Разбрал си, че Пол има шанс да получи голям откуп от някого, и си поискал част от парите.

— Той ме заблуди за вида работа — каза французинът. — Никога нямаше да се съглася да участвам в отвлечане на известна личност за някакви си петдесет хиляди.

— Ти каква сума очакваше?

— Опитвам се да не ми стане навик да преговарям със себе си.

— Умник — каза Габриел, после го попита колко време е чакал Бросар да му върне обаяването.

— Два дни.

— Колко подробно навлезе в темата по време на телефонния разговор?

— Достатъчно, за да стане ясно какво искам. Бросар ми се обади няколко часа по-късно и ми каза да отида в „Бар дю О“ в четири следобед на следващия ден.

— Това е била много глупава постъпка, Марсел.

— Защо?

— Защото, вместо Бросар, там можеше да те чака Пол. И той можеше да ти пусне един куршум между очите, задето си имал нахалството да поискаш още пари.

— Мога да се грижа за себе си.

— Ако беше вярно — каза Алон, — нямаше да бъдеш завързан с тиксо за стол на собствената ти яхта. Но ти ми разказваше за разговора ти с Рене Бросар.

— Той ми каза, че Пол иска да бъде разумен. След това взехме да преговаряме.

— Да преговаряте?

— За цената на моето „обезщетение“. Пол ми направи предложение, а аз му направих контрапредложение. После спорихме известно време.

— И всичко това по телефона?

Лакроа кимна утвърдително.

— Каква е ролята на Бросар в операцията?

— Той е отседнал в къщата, където държат англичанката.

— Пол при него ли стои?

— Никога не съм питал.

— Още колко души има там?

— Не знам. Единственото, което знам, е, че друга жена също е отседнала в къщата, така че да изглеждат като семейство.

— Бросар споменавал ли е нещо за младата англичанка?

— Той каза, че е жива.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Докъде стигнаха преговорите ти с Пол и Бросар?

— Тази сутрин постигнахме споразумение.

— Колко успя да изкопчиш от тях?

— Още сто хиляди.

— Кога трябва да получиш парите си?

— Утре следобед.

— Къде?

— В Екс ан Прованс.

— Къде в Екс?

— В едно кафене близо до площад „Генерал дьо Гол“.

— Как се нарича кафенето?

— „Ла Прованс“, как иначе.

— Как се уговорихте да отидете там?

— Бросар трябва да пристигне първи, в пет и десет. От мен се очаква да се присъединя към него в пет и дваайсет.

— Къде ще седи той?

— На маса отвън.

— А парите?

- Бросар ми каза, че ще бъдат в метално куфарче.
- Колко незабележимо!
- Изборът е негов, не мой.
- Има ли резервен вариант, ако някой от вас не успее да отиде?
- В „Сезан“ — малко по-нагоре по улицата.
- Колко време ще те чака там?
- Десет минути.
- И ако не се появиш?
- Сделката отпада.
- Имаше ли някакви други указания?
- Повече никакви телефонни обаждания — отвърна Лакроа. — Пол се изнервя от всички телефонни разговори.
- Сигурен съм, че е така.

Габриел вдигна поглед към мостика, но този път Келър стоеше неподвижен — тъмна фигура на фона на черното небе, стиснала пистолет в протегнатите си ръце. Единственият изстрел, приглушен от заглушителя, отвори дупка над лявото око на французина. Алон задържа Лакроа за раменете, докато той издъхна. След това се обърна гневно и насочи собствения си пистолет към Кристофър.

— По-добре махни това, преди някой да бъде наранен — каза спокойно Англичанина.

— Защо го направи, по дяволите?

— Защото ме ядоса. Освен това — добави Келър, като пъкна пистолета си в колана на панталоните си — вече не се нуждаем от него.

13.

ЛАЗУРНИЯТ БРЯГ, ФРАНЦИЯ

Двамата го изпратиха на дъното на морето в дълбоките води извън Лионския залив и след това се отправиха към Марсилия. Още беше тъмно, когато влязоха в Старото пристанище. Те се измъкнаха от „Лунен танц“ в интервал от няколко минути един след друг, качиха се по колите си и поеха по крайбрежния път към Тулон. Точно преди град Бандол Габриел отби встрани от пътя и разхлаби няколко кабела на двигателя. След това се обади по телефона на компанията за отдаване на автомобили под наем и с истеричния глас на хер Клемп остави съобщение къде може да бъде намерена „повредената“ кола. Като избърса пръстовите си отпечатащи от волана и арматурното табло, той се качи в реното на Келър и в светлината на изгряващото слънце двамата се отправиха на изток към Ница. На улица „Верди“ имаше стар жилищен блок, бял като кост, където Службата поддържаше една от многобройните си френски тайни квартири. Габриел влезе сам в сградата и остана вътре колкото да изтегли от компютъра пощата си, съдържаща копие от личното партийно досие на Маделин Харт, което бе поискал от Греъм Сиймор. Той го прочете, докато Келър караше по автомагистрала А8 към Екс ан Прованс.

— Какво пише? — попита Англичанина след няколко минути мълчание.

— Пише, че Маделин Харт е безупречна. Но ние вече го знаехме.

— Някога и аз бях безупречен. А виж какъв станах.

— Ти винаги си бил негодник, Келър. Просто не си го осъзнавал до онази нощ в Ирак.

— Загубих осем от моите другари, които се опитваха да защитят твоята страна от ракетите „Скъд“ на Саддам — каза Кристофър.

— И ние винаги ще ти бъдем задължени.

Успокоен, Кристофър включи радиото и го настрои на предаваща на английски език станция, базирана в Монако, която обслужваше голямата британска диаспора, живееща в Южна Франция.

— Носталгия ли те мъчи? — попита Габриел.

— От време на време обичам да слушам моя роден език.

— Никога ли не си се връщал?

— В Англия ли?

Алон кимна утвърдително.

— Никога — отвърна Келър. — Отказвам да работя там и никога не съм приемал поръчка за британски гражданин.

— Колко благородно от твоя страна.

— В работата си човек трябва да има определени принципи.

— Значи, родителите ти не знаят, че си жив?

— Нямаат никаква представа.

— Тогава не може да си евреин — отбеляза Габриел. — Един еврейски син никога не би допуснал майка му да мисли, че е мъртъв. Не би посмял да го направи.

Габриел се върна към последния документ от личното досие на Маделин Харт и го прочете мълчаливо, докато Келър шофираше. Беше копие на писмо, изпратено от Джеръми Фалън до председателя на партията, в което той предлагаше Маделин да бъде повишена като младши експерт в министерството и да бъде подготвена за изборна длъжност. После се вгледа в снимката на младата жена, седяща в едно кафене на открито с мъжа, когото познаваха само като Пол.

Наблюдавайки го, Кристофър попита:

— За какво мислиш?

— Просто се чудех защо една изгряваща млада звезда в управляващата партия на Великобритания споделя бутилка шампанско с първокласен подлец като нашия приятел Пол.

— Защото той е знаел, че тя има връзка с британския премиер. И се е готвел да я отвлече.

— Как е могъл да научи?

— Аз имам своя теория.

— Подкрепена ли е с факти?

— С няколко.

— Тогава е само теория.

— Но поне ще помогне да минава времето.

Габриел затвори папката, сякаш за да покаже, че е готов да слуша. Келър изключи радиото.

— Хората като Джонатан Ланкастър винаги допускат една и съща грешка, когато имат любовна връзка — каза той. — Доверяват се

на бодигардовете си, като смятат, че те ще си държат устата затворена. Но те не го правят. Разговарят помежду си, говорят със съпругите си, с приятелките си и със старите си приятели, които са намерили работа в частния охранителен бизнес в Лондон. И не след дълго разговорът стига до ушите на някой като Пол.

— Мислиш, че Пол има връзки с лондонския охранителен бизнес?

— Може да има връзки или пък да познава някой, който е свързан с този бизнес. Все пак това се случва — добави Кристофър, — подобна информация е златна мина за някой като Пол. Той вероятно е поставил Маделин под наблюдение в Лондон и е хакнал мобилния ѝ телефон и електронната ѝ поща. Така е разбрал, че ще ходи на почивка в Корсика. И когато е пристигнала, Пол я е чакал.

— Защо му е трябвало да обядва с нея? Защо да поема риска да покаже лицето си?

— Защото се е нуждаел да остане насаме с нея, така че да може да я хване без проблеми.

— Той я е прелъстил?

— Пол е очарователно копеле.

— Не го вярвам — каза Габриел след минута размисъл.

— Защо?

— Защото в момента на нейното отвличане Маделин е била романтично обвързана с британския премиер. Тя не би била привлечена от някого като Пол.

— Маделин е била любовница на министър-председателя — възрази Келър, — което означава, че в отношенията им е имало много малко романтика. Вероятно е била самотно момиче.

Алон отново погледна снимката, но не се взря в Маделин, а в Пол.

— Кой, по дяволите, е той?

— Със сигурност не е аматьор. Само професионалист може да знае за дон Орсати. И само професионалист би посмял да почука на вратата на дона, за да иска помощ.

— Ако е такъв професионалист, защо му е трябвало да разчита на местни таланти, за да свърши работата?

— Питаш защо не разполага със собствен екип?

— Предполагам, че да.

— Поради съвсем прости сметки — отговори Кристофър. — Поддържането на екип може да бъде сложно начинание. И неизменно има кадрови проблеми. Когато работата е бавна, момчетата стават недоволни. А когато има голяма печалба, момчетата искат голям дял.

— Така че той използва външни изпълнители с директно заплащане на таксата за услугата, за да избегне необходимостта да дели печалбата.

— При днешната глобална конкурентна бизнес среда всички го правят.

— Не и дон Орсати.

— Донът е различен. Ние сме семейство, клан. Но ти си прав за едно нещо — добави Келър. — Марсел Лакроа е късметлия, че Пол не го е убил. Ако той бе дръзнал да поиска повече пари от дон Орсати след приключване на работата, щеше да свърши в циментов ковчег на дъното на Средиземно море.

— Точно където се намира сега.

— Без цимент, разбира се.

Габриел го изгледа неодобрително, но не каза нищо.

— Ти си този, който изтръгна пиърсинга от ухото му.

— Разкъсаното ухо е временен проблем. Куршумът в челото е завинаги.

— А какво щяхме да правим с него?

— Можехме да го закараме до Корсика и да го оставим при дона.

— Повярвай ми, Габриел, той нямаше да оцелее дълго. Орсати не обича проблемите.

— А както Сталин е обичал да казва: „Смъртта решава всички проблеми“.

— „Няма човек, няма проблем“ — довърши цитата Келър.

— Ами ако Лакроа ни е излъгал?

— Той нямаше причина да лъже.

— Защо?

— Защото знаеше, че никога няма да напусне жив яхтата. — Кристофър понижи глас и добави: — Той просто се надяваше, че ще го убием безболезнено, вместо да го оставим да се удави.

— Това друга твоя теория ли е?

— Правилата на Марсилия — отвърна Кристофър. — Когато тук нещата започват с насилие, винаги завършват с насилие.

— А какво ще стане, ако Рене Бросар не седи в „Ла Прованс“ в пет и десет с метално куфарче в краката? Тогава какво ще правим?

— Той ще бъде там.

На Габриел му се искаше да може да сподели увереността на Келър, но опитът не му го позволяваше. Той погледна часовника си и изчисли времето, което им оставаше да я намерят.

— Ако Бросар се появи — каза Алон, — ще е по-добре да не го убиваме, преди да ни отведе до къщата, където крият Маделин.

— А след това?

„Смъртта решава всички проблеми — помисли си Алон. — Няма човек, няма проблем.“

14.

ЕКС АН ПРОВАНС, ФРАНЦИЯ

Древният град Екс ан Прованс, основан от римляните, завладян от вестготите и разкрасен архитектурно от различни крале, нямаше нищо общо със своята дръзка южна съседка Марсилия. В Марсилия имаше наркотици, престъпност и един арабски квартал, където почти не се говореше френски; Екс притежаваше музеи, магазини и един от най-добрите университети в страната. Жителите на Екс бяха склонни да гледат отвисоко на Марсилия. Те ходеха там рядко, главно за да ползват летището, след това я напускаха колкото се може по-бързо, надявайки се, че все още притежават своите ценности.

Основната пътна артерия на Екс ан Прованс беше „Кур Мирабо“ — дълъг и широк булевард, от двете страни на който се редуваха кафенета и хвърляха сянка две редици шумнати чинари. Северно от него имаше плетеница от тесни улички и малки площи, известна като Стария квартал. Това беше най-вече пешеходен квартал, в който почти всички улици, освен най-големите, бяха затворени за движение на моторни превозни средства. Габриел направи серия маневри, проверени от Службата във времето, за да види дали не е следен. Като се увери, че е сам, той се запъти към едно оживено площадче по протежение на улица „Еспариа“. В центъра на площада се издигаше древна колона, увенчана с римски капител, а в югоизточния му ъгъл, частично закрито от едно голямо дърво, бе кафенето „Ла Прованс“. Имаше няколко маси на площадчето и още няколко по протежение на улица „Еспариа“, където седяха двама старци, виращи се в пространството, с бутилка пастис^[1] между тях. Габриел си помисли, че това е място повече за местните жители, отколкото за туристи. Място, където човек като Рене Бросар щеше да се чувства удобно.

Като влезе, Алон отиде до щанда за цигари и поиска пакет „Голоаз“ и вестник „Нис Матен“, и докато чакаше рестото си, огледа интериора, за да се увери, че има само един вход и изход. След това излезе навън да си избере наблюдателен пункт, който да му позволи да вижда масите, разположени от двете страни на ресторанта. Докато

претегляше възможностите, двама японски тийнейджъри се приближиха и на ужасен френски го попитаха дали ще ги снима. Габриел се престори, че не разбира. После се обърна и тръгна по улица „Еспариа“ под празните погледи на двамата провансалски старци към площад „Генерал дьо Гол“.

Ревът на колите, преминаващи по натовареното кръгово движение, беше шокиращ след тишината на пешеходния Стар квартал. Възможно бе Бросар да напусне Екс по друг път, но Габриел се съмняваше в това: площад „Генерал дьо Гол“ бе най-близкото до „Ла Прованс“ място, до което можеше да се стигне с автомобил. Според него нещата щяха да се развият бързо и ако не бяха подготвени, щяха да го изгубят. Той се загледа в пърхащите от слабия бриз листа на чинарите по булевард „Кур Мирабо“ и изчисли броя на оперативните агенти и превозните средства, които щяха да са необходими, за да се свърши прецизно работата. Най-малко дванайсет агенти с четири превозни средства, за да не бъдат разкрити по време на проследяването до изолираната къща, където държаха девойката. Като поклати бавно глава, Алон приближи до едно кафене в края на кръговото движение, където Келър седеше и пиеше сам кафе.

— Е? — попита Англичанина.

— Имаме нужда от мотоциклет.

— Къде са парите, които взе от Лакроа, преди да го убия?

Габриел намръщено потупа корема си. Кристофър остави няколко евро на масата и се изправи.

* * *

Недалеч оттам — на булевард „Дьо ла Републик“, имаше автокъща. След няколкоминутно внимателно разглеждане на изложените возила Алон избра един скутер „Пежо Сателис 500 Премиум“, който Келър плати в брой и регистрира на една от фалшивите си корсикански самоличности. Докато служителят се занимаваше с документите, Габриел пресече улицата и влезе в магазин за мъжко облекло, където си купи кожено яке, черни дънки и чифт ботуши. Той се преоблече в една от съблекалните на магазина и сложи старите си дрехи в багажното отделение на скутера. След това, като

нахлузи черна каска на главата си, Габриел възседна скутера и последва Кристофър по булеварда до площад „Генерал дьо Гол“.

Когато стигна там, приближаваше пет часът. Алон остави скутера в долния край на улица „Еспариа“ и с каската под мишница, тръгна по тясната улица до площадчето, в чийто център се издигаше римската колона. Двата старци още не бяха напуснали масата си в „Ла Прованс“. Габриел седна на една маса в ирландската кръчма на отсрещната страна на улицата и си поръча халба бира на сервитьорката, като за миг се зачуди защо някой би отишъл в ирландска кръчма в Южна Франция. Мислите му бяха прекъснати от гледката на мъж с яко телосложение, който идваше по сенчестата улица с полюшващо се в дясната му ръка метално куфарче. Мъжът влезе в „Ла Прованс“ и след минута се появи с чаша кафе и друга с по-силно питие. Очите му огледаха бавно площада, докато се настаняваше на една празна маса, като за кратко се спряха на Алон, преди да се отместят. Габриел погледна часовника си. Беше точно пет и десет. Той извади мобилния си телефон от джоба на якето и бързо набра Келър.

— Казах ти, че ще дойде — каза Англичанина.

— Как пристигна?

— С черен мерцедес.

— Какъв модел?

— Е-класа.

— Регистрация?

— Познай.

— Същата кола, която е чакала на пристанището?

— Скоро ще разберем това.

— Кой караше?

— Една жена на около двацет и пет — трийсет години.

— Французойка?

— Би могла да бъде. Ще я попитам, ако искаш.

— Къде е тя сега?

— Обикаля в кръг.

— Ти къде си?

— Две коли зад нея.

Алон прекъсна връзката и пхна телефона обратно в джоба си. След това от другия джоб извади един от телефоните, които бе взел от яхтата на Лакроа. „Това ще се случи бързо — помисли си той отново —

и ако не сме подготвени, ще го изгубим.“ Дванайсет агенти, четири превозни средства — от това се нуждаеше, за да се свърши работата както трябва. Вместо това разполагаше само с две превозни средства и единственият друг член на екипа му бе професионален наемен убиец, който някога се бе опитал да го елиминира. Той отпи от бирата си — дори и само заради прикритието си. После се загледа в телефона на мъртвеца, наблюдавайки как минутите бавно се изнизват.

[1] Мастика (фр.). — Б.пр. ↑

15.

ЕКС АН ПРОВАНС, ФРАНЦИЯ

В 17:18 часа времето сякаш спря. Далечното бучене на уличния трафик заглъхна, фигурите на малкото площадче застинаха, сякаш бяха нарисувани с маслени бои върху платно от ръката на Реноар. Габриел, реставраторът, можеше да ги огледа, без да бърза. Четирима червендалести германци, които проучваха менюто в тапас^[1] бара. Две обути със сандали млади скандинавки, които се взираха озадачено в последното издание на картата на града. Красива жена, която седеше в основата на римската колона с момченце на около три години на коленете си. И един мъж, седящ в кафене, наречено „Ла Прованс“, чиято единствена компания бе метално куфарче, пълно със сто хиляди евро. Сто хиляди евро, които бяха предоставени от човек без родина и без друго име, освен Пол. Алон погледна към жената и детето в основата на колоната и в мислите си видя блясък на огън и кръв. После отново погледна към мъжа, седящ сам в „Ла Прованс“. Сега беше пет часът и двацет минути. В мига, в който часовникът на Алон отбеляза 17:21, мъжът се изправи, грабна куфарчето и тръгна.

— *Има ли резервен вариант, ако някой от вас не успее да отиде?*

— *В „Сезан“ — малко по-нагоре по улицата.*

— *Колко време ще те чака там?*

— *Десет минути.*

— *И ако не се появиш?*

— *Сделката отпада.*

Но защо един професионален престъпник не би се появил да получи тлъстата сума от сто хиляди евро? Защото в същия този момент престъпникът лежеше с куршум в мозъка на дъното на Средиземно море, на осем мили югоизточно от Марсилия. Естествено, не можеха да позволят на Рене Бросар да узнае това, ето защо Габриел държеше подръка телефона на убития. Той наблюдаваше как Бросар, стиснал в ръка куфарчето, се отдалечава бързо по сенчестата улица. После погледна към червендалестите германци, към обутите със сандали

скандинавки и към майката с детето, които някъде в най-потайните кътчета на паметта му все още горяха.

Беше 17:22 часът. „Осем минути — помисли си Алон — и след това преследването ще започне. Ще е достатъчна само една грешка. Една грешка — и Маделин Харт ще умре.“ Той отпи още веднъж от бирата си, но в сегашното му състояние тя му се стори горчива като пелин. Габриел се взря в жената с детето и гледа безпомощно как пламъците изгарят плътта им.

* * *

В 17:25 часа той отново звънна на Келър.

— Къде е тя?

— Още шофира в кръг.

— Може би те праща за зелен хайвер. Може би има втора кола.

— Винаги ли си толкова песимистично настроен?

— Само когато животът на млада жена е изложен на риск.

Кристофър не каза нищо.

— Къде се намира тя сега?

— Ако питаш мен, насочва се обратно в твоята посока.

Алон прекъсна връзката и взе другия телефон. След като набра бързо номера на Бросар, постави плътно палеца си върху микрофона и вдигна телефона до ухото си. Две позвънявания. После прозвуча гласът на Бросар:

— Къде си, по дяволите?

Габриел притисна палеца си още по-силно към микрофона и не каза нищо.

— Марсел? Ти ли си? Къде си?

Алон свали телефона от ухото си и натисна бутона за изключване. Трийсет секунди по-късно пак набра номера, отново покри с палец микрофона и не каза нищо. Бросар вдигна на първото позвъняване.

— Марсел? Марсел? Мисля, че ти казах да не звъниш повече по телефона. Имаш три минути. След това изчезвам.

Този път Бросар пръв прекъсна връзката. Габриел пъкна телефона в джоба си и се обади на Келър.

— Как мина? — попита Англичанина.

— Той си мисли, че Лакроа е жив и здрав и е на място с лош обхват.

— И то много лош.

— Къде е тя сега?

— Приближава до площад „Генерал дьо Гол“.

Алон прекъсна връзката и погледна часовника си. След три минути Бросар щеше да си тръгне. Щеше да е неспокоен, предпазлив. Твърде възможно бе да забележи човек, който го следи пеша, особено ако този човек е пил бира в ирландската кръчма, докато Бросар е седял в „Ла Прованс“. Но ако Бросар подминеше някой мъж на път към колата си, вероятно щеше да е по-малко склонен да гледа на него с подозрение. Това беше едно от златните правила за физическо наблюдение на Шамрон. „Понякога — поучаваше той — е по-добре да следиш човек отпред, отколкото отзад.“

Габриел се взря в часовника си. След това, когато стана 17:28 ч., напусна масата в кръчмата и тръгна надолу по улица „Еспариа“ с каската под мишница. „Сезан“ бе последното заведение от дясната страна на улицата, разположено там, където тя излизаше на площад „Генерал дьо Гол“. Бросар седеше на една маса отвън. Когато го подмина, Алон усети на гърба си пронизващия поглед на французина, но потисна желанието си да се обърне и да го погледне. Скутерът бе на мястото, където го бе оставил — паркиран редом с няколко други под един чинар, чиито листа бяха почнали да капят. Три от тях лежаха върху седалката на скутера. Габриел ги бръсна с ръка, след това яхна мотора и нахлузи каската.

В огледалото за обратно виждане видя как Бросар стана от масата и тръгна по тясната улица. Няколко секунди по-късно французинът мина на сантиметри от дясното му рамо. Достатъчно близо, за да усети аромата на одеколона му. Толкова близо, че ако искаше, Габриел можеше да грабне металното куфарче от лявата му ръка. Преди това Бросар го носеше в дясната, но сега това бе невъзможно, защото с нея държеше мобилен телефон, който притискаше към ухото си.

Алон включи двигателя на скутера, когато Бросар се качи на еспланадата в края на площад „Генерал дьо Гол“, завъртайки бавно глава наляво и надясно като купола на танк, търсец мишена, която да

локализира и унищожи. Наоколо се шляеше привечерната тълпа и Габриел можеше да го изгуби от поглед, ако не беше металното куфарче, което блестеше като наскоро отсечена монета в сгъстяващия се здрач. Когато Бросар стигна до бордюра на кръговото движение, мобилният телефон бе прибран в джоба му и той посегна към дръжката на предната пасажерска врата на черен мерцедес Е-класа седан, който бе паркиран до тротоара. Докато се настаняваше на седалката, едно рено хечбек мина край него и после зави по булевард „Дьо ла Републик“. Мерцедесът направи същото десет секунди по-късно. Докато ги наблюдаваше, Алон не можа да сдържи усмивката си за късмета, който извадиха. „Понякога — помисли си той — е по-добре да следиш човек отпред, отколкото отзад.“ Габриел даде газ и се вля със скутера си в трафика, без да откъсва очи от стоповете на мерцедеса. Една грешка. Достатъчна бе само една грешка. Една грешка — и девойката щеше да умре.

* * *

Те следваха булевард „Дьо ла Републик“ до пътя за Авиньон и след това се отправиха на север. В продължение на около километър и половина край тях се низеха витрини и светофари, но постепенно магазините преминаха в жилищни блокове и къщи и не след дълго те се носеха с висока скорост по шосе с четири платна. След още километър и половина отдясно се появи бензиностанция. Келър намали, като включи мигача за завиване, и мерцедесът веднага го изпревари. След това, без почти никакво предупреждение, пътят отново се стесни до две платна. Габриел зае позиция на около петдесет метра зад мерцедеса, а Кристофър го следваше.

До това време слънцето бе залязло и есенната нощ се запуска бързо като завеса на театрална сцена. От тъмнозелени кипарисите край пътя станаха черни, после тъмнината ги погълна. Когато мракът обхвана полето, светът на Алон се сви: бели светлини на фарове, червени стопове, воят на двигателя на скутера, бръмченето на реното на Келър на няколко метра зад него. Очите му бяха вперени в задницата на мерцедеса на Рене Бросар, но в ума си разглеждаше картата на Франция. В тази част на Прованс градовете и селата бяха

нанизани плътно едни след други като перлите на огърлица. Но ако продължаха в тази посока, щяха да преминат във Воклюз^[2]. Там, в планинския масив Люберон, селата щяха да оредяят, а теренът щеше да стане пресечен. Точно място, където да я държат, помисли си той. В някоя изолирана къща. Някъде, докдето се стигаше по един-единствен път. Така щяха да разберат дали ги наблюдават. Или пък дали ги следят.

Те профучаха през покрайнините на незначително градче, наречено Линян. Точно след него мерцедесът спря на пустия, покрит с чакъл паркинг на магазин за градинска керамика, като не остави друг избор на Алон и Келър, освен да го подминат и да продължат напред. Около двеста метра по-нататък имаше кръстовище с кръгово движение. В едната посока бе Сен Кана; в другата, накъдето водеше по-малък път, бе Рон. Давайки знак с ръка, Габриел изпрати Кристофър към Сен Кана. След това, като изключи фара на скутера си, той зави към Рон и бързо потърси подслон в сянката на една стена от сгуробетон. Миг по-късно мерцедесът премина с тихо бръмчене, макар че сега зад волана седеше Бросар, а жената, която Алон за първи път можа да види ясно, се взираше напрегнато в пасажерското странично огледало. Той бързо набра Келър и му съобщи новината. След това се застави да брои бавно до десет и върна скутера обратно на пътя.

* * *

По пътя към Рон времето сякаш избледня. Пътното платно се стесни, нощта притъмня още повече, въздухът ставаше все по-студен, докато неотклонно се изкачваха към подножието на Алпите. Непълната луна ту се скриваше, ту изплуваше иззад облаците, като за миг осветяваше пейзажа, а в следващия го потапяше в дълбок мрак. От двете страни на пътя по тъмните хълмове се редуваха в стройни редици лозя като войници, отправили се на война, но иначе земята изглеждаше необитаема. Тук-там едва проблясваше светлинка, а пътят беше пуст, с изключение на черния мерцедес Е-класа. Алон се носеше подире му, а Келър го следваше далеч назад, където не можеше да бъде видян от Бросар. Когато бе възможно, Габриел караше с изключен фар.

Брулен от студения вятър и лишен отчасти от възможността да вижда, той имаше чувството, че пътува със скоростта на звука.

Когато приближиха покрайнините на Рон, най-накрая се появиха няколко леки и товарни автомобили. В центъра на града мерцедесът спря пред една колбасарница, в съседство на която имаше хлебарница. Келър отново ги подмина с пълна скорост, но Алон успя да се скрие зад една стара църква. Оттам той видя как жената слезе от колата и влезе сама в двата магазина, а след минути се появи с няколко найлонови торбички, пълни с храна. Тя бе достатъчна да нахрани къща, пълна с хора, помисли си Габриел, като остане нещо и за заложенника. Фактът, че бяха спрели за провизии, навеждаше на мисълта, че Бросар не подозира, че е следен. Той също така подсказваше, че приближават тяхното местоназначение.

Жената сложи торбичките в багажника, след това, като огледа тихата улица, се настани на предната пасажерска седалка. Бросар подкара колата още преди тя да е затворила вратата. Мерцедесът профуча по централните градски улици и зави към шосе Д543 — двулентов път, който водеше от Рон към язовира в Сен Кристоф. Отвъд язовира бе река Дюранс. Бросар я прекоси в шест часа и половина и навлезе във Воклюз.

Те продължиха на север през живописните селца Кадене и Лурмарен, преди най-накрая да започнат да се изкачват по южните склонове на масива Люберон. В равнинните участъци на речната долина Габриел бе карал на километър или повече зад Бросар, но по криволичещите планински пътища нямаше друг избор, освен да намали разстоянието и да не изпуска от очи мерцедеса. Докато преминаваха през селцето Бюу, го жегна страх, че французинът накрая си е дал сметка за неговото присъствие. Но когато мерцедесът измина с пълна скорост следващите десет километра, без да предприема никакви избягващи маневри, страховете му се уталожиха. Той продължи да кара в нощта, минавайки край каменни стени и гранитни скали, които изглеждаха блестящо бели на лунната светлина, вперил очи в червените стопове на мерцедеса, мислейки за една жена, която не познаваше.

Накрая Бросар зави в една пролука между дърветата, които обграждаха пътя, и изчезна от погледа му. Габриел не посмя да го последва веднага, така че продължи по пътя още километър, преди да

завие обратно. Пътят, по който бе поел Бросар, бе само частично павиран и бе широк колкото да минат два автомобила. Той отведе Алон до малка долина, осеяна с различни по големина парчета обработваема земя, разделени с жив плет и групички дървета. В долината имаше три вили — две в западния край и само една на изток, зад бариера от кипариси. Мерцедесът не се виждаше никъде; Бросар сигурно бе изключил фаровете му като предпазна мярка. Габриел изчисли колко време му бе отнело да измине обратно пътя и колко време би отнело на Бросар, за да стигне до всяка от вилите. След това се изправи на стъпелките на неподвижния скутер, като обходи с поглед долината, мислейки си, че в крайна сметка Бросар ще трябва да спре някъде. И когато го направи, стоповете му ще издадат къде е. След още десет секунди Алон спря да гледа вилите на запад, които бяха по-близо до него, и съсредоточи вниманието си върху далечната вила на изток. И тогава видя проблясък на червена светлина като от запалена кибритена клечка. За миг тя сякаш заплува над един от кипарисите като сигнална лампа на върха на кула. След това светлинката угасна и долината отново потъна в мрак.

[1] Заведение, в което сервират безплатни „тапас“ (мезета) при поръчване на питие. — Б.пр. ↑

[2] Департамент в Южна Франция с административен център град Авиньон. — Б.пр. ↑

16.

ЛЮБЕРОН, ФРАНЦИЯ

В най-близкото село имаше само една мрачна странноприемница, която предлагаше закуска, така че те се отправиха към Апт и се настаниха в малък хотел в покрайнините на старинната централна част. В трапезарията нямаше други клиенти и само един възрастен сервитьор бе на смяна. Ядоха на отделни маси и след това се разходиха по тихите тъмни улички до старата базилика „Сент Ан“. В увенчания с купол неф^[1] се долавяше миризмата на дим от свещите и тамяна и слаб дъх на мухъл. Наклонил леко глава на една страна, Габриел разгледа фреската на главния олтар, а след това седна до Келър пред един свещник, на който кротко потрепваха пламъчетата на оброчните свещи. Англичанина бе навел глава, стиснал с палеца и показалеца си основата на носа си. Когато заговори, в глухия му глас прозвуча разкажание:

— Оказва се, че в крайна сметка тя бе права.

— Кой?

— *Синядората*.

— Може и да греша — заяви Алон, като вдигна очи към купола, — но не си спомням *синядората* да е споменавала нещо за вила в земеделска долина в Люберон.

— Но тя спомена море и планини.

— И?

— Те са я превозили през морето и сега я крият в планината.

— Може би — отвърна Алон. — Или може би вече са я преместили на друго място. Или може би тя вече е мъртва.

— Исусе — прошепна Келър. — Защо винаги си толкова дяволски песимистично настроен?

— Не забравяй къде се намиращ, Кристофър.

Келър стана, отиде до свещника и запали една свещ. Канеше се да се върне на пейката, но спря, когато видя Габриел да се взира в кутията за дарения. Кристофър извади няколко монети от джоба си и

ги пусна една след друга през процепа. Стори му се, че техният звън ехтя под купола дълго след като се бе върнал на мястото си.

— Прекарваш ли много време в католически църкви? — попита той.

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

Келър отново сведе глава с израз на разкаяние. Червеното стъкло на поставките на оброчните свещи хвърляше розов отблясък върху лицето му.

— Трябва да приемем — каза той след малко, — че е възможно девойката да е някъде другаде. Но също така трябва да приемем, че всички доказателства сочат, че това не е така. В противен случай Бросар нямаше да е тук. Той щеше да се върне в Марсилия и да работи по следващия си успешен удар.

— В момента той вероятно се опитва да проумее защо Марсел Лакроа не дойде в Екс ан Прованс да вземе парите си. И като разкаже на Пол какво се е случило, той ще се обезпокои.

— Не прекарваш много време с престъпници, нали?

— Напротив, прекарвам повече време, отколкото можеш да си представиш — отвърна Алон.

— Бросар няма да каже и дума на Пол за случилото се днес в Екс. Той ще му каже, че всичко е минало по план. И после ще запази парите за себе си. Е, не всичките — добави Келър. — Предполагам, че ще трябва да даде малко от тях на жената.

Габриел бавно кимна в знак на съгласие, сякаш в казаното от Кристофър имаше голямо духовно прозрение. После извърна леко глава, за да огледа жената, която пристъпваше към средата на храма. Тя имаше тъмна, сресана назад коса, високо чело и носеше жълтеникавокафяв шлифер от синтетична материя, завързан с колан на талията. Стъпките ѝ, също като звъна от монетите на Келър, отекнаха в тишината на голямата църква. Жената спря пред олтара, коленичи и бавно се прекръсти, като последователно докосна челото, гърдите, лявото си рамо и накрая дясното. После седна на една пейка в противоположната страна на нефа и се загледа право напред.

— Единственият начин, по който можем да установим дали е там — каза след миг Алон, — е да наблюдаваме вилата продължително време. Обаче не можем да го направим, без да установим постоянен наблюдателен пост.

Келър се намръщи неодобрително.

— Говориш като истински стаен шпионин — каза той.

— Какво означава това?

— Това означава, че ти и твоите хора не можете да действате на терен без тайни квартири и петзвездни хотели.

— Евреите не стануват, Келър. Последния път, когато са го направили, са прекарвали четиридесет години в скитане сред пустинята.

— Моисей е щял да намери Обетованата земя много по-бързо, ако е имал за водачи няколко момчета от взвода.

Габриел погледна жената с шлифера; тя все още се взираше право пред себе си с безизразно лице. После погледна към Кристофър и попита:

— Как ще го направим?

— Не ние — отговори Келър. — Аз ще го направя сам, както го правех в Северна Ирландия. Един добре скрит мъж с бинокъл и торба за отпадъците. Старата школа.

— А какво ще стане, ако някой фермер те забележи, докато работи на една от онези ниви?

— Фермерът може да ходи върху скрития боец от САС и изобщо да не го види. — Кристофър се загледа за миг в свещите. — Веднъж прекарах две седмици в едно таванско помещение в Лондондери, наблюдавайки заподозрян терорист от ИРА, който живееше на отсрещната страна на улицата. Католическото семейство под мен така и не разбра, че съм в къщата. А когато дойде време да напусна дома им, те изобщо не ме чува да си тръгвам.

— Какво стана с терориста?

— Претърпя инцидент. Жалко наистина. Той беше истински стожер на своята общност.

Алон чу стъпки и като се обърна, видя жената да излиза от църквата.

— Колко дълго можеш да останеш в онази долина? — попита той.

— С достатъчно храна и вода мога да стоя цял месец. Но четиридесет и осем часа трябва да са повече от достатъчни, за да се каже дали тя е там, или не е.

— Тези четиридесет и осем часа никога няма да можем да си ги върнем.

— Но ще бъдат добре прекарани.

— С какво мога да ти помогна?

— Би било хубаво да ме закараш. Но след като стигна на мястото, можеш да забравиш за мен.

— Тогава няма да имаш нищо против да отида в Париж за няколко часа.

— Защо, по дяволите, трябва да ходиш в Париж?

— Може би е време да си поговоря с Греъм Сиймор.

Келър не отговори.

— Нещо притеснява ли те, Кристофър?

— Просто се чудех защо аз трябва да седя два дни в калта, а ти да отидеш в Париж.

— Предпочиташ ли аз да седя в калта, а ти да отидеш да се видиш с Греъм?

— Не — отвърна Келър, като го потупа по рамото. — Върви в Париж. Той е добро място за един стаен шпионин.

* * *

Беше минало много време, откакто не бяха спали, така че се върнаха поотделно в хотела през интервал от десет минути и се качиха в стаите си. След минути Габриел потъна в дълбок сън и когато се събуди, стаята му бе окъпана от яркия провансалски изгрев. Когато слезе в трапезарията, Келър вече беше там — гладко избръснат и с вид на човек, който е спал добре. Те си кимнаха като непознати и разделени от две подредени с прибори маси, изядоха закуската си в пълно мълчание. След това отново отидоха до старинния център на града, този път, за да направят някои бързи покупки. Кристофър си купи шуба, тъмен вълнен пуловер, раница и две непромокаеми платнища. Купи си и достатъчно вода, пакетирана готова храна и затварящи се с цип найлонови торбички, които да му стигнат за четиридесет и осем часа. Като приключиха с пазаруването, двамата се насладиха заедно на обилен обяд, макар че Келър не пи вино с неговия. Той се преоблече в новите си дрехи, докато Габриел шофираше през

планината, и като стигнаха до края на малката долина с трите вили, без да пророни дума, изчезна в гъстите шубраци, бърз като елен, подплашен от стъпките на ловец. По това време слънцето вече залязваше. Алон позвъни на Греъм Сиймор в Лондон, каза името на една парижка забележителност и затвори. Тази нощ Бог в безкрайната си мъдрост счете за нужно да изпрати есенна буря в Люберон. Габриел лежеше буден в хотелската си стая, заслушан в плющящия по прозореца дъжд, и мислеше за Келър — сам насред калта в долината с трите вили. На следващата сутрин изяде закуската си в трапезарията в компанията само на вестниците и белокосия сервитьор. След това отиде с колата до Авиньон и се качи на високоскоростния влак за Париж.

[1] Неф, или кораб, е централното издължено помещение на базиликите, оградено от двете дълги страни с редове от колони, отделящи го от съседните помещения. — Б.пр. ↑

17. ПАРИЖ

— Бях започнал да мисля, че никога няма да получа новини от теб.

— Изминаха само пет дни, Греъм.

— Пет дни може да ти се сторят цяла вечност, когато министър-председателят ти диша във врата.

Те вървяха по кея „Монтебело“ покрай сергиите на букинистите. Габриел бе облечен с дънки и кожено яке, а Сиймор — с дълго, шито по поръчка палто и обувки ръчна изработка, които изглеждаха така, сякаш не бяха докосвали друга повърхност, освен килима между неговия кабинет и този на генералния директор. Въпреки обстоятелствата, той изглеждаше в добро настроение. Греъм отдавна не беше ходил по улиците без телохранители — в Париж или някъде другаде.

— Имаш ли пряк контакт с него? — попита Алон.

— С Ланкастър ли?

Габриел кимна утвърдително.

— Вече не — отвърна Сиймор. — Той поиска Джеръми Фалън да служи като посредник.

— Как общуваш с него?

— Лично и много предпазливо.

— Някой друг знае ли за твоето участие?

Греъм поклати отрицателно глава.

— Върша го изцяло в свободното си време — каза той уморено, — когато не се опитвам да държа под наблюдение двайсетте хиляди джихадисти, които наричат свой дом нашия благословен остров.

— Как се справяш?

— Моят генерален директор се съмнява, че продавам тайни на враговете ни, а жена ми е убедена, че имам любовна връзка. Иначе се справям доста добре.

Сиймор спря пред една от сергиите на букинистите и се престори, че разглежда книгите. Застанал зад гърба му, Алон огледа

улицата за някакво доказателство, че ги наблюдават — някоя твърде изкуствена поза, лице, което вече е виждал твърде много пъти. Вятърът образуваше малки пенести вълнички по повърхността на реката. Като се обърна, видя, че Греъм държи пожълтял екземпляр на „Граф Монте Кристо“.

— Какво ще кажеш? — попита Сиймор.

— Това е класическа история за любов, измама и предателство — отвърна Габриел.

— Имах предвид дали сме наблюдавани.

— Изглежда, и двамата сме успели да се промъкнем в Париж, без да привлечем вниманието на нашите общи приятели от френските служби за сигурност.

Греъм върна книгата на Дюма на мястото ѝ върху сергията. След това, когато отново тръгнаха, бръкна в горния вътрешен джоб на палтото си и извади един плик.

— Снощи са оставили това, залепено под седалката на една пейка в парка Хампстед Хийт — каза той, като подаде плика на Алон. — Два дни, или момичето умира.

— Все още ли няма искания?

— Не — отвърна Сиймор, — но са приложили нова снимка като доказателство, че е жива.

— Как ви съобщиха къде да я намерите?

— Позвънили са на мобилния телефон на Саймън Хюит, като са използвали електронен гласов генератор. Хюит е взел пакета по време на сутрешния си джогинг — първото и единствено сутрешно бягане, което някога е правил. Тази сутрин Джеръми Фалън ми го даде. Излишно е да казвам, че в момента атмосферата на Номер 10 е много напрегната.

— И е на път да стане по-лоша.

— Няма ли напредък? — попита Греъм.

— Всъщност — отвърна Габриел — мисля, че я намерих. Въпросът е какво ще правим сега?

* * *

Пресякоха моста Пти Пон и излязоха на площада пред катедралата „Нотър Дам“, докато Габриел тихо разказваше какво е открил досега. Че мъжът, с когото Маделин Харт бе обядвала следобеда на нейното изчезване, се е представил като Пол. Че Пол е наел марсилския контрабандист Марсел Лакроа да превози Маделин от Корсика до континента. Че за своите услуги Лакроа се е спазарил за допълнително заплащане от сто хиляди евро, които е трябвало да му бъдат доставени от мъж на име Рене Бросар във френския град Екс ан Прованс. Както и че след като не е успял да предаде парите, Бросар веднага е отишъл с кола в планината Люберон до една изолирана долина, в която има три вили.

— Мислиш, че крият Маделин в една от тези вили?

— Рене Бросар е известен марсилски престъпник. Освен ако не е решил да се заеме с производство на вино, има само една причина да бъде там.

Сиймор поклати глава.

— Френската полиция я издирва повече от месец — каза той след минута мълчание, — а ти успя да я намериш за пет дни.

— Аз съм по-добър от френската полиция.

— Затова дойдох при теб.

Точно пред тях няколко млади източноевропейци позираха за снимка с катедралата на заден план. Габриел предположи, че са хървати или словаци, но не бе съвсем сигурен — не можеше да различава славянските езици. Той побутна Греъм да вървят наляво и двамата поеха край туристическите кафенета, които се редяха по улица „Аркол“.

— Надявам се, че нямаш нищо против да ти задам няколко въпроса — каза Сиймор.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре, Греъм.

— Направи ми това удоволствие.

— Щом настояваш.

— Как научи за Пол?

— Това не мога да ти кажа.

— Къде е Марсел Лакроа?

— Не питай.

— Кой наблюдава къщата?

— Един сътрудник.

— От Службата?

— Не точно.

— Е — каза Сиймор, — това беше много информиращо.

Габриел не каза нищо.

— Какво знаеш за Пол?

— Говори свободно френски с акцент, променя външността си съобразно своите потребности и както изглежда, обича да гледа филми.

— Какво искаш да кажеш?

Алон обясни, че Марсел Лакроа е виждал Пол по време на филмовия фестивал в Кан, макар че пропусна частта с тиксото, държането му във водата почти до удавяне и куршума, който Кристофър Келър — дезертирал командос от САС, когото британското правителство смяташе за мъртъв, бе забил в мозъка на Лакроа.

— Пол ми прилича на професионалист.

— Такъв е — каза Габриел.

— Сприятелил се е с Маделин, преди да я отвлече. Това ли е твоята теория?

— Очевидно е, че са се познавали по време на нейното изчезване — отвърна Алон. — Дали са били приятели, любовници или нещо друго, е тема, по която може да се разисква. Предполагам, че единственият начин да го узнаем със сигурност е да попитаме Маделин.

— От колко време наблюдавате къщата?

— По-малко от двайсет и четири часа.

— Колко време ще ви отнеме да установите дали тя е там?

— Никога не може да се знае със сигурност, Греъм.

— Колко време? — настоя Сиймор.

— Още двайсет и четири часа.

— Така ще остане само един ден до изтичането на крайния срок.

— Затова нямаш друг избор, освен да предадеш моята информация на французите.

Те завиха зад един ъгъл и влязоха в тиха странична уличка.

— И какво да им кажа, когато попитат как съм се сдобил с тази информация? — попита Греъм Сиймор.

— Кажи им, че ти е съобщило едно птиче. Измисли убедителна история за някакъв източник или за прихванати съобщения. Повярвай

ми, Греъм, те няма да настояват да им кажеш за източника.

— И ако успеят да я спасят? После какво? — Сиймор побърза сам да отговори на въпроса си: — Те несъмнено ще открият, че тя е имала връзка с министър-председателя. А след това, понеже са французи, ще трийт сол на главата на Ланкастър колкото се може по-публично.

— Може и да не го направят.

— Ланкастър никога няма да поеме този риск.

— Ти ме помоли да я намеря — каза Габриел — и аз вярвам, че съм я намерил.

— И сега те моля да я измъкнеш.

— Ако проникна там, ще умрат хора.

— Французите ще допуснат, че една банда марсилски престъпници е убила членове на друга банда. Това постоянно се случва там. — Сиймор замълча, после добави: — Особено когато ти се намираш в града.

Алон не обърна внимание на забележката.

— И ако успея да я измъкна? Какво да правя с нея?

— Доведи я във Великобритания и остави на нас да се тревожим за останалото.

— Ще имате нужда от някаква фиктивна история.

— Непрекъснато изчезват хора и отново се появяват.

— А ако видеозаписът някога стане публично достояние?

— Няма липсваща девойка, няма скандал.

— Тя ще има нужда от паспорт.

— Боя се, че не мога да ти помогна.

— Защо?

— Защото не мога да изработя фалшив паспорт с нейната снимка, без да вдигна тревога. Освен това — добави Греъм, — ти и твоята служба сте доста добри в правенето на фалшиви паспорти.

— Налага ни се да бъдем добри.

Известно време двамата вървяха мълчаливо по тихата улица. Габриел бе изчерпал възраженията и въпросите си. Можеше само да откаже, което не беше готов да направи.

— Тя може да не е в състояние да пътува — каза той най-накрая. — Всъщност може да мине известно време, преди да е готова за каквото и да е.

— Какво предлагаш?

— Ако тя наистина е в онази вила — започна Габриел — и ако успеем да я измъкнем, ще трябва да я отведем в една от нашите тайни френски квартири и да я изчистим. Ще заведем там екип, лекар, няколко мили момичета, за да я накарат да се чувства удобно.

— И когато бъде готова да пътува?

— Ще променим външния ѝ вид, ще я снимаме и ще залепим снимката ѝ на израелски паспорт. После ще я докараме отвъд Ламанша и оттам нататък тя ще бъде твой проблем.

Бяха стигнали до края на улицата. Тя ги бе отвела обратно до страничната стена на „Нотър Дам“. Сиймор пооправи шала си и се престори, че се възхищава на аркбутаните^[1].

— Ти така и не ми каза къде е тази вила — каза той равнодушно.

— Съвсем скоро ще разбереш.

— А Марсел Лакроа?

— Той е мъртъв — отвърна Габриел.

Сиймор се обърна и протегна ръка.

— Има ли нещо, което мога да направя за теб?

— Разходи се до Гар дю Нор и се качи на следващия влак за Лондон.

— Но тя е на повече от километър и половина оттук.

— Ходенето ще ти се отрази добре. Не ме разбирай погрешно, Греъм, но изглеждаш ужасно.

* * *

Както се оказа, Сиймор не можа да си спомни пътя до Гар дю Нор. Той беше човек на МИ5, което означаваше, че идваше в Париж само за конференции, по време на отпуски или когато се опитваше да намери отвлечената любовница на своя министър-председател. Габриел прошепна упътванията в ухото на Греъм и след това го последва до входа на гарата, където изчезна в тълпата от просяци, наркодилъри и африкански таксиметрови шофьори.

Останал отново сам, Алон се качи на метрото до площад „Дьо ла Конкорд“ и след това отиде пеша до израелското посолство на улица „Рабле“ № 3. След като направи посещение на вежливост при

началника на местната централа, той се свърза с отдел „Операции“ на булевард „Цар Саул“, за да поиска безопасна френска къща и екип за посрещане на заложник. Пет минути по-късно от отдела му позвъниха обратно да съобщят, че тричленен екип ще бъде на мястото в рамките на двацет и четири часа.

— Какво ще кажете за къщата?

— Имаме нов имот в Нормандия, недалеч от фериботния терминал в Шербур.

— Какво представлява?

— Четири спални, кухня с трапезария, прекрасна гледка към Ламанша, почистване на стаите по желание.

Габриел затвори телефона и взе ключовете за къщата от сейфа на началника на централата. Наближаваше четири и половина следобед, така че имаше достатъчно време, за да хване влака за Авиньон в пет часа. Той пристигна по мръкнало и се върна в хотела си в Апт. Тази нощ не валя, духаше само силен вятър, който вилня из тесните улици на старинния център на града. Габриел лежа буден в леглото си в знак на солидарност с Келър. Сутринта, по време на закуската, изпи повече от обичайната си доза кафе.

— Не можахте да спите добре ли, мосю? — попита възрастният сервитьор.

— Заради мистрала — отвърна Алон.

— Да, беше ужасен — съгласи се сервитьорът.

* * *

Табелата над витрината гласеше НЕДВИЖИМИ ИМОТИ В ЛЮБЕРОН. Като възприе скептичното изражение на хер Йоханес Клемп, Габриел разглежда известно време снимките на имотите, висящи на витрината, преди да влезе. Посрещна го жена на около трийсет и пет години. Тя бе облечена със светлокафява пола и бяла блуза, прилепнала по тялото ѝ, сякаш беше влажна. На нея явно не ѝ допадна опитът на хер Клемп за светски разговор — на малко жени им допаднаше.

Той ѝ каза, че е запленил от Люберон и планира да се върне тук за по-дълъг престой. Хотелът в случая нямало да свърши работа. За да

опознае *истинския* Люберон, искал да наеме вила. И не каква да е вила. Тя трябвало да бъде нещо солидно, в район, където рядко припарват туристи. Хер Клемп не бил турист, а пътешественик. „Има съществена разлика“ — подчерта той, макар че, ако имаше такава, тя явно убягваше напълно на жената.

Имаше нещо в поведението на хер Клемп, което ѝ подсказваше, че срещата ще бъде дълго изпитание. За съжаление, тя бе виждала много други като него и преди. Той щеше да поиска да види всички имоти, но в крайна сметка нямаше да го удовлетвори никой от тях. Обаче това бе единствената работа, която бе намерила в този край, който толкова заплениваше хората като хер Клемп, така че му предложи дълго еспreso от автомата за кафе и разтвори брошурите си с възможно най-голям ентузиазъм.

Северно от Апт имаше прекрасна вила, но той я сметна за прекалено банална. Имаше и наскоро ремонтирана вила в Менерб, но градината ѝ му се видя твърде малка, а мебелировката — твърде модерна. Следваше голямо имение извън Лакост, което имаше собствен червен тенис корт и закрит басейн, но това се оказа в разрез със социалдемократическото чувство за справедливост на хер Клемп. И така продължиха да гледат вила след вила, градче след градче, район след район, докато накрая остана само един имот, който се намираще на юг от Апт, в малка земеделска долина, засадена с лозя и лавандула.

— Звучи ми идеално — каза обнадеждено хер Клемп.

— Вилата е малко изолирана.

— Това е добре.

На този етап жената бе на същото мнение. В действителност, ако имаше власт, тя щеше да заключи хер Клемп в най-изолираната вила във Франция и да изхвърли ключа. Вместо това, жената отвори брошурата и му показа поотделно всяка стая в къщата. По някаква причина той изглеждаше особено заинтересован от антрето. В него нямаше нищо необичайно. Масивна дървена врата с железни пулове. Малка декоративна масичка. Стълбище от варовик с две крила. Едното водеше до втория етаж на къщата, а другото — към сутерена.

— Има ли друго стълбище за сутерена?

— Не.

— И няма външен вход за него?

— Не — повтори жената. — Ако имате гости, настанени в спалнята на долния етаж, ще трябва да използват тези стълби.

— Има ли снимки на сутерена?

— Боя се, че там няма какво толкова да се види. Има само една стая за гости и перално помещение.

— Това ли е всичко?

— Има и килер, но той не се дава под наем. Собственикът го е заключил с катинар.

— Има ли някакви допълнителни постройки в двора?

— Някога е имало — отговори тя, — но са били съборени по време на последния ремонт.

Хер Клемп се усмихна, затвори брошурата и я плъзна по бюрото към жената.

— Мисля, че най-накрая открихме мястото — каза той.

— Кога смятате да го наемете?

— Следващата пролет. Но ако е възможно — добави хер Клемп, — бих се радвал да го разгледам сега.

— Боя се, че вилата е заета.

— Наистина ли? Докога?

— Наемателите трябва да напуснат след три дни.

— Опасявам се, че дотогава ще съм заминал от Прованс.

— Колко жалко — каза жената.

* * *

Габриел прекара остатъка от следобеда, преструвайки се, че е на туристическа обиколка с мотор из околностите на Люберон, а при залез-слънце вече бе паркирал на едно уединено място в края на долината с трите вили. Келър трябваше да се появи точно в шест часа, но в шест и десет още нямаше следа от него. После Алон усети нечие присъствие зад гърба си. Като се обърна рязко, видя Англичанина да стои в тъмнината, неподвижен като статуя.

— От колко време си тук? — попита Габриел.

— От десет минути — отвърна Кристофър.

Алон включи двигателя на скутера и след миг вече бяха потеглили.

[1] Важен конструктивен елемент в готическата архитектура — каменна външна полуарка, която предава разпъващите усилия от свода на главния кораб на контрафорсни стълбове, разположени надлъжно покрай стените на катедралата. — Б.пр. ↑

18. АПТ, ФРАНЦИЯ

Келър каза на портиера, че е бил на поход в планината, оттам и калните петна по бузите му, мръсната раница на мускулестото му рамо и миризмата от живота на открито, която се носеше от дрехите му. Като се качи в стаята си, той се обръсна старателно, накисна умореното си тяло във вана с гореща вода и изпуши първата си цигара от два дни насам. След това се появи в трапезарията, където яде прекомерно много и изпи най-скъпата бутилка „Бордо“, която имаше в избата, благодарение на парите на Марсел Лакроа. Заситен, Кристофър мина по тихите улички на стария град и стигна до базиликата. Нефът тънеше в мрак и беше пуст, с изключение на Габриел, който седеше пред свещника с оброчните свещи.

— *Сигурен ли си?* — попита той, когато Келър се присъедини към него.

— Да — отвърна Кристофър, като кимна бавно. Беше сигурен.

— Видя ли я?

— Не.

— Тогава откъде знаеш, че е там?

— Защото човек разпознава престъпната операция, когато я види — заяви убедено Келър. — Те или държат лаборатория за производство на метамфетамини, или сглобяват мръсна бомба, или пазят отвличената англичанка. Аз залагам на девойката.

— Колко души са в къщата?

— Бросар, жената и две други марсилски момчета. През деня момчетата стоят вътре, но през нощта излизат отвън да пушат и да подишат свеж въздух.

— Имаше ли някакви посетители?

Келър поклати отрицателно глава.

— Жената напускаше вилата по веднъж на ден, за да пазарува и да помаха на съседите, но иначе нямаше никаква друга активност.

— Колко време я нямаше?

— Първия ден отсъства час и двайсет и осем минути, а втория — два часа и дванайсет минути.

— Възхищавам се на прецизността ти.

— Нямах много друга работа, която да ме ангажира.

Габриел попита как е прекарал дните Бросар.

— Той се преструва, че е на почивка — отговори Келър.

— Но също така се разхожда из имота, за да наблюдава нещата. На няколко пъти едва не стъпи върху мен.

— Каква е практиката през нощта?

— Някой винаги е буден. Гледат телевизия в хола или висят в градината.

— Откъде знаеш, че гледат телевизия?

— Видях трептенето на светлината от екрана през жалузите. Между другото — добави Келър, — жалузите винаги са затворени. Винаги.

— Има ли някаква друга светлина през нощта?

— Не и в къщата — отвърна Кристофър. — Но отвън свети като коледна елха.

Габриел се намръщи. Келър потисна една прозявка и попита за Париж.

— Беше хладно.

— Париж или срещата?

— И двете — отвърна Алон. — Особено когато предложих да оставим французите да се заемат със спасяването.

— Защо да го правим, по дяволите?

— Такава бе и реакцията на Греъм.

— Какъв шок!

— Ти, изглежда, си добре информиран за нещата на Даунинг стрийт.

Келър подмина забележката, без да отговори. Габриел се загледа за момент в трепкащите пламъчета на оброчните свещи, преди да разкаже на Келър за останалата част от срещата си с Греъм Сиймор: тайната квартира в Шербур, изпратения от Службата екип за посрещане на заложничката, дискретното ѝ връщане в Англия с подправен от Службата паспорт. Но всичко това се основаваше върху едно нещо. Те трябваше да измъкнат Маделин от вилата бързо и тихо. Без стрелба. Без преследвания с коли.

— Престрелките са за каубоите — каза Кристофър, — а преследванията с коли се случват само във филмите.

— Как ще минем при тази осветеност, без да бъдем забелязани от охраната?

— Няма да го правим.

— Обясни ми.

Келър го направи.

— А ако Бросар или някой от другите слезе долу?

— Тогава е възможно да бъдат наранени.

— За постоянно — добави Габриел. Погледна сериозно Кристофър. — Знаеш ли какво ще се случи, когато полицията намери тези трупове? Те ще започнат да задават въпроси в града. И не след дълго ще имат фоторобот на бивш командос от САС, който би трябвало да е загинал в Ирак. Ще имат и снимки от камерите за наблюдение в хотела.

— Точно за това е *макията*.

— Какво имаш предвид?

— Ще се скрия в Корсика и ще чакам.

— Може да mine дълго време, преди да можеш да упражняваш отново занаята си — каза Габриел. — Много дълго време.

— Това е саможертва, която съм готов да направя.

— За кралицата и страната?

— За момичето.

Алон се вгледа мълчаливо в него.

— Да приема ли, че имаш проблем с мъжете, които нараняват невинни жени?

Келър кимна утвърдително.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

— Може да ти е трудно да повярваш — отвърна Кристофър, — но наистина не съм в настроение да си спомням щастливите мигове от живота заедно с теб.

Габриел се усмихна.

— Все пак има надежда за теб, Келър.

— Малка — отговори Англичанина.

Алон чу стъпки в църквата и като се обърна, видя жената с шлифера да върви бавно през нефа. Тя отново спря пред главния олтар

и много старателно се прекръсти — от челото към гърдите, от лявото рамо към дясното.

— Крайният срок е утре — каза той. — Това означава, че трябва да отидем тази вечер.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Имаме нужда от повече хора, за да го направим по правилния начин — каза мрачно Габриел.

— Да, знам.

— Стотици неща могат да се объркат.

— Така е, знам.

— Тя може да не е в състояние да ходи.

— Значи, ще я носим — заключи Кристофър. — Няма да ми е за първи път да изнасям някого от бойното поле.

Габриел погледна жената с жълтеникавокафявия шлифер, която се взираше в празното пространство, а след това трептящата светлина на оброчните свещи.

— Според теб кой е той? — попита след малко.

— Кой?

— Пол.

— Не знам — отвърна Келър, като се изправи. — Но ако някога го срещна, той ще е мъртъв.

* * *

След като излезе от базиликата, Габриел се прибра в хотела и уведоми управата, че ще освобождава стаята. Не било нищо сериозно, увери ги той, просто малка криза у дома, която само той, несравнимият хер Йоханес Клемп от Мюнхен, можел да оправи. Хората от управата се усмихнаха със съжаление, но вътрешно бяха доволни, че ще си тръгва. Камериерките го бяха обявили единодушно за най-досадния гост на сезона, а Мафуз, главният пиколо, тайно му пожела да пукне.

Именно Мафуз, стоящ като стълб на поста си до входната врата, го видя с благодарност да излиза в нощта. Алон обикаля из улиците на града в продължение на няколко минути, за да се увери, че не е следен. След това със загасен фар се отправи към тесния чакълен път, който минаваше покрай долината с трите вили. Една от вилите — онази,

която бе на изток — бе осветена като за специален повод. Келър стоеше в една борова горичка и се взираше напрегнато в къщата. Габриел се присъедини към него и също се втренчи в нея. След няколко минути в градината се появи тъмна фигура и светна пламъчето на запалка. Кристофър протегна ръка и прошепна:

— Бум-бум, мъртъв си.

Те останаха сред боровете, докато мъжът не се върна във вилата. После седнаха в тъмното рено на Келър, за да уточнят последните подробности на плана за нападение: техните позиции, линии на видимост, полоси за обстрел, поведението им в самата вила. След двайсет минути единственото, което оставаше да бъде решено, бе кой ще произведе изстрела, който щеше да задвижи всичко. Алон настоя да бъде той, но Келър възрази, като му припомни, че е постигнал най-високия резултат, регистриран някога в „къщата за елиминиране на потенциална заплаха“ в Херефорд.

— Това е било тренировъчно упражнение — каза Габриел пренебрежително.

— Упражнение по бойна стрелба — възрази Кристофър.

— И все пак е било упражнение.

— Накъде биеш?

— Веднъж прострелях палестински терорист между очите от задната седалка на движещ се мотоциклет.

— И какво от това?

— Терористът седеше в средата на претъпкано кафене на булевард „Сен Жермен“ в Париж.

— Да — каза Келър, преструвайки се на отегчен, — май си спомням, че бях чел нещо за това в един от моите учебници по история.

В крайна сметка се стигна до хвърляне на монета.

— Не пропускай — каза Алон, като пусна монетата обратно в джоба си.

— Аз никога не пропускам.

Като приключиха, приближаваше десет часът; беше твърде рано да действат. Кристофър затвори очи и заспа, докато Габриел остана загледан в светлините на най-източната вила. Представи си една малка стая на долния етаж: легло, белезници, качулка, кофа за тоалетна, превръзка за заглушаване на писъците, една жена, която вече не беше

на себе си. И за миг той се видя да върви през руския сняг към една вила в покрайнините на брезова гора. Алон премигна, за да прогони картината, и разсеяно опипа дланта от червен корал, която висеше на шията му. В паметта му изникнаха думите: „Когато вече е мъртва. След това ще узнаете истината“.

* * *

След четири часа той стисна рамото на Келър. Кристофър се събуди мигновено, излезе от колата и извади раницата от багажника. Вътре имаше две ролки тиксо, чифт ножици за арматурно желязо и два заглушителя: един за компактния „Хеклер и Кох“ 45. калибър на Келър, а другия — за беретата на Габриел. Алон зави заглушителя в края на цевта на пистолета си и метна раницата през рамо. След това последва Кристофър, като двамата се запуснаха между борове към горния край на долината. Нямаше луна и звезди, нито полъх на вятър. Келър вървеше през шубраците и скалните образувания в пълна тишина, бавно, сякаш беше под вода. На всеки няколко стъпки вдигаше дясната си ръка, за да накара Алон да застине намясто, но иначе не общуваха. Нямаше и нужда — всяка стъпка, всяко движение бяха отработени предварително.

В подножието на хълма двамата се разделиха. Кристофър се отпрати към южната страна на вилата и се настани в една отводнителна канавка; Габриел тръгна към източната страна и се скри сред гъсталак от шипки. Неговата позиция се намираще на петнайсет метра от осветения периметър на вилата и бе обгърната от нощната тъмнина. Точно срещу него бе редицата френски прозорци, които водеха от градината към хола. През жалюзите видя трептящата светлина на телевизора и както предположи, неясната сянка на мъж.

Той погледна часовника си. Беше 2:37 ч. след полунощ. Оставаха три часа мрак. След това нямаше да има повече разходки до градината за мъжа във вилата. Той със сигурност щеше да излезе навън за последна глътка свеж въздух и още един поглед към небето, макар да нямаше луна и звезди, нито някакъв ветреца. След това от канавката откъм южната страна на вилата щеше да бъде произведен един

изстрел. И тогава всичко щеше да започне: легло, белезници, кофа за тоалетна, една жена, която вече не беше на себе си.

Алон отново погледна часовника си, видя, че са изминали само две минути, и потръпна от студ. Вероятно Келър беше прав; може би в крайна сметка той наистина беше „стаен“ шпионин. За да минава по-леко времето, Габриел мислено се измъкна от гъсталака от шипки и застана пред една картина. Това беше картината, която бе оставил в Йерусалим — къпещата се в градината си Сузана, наблюдавана от селските старейшини. Той още веднъж постави Маделин в ролята на Сузана, макар че сега раните, които лекуваше, бяха причинени не от времето, а от пленничеството.

Габриел работеше бавно, но упорито, като възстановяваше раните по китките ѝ, добавяше плът на атрофиралите ѝ рамене и цвят на хлътналите ѝ бузи. И през цялото време продължаваше да наблюдава изтичащите минути и вилата, която му изглеждаше като фон на картината. Два часа нямаше никакво движение. После, когато първото зарево се появи в небето на изток, един от френските прозорци бавно се отвори и един мъж излезе в градината на Маделин. Той протегна ръце, погледна наляво, после надясно, после пак наляво. По искане на Маделин Габриел бързо приключи реставрацията. И когато видя проблесъка на светлина от юг, се изправи с пистолет в ръка и се затича.

19.

ЛЮБЕРОН, ФРАНЦИЯ

Когато прекрачи в осветения периметър, Алон видя Кристофър да тича устремно и бързо през градината. Англичанина пристигна първи до отворения френски прозорец и зае позицията от лявата му страна. Габриел мина отдясно, като хвърли бърз поглед на мъжа, който преди няколко секунди бе излязъл в градината за глътка свеж въздух. Нямахше нужда да проверява дали има пулс: 45-калибровият куршум, изстрелян от пистолета на Келър, бе проникнал в черепа чисто и бе излязъл, оставяйки след себе си пихтия. Мъжът така и не бе разбрал какво го е ударило и вероятно е бил мъртъв още преди да падне. Алон си помисли, че това е приличен начин да си отидеш от този свят. За един престъпник. За един войник. За всеки човек.

Той погледна към Келър. И двамата бяха заели идентични пози: едното рамо, подпряно на външната стена на вилата, стиснали с две ръце пистолет с насочено към земята дуло. След няколко секунди Кристофър кимна леко. После, като вдигна пистолета си на нивото на очите, той се завъртя безшумно и се озова вътре. Габриел го последва и покри дясната страна на стаята, докато Келър наблюдаваше лявата. Нямахше никакво движение и не се чуваше никакъв звук, освен този от телевизора, където Джими Стюарт изваждаше Ким Новак от водите на залива на Сан Франсиско. Стаята миришеше на развалена храна, застоял цигарен дим и разлято вино. Всички повърхности в помещението бяха отрупани с празни картонени кутии. „Един месец в Прованс — помисли си Габриел — в стила на марсилския подземен свят.“

Келър тръгна бавно напред под трептящата светлина на телевизора с насочен пистолет, като се оглеждаше наляво и надясно, а оръжието му описваше дъга от деветдесет градуса. Алон вървеше на половин крачка зад него, като пистолетът му бе насочен в обратната посока, но описваше същата дъга. Те стигнаха до арката, разделяща хола от трапезарията. С едно завъртане Габриел се озова вътре, насочвайки беретата си във всички посоки, а след това със същото

движение се върна при Келър. На входа за кухнята той бързо повтори маневрата. И в двете стаи нямаше жива душа, но пък бяха отрупани с мръсни чинии и прибори за хранене. От нечистотията на мястото Алон почувства, че вратът му пламна от гняв. По правило похитителите, които живееха като прасета, не се отнасяха добре със своите зложници.

Най-сетне стигнаха до антрето. То бе единственото място във вилата, което все още имаше някаква прилика с фотографиите, които Габриел бе видял в офиса на агенцията „Недвижими имоти в Люберон“. Масивната дървена врата с железни пулове. Малката декоративна масичка. Стълбището от варовик с две крила, едното от които водеше до втория етаж на къщата, а другото — към сутерена. И двете тънеха в пълен мрак.

Келър зае позиция между двете крила, а Алон извади от джоба си миниатюрно електрическо фенерче. Без да го включва, той заслиза слепешката в мрака, бавно, едно стъпало, второ стъпало, трето стъпало, четвърто. Беше стигнал някъде по средата, когато чу шум отгоре — стъпки, приглушени и бързи. После се чуха два глухи пукота — звукът от „Хеклер и Кох“ 45. калибър със заглушител, стрелял два пъти в бърза последователност.

Някой беше слязъл по стълбите.

Някой се беше натъкнал на мъжа, който бе постигнал най-високия общ резултат, регистриран някога в „къщата за елиминирание на потенциална заплаха“ в Херефорд.

Някой бе умрял.

Габриел включи фенерчето и се втурна надолу по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж.

* * *

В сутерена имаше настлано с плочки фоайе, към което гледаха вратите, разположени на три от стените. Килерът на собственика бе отляво. Под лъча на фенерчето катинарът му блестеше, което подсказваше, че не е бил дълго там. Габриел свали раницата от гърба си, извади ножицата за арматура и стисна скобата с челюстите й. Бяха нужни само няколко килограма натиск — и катинарът издрънча на

пода. Той дръпна резето и отвори вратата. Незабавно го блъсна тежка миризма, от която му се повдигна. Миризмата на човешко същество, държано в плен. Той обходи вътрешността с лъча на фенерчето си. Легло, белезници, качулка, кофа за тоалетна, превръзка за заглушаване на писъците.

Но Маделин я нямаше.

На горния етаж прозвучаха още два приглушени пукота от пистолета на Келър.

След това още два.

* * *

Първото тяло бе в антрето, в основата на стълбите, водещи към втория етаж. То бе на един от пазачите, който не си бе показвал лицето извън вилата. Сега, благодарение на двата 45-калиброви куршума с кух връх, от него не бе останало почти нищо. Същото се отнасяше и за Рене Бросар, който бе проснат до него, с пистолет в безжизнената си ръка. Жената бе на площадката на втория етаж. Келър не бе искал да я застреля, но не бе имал друг избор: тя бе насочила пистолет към него и бе показала всички признаци, че възнамерява да стреля. Той все пак бе пощадил лицето ѝ, като бе стрелял два пъти в горната част на торса. В резултат на това тя бе единствената жива от тримата. Габриел коленичи до нея и хвана ръката ѝ. Тя вече беше хладна.

— Ще умра ли? — попита жената.

— Не — отвърна той, като стисна леко ръката ѝ. — Няма да умрете.

— Помогнете ми — каза тя. — Моля ви, помогнете ми.

— Ще го направя — отговори Алон. — Но и вие трябва да ми помогнете. Трябва да ми кажете къде мога да намеря девойката.

— Тя не е тук.

— Къде е?

Устните ѝ се размърдаха в опит да оформят думите, но не можаха.

— Къде е тя? — повтори Габриел.

— Кълна се, че не знам. — Жената потрепери. Очите ѝ взеха да губят фокус. — Моля ви — прошепна тя, — трябва да ми помогнете.

— Кога за последно беше тук?
— Допреди два дни. Не, три.
— Кой ден беше?
— Не мога да си спомня. Моля ви, моля ви, трябва да...
— Кога беше това, преди или след като с Бросар ходихте до Екс
ан Прованс?
— Откъде знаете, че ходихме до Екс?
— Отговорете ми — настоя Алон, като отново стисна ръката ѝ.
— Кога беше: преди или след това?
— Беше онази нощ.
— Кой я отведе?
— Пол.
— Само Пол?
— Да.
— Къде я заведе?
— В друга тайна квартира.
— Така ли я нарече? Тайна квартира?
— Да.
— Къде е тя?
— Не знам.
— Кажете ми — повтори Габриел.
— Пол никога не ни е казвал къде е тя. Нарича го оперативна
сигурност.
— Това ли бяха точните му думи? Оперативна сигурност?
Тя кимна утвърдително.
— Колко тайни квартири има?
— Не знам.
— Две? Три?
— Пол никога не ни е казвал.
— Колко време беше тя тук?
— От самото начало — отвърна жената.
И след това издъхна.

* * *

Те положиха четирите трупа на пода в килера и ги покриха с чисти бели чаршафи. Нямахме какво да се направи с кръвта в къщата, но Габриел бързо изми с маркуч каменната настилка в градината, за да заличи повърхностно следите от случилото се там. Той пресметна, че разполагат поне с четиридесет и осем часа; след това жената от „Недвижими имоти в Люберон“ щеше да дойде, за да вземе ключовете от заминаващите клиенти и да проконтролира почистването. След като откриеше кръвта, тя веднага щеше да се обади на жандармеристите, които, от своя страна, щяха да открият четирите тела в килера на собственика — помещение, което е било изпразнено от съдържанието си и е било превърнато в килия за отвлечена жертва. „Четиридесет и осем часа — помисли си Габриел. — Може би малко повече, но съвсем малко.“

Вече се разсъмваше, когато те излязоха от долината и се върнаха до мястото, където бяха оставили скутера и старото рено на Келър. Алон спря, за да хвърли последен поглед — една самотна фигура, земеделски работник, вървеше през лозята, но иначе в долината долу нямаше никакво движение. Те сложиха раниците в багажника на колата и се отправиха поотделно за село Бюу, където спряха да закусят с кифла и еспreso в едно кафене, пълно с червендалести местни жители. От миризмата на прясно изпечен хляб на Габриел леко му прилоша. Той позвъни на Греъм Сиймор в Лондон и на криптиран език съобщи, че мисията се е провалила, че Маделин е била във вилата, но е била преместена оттам преди около седемдесет и два часа. „Следата стигна до задънена улица“ — каза той, преди да затвори. Единственото, което можеха да направят сега, бе да чакат Пол да постави исканията си.

— Но какво ще стане, ако той реши, че е твърде рисковано да поставя искания? — попита Келър. — Ами ако просто я убие?

— Защо винаги си толкова песимистично настроен?

— Предполагам, че започвам да го прихващам от теб.

Те напуснаха Люберон по същия път, по който бяха пристигнали в нощта, когато бяха проследили Рене Бросар и жената от Екс ан Прованс: спуснаха се по склоновете на масива, пресякоха река Дюранс, минаха покрай брега на язовира в Сен Кристоф и накрая пристигнаха в Марсилия. Имаше ферибот, който заминаваше по обяд за Корсика. Всеки от тях си купи билет и после седнаха близо един до

друг, но на отделни маси, в едно кафене, което се намираше досами терминала. Габриел пиеше чай, а Келър — бира. Той видимо бе в мрачно настроение. Не се случваше често да се завръща в Корсика, без да е изпълнил своята мисия.

— Вината не е твоя — каза Алон.

— Казах ти, че е там — отговори той, — а тя не е била.

— Обаче *изглеждаше*, че е във вилата.

— Тогава защо? — попита Кристофър. — Защо пазачите даваха нощни смени, щом Маделин вече я е нямало?

Точно тогава мобилният телефон на Габриел завибрира. Той го вдигна бавно до ухото си, слуша мълчаливо, след това го постави обратно на масата.

— Греъм? — попита Келър.

Алон кимна утвърдително.

— Снощи някой е оставил телефон, залепен от долната страна на седалката на една пейка в Хайд Парк.

— Къде е телефонът сега?

— На Даунинг стрийт.

— Кога трябва да се обади той?

— След пет минути.

Кристофър допи бирата си и веднага си поръча друга. Минаха пет минути, а след това още пет. Отвън се чу съобщение, че пътниците за ферибота за Корсика трябва да се качват на борда. То почти заглуши бръмченето на телефона на Габриел.

Той отново го вдигна до ухото си и се заслуша мълчаливо.

— Е? — попита Келър, когато Алон пхна телефона в джоба си.

— Пол е поставил исканията си.

— Колко иска?

— Десет милиона евро.

— Това ли е всичко?

— Не — отвърна Габриел. — Премиерът иска да поговорим.

Отвън колоната от автомобили бавно се точеше към вътрешността на ферибота. Келър се изправи и тръгна. Алон остана загледан след него.

20.

МАРСИЛИЯ — ЛОНДОН

Следващият полет до Хийтроу бе в пет часа същия следобед. Габриел си купи други дрехи от универсалния магазин близо до Старото пристанище и след това се настани в мрачен транзитен хотел в съседство с железопътната гара, за да се изкъпе и преоблече. Той натъпка старите си дрехи в препълнен казан за боклук зад един ресторант, остави скутера на място, където бе сигурен, че ще бъде откраднат още на здрачаване, и взе такси до летището. Главният терминал изглеждаше така, сякаш е бил изоставен пред настъпваща армия. Алон провери френските новинарски сайтове в интернет, за да се увери, че полицията не е намерила четири трупа в една спокойна долина в планинския масив Люберон, след това си купи билет за първа класа за Лондон, използвайки името Йоханес Клемп. По време на полета отказа всякакво обслужване и пресече всички опити на съседа си по седалка — плешив швейцарски banker, да поведе разговор с него, избирайки вместо това да гледа мрачно през прозореца. Тази вечер нямаше какво да се види, тъй като дебел слой облаци бе покрил цяла Северна Европа. Едва когато самолетът бе на няколко хиляди метра от земята, жълтите натриеви лампи на Западнен Лондон успяха да пробият мрака. На Габриел те му заприличаха на море от оброчни свещи. Той затвори очи и в мислите си видя жена с шлифер да стои пред олтара на тъмна, стара църква и да се прекръства така, сякаш движението ѝ е напълно непривично.

Като слезе от самолета, Алон се присъедини към опашката от пътници, която се точеше към гишетото за паспортен контрол. Митничарят — брадат сикх^[1], носещ тюрбан в кралско синьо — разгледа паспорта му със скептицизма, който той заслужаваше, а след това, като го подпечата със замах, го приветства с „добре дошъл във Великобритания“. Габриел прибра паспорта в джоба на якето си и се запъти към залата за пристигащи, където оперативен агент на МИ5 на име Найджъл Уитком стоеше сам сред тълпата, стискайки посмачкана хартиена табелка, на която пишеше Г-Н БЕЙКЪР. Уитком бе помощник

на Греъм Сиймор и основен куриер за неофициални поръчки. Той беше трийсет и няколко годишен, но изглеждаше като юноша, който е бил разтегнат и моделиран като зрял мъж. Бузите му бяха розови и неокосмени, а мимолетната усмивка, която отпрати на Габриел, докато се ръкуваше с него, бе невинна като усмивката на пастор. Неговата благовидна външност се бе оказала полезен актив в МИ5. Тя прикриваше ум, който бе хитър и коварен като на отявнен терорист или опитен престъпник.

Поради тайния характер на посещенията на Алон Уитком бе дошъл до Хийтроу с личния си автомобил, марка „Воксхол Астра“. Той караше с бързината и лекотата на човек, който прекарва уикендите си, като се състезава в ралита. И наистина, докато не стигнаха до Уест Кромвел Роуд, стрелката на скоростомера не слезе под сто и трийсет километра.

— Добре е, че сме близо до болница — каза Габриел.

— Защо?

— Защото, ако не намалиш, ще имаме нужда от такава.

Уитком отпусна педала на газта, но съвсем леко.

— Има ли някаква възможност да спрем в „Хародс“ за чай?

— Казаха ми да те закарам незабавно.

— Пошегувах се, Найджъл.

— Да, знам.

— Знаеш ли защо съм тук?

— Не — отговори Уитком, — но трябва да е нещо спешно. Не съм виждал Греъм да изглежда така от...

Гласът му заглъхна.

— Откога? — попита Алон.

— От деня, в който онзи атентатор от Ал Кайда се взриви на пазара в Ковънт Гардън.

— Добри времена — каза мрачно Габриел.

— Това беше една от нашите най-добри операции, не си ли съгласен?

— Да, с изключение на края й.

— Да се надяваме, че тази, каквато и да е тя, няма да свърши по същия начин.

— Дано — отвърна Габриел.

След като се справи успешно с водовъртежа на трафика на Хайд Парк Корнър, Уитком си проправи път край Бъкингамския дворец до улица „Бърдкейдж Уок“. Като минаваха край Уелингтънските казарми, той натисна един бутон на мобилния си телефон, измърмори нещо за доставяне на пакет и веднага прекъсна връзката. Две минути по-късно влезе в Олд Куин стрийт и спря зад един паркиран ягуар. Греъм Сиймор седеше на задната седалка с вид на човек, който току-що е вечерял зле в своя клуб.

— Предполагам, че нямаш нищо, което да прилича на делови костюм? — попита той, когато Габриел се настани до него.

— Имах — отвърна Алон, — но „Бритиш Еървейс“ загубиха багажа ми.

Сиймор се намръщи. После погледна към шофьора си и каза:

— Към Номер 10.

* * *

Сградата на Даунинг стрийт № 10 — може би най-известният адрес в света, някога била охранявана от двама обикновени лондонски полицаи, като единият стоял на пост пред доста мрачната черна врата, а другият седял на удобен, тапициран с кожа стол във фоайето. Всичко това се променило, след като през февруари 1991 г. бойци на ИРА атакували Даунинг стрийт с минохвъргачки. При входа на улицата откъм Уайтхол били издигнати бариери за сигурност и тежковъоръжени командоси от Подразделението за дипломатическа защита на Скотланд Ярд заели мястото на двамата обикновени лондонски полицаи. Сега Даунинг стрийт, също като Белия дом, е укрепен лагер, видим само през решетките на оградата.

Първоначално на № 10 имало не една, а три постройки: градска къща, вила и голяма, представителна сграда от XVI в., наричана Задната къща, която служела за резиденция на членовете на кралското семейство. През 1732 г. крал Джордж II предложил имота на сър Робърт Уолпол — първия британски министър-председател, макар и без тази титла, — който решил да обедини трите сгради в една. Резултатът бил това, което Уилям Пит описал като „огромна неудобна къща“, имаща тенденцията да потъва и да се напуква, където малцина

британски министър-председатели са избрали да живеят. До края на XVIII в. къщата вече била в толкова лошо състояние, че от Хазната препоръчали тя да бъде съборена, а след Втората световна война конструкцията ѝ станала толкова нестабилна, че били поставени ограничения за броя на хората, които могат да бъдат едновременно на по-горните етажи, от страх, че сградата ще се срути под тежестта им. Най-сетне, в края на 50-те години на XX в., правителството предприело напълно точна реконструкция. Забавено от работнически стачки и откриването на средновековни артефакти под основите, реализирането на проекта отнело три години и струвало три пъти повече от планираното. По време на ремонтните дейности тогавашният премиер — Харолд Макмилан, живеел в Старото адмиралтейство.

Повечето посетители на Даунинг стрийт минаваха през охраняваната порта на Уайтхол и влизаха в Номер 10 през емблематичната черна врата. Но тази вечер Греъм Сиймор и Габриел се промъкнаха през портата откъм Хорс Гардс роуд и влязоха в резиденцията през френските врати, гледащи към оградената със стена градина. Във фоайето ги чакаше секретарка от личния кабинет на Ланкастър — надута библиотекарка, която притискаше към гърдите си кожена папка, сякаш беше щит. Тя кимна за поздрав на Сиймор, но избегна да срещне погледа на Алон. После, като се завъртя на пети, жената ги поведе по широк елегантен коридор към затворена врата, на която почука леко с кокалчетата на ръката си.

— Влез — каза вторият най-известен глас във Великобритания и надутата жена ги въведе вътре.

[1] Член на религиозното движение сикхизъм, чиято религия представлява смесени ценности от хиндуизъм и ислям. — Б.пр. ↑

21.

ДАУНИНГ СТРИЙТ №10

След цял живот работа в тайните служби Габриел вече не помнеше колко пъти бе влизал в някаква стая при кризисни обстоятелства. Естеството на кризата и обстановката нямаха значение — винаги бе едно и също. Един мъж крачеше напред-назад по килима, друг гледаше вцепенено през прозореца, а трети отчаяно се опитваше да изглежда спокоен и владеещ положението — дори когато нямаше как това да стане. В този случай стаята бе Белият салон на Номер 10. Мъжът, който крачеше по килима, беше Саймън Хюит; човекът, който се взираше през прозореца, беше Джеръми Фалън, а мъжът, който се мъчеше да изглежда спокоен, бе министър-председателят Джонатан Ланкастър. Той седеше на единия от двата противоположни дивана пред камината. На ниската правоъгълна масичка пред него имаше мобилен телефон — телефонът, оставен предишната вечер в Хайд Парк. Ланкастър го гледаше така, сякаш по някакъв начин апаратът, а не Маделин Харт, бе източникът на затруднението му.

Като се изправи, той се приближи предпазливо до Алон и Сиймор — като човек, пресичащ палубата на яхта в бурно море. Телевизионните камери не показваха правдиво Ланкастър. Той беше по-висок, отколкото Габриел си бе представял, и въпреки напрежението в момента, изглеждаше много по-добре.

— Аз съм Джонатан Ланкастър — каза той малко нелепо, когато голямата му длан обгърна тази на Алон. — Крайно време беше да се срещнем. Макар че ми се иска обстоятелствата да бяха различни.

— И на мен, господин премиер.

Намерението на Габриел бе думите му да изразят съпричастност, но по присвитите очи на Ланкастър си пролича, че той ги бе възприел като осъждане на неговото поведение. Джонатан бързо пусна ръката му и след това посочи към другите двама мъже в стаята.

— Предполагам, че знаете кои са тези господа — каза министър-председателят, възвърнал самообладанието си.

— Този, който протри дупка в килима ми, е моят пресекретар Саймън. А онзи там е Джеръми Фалън. Джеръми е моят мозък, ако се вярва на това, което пишат по вестниците.

Саймън Хюит спря да крачи колкото да кимне неопределено към Габриел. По риза, с навити до лактите ръкави и разхлабена вратовръзка, той приличаше на репортер с изтичащ краен срок, който не разполага с никакви факти. Джеръми Фалън, все още на поста си пред прозореца, бе с изрядно закопчано сако и стегната вратовръзка. За него бяха писали, че се вижда като премиер до мига, в който се погледне в огледалото. С неговата хлътнала брадичка, провиснала коса и жълтеникава кожа той бе по-подходящ за отвъдния свят на политиката.

Остана непредставен единствено мобилният телефон. Без да каже дума, Габриел го взе от масичката за кафе и провери регистъра на входящите обаждания. Той показа, че е звъняно само веднъж — обаждане, което е било направено, докато Алон и Келър са били на фериботния терминал в Марсилия.

— Кой е говорил с него?

— Аз — отговори Фалън.

— Как звучеше гласът му?

— Не беше истински.

— Компютърно генериран?

Фалън кимна утвърдително.

— Кога трябва да се обади отново?

— В полунощ.

Габриел изключи телефона, извади батерията и симкартата и ги постави на масичката за кафе.

— Какво би трябвало да се случи в полунощ?

Този път отговори Ланкастър:

— Той иска отговор — „да“ или „не“. „Да“ означава, че съм съгласен да платя десет милиона евро в брой в замяна на Маделин и обещание, че видеозаписът никога няма да бъде направен публично достояние. Ако кажа „не“, Маделин ще умре и всичко ще излезе наяве. Очевидно нямам друг избор — добави той, като въздъхна дълбоко, — освен да се съглася с техните искания.

— Това ще бъде най-голямата грешка в живота ви, господин премиер.

— Втората най-голяма.

Ланкастър отпусна дългурестото си тяло на дивана и покри с ръка прочутото си лице. Алон си помисли за хората, които тази вечер бе видял по улиците на Лондон — забързани по своята работа, без да подозират, че в момента техният министър-председател е съсипан от задаващ се скандал.

— Какъв избор имам? — попита след минута Ланкастър.

— Все още можете да отидете в полицията.

— Вече е твърде късно за това.

— Тогава трябва да преговаряте.

— Той е казал, че няма да преговаря. Казал е, че ще я убие, ако не се съглася да платя десетте милиона.

— Те винаги казват това. Но повярвайте ми, господин премиер, ако се съгласите, той ще се ядоса.

— На мен?

— На себе си. Ще си помисли, че се е издънил, като е поискал само десет милиона. Похитителят ще се върне, за да иска повече пари. И ако се съгласите да платите *тази* сума, ще се върне за още повече. Така ще точи парите ви милион след милион, докато не ви остане нищо.

— В такъв случай какво предлагате?

— Ще чакаме телефонът да звънне. И когато това се случи, ще му кажем, че ще платим един милион — или го взема, или няма да получи нищо. След това ще затворим телефона и ще чакаме да позвъни отново.

— Ами ако не се обади? Ами ако я убие?

— Няма да го направи.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Защото той е инвестирал твърде много време, усилия и пари. За него това е бизнес, нищо повече. Вие трябва да действате по същия начин. Трябва да подходите към това като към всички други трудни преговори. Няма лесни рецепти. Трябва да го сломите. Трябва да бъдете търпелив. Това е единственият начин да я върнем.

В стаята настъпи дълбока тишина. Джеръми Фалън бе напуснал поста си пред прозореца и съзерцаваше една картина — „Лондонски градски пейзаж“ от Търнър, — сякаш я виждаше за първи път. У Греъм

Сиймор пък като че ли внезапно се пробуди страстен интерес към килима.

— Оценявам вашия съвет — каза Ланкастър след известно време, — но ние... — Замълча, после бавно и отчетливо добави: — Аз реших да им дам каквото искат. Маделин бе отвлечена заради моето безразсъдно поведение. Длъжен съм да направя каквото е необходимо, за да я върнем благополучно у дома. Така е почтено да постъпя заради нея и заради поста, който заемам.

Репликата прозвуча, сякаш бе написана от Джеръми Фалън, и ако се съдеше по самодоволното изражение на жалкото му лице, наистина го бе направил.

— Може би е почтено — отвърна Габриел, — но не е разумно.

— Не съм съгласен — възрази премиерът. — Джеръми също.

— При цялото ми уважение, господине — каза Алон, обръщайки се към Фалън, — кога за последен път успешно сте преговаряли за освобождаването на заложник?

— Смятам, ще се съгласите — отговори Фалън, — че това не е обикновен случай на отвличане. Мишената на изнудвачите е министър-председателят на Обединеното кралство. И аз в никакъв случай не мога да му позволя да бъде недееспособен поради дълги и протакащи се преговори.

Фалън направи това изявление спокойно и с абсолютната увереност на човек, свикнал да шепне инструкции в ухото на един от най-влиятелните мъже в света. Това беше образ, улавян многократно от британските новинарски медии. И именно това бе причината, поради която карикатуристите обичайно изобразяваха Джеръми Фалън като кукловод, който дърпаше конците на Джонатан Ланкастър.

— Откъде смятате да вземете парите? — попита Габриел.

— Приятели на премиера се съгласиха да му ги заемат, докато той бъде в състояние да им ги върне.

— Сигурно е хубаво да имаш такива приятели. — Алон се изправи. — Изглежда, че при вас всичко е под контрол. Единственото, от което се нуждаете сега, е човек, който да достави парите. Но се погрижете да намерите някой добър. В противен случай след няколко дни пак ще се озовете в тази стая, очаквайки телефонът да иззвъни.

— Имате ли някакви кандидати? — попита Ланкастър.

— Само един — отвърна Габриел, — но се боя, че той не е на разположение.

— Защо?

— Защото трябва да хване самолета.

— Кога е следващият полет до „Бен Гурион“?

— В осем сутринта.

— Тогава, предполагам, няма нищо лошо, ако той остане още малко, нали?

Алон се поколеба.

— Не, господин премиер. Предполагам, че няма.

* * *

До това време вече минаваше десет часът. Алон нямаше желание да прекара следващите два часа, затворен с политик, чиято кариера бе на път да се срине, така че слезе до кухнята на долния етаж за малък набег в премиерския хладилник. Нощната готвачка — пълничка петдесетгодишна жена с лице на херувим, направи едно плато със сандвичи и чайник с чай, след това загледа изучаващо Габриел, докато той ядеше, сякаш се боеше да не остане гладен. Тя знаеше, че не трябва да пита за характера на посещенията му. Малко хора идваха късно през нощта на Номер 10, облечени в дрехи, купени от универсален магазин в Марсилия.

В единайсет часа Греъм Сиймор слезе долу, изглеждаше мрачен и много уморен. Той отказа предложената му от готвачката храна и след това се зае да дояде сандвича с яйце и копър на Алон. После двамата излязоха да се разходят в градината. Там цареше тишина, нарушавана от време на време от пращенето на полицейска радиостанция и прилива на трафика по мокрия Хорс Гардс Роуд. Сиймор извади пакет цигари от джоба на палтото си и запали унило една.

— Не знаех, че пушиш — каза Габриел.

— Хелън ме накара да ги откажа преди години. Аз се опитах да я накарам да спре да готви, но тя отказа.

— Тя ми изглежда добър посредник. Може би трябва да я оставим да води преговорите с Пол.

— Той няма да има никакъв шанс. — Сиймор издуха дима към беззвездното небе и се загледа след него, докато той бавно се разнесе над стената. — Знаеш ли, възможно е да грешиш. Може пък всичко да мине гладко и Маделин да се прибере до утре вечер.

— Възможно е също така Великобритания един ден да си върне контрола над американските колонии — рече Габриел. — Възможно е, но е малко вероятно.

— Десет милиона евро са много пари.

— Плащането на парите е най-лесната част. А връщането на заложника жив е съвсем друго нещо. Човекът, който ще занесе парите, трябва да е опитен професионалист. И той трябва да е готов да прекрати преговорите, ако мисли, че похитителите се опитват да го измамат. — Габриел замълча, после добави: — Това не е работа за хора със слаби нерви.

— Има ли някаква вероятност да разгледаш възможността ти да го направиш?

— При тези обстоятелства — отвърна Алон, — никаква.

— Длъжен бях да попитам.

— Кой ти го подшушна?

— Ти кой мислиш?

— Ланкастър?

— Всъщност беше Джержми Фалън. Направил си му силно впечатление.

— Впечатлението не е достатъчно, за да го накарам да ме послуша.

— Той е отчаян.

— Точно затова не трябва да припарва близо до онзи телефон.

Сиймор пусна фасата си върху мократа трева и го смачка с обувката си, после поведе Алон обратно към къщата и към Белия салон. Там нищо не се беше променило. Единият мъж крачеше напред-назад по килима, другият гледаше вцепенено през прозореца, а третият отчаяно се опитваше да изглежда спокоен и владеец положението — дори когато нямаше как това да стане. Телефонът все още лежеше на части върху масичката за кафе. Габриел постави батерията и симкартата и включи захранването. После седна на дивана срещу Джонатан Ланкастър и зачака той да звънне.

* * *

Обаждането дойде точно в полунощ. Фалън бе увеличил звука до нивото на локомотивна свирка и бе включил функцията за вибрации, така че телефонът затанцува по повърхността на масичката, сякаш бе разтърсен от леко локално земетресение. Джеръми веднага посегна към него, но Габриел хвана ръката му и я задържа в продължение на десет мъчителни секунди, преди най-накрая да я пусне. Фалън грабна телефона и бързо го вдигна до ухото си. След това, вперил очи в Ланкастър, каза:

— Съгласен съм с вашите условия.

Алон се възхити на избора му на думи. Обаждането със сигурност бе записано от Центъра за правителствени комуникации — подслушвателната служба на Великобритания, и щеше да бъде съхранено завинаги в неговата база данни.

През следващите четиридесет и пет секунди Фалън мълча. За сметка на това, с все така вперен в Ланкастър поглед, той извади автоматична писалка от джоба на самото си и надраска няколко нечетливи думи върху един бележник. Габриел чуваше звука на машинния глас — тънък, безжизнен и натъртващ всички неправилни думи — който се процеждаше от слушалката.

— Не — каза Фалън накрая, възприемайки същата тромава дикция, — това няма да е необходимо. — После, в отговор на друг въпрос, отвърна: — Да, разбира се. Имате нашата дума. — След това настъпи още една пауза, по време на която очите му се местеха от Ланкастър към Алон и после обратно към Ланкастър. — Това може да е невъзможно — каза той предпазливо. — Ще трябва да попитам.

И тогава линията прекъсна. Джеръми изключи телефона.

— Е? — попита премиерът.

— Иска да сложим парите в два черни куфара с колелца. Никакви проследяващи устройства, никакви боядисващи пачки^[1], никаква полиция. Той ще се обади отново утре по обяд, за да ни каже какво да правим по-нататък.

— Не му поискайте доказателство, че тя е жива — вметна Габриел.

— Той не ми даде възможност.

— Имаше ли някакви допълнителни изисквания?

— Само едно — отговори Фалън. — Той иска вие да занесете парите. Без Габриел няма момиче.

[1] Пачка с банкноти, в средата на която се изрязва дупка, в която се поставя дистанционно управляемо устройство, което малко след обира се взривява и разпръсква червена боя, която маркира трайно откраднатите банкноти. — Б.пр. ↑

22. ЛОНДОН

Минаваше един часът след полунощ, когато Габриел най-сетне напусна Даунинг стрийт. Греъм Сиймор предложи да го закара, но той искаше да се поразходи — от последното му пребиваване в Лондон бяха изминали много месеци, а и си помисли, че влажният нощен въздух ще му се отрази добре. Алон се измъкна през задната охраняема порта, гледаща към Хорс Гардс Роуд, и се отправи на запад през пустите паркове към Найтсбридж. После мина по Бромптън Роуд и стигна до Южен Кенсингтън. Адресът, към който се бе запътил, бе скътан в едно от „чекмедженцата“ на изумителната му памет: Виктория Роуд № 59 — последният известен британски адрес на дезертъора от САС и професионален убиец Кристофър Келър.

Къщата бе малка и солидна, с порта от ковано желязо и изящно стълбище, водещо до бяла входна врата. В малкото предно дворче цъфтяха цветя и прозорецът на гостната светеше. Между двете пердета имаше пролука от няколко сантиметра, през която Алон видя един мъж — д-р Робърт Келър, да седи изправен на едно кресло и да чете или спи; невъзможно бе да се каже кое от двете. Той беше малко по-млад от Шамрон, но независимо от това, не му оставаше да живее много. Двайсет и две години този мъж бе страдал с убеждението, че синът му е мъртъв — болка, която Габриел познаваше твърде добре. Келър беше постъпил жестоко с родителите си, но не беше работа на Алон да оправя нещата. И така, той остана да стои сам на пустата улица, надявайки се, че старецът може някак да почувства неговото присъствие. В мислите си му каза, че синът му е грешен човек, който е извършил лоши неща за пари, но също така е разбран, благороден, смел и все още жив.

След известно време светлината угасна и бащата на Келър изчезна от погледа му. Габриел се обърна и се запъти към Кенсингтън Роуд. Когато наближи улица „Куинс Гейт“, един мотоциклет профуча от дясната му страна. Той бе видял мотора няколко минути по-рано, когато пресичаше Слоун стрийт, и няколко минути преди това, когато

напускаше Даунинг стрийт. Тогава бе предположил, че мотористът е наблюдаващ агент от МИ5. Но сега, като огледа внимателно гъвката извивка на гърба и пищната извивка на ханша, вече не вярваше, че е така.

Алон продължи на изток покрай Хайд Парк, гледайки как задният стоп на мотора се смалява, сигурен, че скоро ще го види отново. Не му се наложи да чака дълго — две минути, а може би и по-малко. Точно тогава го зърна да се носи с пълна скорост право срещу него. Този път, вместо да го подмине, мотористът направи рязко обратен завой, заобикаляйки един сигнален конус, и спря. Габриел праметна крак през седалката и обхвана с ръце тънката талия. Когато моторът полетя напред, той вдиша познатия аромат на ванилия и нежно погали долната страна на топлите заоблени гърди. После затвори очи, спокоен за първи път през последните седем дни.

* * *

Апартаментът се намираше в грозна следвоенна сграда на Бейзуотър Роуд. Някога той беше тайна квартира на Службата, но на булевард „Цар Саул“ — и в МИ5 във връзка с дадения случай — сега бе известен като лондонската квартира на Габриел Алон. Като влезе, той закачи ключа на малката кука, която се намираше точно до вратата на кухнята, и отвори хладилника. В него имаше кутия прясно мляко, кора с яйца, буца сирене „Пармезан“, гъби, подправки и бутилка от любимото му вино „Пино Гриджо“.

— Когато пристигнах, шкафът беше празен — каза Киара, — така че взех няколко неща от пазара зад ъгъла. Надявах се, че ще можем да вечеряме заедно.

— Кога пристигна в Англия?

— Около час след теб.

— Как успя да го направиш?

— Бях в съседство.

Габриел я погледна сериозно.

— Къде в съседство?

— Във Франция — отвърна тя без колебание. — В една селска къща недалеч от Шербур, за да бъдем точни. Четири спални, кухня с

трапезария, прекрасна гледка към Ламанша.

— Издействала си да те включат в екипа за посрещане на заложника?

— Не беше точно така.

— А как беше?

— Ари го направи за мен.

— Чия беше идеята?

— Негова.

— О, наистина ли?

— Той мислеше, че съм идеална за тази работа, а аз не можех да споря с него. В крайна сметка не е като да нямам представа какво е да бъдеш отвлечена и държана за откуп.

— Точно затова не бих ти позволил да бъдеш където и да е в близост до нея.

— Това беше много отдавна, скъпи.

— Не толкова отдавна.

— Струва ми се, че е било в един друг живот. Всъщност понякога ми се струва, че изобщо не се е случвало.

Тя затвори вратата на хладилника и нежно целуна Габриел. Коженото ѝ яке още бе студено от нощното каране по улиците на Лондон, но устните ѝ бяха топли.

— Цял ден те чаках да пристигнеш — каза Киара и го целуна отново. — Най-накрая от отдел „Операции“ ни изпратиха съобщение, че си се качил на самолета на „Бритиш Еървейс“ от Марсилия до Лондон.

— Странно, не помня да съм уведомявал отдел „Операции“ за моите планове за пътуване.

— Те наблюдават кредитните ти карти, скъпи, знаеш това. Имали са екип от лондонската централа, който те е чакал на летище Хийтроу. Видели са те да тръгваш с Найджъл Уитком. А после са те видели да влизаш на Даунинг стрийт през задната врата.

— Бях малко разочарован, че не минахме през предната, но при тези обстоятелства така вероятно е най-добре.

— Какво стана във Франция?

— Нещата не минаха по план.

— И сега какво?

— Министър-председателят на Великобритания е на път да направи някого много богат човек.

— Колко богат?

— С десет милиона евро.

— Така че в крайна сметка престъплението носи печалба.

— Така се случва обикновено. Ето защо има толкова много престъпници.

Киара се отдръпна от него и свали якето си. Носеше плътно прилепнал черен пуловер с поло яка. Беше прибрала косата си в стегнат кок, така че да се побере в каската. Сега, вперила поглед в Габриел, Киара свали няколко шноли и фибри и тя се спусна върху раменете ѝ като червеникавокестеняв облак.

— Значи, това е всичко? — попита тя. — Сега можем ли да се прибираме у дома?

— Не точно.

— Какво означава това?

— Това означава, че някой трябва да предаде откупа. — Той замълча, после добави: — И след това някой трябва да я отведе оттам.

Киара присви очи. Те сякаш потъмняха, което никога не беше добър знак.

— Сигурна съм, че премиерът може да намери някой друг, освен теб — каза тя.

— И аз съм сигурен в това — отвърна Алон, — но се боя, той няма голям избор по този въпрос.

— Защо?

— Защото тази вечер похитителите поставиха едно последно искане.

— Теб?

Габриел кимна утвърдително:

— Без Габриел няма момиче.

* * *

Въпреки късния час Киара пожела да сготви. Габриел седеше до малката кухненска маса с чаша вино до лакътя му и разказваше за пътуването, което беше предприел, след като я бе оставил в

Йерусалим. Във всеки друг брак съпругата със сигурност щеше да приеме тази история с недоверие и удивление, но Киара изглеждаше заета с приготвянето на нейните зеленчуци и зелени подправки. Тя само веднъж вдигна поглед от работата си — когато той ѝ разказа за празната килия във вилата в Люберон и за жената, която бе починала в ръцете му. Когато Габриел приключи, Киара напълни шепата си със сол, отсипа малко от нея в мивката, а останалата част изсипа в тенджерата с вряща вода.

— И след всичко това — каза тя — ти реши да си направиш среднощна разходка до Южен Кенсингтън.

— Смятах да направя нещо много глупаво.

— По-глупаво, отколкото да се съгласиш да занесеш десет милиона евро откуп на похитителите на любовницата на британския министър-председател?

Алон не каза нищо.

— Кой живее на Виктория Роуд №59?

— Доктор Робърт Келър и съпругата му.

Киара се канеше да го попита защо е отишъл да ги види, но внезапно разбра.

— Какво щеше да им кажеш, по дяволите?

— В това е проблемът, нали?

Киара сложи няколко гъби върху дъската за рязане и започна да ги реже на филийки.

— Може би е по-добре да мислят, че е мъртъв — каза тя замислено.

— А ако беше твоят син? Нямаше ли да искаш да знаеш истината?

— Ако питаш дали бих искала да знам, че синът ми убива хора, за да си изкарва прехраната, отговорът е „не“.

В кухнята се възцари тишина.

— Съжалявам — каза Киара след известно време. — Не исках думите ми да прозвучат по този начин.

— Знам.

Тя изсипа гъбите в тигана и ги подправи със сол и черен пипер.

— Тя научи ли?

— Майка ми ли?

Киара кимна утвърдително.

— Не — отговори Габриел. — Тя никога не разбра.

— Но сигурно е подозирала нещо — каза Киара. — Нямамо те е в продължение на три години.

— Мама знаеше, че участвам в тайна операция и че тя има нещо общо с Мюнхен. Но не съм ѝ казал, че аз бях този, който извърши убийствата.

— Сигурно е била любопитна.

— Не беше.

— Защо?

— Случилото се в Мюнхен беше травма за цялата страна — отговори той, — но то бе особено мъчително за хора като майка ми — германски евреи, които са оцелели в лагерите. Тя почти не поглеждаше вестниците и не можеше да гледа погребенията по телевизията. Мама се затваряше в ателието си и рисуваше.

— А когато се прибра след операцията „Божи гняв“?

— Видя смъртта в очите ми. — Той замълча, после добави: — Знаеше как изглежда тя.

— Но ти никога не си ѝ разказвал за това?

— Никога — отвърна ѝ и поклати бавно глава. — Тя никога не ми разказа какво се е случило с нея по време на холокоста и аз никога не съм ѝ казал какво съм направил през трите години, докато бях в Европа.

— Смяташ ли, че майка ти би одобрила?

— За мен нямаше значение какво мисли тя.

— Разбира се, че е имало, Габриел. Ти изобщо не си толкова циничен. Ако беше, нямаше да отидеш посред нощ пред старата къща на Келър, за да гледаш баща му през прозореца.

Алон не каза нищо. Киара пусна снопче фетучини във врящата вода и ги разбърка веднъж с дървена лъжица.

— Какъв е той? — попита тя.

— Келър ли?

Тя кимна утвърдително.

— Изключително способен, напълно безмилостен и без капка съвест.

— Изглежда ми като идеалния човек за предаването на откуп от десет милиона евро на похитителите на Маделин Харт.

— Правителството на Нейно Величество е останало с впечатлението, че е мъртъв. Освен това — добави Габриел, — похитителите специално са поискали аз да занеса парите.

— Което е още една причина да не го правиш.

Той не отговори.

— Как изобщо са узнали, че ти си замесен?

— Трябва да са ме забелязали в Марсилия или в Екс ан Прованс.

— Тогава защо ще искат професионалист като теб да достави парите? Защо не някой лакей от Даунинг стрийт, когото могат да манипулират?

— Предполагам, че ги забавлява мисълта да ме убият. Но ще им бъде доста трудно да го направят.

— Защо?

— Защото аз ще притежавам десет милиона евро, които те много искат да получат, което означава, че ние ще командваме парада.

— Ние?

— Нали не мислиш, че ще го направя сам? Ще имам човек, който да пази гърба ми.

— Кой ще е той?

— Някой изключително способен, напълно безмилостен и без капка съвест.

— Мислех, че се е върнал в Корсика.

— Така е — отвърна Габриел. — Но е на път да получи събуждане по телефона.

— Ами аз?

— Върни се в къщата в Шербур. Ще заведе там Маделин, след като платя откупа. Когато тя е готова да се премести, ще я върнем във Великобритания. И тогава ще се приберем вкъщи.

Киара помълча известно време.

— Правиш го да изглежда толкова просто — каза тя накрая.

— Ще бъде, ако играят по моите правила.

Киара сложи в средата на масата купа с фетучини и гъби, от които се издигаше пара, и седна срещу Габриел.

— Нямах ли повече въпроси? — попита той.

— Само един — отвърна тя. — Какво видя старицата в Корсика, когато ти капна зехтина във водата?

* * *

Когато изпразниха чиниите си, приближаваше четири сутринта, което означаваше, че в Корсика бе почти пет часът. Независимо от това, когато се обади, гласът на Келър звучеше така, сякаш той бе буден и нащрек. Като използваше внимателно кодиран език, Габриел му обясни какво се бе случило на Даунинг стрийт и какво трябваше да се случи по-късно същия ден.

— Можеш ли да хванеш първия полет до Орли? — попита той.

— Няма проблем.

— Вземи кола на летището и иди на крайбрежието. Ще ти се обадя, когато знам нещо.

— Няма проблем.

След като прекъсна връзката, Алон се изтегна на леглото до Киара и се опита да заспи, но не можа. Всеки път, когато затвореше очи, виждаше лицето на жената, която бе издъхнала в ръцете му в Люберон, в долината с трите вили. Така че лежа неподвижно, заслушан в дишането на жена си и в свистенето на трафика по Бейзуотър Роуд, Докато сивата светлина на лондонското утро бавно пропълзя в стаята.

В девет часа той събуди Киара с прясно кафе и взе душ. Когато излезе от банята, Джонатан Ланкастър обсъждаше по телевизията новата си скъпоструваща инициатива за подпомагане на проблемните семейства във Великобритания. Габриел не можа да не се възхити на поведението на премиера. В този момент кариерата му висеше на косъм и въпреки това той изглеждаше внушителен и самоуверен, както винаги. И действително, до края на изказването му даже Алон беше убеден, че изхарчването на още няколко милиона лири от парите на данъкоплатците ще реши проблемите, с които постоянно се сблъскваха ниските слоеве на обществото във Великобритания.

Следващият телевизионен материал се отнасяше за руска енергийна компания, сдобила се с правото да прави сондажи за нефт в британските териториални води в Северно море. Габриел изключи телевизора, облече се и извади деветмилиметрова берета от сейфа, скрит под пода на килера. След това, като целуна Киара за последен път, той се спусна по стълбите и излезе на улицата. Паркирал до

тротоара, Найджъл Уитком го чакаше зад волана на своя „Воксхол Астра“. Той измени разстоянието до Номер 10 за рекордно кратко време и остави Габриел на задния вход, гледащ към Хорс Гардс Роуд.

— Да се надяваме, че този ден няма да свърши като предния — каза той с престорена бодрост.

— Дано — отвърна Алон и влезе.

23.

ДАУНИНГ СТРИЙТ №10

Джеръми Фалън чакаше в задното фоайе на Номер 10. Той протегна към Габриел топлата си влажна ръка и след това безмълвно го поведе към Белия салон. Този път той беше празен. Алон седна, без да чака покана, но Фалън остана прав. Той бръкна в джоба си и извади ключове за кола под наем.

— Те са за „Пасат“ седан, както поискахте. Ще ви бъда безкрайно благодарен, ако можете да го върнете цял. Аз не съм толкова заможен, колкото министър-председателя.

Фалън се усмихна нерешително на собствената си шега. Беше очевидно защо не се усмихваше по-често — зъбите му бяха като на баракуда. Той подаде на Габриел ключовете заедно с талон за паркинг.

— Това е за паркинга на гара Виктория. Входът е откъм улица...

— Екълстън стрийт.

— Извинете — каза искрено Фалън. — Понякога забравям с кого си имам работа.

— Аз не забравям — отвърна Алон.

Фалън си замълча.

— Какъв цвят е колата?

— Островно сиво.

— Какво, по дяволите, е островно сиво?

— Сигурно островът не е много хубав, защото колата е доста тъмна.

— Къде са парите?

— В багажника, в два куфара, точно както поискаха.

— Откога са там?

— От рано сутринта. Аз лично ги оставих.

— Да се надяваме, че все още са там.

— Парите или колата?

— И двете.

— Това шега ли беше?

— Не — отвърна Габриел.

Като се намръщи, Фалън седна срещу Алон и се зае да съзерцава ноктите си. Те бяха доста дълбоко изгризани.

— Дълга ви извинение за държанието ми снощи — каза той след малко. — Действах единствено, както смятах, в най-добрия интерес на моя министър-председател.

— Аз също — отвърна Габриел.

Началникът на кабинета изглеждаше изненадан. Като повечето влиятелни хора, той вече бе отвикнал някой да говори прямо с него.

— Греъм Сиймор ме предупреди, че понякога сте безцеремонен.

— Само когато е застрашен нечий живот — отвърна Алон. — А в момента, в който седна зад волана на онази кола, моят живот ще бъде в опасност. Което означава, считано от този момент, че аз вземам всички решения.

— Няма нужда да ви напомням, че този случай трябва да приключи възможно най-дискретно.

— Не, не е нужно. Защото, ако не е така, премиерът няма да е единственият, който ще плати цената.

Фалън не отговори нищо, само погледна часовника си. Беше 11:40 ч. — двацет минути преди очаквания звън на телефона. Той се изправи на крака с вид на човек, който не е спал добре от много дни.

— Министър-председателят е в Заседателната зала на среща с министъра на външните работи. От мен се очаква да се присъединя към тях за няколко минути. След това ще го доведе тук за обаждането.

— Каква е темата на срещата?

— Британската политика по отношение на израелско-палестинския конфликт.

— Не забравяйте кой ще достави парите.

Началникът на кабинета разтегна уста във втора отвратителна усмивка и тръгна уморено към вратата.

— Вие знаете ли? — попита Габриел.

Фалън бавно се обърна.

— Да съм знаел какво?

— Че Ланкастър и Маделин са имали връзка.

Началникът на кабинета се поколеба, преди да отговори.

— Не — каза той най-сетне. — Не знаех. Всъщност никога не съм си представял, че той ще направи нещо, което да застраши всичко,

за което сме работили. И иронията във всичко това е — добави Фалън, — че аз съм идиотът, който ги запозна.

— Защо го направихте?

— Защото Маделин бе неделима част от нашата политическа работа. И защото тя бе изключително умна и способна жена, чието бъдеще бе безгранично.

Габриел бе поразен от факта, че началникът на кабинета употреби минало време, говорейки за изчезналата си колежка. Фалън също си даде сметка за това.

— Не исках да прозвучи така. Нямах предвид това — каза той.

— А какво *имахте* предвид?

— Не съм сигурен — отговори Фалън. Това бяха трите думи, които той рядко изговаряше. — Просто, че тя вероятно няма да е същият човек след нещо такова, нали?

— Хората са много по-устойчиви, отколкото предполагате, особено жените. С подходящата помощ тя рано или късно ще може да се върне към нормалния си начин на живот. Но вие сте прав за едно нещо — добави Габриел. — Маделин никога няма да бъде същият човек.

Фалън посегна към вратата.

— Имате ли нужда от нещо друго? — попита той през рамо.

— Малко сън ще ми дойде добре.

— Как го консумирате?

— С мляко и без захар.

Началникът на кабинета излезе и тихо затвори вратата зад себе си. Алон се изправи, отиде до градския пейзаж на Търнър и застана пред него, подпрял с ръка брадичката си и леко наклонил глава на една страна. Беше 11:43 ч. — оставаха седемнайсет минути до очаквания телефонен звън.

* * *

Фалън се върна точно преди дванайсет часа, придружен от Джонатан Ланкастър. Промяната във външния вид на премиера беше очебийна. Нямаше го онзи Ланкастър, когото Габриел бе видял същата сутрин по телевизията — уверения политик, обещаващ да подобри

социалната структура на британското общество. На негово място беше човек, чийто живот и кариера бяха в непосредствена опасност да се сгромоляшат с най-зрелищния политически скандал в британската история. Беше очевидно, че Ланкастър няма да издържи още дълго, преди да грохне.

— Сигурен ли сте, че искате да присъствате на това? — попита Алон, здрависвайки се с премиера.

— Защо да не присъствам?

— Защото може да не ви хареса всичко, което ще чуете.

Ланкастър седна, показвайки ясно, че няма намерение да ходи никъде. Фалън извади мобилния телефон от джоба на самото си и го сложи на масичката за кафе. Габриел бързо извади батерията, разкривайки фабричния сериен номер от вътрешната страна на апарата, и го снима с личния си мобилен телефон „Блекбъри“.

— Какво правите? — попита премиерът.

— По всяка вероятност похитителите ще ме накарат да оставя този телефон на място, където никога няма да бъде намерен.

— Тогава защо го снимате?

— За застраховка — отвърна Алон.

Той пхна своето блекбъри обратно в джоба на якето си и включи апарата на похитителите. Беше 11:57 ч. Нямаше какво повече да се прави, освен да се чака. Габриел беше ненадминат в чакането; според собствените му изчисления бе прекарал повече от половината си живот да го прави. Чакане на влак или самолет. Чакане на източник на информация. Чакане на слънцето да изгрее след нощ на убийства. Чакане лекарите да кажат дали съпругата му ще живее, или ще умре. Беше се надявал, че спокойното му поведение ще успокои Ланкастър, но то, изглежда, имаше обратен ефект. Премиерът гледаше немигащо в дисплея на телефона. В 12:03 часа той още не беше звъннал.

— Какво става, по дяволите? — попита накрая Ланкастър с недоволно изражение.

— Те се опитват да ви изнервят.

— Справят се доста добре.

— Точно затова аз ще говоря с тях.

Измина още една минута без никакво обаждане. След това, в 12:05 ч., телефонът иззвъня и затанцува по плота на масичката. Габриел го взе и погледна идентификацията на повикващата линия,

докато телефонът вибрираше в дланта му. Както бе очаквал, те използваша друг телефон. Той вдигна капачето и много спокойно попита:

— С какво мога да ви помогна?

Последва пауза, по време на която Алон чуваше тракането на компютърна клавиатура. След това се чу роботизираният глас.

— Кой се обажда? — попита той.

— Знаете кой — отвърна Габриел. — Хайде да започваме. Моето момиче очаква дълго време този ден. Искам да приключим с това възможно най-бързо.

Настъпи нова пауза с още набиране на компютър. После гласът попита:

— Имате ли парите?

— В момента ги гледам — отговори Алон. — Десет милиона евро, немаркирани, непоследователни, без проследяващи устройства, без боядисващи пачки, всичко, което поискахте. Надявам се, че имате на разположение добра офшорна банка, защото ще ви е нужна.

Той хвърли бърз поглед към Ланкастър, който изглеждаше така, сякаш дъвчеше вътрешната страна на бузата си. Фалън пък имаше вид на човек, на когото не му достига въздух.

— Готов ли сте за инструкциите? — попита гласът след още едно тракане на компютърната клавиатура.

— Готов съм от няколко минути — отговори Габриел.

— Имате ли нещо за писане?

— Просто продължавайте — отвърна нетърпеливо Алон.

— В Лондон ли сте?

— Да.

— Имате ли кола?

— Да, разбира се.

— Хванете ферибота в четири и четиридесет от Доувър до Кале. Четиридесет минути след потеглянето хвърлете този телефон в Ламанша. Когато пристигнете в Кале, отидете в парка на улица „Ришелъ“. Знаете ли къде се намира?

— Да, знам.

— В североизточния му ъгъл има казан за боклук. Новият телефон ще бъде залепен под дъното му. Като го вземете, се върнете в колата си. Ще ви се обадя и ще ви кажа къде да отидете след това.

— Нещо друго?

— Елате сам, без подкрепление, без полиция. И не пропускате ферибота в четири и четиридесет. Ако го направите, момичето умира.

— Приключихте ли?

В другия край на линията се възцари тишина — никакъв глас, никакво тракане на клавиатурата.

— Ще приема това за „да“ — каза Габриел. — Сега ме слушайте внимателно, защото ще го кажа само веднъж. Днес е големият ви ден. Работили сте много усилено и краят почти се вижда. Но не го проваляйте, като направите нещо глупаво. Мен ме интересува единствено да върна момичето благополучно у дома. Това е бизнес, нищо повече. Да го направим като джентълмени.

— Без полиция — каза гласът след няколко секунди.

— Без полиция — повтори Алон. — Но нека ви кажа още нещо. Ако се опитате да навредите на Маделин или на мен, моята служба ще открие кой сте в действителност. И тогава ще ви намерят и ще ви убият. Наясно ли сме?

Този път нямаше отговор.

— И още нещо — добави Габриел. — Никога повече не ме карайте да чакам пет минути вашето обаждане. Ако го направите, сделката отпада.

След тези думи той прекъсна връзката и погледна Джонатан Ланкастър.

— Мисля, че мина добре. Нали така, господин премиер?

* * *

Рядко може да се види от входната врата на Даунинг стрийт №10 да излиза мъж, облечен в сини дънки и черно кожено яке, но точно това се случи в 12:17 ч. на този ранен следобед в началото на октомври, в който валеше проливен дъжд. Бяха изминали пет седмици от деня на изчезването на Маделин Харт на остров Корсика, осем дни, след като нейната снимка и видеозапис бяха оставени пред дома на пресекретаря на премиера Саймън Хюит, и дванайсет часа, след като министър-председателят на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия се съгласи да плати откуп от 10 милиона евро за

нейното благополучно завръщане. Естествено, полицаят, който стоеше на пост във фоайето, не знаеше нищо за това. Нито пък знаеше, че необичайно облеченият мъж беше израелският шпионин и езекутор Габриел Алон или че под черното му кожено яке имаше зареден полуавтоматичен пистолет „Берета“. В резултат на това той му пожела приятен ден и го проследи с поглед, докато Алон вървеше по Даунингстрийт и стигна до охраняваната порта при Уайтхол. Докато минаваше през нея, камерата за наблюдение го засне. Това стана в 12:19 ч.

* * *

Джеръми Фалън бе оставил пасата в откритата част на паркинга на гара Виктория. Габриел го приближи по начина, по който винаги се приближаваше до чужди автомобили — бавно и обхванат от страх. Той го обиколи, сякаш проверяваше дали боята не е издраскана, а след това умишлено изпусна ключовете на настилката от червени тухли. Като се наведе, Алон бързо огледа шасито. Не виждайки нищо необичайно, се изправи и натисна бутона за отваряне на багажника. Капакът бавно се вдигна, разкривайки два куфара от полиестер, серийно производство. Той дръпна ципа на единия, надникна вътре и видя наредените в плътни редици пачки от стоеврови банкноти.

Според лондонските стандарти, трафикът в този час беше само леко катастрофален. Габриел прекоси моста Челси в един часа, а след трийсет минути вече бе оставил зад гърба си южните предградия на Лондон и караше с пълна скорост по магистрала М25. В два следобед той включи Радио 4 на Би Би Си, за да чуе актуалните новини. От сутринта нямаше никаква промяна — Джонатан Ланкастър продължаваше да говори за решаване на проблемите на бедните във Великобритания, а руската петролна компания все още планираше да извършва сондажи за нефт в Северно море. Не споменаха нищо за Маделин Харт, нито за мъжа в сини дънки и кожено яке, който бе на път да плати десет милиона евро на нейните похитители. Въпросният мъж изслуша последната прогноза за времето и научи, че през остатъка от следобед се очаква метеорологичните условия бързо да се влошат, характеризирайки се с проливни дъждове и силни ветрове по крайбрежието на Ламанша. После той изключи радиото и разсеяно

опипа корсиканския талисман на шията си. „Когато вече е мъртва — чу да казва старицата. — След това ще узнаете истината.“

24.

ДОУВЪР, АНГЛИЯ

Когато зави по магистрала М20, заваля дъжд като из ведро. Той профуча край Мейдстоун, Ленам Хийт и Ашфорд и в три и половина пристигна на пристанището във Фолкстоун. Там зави по шосе А20 и продължи на изток през една сякаш безкрайна равнина, покрита с най-зелената трева, която някога бе виждал. Накрая изкачи един нисък хълм и морето се появи — тъмно и осеяно с белите гребени на вълните. Очертаваше се неприятно плаване през пролива.

Докато се спускаше по пътя към крайбрежния булевард на Доувър, Габриел за първи път зърна част от скалите — тебеширенобели на фона на оловносивите облаци. Пътят към фериботния терминал бе ясно обозначен. Алон влезе в бюрото за продажба на билети и потвърди резервацията си, като през цялото време не откъсваше очи от пасата. След това, с билет в ръка, той отново седна зад волана и се присъедини към колоната от автомобили, чакащи на опашка да се качат. *И не пропускайте ферибота в четири и четиридесет. Ако го направите, момичето умира...* Габриел си помисли, че има само една причина да се отпрати такова искане: сега похитителите го наблюдаваха.

Оставането на пътниците в колите по време на плаването бе в разрез с правилата. Той обмисли за кратко да вземе куфарите със себе си, но реши, че влаченето им нагоре-надолу по коридорите ще го направи твърде уязвим. Така че заключи колата, като провери по два пъти багажника и всяка от четирите врати, за да се увери, че са заключени, и се отпрати към пасажерския салон. Когато фериботът напусна терминала, отиде до снекбара и си поръча чай и кифличка. Навън небето постепенно потъмня и в 17:15 ч. морето вече не се виждаше. Габриел остана на мястото си още пет минути. След това стана и се запъти към едно закътано кътче на мостика. Нито един от останалите пътници не го последва. Ето защо никой не го видя да хвърля мобилния телефон през парапета.

Алон нито видя, нито чу апаратът да цопва в морето. Той постоя до перилата още две минути, после се върна на мястото си в салона. И остана там, като съхрани в паметта си всяко от лицата около него, докато от високоговорителите не се разнесе съобщение — първо на английски, после на френски език, — уведомяващо пътниците, че е време да се върнат в своите автомобили. Габриел се увери, че е първият, който пристига на товарната платформа. Като отвори багажника на пасата, видя, че двата куфара са все още на мястото си и че все още са пълни с пари. След това седна зад волана и се зае да наблюдава как другите пътници се точат към колите си. На съседната редица една жена отключи вратата на малко пежо. Тя имаше къса, подстригана почти по момчешки руса коса и сърцевидно лице. Но той забеляза и нещо друго. Жената бе единственият пътник на борда на ферибота, който носеше ръкавици.

Той гледаше право напред, хванал с две ръце волана.

Тя беше техният човек. Сигурен бе в това.

* * *

Кале беше грозен крайморски град, отчасти английски, отчасти немски и почти никак френски. Улица „Ришельо“ се намираше на около осемстотин метра от фериботния терминал в квартал, известен като Кале Нор — осмоъгълен изкуствен остров, обграден от канали и пристанища. Габриел паркира пред редица от измазани с хоросан къщи и тръгна към парка, наблюдаван от трима афганистанци с дебели палта и традиционни шапки *пакол*^[1]. Мъжете вероятно бяха икономически имигранти, чакащи възможност да бъдат превозени незаконно през Ламанша във Великобритания. Преди години бе имало голям лагер сред пясъчните дюни на брега на морето, откъдето в ясен ден можеха да се видят Белите скали на Доувър да блестят от другата страна на пролива. Добрите граждани на Кале — бастион на социалистическата партия, бяха наричали лагера „джунглата“ и бяха аплодирали френската полиция, когато най-накрая го бе закрила.

Контейнерът за боклук стоеше от дясната страна на пътеката, водеща към парка. Той беше висок метър и двайсет и бе боядисан в горскозелено. До него бе поставена табела, призоваваща посетителите

да не тъпчат тревата и цветята в парка. В нея не се споменаваха нищо за търсене на скрит мобилен телефон под казана за боклук, което направи Алон, след като хвърли фериботния си билет. Намери го незабавно — беше залепен с тиксо към долната страна на казана. Той го отлепи и го пхна в джоба на якето си, преди да се изправи и да се отпрати обратно към пасата. Телефонът извъня, когато запали двигателя.

— Много добре — каза компютърно генерираният глас. — Сега слушайте внимателно.

* * *

Гласът му каза да отиде директно в хотел „Отел дьо ла Мер“ в град Гран Фор Филип. Там била резервирана стая на името на Анет Рикар. Габриел трябвало да се регистрира, използвайки собствената си кредитна карта, и да обясни, че мадмоазел Рикар ще се присъедини към него по-късно тази вечер. Алон никога не бе чувал за този хотел, нито дори за града, където се намирал. Той го намери с помощта на интернет браузъра на личния си мобилен телефон. Гран Фор Филип бе разположен западно от Дюнкерк — арена на едно от най-големите военни унижения в британската история. През пролетта на 1940 година повече от триста хиляди войници на британския експедиционен корпус били евакуирани от крайбрежието на Дюнкерк, докато Франция капитулирала пред нацистка Германия. В бързането си да напуснат, британските войски нямали друг избор, освен да изоставят бойна и транспортна техника, достатъчна да се оборудват около десет дивизии. Възможно бе при избора на хотела похитителите да не си бяха дали сметка за това, но Габриел силно се съмняваше.

В действителност „Отел дьо ла Мер“^[2] не се намирал на брега на морето. Малък, спретнат, прясно боядисан в бяло, той гледал към устието на реката, която разделяше на две града. Алон умишлено мина край входа три пъти, преди накрая да влезе в един правоъгълен паркинг край кея. Никой от хотела не дойде да му помогне; явно не беше от този род места. Той изчака да мине една самотна кола, преди да изключи двигателя. След това, като напъха ключовете дълбоко в предния джоб на дънките си, бързо слезе от пасата. Двата куфара се

оказаха изненадващо тежки. Всъщност, ако не знаеше какво съдържат, щеше да предположи, че Джеръми Фалън ги е напълнил с оловни тежести. Над главата му бавно кръжаха чайки, сякаш се надяваха да рухне под тежестта на товара си.

Хотелът нямаше фоайе в буквалния смисъл на думата, а само тясно преддверие, където мършав плешив администратор седеше зад едно бюро с вид на сомнамбул. Независимо от факта, че хотелът разполагаше само с осем стаи, на него му отне известно време, докато намери резервацията. Габриел плати в брой, нарушавайки едно от исканията на похитителите, и остави щедър депозит за непредвидени разходи.

— Има ли втори ключ за стаята? — попита той.

— Разбира се.

— Бихте ли ми го дали, ако обичате?

— Ами мадмоазел Рикар?

— Аз ще ѝ отворя.

Администраторът се намръщи неодобрително, като плъзна допълнителния ключ върху плота.

— Няма ли други? — поинтересува се Алон. — Само този ли е?

— Камериерката има ключ, разбира се. Аз също.

— И сте сигурен, че няма никой в стаята? — попита Габриел.

— Напълно — отговори администраторът. — Аз самият току-що я приготвих.

За този жест на внимание Алон сложи на бюрото банкнота от десет евро. Тя бе грабната от мръсната ръка на мъжа и изчезна в джоба на сакото, което не му беше по мярка.

— Имате ли нужда от помощ за багажа? — попита администраторът, сякаш помагането бе последното нещо, което му се въртеше в ума тази вечер.

— Не, благодаря — отговори бодро Габриел. — Мисля, че мога и сам да се справя.

Той дърпа куфарите на колелцата им по застлания с балатум под, след това направи всичко възможно те да изглеждат леки, като ги вдигна за дръжките и се заизкачва по тясното стълбище. Неговата стая беше на третия етаж, в края на слабо осветен коридор. Алон пхна внимателно ключа в ключалката — като лекар, вкарващ медицинска

сонда. Когато влезе, видя, че стаята е празна и е запалена единствено лампата на нощното шкафче, която едва мъждукаше.

Той само издърпа куфарите от другата страна на прага. След това, като затвори вратата и извади беретата си, бързо претърси гардероба и банята. Като се увери, че е сам, сложи веригата на вратата, барикадира я с всички възможни мебели от стаята и натика двата куфара под леглото. Като се изправи, телефонът, който бе взел в Кале, иззвъня за втори път.

— Много добре — каза същият компютърно генериран глас. — Сега слушайте внимателно.

* * *

Този път Габриел постави няколко свои искания. Тя трябваше да дойде сама, без подкрепление и без оръжие. Той си запазваше правото да я претърси „старателно и обстойно — добави, — просто за да няма недоразумения“. След това жената можеше да разполага с колкото си иска време, за да провери дали банкнотите са истински и да пресметне, че сумата възлиза на десет милиона евро. Тя можеше да преброи парите, да ги помирише, да ги опита или да прави любов с тях, на него не му пукаше, стига да не направеше опит да ги открадне.

— Ако направи това — каза Алон, — ще пострада, и то лошо, а сделката ще бъде развалена. И не отправяйте никакви глупави заплахи, че ще убиете Маделин — добави. — Заплахите обиждат интелигентността ми.

— След един час — отговори гласът и връзката прекъсна.

* * *

Габриел извади един стол с права облегалка от барикадата пред вратата и го постави пред приличащия на бойница прозорец на стаята. Той седя там през следващите шейсет и седем минути, като наблюдаваше улицата. На четиридесетата минута от бдението му един мъж, скрит под чадър, мина забързано край хотела, като спря само колкото да подръпне дръжката на предната пасажерска врата на пасата.

След това нямаше повече коли или пешеходци, само чайките кръжаха отгоре и група улични котки пируваха с отпадъците от съседния ресторант за морски дарове. „Чакане — помисли си Алон. — Винаги чакане.“

Когато изтече един час без следа от нея, той почувства, че го обзема паника, която нарастваше с всяка изминала минута. След това едно беемве най-сетне паркира на празното пространство до неговия автомобил. Вратата се отвори и се показа стилна обувка, последвана от дълъг, обут в сини дънки крак. Кракът принадлежеше на жена с черна като въглен коса, която се спускаше върху раменете ѝ и скриваше лицето ѝ от погледа на Габриел. Той я наблюдаваше, докато тя пресичаше улицата под дъжда, наблюдаваше ритъма на крачките ѝ, свиването на коленете. Любопитно нещо бе походката; тя беше като пръстовите отпечатъци или сканирането на ретината. Лицето лесно можеше да се промени, но дори и професионалните разузнавачи се мъчеха да променят начина, по който ходеха. Алон си даде сметка, че вече е виждал тази походка. Това бе жената от ферибота.

Той беше сигурен в това.

[1] Кръгла мъжка шапка от фина вълна, носена в Афганистан, Пакистан, Узбекистан, Таджикистан. — Б.пр. ↑

[2] В превод от френски името означава „Крайморски хотел“. — Б.пр. ↑

25.

ГРАН ФОР ФИЛИП, ФРАНЦИЯ

Отне ѝ по-малко от минута, за да стигне от улицата до третия етаж на хотела. Габриел използва този интервал, за да махне барикадата от мебели от антрето. След това допря ухо до вратата и се заслуша в потракването на токчетата ѝ по голия под на коридора. Вратата бе добра, достатъчно солидна и дебела, за да забави един куршум, но не и да го спре. Жената почука леко на нея, сякаш предполагаше, че вътре спят деца.

— Сама ли сте? — попита Алон на френски.

— Да — отговори тя.

— Имате ли оръжие?

— Не.

— Знаете ли какво ще се случи, ако намеря у вас пистолет?

— Сделката се разваля.

Габриел отвори вратата няколко сантиметра, без да сваля веригата.

— Мушнете ръката си — каза той.

Жената се поколеба за миг, после се подчини. Пръстите ѝ бяха дълги и бледи. Носеше само един пръстен — халка с формата на сребърна плетеница, и имаше малка татуировка на слънце на сгъвката между палеца и показалеца си. Алон сграбчи китката ѝ и я изви болезнено. От долната ѝ страна имаше стари белези от младежки опит за самоубийство.

— Ако искате да използвате тази ръка отново — каза той, — ще правите точно каквото ви кажа. Разбирате ли?

— Да — изпъшка жената.

— Хвърлете дамската си чанта на пода и я бутнете с крак към мен.

Жената отново се подчини. Продължавайки да стиска с лявата си ръка китката ѝ, Габриел се пресегна и изпразни съдържанието на чантата на пода. Там се оказаха обичайните боклуци, които човек очакваше да открие в чантата на една францужойка, с изключение на

две неща: бижутерска лупа и преносима инфрачервена лампа. Алон свали веригата и като изви китката почти до счупване, издърпа жената вътре и затвори с крак вратата. После я блъсна с лице към стената и както бе обещал, я претърси старателно, твърдо убеден, че тялото, което опипваше, бе минало през ръцете на много мъже.

— Забавлявате ли се? — попита тя.

— Да — отвърна глухо Габриел. — Всъщност не ми е било толкова забавно от последния път, когато вадеха куршум от мен.

— Надявам се, че ви е боляло.

Той смъкна черната перука и прокара ръка през момчешки късата руса коса на жената.

— Свършихте ли? — попита тя.

— Обърнете се.

Жената се подчини, заставайки за първи път с лице към него. Беше висока и слаба, с дълги крайници и малки гърди на танцорка от картините на Дега. Изражението на сърцевидното ѝ лице бе дяволито и невинно, а на устните ѝ нямаше и най-малка следа от иронична усмивка. Службата обичаше лица като нейното. Алон се запита колко ли съдби са били съсипани заради него.

— Как ще го направим? — попита тя.

— По обичайния начин — отвърна Габриел. — Вие ще прегледате парите, а аз ще държа пистолет до главата ви. И ако направите нещо, с което да ме изнервите, ще ви пръсна мозъка.

— Винаги ли сте така очарователен?

— Само с момичетата, които наистина харесвам.

— Къде са парите?

— Под леглото.

— Ще ги извадите ли вместо мен?

— В никакъв случай.

Жената въздъхна тежко, коленичи пред леглото и издърпа първия куфар. Като го отвори, тя преброи купчините във всяка посока — първо вертикално, след това хоризонтално. После извади една купчина пачки от средата — като климатолог, вземащ дълбочинна проба от ледник, и ги преброи.

— Приключихте ли? — попита подигравателно Алон.

— Ние сме едва в началото.

Тя избра шест пачки от шест различни места и различни дълбочини и преброи банкнотите, като отделяше настрана по една банкнота от всяка пачка. Жената броеше бързо, като човек, който е работил в банка или казино. „Или може би — помисли си Габриел — е прекарала доста време да брой откраднати пари.“

— Имам нужда от моите неща — каза тя.

— Нали не мислите наистина, че ще ви обърна гръб?

Жената остави шестстотинте евро на леглото и отиде в антрето, за да вземе лупата и инфрачервената си лампа. Като се върна, седна на ръба на леглото и с помощта на лупата заразглежда внимателно всяка банкнота, търсейки и най-малкия белег, че може да е фалшива — лошо отпечатано изображение, липсваща цифра или буква, холограма или воден знак, които не изглеждат истински. Разглеждането на всяка банкнота отнемаше повече от минута. Когато най-накрая приключи, тя остави лупата и взе инфрачервената лампа.

— Нужно ми е да се изключи осветлението на стаята.

— Включете първо тази — каза Алон, като кимна към инфрачервената лампа.

Жената го направи. Той обиколи стаята, изключвайки лампите, докато остана само пурпурният блясък на инфрачервената. Тя я използва, за да огледа една по една шестте банкноти. Осигурителните нишки искряха в жълто-зелено, доказвайки, че банкнотите са истински.

— Много добре — каза жената.

— Не мога да ви кажа колко съм щастлив, че сте доволна — Габриел включи осветлението на стаята. — Сега аз имам искане — добави той. — Кажете на Пол да ми се обади в рамките на един час или сделката отпада.

— Това няма да му хареса.

— Кажете му за парите — настоя Алон. — И той ще го преодолее.

* * *

Жената сложи перуката на главата си, събра нещата си и тръгна, без да каже нито дума. От поста си на прозореца Габриел я наблюдава

как потегли от паркинга и отпътува. Той остана там, загледан в мократа улица, и зачака телефонът да звънне. Обаждането дойде в 21:15 — точно след един час. След като изслуша търпеливо тирадата на компютърно генерирания глас, Алон спокойно постави искането си. Последва мълчание, бързо тракане на компютърна клавиатура, а след това и гласът — тънък, безжизнен и натъртващ всички неправилни думи.

— Аз съм отговорен — каза той, — а не вие.

— Разбирам това — отговори Габриел още по-спокойно.

— Но това е бизнес сделка, нищо повече. Пари срещу стока. И ще бъда небрежен в работата си, ако не положи дължимото старание, преди да приключим продажбата.

Последва още една пауза, компютърен набор, а след това гласът рече:

— Този разговор продължи прекалено дълго. Затворете и изчакайте да ви се обадим отново.

Алон направи, както поискаха. Минута по-късно новото позвъняване дойде от друг апарат. Гласът изреди подробен списък с инструкции, които Габриел записа върху бланка на хотела.

— Кога? — попита той.

— След един час — отвърна гласът.

И след това замлъкна. Алон прекъсна връзката и препрочете инструкциите, за да се увери, че ги е записал правилно.

Имаше само един проблем.

Парите.

* * *

През следващите пет минути Габриел направи едно след друго три телефонни обаждания. Първите две направи от телефона на хотелската си стая — едно до съседната стая, което остана без отговор, и второто до сънливия нощен администратор на партера, който потвърди, че съседната стая не е заета. Алон я резервира за през нощта, като обеща пълно заплащане в рамките на час. След това от личния си мобилен телефон звънна на Кристофър Келър.

— Къде си? — попита той.

— В Булон сюр Мер — отвърна Келър.
— Имам нужда да влезеш през входа на „Отел дьо ла Мер“ в Гран Фор Филип след петдесет и пет минути.
— Защо да го правя?
— Защото имам да изпълнявам поръчка и трябва да съм сигурен, че никой няма да открадне багажа ми, докато ме няма.
— Къде е багажът?
— Под леглото в съседната стая.
— Къде отиваш?
— Нямам представа.

* * *

Още един час, още чакане. Габриел използва времето да сложи в ред стаята и да си приготви чаша с може би най-силното нескафе, което бе пил. Вече трета нощ, откакто не беше спал: първо в Люберон, после на Даунинг стрийт, а сега и тук. Беше близо, усещаше го. Още няколко часа, помисли си той, докато изливаше горчивата течност в гърлото си. После щеше да спи в продължение на цял месец.

В десет часа и десет минути се отправи по стълбите към фойето, където каза на дежурния администратор, че мосю Дювал ще пристигне скоро. Алон плати за стаята и остави един плик, който трябваше да бъде предаден на мосю Дювал при настаняването му. След това излезе от хотела и седна зад волана на пасата. Докато се отдалечаваше от паркинга, погледна в огледалото за обратно виждане и видя Келър да влиза в хотела точно по график.

Този път му бяха дали не само местоназначението, но и конкретен маршрут. Той го отведе през поля, осеяни с ветрогенератори, до газопреработвателния завод, петролната рафинерия и железопътното депо в западния край на Дюнкерк. Пред него се появи планина от чакъл, като миниатюрна версия на Алпите. Той профуча край нея сред облак прах и зави по тесен път, минаващ по дълъг вълнолом. От дясната му страна се издигаха товарните кранове на дюнкеркското пристанище, от лявата се ширеше морето. Габриел засече на километража началната точка на пътя и точно след километър и половина отби встрани и изключи двигателя. Колата се

поклащаше леко от силния влажен вятър. Габриел излезе от нея и като вдигна яката на якето си, тръгна през плажа. Беше настъпил отливът и пясъкът бе твърд и равен като паркинг. Той спря в края на водата и хвърли беретата си в морето. „Прекрасно място за края на един войнишки пистолет — помисли си, когато тръгна обратно към колата. — На дъното на морето, край бреговете на Дюнкерк.“

Когато се върна на пътя, погледна в двете посоки — на изток, на запад, после пак на изток. Нямаше други хора наоколо и не се виждаха приближаващи автомобилни фарове, а само светлините на крановете и далечното зарево на огньовете, горящи върху комините на рафинерията. Алон отвори багажника и сложи ключа на земята, точно от вътрешната страна на лявото задно колело. След това се качи в багажника, сви средно високата си фигура в нещо като ембрионална поза и дръпна капака, така че да се затвори. Няколко секунди по-късно телефонът иззвъня.

— Вътре ли сте? — попита гласът.

— Да.

— След пет минути — каза гласът.

Както се оказа, изминаха почти десет минути, преди да чуе една кола да спира зад него. После чу шум от отварянето и затварянето на врата, последван от потракването на токчета по асфалта. „Това е жената“ — помисли си той, когато колата рязко потегли. Сигурен бе в това.

* * *

След като напусна Дюнкерк, жената кара с висока скорост повече от час, като спира само два пъти. След това тя зави по асфалтов път и продължи да кара с пълна скорост, сякаш за да накаже Габриел за нахалството да поиска доказателство, че заложницата е жива, преди да предаде откупа от десет милиона евро. В един момент пасатът друсна силно и се чу тежко, стържещо тупване. На Алон му прозвуча така, сякаш току-що се бяха ударили в айсберг.

Асфалтовият път скоро отстъпи място на мек, дълбок чакъл, а чакълът, на свой ред — на бетонния под на гараж. Габриел разбра това, защото, когато колата спря, до него достигна отразеният от стените

звук от вибрациите на двигателя. След миг той замлъкна, а жената слезе от пасата и токчетата ѝ шумно затракаха по пода. Капакът на багажника се отвори няколко сантиметра и дългата бледа ръка му подаде платнена качулка, която той веднага нахлузи на главата си.

— Готов ли сте? — попита тя.

— Да.

— Знаете ли какво ще се случи, ако качулката падне?

— Момичето ще умре.

Габриел чу как капакът на багажника се вдига. След това два чифта ръце, очевидно мъжки, го хванаха — едните за раменете, а другите за краката, и го измъкнаха навън. Те изненадващо внимателно го поставиха да стъпи на краката си и се увериха, че е стабилен, преди да завържат ръцете му отзад с чифт белезници, тип „свински опашки“. После го хванаха за лактите и го поведоха тронаво през място, покрито с чакъл, като се забавиха леко да му помогнат да изкачи две тухлени стъпала и да мине през някаква врата.

Подът вътре бе дървен и неравен — като дъсчения под на стара селска къща. Докато завиваха няколко пъти в различни посоки, Алон имаше чувството, че го води някаква авторитетна личност. Те се спуснаха по стръмно стълбище и се озоваха в хладно мазе, където миришеше на варовиков камък и влага. Ръцете го избутаха напред още няколко метра, дръпнаха го да спре, а след това го настаниха да седне в края на легло. Габриел се вслуша внимателно в стъпките на похитителите, докато те се оттегляха, опитвайки се да определи техния брой. После една тежка врата се затръшна с безвъзвратността на капак на ковчег. След това се възцари тишина. Усещаше само миризма — тежка и отвратително сладникава. Миризмата на човешко същество, държано в плен.

Той седеше неподвижно и безмълвно, убеден, че е оставен сам в стаята. Но след няколко секунди една ръка свали качулката от главата му. Тя принадлежеше на млада жена — мършава, бледа като порцелан, но въпреки това изключително красива.

— Аз съм Маделин Харт — каза тя. — А вие кой сте?

26.

СЕВЕРНА ФРАНЦИЯ

През изминалите девет дни Габриел се беше мъчил да нарисува ясно лицето ѝ в съзнанието си. Тя беше скица, направена с въглен, име във внушително досие, услуга за стар приятел. И сега най-сетне седеше пред него — пленницата, заради която той бе измъчвал и убил, позираща сякаш за собствения си портрет. Носеше тъмносин анцуг и платнени обувки без връзки. Беше по-слаба, отколкото на видеокасетата, по-слаба дори от последната снимка, която бяха изпратили като доказателство, че е жива, и косата ѝ бе пораснала най-малко с два сантиметра, откакто бе изчезнала. Тя беше сресана назад и се спускаше безжизнено по гърба ѝ. Скулите ѝ бяха ясно очертани, а под синьо-сивите ѝ очи имаше тъмни кръгове като синини. Ръцете ѝ бяха прилежно скръстени в скута ѝ. Китките ѝ бяха само кости и сухожилия, а ноктите ѝ бяха изгризани до живеца. Въпреки това, тя излъчваше достойнство и внушаваше уважение. Стана му ясно защо Джеръми Фалън бе заявил, че е предопределена за място в Парламента, и защо Джонатан Ланкастър бе рискувал всичко заради нея. Габриел внезапно осъзна, че той бе направил същото.

— Аз съм тук, за да ви отведа, Маделин — отговори най-накрая на първоначалния ѝ въпрос. — Това е част от края на играта.

— Искали сте да видите дали все още съм жива?

Той се поколеба за момент, после кимна утвърдително.

— Ами, *жива* съм — рече тя. — Или поне си мисля, че съм жива. Понякога не съм толкова сигурна. Не знам колко е часът, кой ден от седмицата сме или кой месец. Дори не знам къде съм.

— Мисля, че сте във Франция — отвърна Габриел. — Някъде на север.

— Мислите?

— Бях докаран тук в багажника на кола.

— Аз прекарах много време в багажника на автомобил — каза съчувствено младата жена. — Струва ми се, че си спомням плаване с

корабче няколко часа след като ме отвлякоха, но не съм сигурна. Те ми инжектираха нещо. След това всичко беше като в мъгла.

Габриел предположи, че разговорът им е наблюдаван и подслушван. Ето защо не каза на Маделин, че е била докарана от Корсика до континента на борда на тринайсетметровата моторна яхта „Лунен танц“, управлявана от контрабандист на име Марсел Лакроа, и е била придружавана от мъжа, с когото е обядвала по-рано същия следобед в „Ле Палмие“. Той имаше много въпроси, които искаше да ѝ зададе за мъжа, когото познаваше само като Пол. Кога се е запознала с него? Какъв е бил характерът на отношенията им? Вместо това я попита дали си спомня обстоятелствата около нейното отвличане.

— Случи се на пътя между Пиана и Калви. — Маделин замълча.
— Били ли сте някога там?

— На Корсика ли?

— Да.

— Никога не съм стъпвал там.

— Островът е доста красив. Наистина — каза младата жена, което прозвуча съвсем по английски. — Така или иначе, карах малко по-бързо, отколкото би трябвало, както винаги си карам. Една кола спря пред мен точно след един сляп завой. Успях да натисна спирачките, но въпреки това се блъснах доста силно отстрани в колата. Отне цяла вечност, докато заздравеят всички ожулвания и натъртвания.

— Тя потърка опакото на ръката си. — Колко време мина? — попита. — От колко време ме държат?

— Пет седмици.

— Само толкова? Струва ми се по-дълго.

— Добре ли се отнасят с вас?

— Изглеждам ли така, сякаш са се отнасяли добре с мен?

Той не отговори.

— Не съм яла нищо друго освен хляб, сирене и консервирани зеленчуци. Веднъж ми дадоха няколко късчета пилешко месо — добави Маделин, — но от тях повърнах, така че не повториха. Помолих за радио, но те отказаха. Помолих да ми дадат книги за четене или вестник, за да съм в течение на случващото се по света, но ми отказаха и това.

— Не са искали да четете за себе си.

— Какво знаят хората за мен?

— Че сте изчезнали, това е всичко.

— А за онзи ужасен видеозапис, който ме принудиха да направя?

— Никой не го е виждал — отвърна Габриел. — Никой, освен премиера и най-близките му сътрудници.

— Джеръми?

— Да.

— Саймън?

Той кимна утвърдително.

— Ами вие? Вие също сте го гледали, предполагам.

Алон не каза нищо. Маделин търкаше грубо опакото на ръката си, сякаш се опитваше да се накаже. Той искаше да я спре, но не можеше, не и с приковани на гърба ръце.

— Нямах друг избор, освен да направя този запис — каза тя най-сетне.

— Знам.

— Те казаха, че ще ме убият.

— Знам.

— Опитвах се да излъжа, повярвайте ми. Опитвах се да им кажа, че не е имало нищо между Джонатан и мен, но те знаеха всичко. Време, дати, места — *всичко*.

Младата жена замълча и го погледна въпросително.

— Вие не сте англичанин.

— Съжалявам — каза Габриел.

— Полицай ли сте?

— Аз съм приятел на премиера.

— Значи, тогава сте таен агент.

— Нещо такова.

Маделин се усмихна леко. В някога красивата ѝ усмивка сега имаше нещо леко налудничаво. Алон си помисли, че в крайна сметка тя ще се оправи, но това ще отнеме време.

— Моля ви, Маделин, спрете — каза той.

— Какво да спра?

— Ръцете си.

Младата жена погледна надолу към тях. Беше ги протрила до кръв.

— Съжалявам. — Гласът ѝ бе изпълнен с покорство. Тя преплете пръсти и ги стисна толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха. — Защо

направиха това с мен?

— За пари — отговори Габриел.

— Те изнудват Джонатан?

Той кимна утвърдително.

— Колко искат?

— Това не е важно.

— *Колко?* — настоя младата жена.

— Десет милиона.

— Боже мой — прошепна тя. — И той се съгласи да ги плати?

— Без да му мигне окото.

— Какво ще стане сега?

— Намерихме начин да направим размяна, която удовлетворява и двете страни.

— Колко време ще отнеме?

— Наближава краят.

— Колко време ще отнеме? — настоя Маделин.

— Ще направя всичко, за да ви измъкна оттук до сутринта.

— Боя се, че това не означава нищо за мен.

— След няколко часа.

— А после?

— Ще ви отведем на безопасно място, за да се изчистите и да си починете. След това ще се приберете вкъщи.

— За какво? — попита тя. — Моят живот е съсипан и всичко това, защото допуснах една глупава грешка.

— Никой никога няма да узнае за откупа или за аферата. Ще бъде така, сякаш никога не се е случвало.

— Докато пресата не разбере. А след това медиите ще ме разкъсат на парчета. Те това правят. Това е *единственото*, което правят.

Алон се канеше да ѝ отговори, но точно тогава се почука на вратата — два силни удара с юмрук. Маделин така се стресна, че стомахът на Габриел се сви. Тя бързо нахлузи черната качулка на главата му. Той предположи, че е направила същото и със своята, но не беше сигурен — качулката му бе напълно непрозрачна.

— Вие така и не ми казахте името си — рече младата жена.

— То не е важно.

— Обичах го, знаете ли. Много го обичах.

- Знам.
- Не мога повече да издържам това.
- Знам.
- Трябва да ме измъкнете оттук.
- Ще го направя.
- Кога?
- Скоро — отвърна той.

* * *

Те махнаха белезниците от ръцете му, преди да го сложат в багажника и да поемат по неравния черен път. Колата друсна в същата дълбока дупка и след това се понесе гладко и бързо по асфалтирани шосета. Сигурно валеше проливен дъжд, защото непрестанно се чуваше шумът от удрящите се в калниците водни пръски, които вдигаха колелата. Звукът го унесе за кратко. Той сънува, че Маделин е издрала опакото на ръката си чак до костта.

- *Не мога повече да издържам това.*
- *Знам.*
- *Трябва да ме измъкнете оттук.*
- *Ще го направя.*

Десет минути след като се събуди, колата най-накрая спря. Двигателят замлъкна, отвори се врата, нечий токчета затракаха по настилката и постепенно заглъхнаха. След това се чуваше само барабаненето на дъжда и далечният плисък на прибоя. За миг го обзе страх, че са го оставили да умре от смърт, близка до тази да бъде погребан жив. Тогава телефонът иззвъня в джоба на якето му.

- Казахме ви без подкрепление — заяви гласът.
- Вие наистина ли си помислихте, че ще оставя ей така десет милиона евро в хотелска стая?
- Оттук нататък правете точно както ви казваме — или момичето ще умре.
- Имате думата ми — отвърна Габриел.
- Настъпи мълчание, последвано от тракане на клавиатура.
- Резервният ключ е залепен на капака точно над главата ви.
- Върнете се в стаята и чакайте да ви се обадим.

— Колко време?

Връзката прекъсна. Алон протегна ръка и отлепи ключа. После натисна бутона за отваряне на багажника и дъждовните струи щедро обляха лицето му.

27.

ГРАН ФОР ФИЛИП, ФРАНЦИЯ

Когато влезе в стаята си в „Отел дьо ла Мер“, Габриел завари Келър да седи, подпрян на таблата на леглото, със запалена цигара между пръстите и вперени в телевизора очи. Даваха повторение на мача между „Фулъм“ и „Арсенал“ от Английската висша лига. Звукът беше изключен.

— Удобно ли се чувстваш? — попита Алон.

— Видях те да паркираш. — Кристофър насочи дистанционното към екрана и изключи телевизора. — Е?

— Тя е жива.

— Колко е зле?

— Много.

— Какво ще правим сега?

— Ще чакаме телефонът да звънне.

Келър включи пак телевизора и запали нова цигара.

* * *

Този път присъщото за Габриел търпение го изостави. Той се опита да се разсее с футболния мач, но гледката как големи мъже с къси панталони гонят топка из някакво игрище, му се стори обидна. Накрая си направи още една убийствена чаша с двойна доза нескафе и я изпи на поста си пред прозореца. Течението в устието на реката бе променило посоката си — сега водата течеше към сушата, вместо към морето. Той погледна часовника си. Нищо не беше се променило, откакто бе проверил за последен път: беше 3:22 ч. след полунощ. „Доказан факт е — помисли си Габриел, — че никога не се е случвало нищо добро в три и двайсет и две сутринта.“

— Те няма да се обадят — каза той повече на себе си, отколкото на Келър.

— Разбира се, че ще се обадят.

— Откъде си толкова сигурен?

— Защото стигнаха твърде далеч. И запомни едно нещо — добави той. — В този момент те искат да се отърват от Маделин толкова силно, колкото ти искаш да я върнеш.

— Точно от това ме е страх.

Кристофър го погледна сериозно.

— Кога си спал за последен път?

— През септември.

— Има ли шанс да ми позволиш аз да доставя парите?

— Никакъв.

— Бях длъжен да попитам.

— Оценявам жеста.

Келър погледна намръщено към телевизора. Очевидно някой беше вкарал гол, защото мъжете в шорти скачаха нагоре-надолу като деца на детска площадка. Но не и Алон; той се взираше във водите на речното устие и си мислеше за Маделин, която дереше с нокти опакото на ръката си. Ето защо, когато телефонът най-сетне иззвъня в 3:48 часа, звънът го стресна като писък на ужасена жена. Гласът заговори — тънък, безжизнен и натъртващ всички неправилни думи. След няколко секунди той погледна Кристофър и кимна веднъж.

Време беше.

* * *

Дежурният през нощта администратор не се виждаше никъде. Габриел остави ключовете от двете стаи в една преградка на таблото зад бюрото и издърпа двата куфара на мократа улица. Двигателят на пасата още не бе изстинал от последното пътуване. Той натовари куфарите в багажника и седна зад волана. Телефонът иззвъня още докато затваряше вратата. Алон веднага го включи на високоговорител — точно както бе инструктиран.

— Излезте на път А16 и карайте към Кале — каза гласът. — И каквото и да правите, не затваряйте. Ако връзката прекъсне, момичето умира.

— Ами ако изляза извън обхват?

— Недейте — отвърна гласът.

* * *

Беше магистрала с четири платна, с осветителни стълбове по протежение на разделителната ивица и равни като тепсия поля от двете страни. Габриел се придържаше към указаното ограничение на скоростта от деветдесет километра в час, въпреки че по пътя нямаше никакво движение на други превозни средства. Той караше с една ръка и държеше телефона в другата, като наблюдаваше внимателно скалата за силата на сигнала. През по-голямата част от пътя тя си запази петте чертички, но в продължение на няколко напрегнати секунди те намаляха до три.

— Къде сте? — попита най-сетне гласът.

— Наближавам изхода за Д219.

— Продължавайте да карате.

Той го направи. Беше повече от същото: ниви и светлини, слаб трафик, далекопроводи, които се отразиха на качеството на сигнала. Следващия път, когато заговори, гласът се чуваше на фона на статично пращане.

— Къде сте?

— Качих се на Д940.

— Продължавайте.

Далекопроводите останаха далеч назад, сигналът се изчисти.

— Къде сте?

— Приближавам пътен възел А216.

— Продължавайте.

Когато се появиха светлините на Кале, Габриел спря да очаква въпроси. Вместо това, предложи подробен коментар за местонахождението си — дори и само за да прекъсне монотонността на ритъма с питането и отговора на инструкциите. От другия край на линията го посрещна мълчание, докато не обяви, че наближава отбивката за Д243.

— Поемете по нея — каза гласът, макар че прозвуча повече като въпрос, отколкото като нареждане.

— Накъде?

Отговорът дойде след няколко секунди. Поискаха от него да се насочи на север, към морето.

* * *

Следващото градче бе Сангат — брулена от вятъра съвкупност от каменни къщи, които изглеждаха така, сякаш са били изтръгнати от английската провинция и стоварени във Франция. Оттам те го изпратиха още по на запад по крайбрежието на Ламанша, през селата Ескал, Висан и Тардинген. Имаше периоди от по няколко минути, когато нямаше никакви инструкции. Габриел не чуваше нищо в другия край на линията, но имаше чувството, че краят приближава. Той реши, че е време да форсира събитията.

— Колко остава? — попита.

— Вече приближавате.

— Къде е тя?

— Тя е невредима.

— Това продължи достатъчно дълго — каза рязко Алон. — Видяхте парите, знаете, че не ме следят. Да приключваме с това, така че тя да може да се върне у дома.

Първо имаше мълчание по линията. После гласът попита:

— Къде сте?

— Минавам през Одинген.

— Виждате ли вече кръстовището с кръгово движение?

— Момент — отвърна Габриел, като мина един завой на пътя. —

Да, вече го виждам.

— Влезте в него, излезте през втория изход и карайте още петдесет метра.

— После какво?

— Спрете.

— Тя там ли ще бъде?

— Просто направете каквото ви казваме.

Алон се подчини на инструкциите. Поради липса на банкет край пътя нямаше друг избор, освен да се качи и да паркира на настлания с асфалт тротоар. Непосредствено пред него се издигаше някаква търговска сграда — дълга и ниска, с комини в двата края на червения керемиден покрив. От дясната му страна се ширеше житно поле, брулено от вятъра и дъжда. Отвъд него бе морето.

— Къде сте? — попита гласът.

— На петдесет метра след кръговото кръстовище.

— Много добре. Сега изключете двигателя и слушайте внимателно.

* * *

Очевидно инструкциите бяха предварително заредени в компютъра, защото последваха в неравномерен, но непрестанен поток. Габриел трябвало да отвори багажника на колата и да хвърли ключа в полето от дясната му страна. Маделин била на около три километра по-надолу по пътя, в багажника на тъмносин „Ситроен С4“. Ключът за ситроена бил залепен с магнит от вътрешната страна на калника на лявото предно колело. Той трябвало да държи телефона в ръката си, докато стигне до колата, като остане на линия, така че да могат да го чуват. И никаква полиция, никакво подкрепление, никакви капани.

— Този план не е добър — каза Алон.

— Имате петнайсет минути.

— Или какво?

— Губите си времето.

В ума му изникна картина. Маделин в килията си, дращеца се с нокти до кръв.

— *Не мога повече да издържам това.*

— *Знам.*

— *Трябва да ме измъкнете оттук.*

— *Ще го направя.*

Габриел слезе от колата и хвърли ключа толкова силно, че доколкото разбра, той цопна в морето. После засече времето на мобилния телефон и се втурна да бяга.

— Действаме ли? — попита гласът.

— Действаме — отвърна той.

— Побързайте — каза гласът. — Петнайсет минути... или момичето умира.

28.

ПА ДЪО КАЛЕ, ФРАНЦИЯ

Трите километра бяха колкото седем и половина обиколки на четиристотинметрова овална писта. От един бегач на дълги разстояния от световна класа можеше да се очаква да ги пробяга за осем минути, от един атлет в добра форма, който тича редовно, за около дванайсет. Но за един мъж на средна възраст, който носеше дънки и обикновени обувки и бе два пъти прострелван в гърдите, петнайсет минути изобщо не бяха честен тест. „И то ако разстоянието наистина е три километра“ — помисли си той. Ако беше с няколкостотин метра по-дълго, крайният срок можеше да бъде отвъд физическите му възможности.

За щастие пътят беше равен. В действителност, тъй като Габриел се движеше към морето, на места имаше леко полегати участъци, макар че силният вятър духаше постоянно в лицето му. Подтикван от прилива на адреналин и гняв, той се бе втурнал с безумна скорост, но след около стотина метра премина в темпо, което според него се равняваше на четири минути и трийсет и пет секунди на километър. Алон стискаше телефона в дясната си ръка, докато лявата му бе свободно отпусната. В началото дишането му бе равномерно, но скоро стана накъсано и в задната част на гърлото си усещаше вкус на ръжда. „Шамрон е виновен — помисли си ядосано, докато тичаше тежко по тротоара, а дъждовните капки боцкаха лицето му. — Шамрон и проклетите му цигари.“

Отвъд търговската сграда нямаше абсолютно нищо — нито къщи, нито улични лампи, само черни поля и живи плетове, и прекъснатата бяла линия в края на пътя, по която Габриел се ориентираше в мрака. Празниците и белите участъци на линията бяха еднакво дълги — две крачки бял участък, две крачки празнина. Той използва това, за да поддържа ритмично и равномерно темпо. Две крачки бял участък, две крачки празнина. Петнайсет минути, за да измине три километра.

— Или какво?

— Губите си времето.

След пет минути вече чувстваше прасците си твърди като гранит и бе плувнал в пот от тежестта на коженото си яке. Опита да се отърве от него по време на движение, но не успя, така че спря колкото да го съблече и да го хвърли в нивата на нечий фермер. Когато отново хукна напред, видя слаба жълта светлина на хоризонта. След това два фара — фаровете на превозно средство, което бе на билото на малко възвишение, се понесоха срещу него с висока скорост. Возилото се оказа бледосив и доста очукан микробус. Когато профуча край него, Алон забеляза, че водачът и пътникът до него носеха черни ски маски. „Изнудвачите отиват да приберат наградата си“ — помисли си той, но не си направи труда да се загледа след тях. Вместо това се опита да не обръща внимание на паренето в прасците си и на дъждовните струи, които шибаха лицето му. Две крачки бял участък, две крачки празнина. Петнайсет минути, за да измине три километра.

— *Когато вече е мъртва. След това ще узнаете истината...*

Габриел изкачи малкото възвишение и веднага видя низ от светлини, блестящи в далечината. Помисли си, че това сигурно са светлините на Одресел — малкото крайбрежно село на юг от фара на нос Гри Не. Той погледна часовника на мобилния си телефон. Бяха изминали осем минути, оставаха седем. Крачките му взеха да стават колебливи и чувстваше врата си скован. Испита съжаление, че не е полагал повече грижи за тялото си, но мислите му бяха обсебени най-вече от спомена за Виена. За един автомобил, паркиран в края на заснежен площад. За двигателя му, който не се включи веднага заради бомба, черпеща енергия от акумулатора.

Той погледна към телефона. Бяха изминали девет минути, оставаха шест. Две крачки бял участък, две крачки празнина.

Габриел вдигна телефона до устата си.

— Взехте ли парите?

Гласът отговори след няколко секунди:

— Взехме ги. Много благодаря. — Тънък, безжизнен, натъртващ всички неправилни думи. Дори и така, Алон можеше да се закълне, че долови в него насмешка.

— Трябва да ми дадете повече време — извика той.

— Това е невъзможно.

— Не мога да се справя.

— Трябва да се постараете повече.

Габриел погледна към часовника. Бяха изминали десет минути, оставаха още пет.

Три крачки бял участък, три крачки празнина.

— Идвам за теб, Леа — извика той по посока на вятъра.

— Не завъртай отново ключа! Не завъртай ключа!

* * *

Той мина тичешком край голяма луксозна къща — нова, но построена така, че да изглежда стара, и веднага усети притегателната сила на морето. Пътят се спускаше към него и мирисът му накара Габриел да усети в устата си вкуса на риба и сол. От тъмнината изплува табела, указваща, че след двеста метра има достъп до плажа. И после той видя ситроена. Чакаше го на малък пясъчен паркинг и предните му фарове бяха вторачени в Габриел, сякаш наблюдаваха как той се втурна като луд към него. Алон погледна към часовника на телефона. Бяха изминали тринайсет минути, оставаха още две. Щеше да се справи, ако имаше допълнително време. Въпреки всичко се застави да пробяга разстоянието, като продължи да тича по асфалтирания път, размахвайки ръце, докато имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне.

Изпитвайки кислороден глад, мозъкът му започна да му играе номера. В един момент виждаше паркиран на плажа ситроен, а в следващия — тъмносин мерцедес седан на един заснежен площад във Виена. Той се кълнеше, че е чул шума от безуспешен опит да бъде запален автомобилният двигател, а по-късно щеше да си спомни, че бе крещял нещо несвързано, преди да бъде заслепен от огненото зарево на експлозия. Взривната вълна го удари със силата на летяща с висока скорост кола и го запрати на земята. Габриел лежа на студения асфалт в продължение на няколко минути, мъчейки се да си поеме въздух, като се чудеше дали това е истина, или само халюцинация.

ВТОРА ЧАСТ
ТАЙНИЯТ АГЕНТ

29. ОДРЕСЕЛ, ПА ДЪО КАЛЕ

Часът беше ранен, мястото бе отдалечено и по тази причина реакцията беше бавна. Много по-късно разследващата комисия щеше да порицае началника на местната жандармерия и да издаде набор от високопарни препоръки, които бяха до голяма степен игнорирани, защото в старомодното рибарско селце Одресел взаимните обвинения бяха последното нещо, което се въртеше в ума на хората. В продължение на много месеци след това неговите шокирани жители щяха да описват онази сутрин в най-тъмни краски. Една осемдесетгодишна старица, чието семейство бе живяло в селото още когато то е било под управлението на английския крал, щеше да определи инцидента на плажа като най-лошото нещо, което е виждала, откакто нацистите са издигнали свастика над кметството. Никой не оспори твърдението ѝ, въпреки че някои го намериха за малко преувеличено. Разбира се, казваха те, Одресел е виждал и по-лошо от това, макар че, когато ги питаха по-настойчиво, никой не можеше да даде пример.

Община Одресел се простираше на площ от едва две хиляди акра и взривната вълна от експлозията разтърси прозорците на къщите ѝ надлъж и нашир. Няколко изплашени жители веднага позвъниха в жандармерията, макар че изтекоха двацет дълги минути, преди първата патрулка да пристигне на малкия пясъчен паркинг край брега. Там те откриха автомобил „Ситроен С4“, обхванат от толкова силни пламъци, че никой не можеше да приближи на по-малко от трийсет метра от него. Изминаха още десет минути, преди да пристигнат пожарникарите. Когато те успяха да потушат огъня, ситроенът не бе нищо повече от един почернял скелет. По причини, които никога не бяха изяснени, един от пожарникарите полюбопитства да отвори багажника. Той мигновено падна на колене и повърна. Първият полицаи, който погледна вътре, не се справи по-добре. Но вторият — ветеран с двацетина години стаж, успя да запази самообладание, когато потвърди, че почернялото съдържание на багажника

действително са останки от човешко същество. След това той се обади по радиостанцията на дежурния офицер за района на Па дьо Кале и съобщи, че експлодиралата кола на плажа в Одресел сега вече е случай на убийство, и то зловещо.

На зазоряване повече от дузина детективи и съдебномедицински експерти работеха на местопрестъплението, наблюдавани от — както изглеждаше — половината село. Само един жител на Одресел можа да им каже нещо полезно. Това бе Леон Банвил, собственик на наскоро построена луксозна къща, намираща се в края на селището. По някаква случайност мосю Банвил бил буден в 5:09 часа сутринта, когато един мъж в цивилни дрехи преминал тичешком покрай прозореца му, като крещял на език, който той не могъл да разпознае. Полицията веднага предприе претърсване на пътя и откри кожено яке, което изглеждаше като за човек със среден ръст и телосложение. Нищо друго интересно не бе намерено — нито ключът, който бягачият човек бе хвърлил в житното поле, нито фолксвагенът, който той бе карал. Колата изчезна безследно заедно с десетте милиона евро, скрити в два куфара в багажника ѝ.

Интензивната топлина на огъня бе нанесла значителни щети на останките от тялото в багажника на ситроена, но не ги беше унищожила напълно. В резултат на това съдебномедицинските експерти успяха да определят, че жертвата е била млада жена, вероятно около трийсетгодишна, висока приблизително метър и седемдесет. Описанието грубо съвпаднаше с това на Маделин Харт — младата англичанка, която бе изчезнала на остров Корсика в края на август. Френската полиция дискретно установи контакт с колегите си отвъд Ламанша и в рамките на четиридесет и осем часа разполагаше с ДНК проба, взета от лондонския апартамент на госпожица Харт. Експресният сравнителен тест показва, че пробата съвпада с ДНК-то, взето от колата. Френският вътрешен министър веднага изпрати съобщение до Министерството на вътрешните работи в Лондон, преди да оповести публично констатациите на набързо свикана пресконференция в Париж. Маделин Харт беше мъртва. Но кой я бе убил? И защо?

* * *

Погребението се състоя в църквата „Сейнт Андрю“ в Базилдън, намираща се малко по-нататък по пътя от невзрачната общинска къща, където Маделин бе израснала. Премиерът Джонатан Ланкастър не присъства заради натоварения му график, или поне така каза неговият пресекретар Саймън Хюит. Там беше почти целият персонал на партийната централа, както и Джеръми Фалън. Фалън плака открито на гроба, което вдъхнови един репортер да отбележи, че може би той все пак има сърце. След това той говори накратко за майката и братата на Маделин, които изглеждали съвсем ненамясто сред добре облечената лондонска група. „Толкова съжалявам — чул репортерът Фалън да им казва. — Толкова много съжалявам.“

От партийния политически екип отново отбелязаха скок в рейтинга на Ланкастър, макар че този път имаха благоприличието да не споменават името на Маделин. Радващ се на рекордна популярност, министър-председателят обяви амбициозна програма за по-ефективно управление и след това отлетя на посещение на високо равнище в Москва, където обеща нова ера в руско-британските отношения, особено в областта на борбата с тероризма, финансите и енергетиката. Малцина консервативни коментатори леко разкритикуваха Ланкастър, че по време на пребиваването си в Москва не се е срещнал с лидерите на движението за Демокрация в Русия, но повечето британски вестници аплодираха неговата въздържаност. „При положение че националната икономика е все още на животоподдържащи системи — написаха те, — последното нещо, от което се нуждае Великобритания, е още една студена война с руснаците.“

След завръщането си в Лондон Ланкастър бе разпитван на всяка крачка дали възнамерява да насрочи избори. В продължение на десет дни той си игра с пресата, докато Саймън Хюит организираше постоянен поток от изтичаща информация, която даваше ясно да се разбере, че предстои да бъде направено изявление. Ето защо, когато Ланкастър най-накрая се изправи в Камарата на общините да обяви намерението си да поиска нов мандат, това не предизвика никакъв интерес. В действителност най-изненадващата новина се отнасяше за бъдещето на Джеръми Фалън, който планираше да напусне своя влиятелен пост на Даунинг стрийт, за да се кандидатира за място в Парламента. В пресата се появиха многобройни съобщения — всичките непотвърдени, — че ако Ланкастър спечели втори мандат

като министър-председател, Джеръми ще бъде назначен за следващ финансов министър. Фалън отричаше категорично всички публикации, стигайки дотам да заяви, че той и премиерът не са водили никакви съществени разговори за неговото бъдеще. Нито един от акредитираните в Уайтхол журналисти не му повярва.

Когато октомври премина в ноември и кампанията започна сериозно, Маделин Харт отново бе изтрита от общественото съзнание. Това се оказа благословия за френската полиция, тъй като им позволи да водят разследването, без британската преса да наднича над рамото им. Сред най-обещаващите им разкрития бе намирането на четири трупа в една изолирана вила в Люберон. И четиримата мъртъвци бяха известни членове на брутална престъпна банда от Марсилия. Трима от тях бяха убити с професионален изстрел в главата; четвъртият, който беше жена, бе прострелян два пъти в горната част на торса. По-важното обаче бе откриването на специално построена килия в сутерена на вилата. За полицията беше ясно, че след отвличането ѝ в Корсика Маделин е била държана в тази килия вероятно дълго време. Възможно бе тя да е жертва на сексуално поробване, но бе малко вероятно, като се имаха предвид досиетата на четиримата души, които бяха пребивавали в къщата с нея. Тези хора не бяха сексуални насилници; те бяха професионални престъпници, които се интересуваха само от пари. Всичко това доведе полицията до заключението, че Маделин Харт е била държана като част от схема за отвличане срещу откуп — схема, която по някаква причина не е била съобщена на властите.

Но защо да отвличат момиче от работническо семейство, което е било отгледано в общинско жилище в Есекс? И кой бе убил четиримата марсилски престъпници във вилата в Люберон? Това бяха само два от въпросите, на които френската полиция не можеше да отговори един месец след ужасната смърт на Маделин на плажа в Одресел. Нито пък имаше някаква представа за самоличността на мъжа, който е бил забелязан да преминава тичешком край къщата на мосю Банвил в 5:09 часа сутринта — минути преди колата да избухне. Все пак един от по-старите детективи, който бе работил по много случаи на отвличане, имаше своя теория. „Този нещастник е бил изнудвачът — каза той убедено пред колегите си. — Някъде по трасето е направил грешка и момичето е умряло заради това.“ Но къде беше

той сега? Те предположиха, че се е спотаил някъде, където си ближе раните и се опитва да разбере какво се е объркало. И макар че никога нямаше да го узнаят, те бяха напълно прави.

* * *

Но имаше много други неща, свързани с бягащия мъж, които френската полиция, дори и в най-смелите си мечти, не би могла да си представи, че са истина. Например те никога нямаше да узнаят, че това е бил Габриел Алон — легендарният израелски шпионин и екзекутор, който действаше безнаказано на френска територия още откакто бе двайсет и две годишен младеж. Нито че човекът, който го бе отвел тайно на безопасно място, след като бомбата бе избухнала, не бе някой друг, а Кристофър Келър — установил се да живее в Корсика убиец, за когото френската полиция чуваше слухове от години. Нито че двамата мъже — някога непримирими врагове, бяха отишли в една крайбрежна вила близо до Шербур, където чакаше в готовност екип от четирима израелски агенти. Келър бе останал във вилата само няколко часа, преди да се върне спокойно в Корсика, но Габриел и Киара останаха там една седмица, докато изчакат да заздравеят множеството малки порязвания по лицето на Габриел. Сутринта в деня на погребението на Маделин Харт те отидоха с кола до летище „Шарл дьо Гол“ и се качиха на самолет на „Ел Ал“ до Тел Авив. До вечерта двамата се бяха прибрали в апартамента на улица „Наркис“.

В отсъствието на съпруга си Киара бе преместила картината и пособията му в стаята, която се водеше негово ателие. Но на следващата сутрин, след като тя тръгна за работа в музея, той незабавно върна нещата си обратно в хола. В течение на три дни Габриел стоя пред платното почти без прекъсване, от зори до късно следобед, когато съпругата му се връщаше у дома. Той се опитваше да потисне спомените за кошмара във Франция, но сюжетът на картината — красива млада жена, която се къпе в градината си, не му го позволяваше. Маделин бе постоянно в мислите му, особено четвъртия ден, когато започна работа по големите поразени участъци върху ръцете на Сузана. Тук той видя много доказателства за майсторската четка на Басано. Габриел я имитира толкова безупречно, че бе почти

невъзможно да се различи оригиналът от ретуша. В действителност — по скромното му мнение — на места той успя да надмине майстора. Искаше му се да може да се похвали за високото качество на работата си, но не можеше. Маделин бе тази, която го бе вдъхновила.

Всеки ден Алон се насилваше да прави почивка за обяд, но неизбежно ядеше пред компютъра, където ровеше из интернет за новини относно френското разследване на смъртта на Маделин. Знаеше, че историята далеч не е приключила, но се оказа, че полицията е в пълно неведение за участието му в случая. Не намери и никакво доказателство в британската преса, което да навежда на мисълта, че Джонатан Ланкастър може да е бил свързан по някакъв начин с изчезването и смъртта на Маделин. Изглеждаше, че премиерът и Джеръми Фалън са успели да постигнат невъзможното и сега — според социологическите проучвания — се бяха запътили към убедителна победа. Излишно е да се споменава, че никой от двамата не бе направил опит да се свърже с Габриел. Дори Греъм Сиймор изчака цели три седмици, преди да се обади. От шума, който се чуваше на заден план, Алон се досети, че използва обществен телефон на гара Падингтън.

— Нашият общ приятел ти изпраща поздрави — каза предпазливо Сиймор. — Чуди се дали се нуждаеш от нещо.

— От ново кожено яке — отвърна Габриел по-весело, отколкото се чувстваше.

— Какъв размер?

— Среден — отговори Алон, — с тайно отделение за фалшиви паспорти и оръжие.

— Ще ми кажеш ли някога как успя да се измъкнеш, без да те арестуват?

— Някой ден, Греъм.

Сиймор замълча, докато говорителят на гарата съобщаваше за заминаването на влака за Оксфорд.

— Той ти е много благодарен — каза най-накрая, говорейки пак за Ланкастър. — Знае, че си направил всичко възможно.

— Но то не бе достатъчно, за да я спася.

— Обмислял ли си възможността, че те никога не са имали намерение да я пуснат?

— Да — отвърна Габриел. — Но да ме убиеш, не мога да разбера защо.

— Има ли нещо друго, което искаш да му кажа?

— Би могъл да му напомниш, че похитителите все още имат копие от видеозаписа на нейната изповед за връзката им.

— Няма момиче, няма история.

Ако с обаждането си Сиймор бе имал намерение да повиши настроението на Габриел, то той претърпя пълен провал. В действителност през следващите дни настроението на Алон ставаше все по-мрачно. Сънят му бе нарушаван от кошмари. Кошмари, в които тичаше към една кола, която се отдалечаваше при всяка негова крачка. Кошмари, изпълнени с огън и кръв. В подсъзнанието му Маделин и Леа станаха неразличими, две жени, едната от които бе обичал, а на другата се бе заклел, че ще я защитава — и двете погълнати от огнените пламъци. Той беше смазан от мъка. Обаче най-вече бе обзет от непреодолимото чувство за провал. Беше дал дума на Маделин, че ще я измъкне жива. Вместо това, тя бе загинала от кошмарна смърт — вързана и със запушена уста в огнен ковчег. Габриел само се надяваше, че тогава е била упоена, че е била безчувствена за болката и ужаса.

Но защо я бяха убили? Той ли бе допуснал грешка по време на доставката на откупа, която бе коствала живота на младата жена? Или през цялото време намерението им е било да я убият пред него, така че да няма друг избор, освен да я гледа как гори? Това бе въпросът, който зададе Киара една вечер, докато вървяха по улица „Бен Йехуда“. В отговор Габриел ѝ разказа за видението на *синядората*, че когато се е вгледала в нейната магическа смес от зехтин и вода, тя е видяла стар враг. Ала не стар враг на Келър, а негов.

— Не знаех, че имаш някакви врагове в престъпния свят на Марсилия.

— Нямам — отговори ѝ той. — Или поне аз не знам за такива. Но може би те са действали по заповед на някой друг, когато са отвлекли Маделин.

— Кой например?

— Някой, който е искал да ме накаже за нещо, което съм направил в миналото. Някой, който е искал да ме унижи.

— Каза ли нещо друго *синядората*, което забрави да споменеш?

— Когато вече е мъртва — отвърна Алон. — След това ще узнаете истината.

Минаваше девет часът, когато те се върнаха в апартамента на улица „Наркис“, но Габриел реши да прекара известно време пред статива. Той мушна диска с „Бохеми“ в своя изцапан с боя портативен сиди плейър, намали звука до шепот и работи с ясна цел, която му бе убягвала, откакто се бе върнал в Йерусалим. Габриел не чу, когато операта свърши, нито забеляза, че небето взе да изсветлява зад гърба му. На разсъмване той най-накрая остави четката и застана неподвижно пред картината, подпрял с ръка брадичката си и леко наклонил глава на една страна.

— Завърши ли я? — попита Киара, като го гледаше съсредоточено.

— Не — отвърна Габриел, все още загледан в картината. — Това е едва началото.

30.

ТИБЕРИЯ, ИЗРАЕЛ

Тази вечер бе шабат. Шамрон ги покани на вечеря в дома си в Тиберия. Това не беше истинска покана, защото на поканите може учтиво да се откаже. Това беше заповед, гравирана на камък, ненарушима. Габриел използва сутринта да се погрижи картината да бъде изпратена на Джулиан Ишъруд в Лондон. След това прекоси Йерусалим, за да вземе Киара от Израелския национален музей. Докато преминаваха с пълна скорост през Баб ал Уад — стъпаловидното дефиле, което свързваше Йерусалим с крайбрежната равнина, палестински бойци от Ивицата Газа откриха преграден огън с ракети, които падаха далеч на север, чак в Ашдод. Атаката нанесе само леки щети, но затрудни трафика в тази тясна част на страната, през която хиляди пътници се бяха устремили към домовете си за шабат. „Това може да се случи само в Израел“ — помисли си Габриел, докато чакаше цял час колоната от коли да се раздвижи. Хубаво беше да си е пак у дома.

Когато най-сетне стигнаха до крайбрежната равнина, те се отправиха на север към Галилея, след това на изток през поредица от арабски градове и села, и приближиха Тиберия. Меденожълтата вила на Шамрон се издигаше на няколко километра извън града върху скална тераса, надвиснала над Генисаретското езеро. За да стигнат до нея, трябваше да се изкачат по път, който се виеше по стръмен склон. Когато Габриел и Киара влязоха, ги посрещна Геула. Ари стоеше пред телевизора с притиснат до ухото телефон. Очилата му с грозни метални рамки бяха вдигнати на челото му и той стискаше основата на носа си с палеца и показалеца си. „Ако някога му издигнат статуя — помисли си Алон, — тя ще го изобразява в тази поза.“

— С кого говори? — попита той Геула.

— С кого мислиш?

— С министър-председателя?

Геула кимна утвърдително.

— Ари смята, че трябва да отвърнем на удара. Премиерът не е толкова сигурен.

Габриел ѝ подаде бутилка вино — червено, бургундски стил, от Юдейските възвишения, и я целуна по бузата. Кожата ѝ бе гладка като кадифе и ухаеше на люляк.

— Кажи му да остави телефона, Габриел. Теб ще послуша.

— Предпочитам да ме уцели директно някоя от онези палестински ракети.

Геула се усмихна и ги поведе към кухнята. Върху плотовете бяха наредени вкусни на вид блюда — тя трябва да бе готвила цял ден. Алон опита да си вземе резенче от прочутите ѝ пържени патладжани с марокански подправки, но Геула плесна шеговито ръката му.

— Колко души смяташ да нахраниш? — попита той.

— Йонатан и семейството му трябваше да дойдат, но той не може да се измъкне заради атаката.

Йонатан беше по-голямото дете на Шамрон. Той беше генерал от израелската армия и се носеха слухове, че е на път да стане следващият началник на Генералния щаб.

— Ще ядем след няколко минути — каза Геула. — Иди да поседиш малко с него. Ужасно му липсваше, докато те нямаше.

— Отсъствах само две седмици.

— На този етап от живота му две седмици са много време.

Габриел отвори виното, наля две чаши и ги занесе в съседната стая. Ари вече не говореше по телефона, но все още се взираше в екрана на телевизора.

— Те току-що откриха нов преграден огън — каза той. — Ракетите трябва да започнат да се приземяват след няколко секунди.

— Ще има ли ответна реакция?

— Засега не. Но ако продължава така, няма да имаме друг избор, освен да действаме. Въпросът е какво ще направи Египет сега, когато е управляван от „Мюсюлманско братство“? Ще стои ли безучастно, докато ние атакуваме „Хамас“, който в крайна сметка е крило на „Мюсюлманско братство“? Ще издържи ли мирният договор от Кемп Дейвид?

— Какво казва Узи?

— В момента Службата не може да предскаже със сигурност как ще реагира египетският лидер, ако влезем в Газа. Именно затова

министър-председателят е склонен, поне засега, да не прави нищо, докато ракетите се сипят по неговия народ.

Габриел погледна екрана — ракетите бяха започнали да падат. После изключи телевизора и изведе Шамрон на терасата. Тук беше по-топло, отколкото в Йерусалим, и лекият вятър от Голанските възвишения къдреше сребристата повърхност на езерото. Ари седна край парапета на стол от ковано желязо и веднага запали една от зловонните си цигари. Алон му подаде чаша вино и седна до него.

— Преди не ми беше приятно — каза Шамрон, след като отпи от виното, — но като остарях, започна да ми харесва. Предполагам, че ми напомня за всички неща, за които никога нямах време на младини: вино, деца, празници. — Замълча, после добави: — Живот.

— Все още имаш време, Ари.

— Спести ми баналностите — отвърна Шамрон. — Сега времето е моят враг, синко.

— Тогава защо губиш и минута от него, за да се месиш в политиката?

— Има разлика между политика и сигурност.

— Сигурността е просто продължение на политиката, Ари.

— А ако ти трябваше да съветваш министър-председателя какво да прави по въпроса за ракетите?

— Това е задължение на Узи, не мое.

Шамрон изостави темата за момента.

— Следя новините от Лондон с голям интерес — каза той. — Изглежда, твоят приятел Джонатан Ланкастър е на път да постигне победа.

— Той е може би политикът с най-голям късмет на планетата.

— Късметът е много важно нещо в живота. Мен не ме е спохождал много. Нито пък теб.

Габриел запази мълчание.

— Излишно е да казвам — продължи Шамрон, — че искрено се надяваме да се запазят настоящите предизборни тенденции и Ланкастър да спечели. Ако това стане, сме уверени, че той ще бъде най-проционисткият британски политик след Артър Балфур.

— Ти си безскрупулен негодник.

— Някой трябва да бъде такъв. — За момент Ари се вгледа сериозно в лицето му. — Съжалявам, че изобщо ти позволих да се

забъркаш в този случай.

— Ти получи точно каквото искаше — отвърна Габриел. — Ланкастър спокойно би могъл да бъде на заплата в Службата. Той е най-лошото нещо, което един лидер може да бъде. Той е компрометиран.

— Това са негови дела, не наши.

— Вярно е — отвърна Габриел, — но Маделин Харт бе тази, която плати цената.

— Трябва да направиш всичко възможно да я забравиш.

— Боя се, че казах нещо на похитителите, което прави това невъзможно.

— Заплаши, че ще ги убиеш, ако тя пострада?

Алон кимна утвърдително.

— Смъртните заплахи са като клетвите за вечна любов, прошепнати в разгара на страстта — лесно се дават и бързо се забравят.

— Не и когато са дадени от мен.

Шамрон замислено загаси цигарата си.

— Изненадваш ме, синко. Но не и Узи. Той предвиди, че ще искаш да ги преследваш, и вече категорично се обяви против това.

— Значи, ще го направя без неговата подкрепа.

— Това означава, че ще действаш, разчитайки само на себе си, без никаква помощ и защита от Службата.

Габриел не каза нищо.

— А ако аз ти забраня да отидеш? Ще ми се подчиниш ли?

— Да, *абба*^[1].

— Наистина ли? — попита изненадано Ари.

Габриел кимна утвърдително.

— А ако ти позволя да намериш тези хора и да им въздадеш възмездие, което заслужават? Какво ще получиш в замяна?

— Всичко ли трябва да се договаря с теб?

— Да.

— Какво искаш?

— Знаеш какво искам. — Шамрон замълча, после добави: — И премиерът иска същото.

Ари отпи още вино и си запали нова цигара.

— Живеем в знаменателно и неспокойно време и предизвикателствата ще стават още по-сериозни. Решенията, които ще вземем през следващите месеци и години, ще определят дали начинанието ще успее, или ще се провали. Как може да пропуснеш възможността да формираш историята?

— Аз вече съм допринесъл за формирането ѝ, Ари. И то много пъти.

— Тогава сложи пистолета си на рафта и използвай мозъка си да разгромиш враговете ни. Открадни тайните им. Вербувай като наши агенти техните шпиони и генерали. Заблуждавай ги и ги обърквай. Трябва да воюваш чрез измама, синко.

Алон потъна в мълчание. С падането на нощта небето над Голанските възвишения стана мастиленочерно и езерото сега бе почти невидимо. Шамрон обичаше тази гледка, защото тя му позволяваше да следи зорко далечните си врагове. Габриел я обичаше, защото я бе гледал, докато рецитираше брачните си обети към Киара. Сега бе на път да даде друг вид обет, който щеше да направи Стареца много щастлив.

— Няма да участвам в някакъв дворцов преврат — заяви той най-сетне. — През годините с Узи имахме някои разногласия, но станахме приятели.

Ари знаеше, че е по-добре да не казва нищо. Той притежаваше дарбата да мълчи като следовател.

— Ако премиерът реши да не назначава Узи за втори мандат — продължи Габриел, — ще обмисля предложението да стана следващият началник на Службата.

— Имам нужда от по-добър залог от това.

— Това е най-добрият, който ще получиш.

— Преговорите с похитителите са изострили нервите ти.

— Да, така е.

— Откъде смяташ да започнеш?

— Още не съм решил.

— Откъде ще намериш пари?

— Намерих няколко хиляди евро, които се търкаляха в една яхта в Марсилия.

— На кого принадлежеше яхтата?

— На контрабандист на име Марсел Лакроа.

— Къде е той сега?
Габриел му каза.
— Клетият.
— Ще има и още.
— Само гледай ти да не си един от тях. Имам планове за теб.
— Казах, че ще го обмисля, Ари. На нищо не съм се съгласявал.
— Знам — отвърна Шамрон. — Но също така знам, че ти никога няма да ме измамиш, за да получиш нещо, което искаш. Ти не си като мен. Ти имаш съвест.
— Ти също, Ари. Затова не можеш да спиш нощем.
— Нещо ми подсказва, че ще спя добре тази вечер.
— Не се увличай — каза Габриел. — Тепърва ще трябва да говоря с Киара за всичко това.
Шамрон се усмихна.
— Кое е толкова смешно? — попита Алон.
— Според теб чия беше идеята?
— Ти си безскрупулен негодник.
— Някой трябва да бъде такъв.

* * *

Но откъде да започне търсенето на убийците на Маделин? Най-логичното място бе сред марсилските престъпни организации. Можеше да открие сътрудници на Марсел Лакроа и Рене Бросар, да ги следи, да ги подкупи, да ги разпита, да ги нарани, ако е необходимо, докато научи самоличността на мъжа, който се представяше като Пол. Мъжът, който бе завел Маделин на обяд в „Ле Палмие“ в деня на нейното изчезване. Мъжът, който говореше френски, сякаш го е научил от магнетофонен запис. Но в този план имаше един проблем. Ако отидеше в Марсилия, сигурно пътищата му щяха да се пресекат с френската полиция. Освен това, помисли си той, мъжът, известен като Пол, вероятно отдавна бе напуснал града. Ето защо Габриел реши да започне търсенето си не от извършителите на престъплението, а от двете жертви. Някой е знаел за романтичната връзка между Джонатан Ланкастър и Маделин Харт. И този някой бе предал тази информация

на мъжа, известен като Пол. „Намери този човек — разсъждаваше Алон — и той ще намери Пол.“

Сега обаче Габриел имаше нужда да намери първо някой друг. Някой, който е следил издигането на Ланкастър във властта. Някой, който познаваше динамиката в отношенията на британския премиер и Джеръми Фалън. Някой, който знаеше всички тайни и интриги от миналото. Той откри тази личност на следващата сутрин, докато четеше отразяването на предизборната кампания във Великобритания. Начинанието щеше да бъде сложно, дори опасно. Но ако осигуреше информация, която да го отведе до убийците на Маделин, щеше да си струва риска.

Алон прекара остатъка от сутринта да подготвя подробно досие. След това сложи в една пътна чанта два ката дрехи и необходимото за две промени на самоличността. Същата вечер излетя от летище „Бен Гурион“ за Париж и по обяд на следващия ден отново се озова на остров Корсика. Необходимо му бе още едно нещо, преди да започне търсенето си. Имаше нужда от съучастник. Някой изключително способен, напълно безмилостен и без капка съвест.

Нуждаеше се от Кристофър Келър.

[1] Татко (ивр.). — Б.пр. ↑

31. КОРСИКА

Островът бе променен от последното посещение на Габриел. Плажовете бяха пусти, имаше хубави свободни маси в по-добрите ресторанти и откритите пазари не бяха претъпкани с полуголи летовници от континента, които зяпаха с възхищение, но рядко бъркаха в портфейлите си. Корсика отново бе във владение на корсиканците. И затова бяха благодарни дори и най-мрачните ѝ жители.

Имаше много други неща обаче, които бяха останали непроменени. Посрещна го същият опияняващ аромат на *макията*, когато пое към вътрешността на острова; същата старица посочи към него, вирнала показалец и кутре в „рогатия знак“, докато преминаваше през изолираното планинско селце, и същите двама пазачи кимнаха заплашително, като профуча край портата на имението на дон Антон Орсати.

Той кара по шосето, докато то премина в черен път, и продължи още малко по него. Когато мина острия ляв завой близо до трите древни маслинови дървета, отвратителният светлокафяв козел на дон Казабианка вече бе заел позиция, за да препречи пътя му. Като видя Габриел, очите му потъмняха, сякаш си спомни обстоятелствата при последната им среща и сега планираше да му го върне. През отворения прозорец на колата Алон учтиво помоли козелата да отстъпи. И когато животното вдигна предизвикателно брада, слезе от автомобила, наведе се близо до съдраното му старо ухо и прошепна заплаха, много сходна с тази, която бе отправил на похитителите на Маделин Харт. Козелът мигновено се обърна и набързо се оттегли в *макията*. Той беше страхливец като повечето тирани.

Габриел се качи в колата и измина останалата част от пътя до вилата на Келър. Паркира на алеята под сянката на един черен бор и извика за поздрав към терасата, откъдето не дойде никакъв отговор. Вратата беше отключена, той прекоси красивата бяла стая и надникна в следващата, но и в двете нямаше никой. След това отиде в кухнята и отвори хладилника. Нямаше мляко, нито месо или яйца — нищо, което

може да се развали. Само няколко бири, бурканче с дижонска горчица и бутилка доста добро вино „Сансер“. Габриел отвори бутилката и позвъни на дон Орсати.

* * *

Келър бил заминал по работа. В континентална Европа, в страна, различна от Франция, дотам стигна в обясненията си донът. Ако всичко вървяло по план, Кристофър щял да се върне в Корсика същата вечер, най-късно на следващата сутрин. Дон Орсати каза на Алон да отседне във вилата на Келър и да се чувства като у дома си. Каза също, че съжالياва за случилото се „далеч на север“. Очевидно Кристофър му бе дал пълен отчет.

— И така, какво ви връща в Корсика? — попита донът.

— Платих на някого голяма сума пари, а не ми доставиха стоката, както бяха обещали.

— Много голяма сума — съгласи се Орсати.

— Какво щяхте да направите, ако бяхте на мое място?

— Първо, никога нямаше да се съглася да помогна на човек като Джонатан Ланкастър.

— Живеем в сложен свят, дон Орсати.

— Така е — съгласи се философски донът. — Що се отнася до вашия бизнес проблем, имате две възможности. Може да направите всичко по силите си да забравите за случилото се с младата англичанка или да накажете виновниците.

— Вие как бихте постъпили?

— В Корсика имаме една стара поговорка: „Християнинът прощава, идиотът забравя“.

— Аз не съм идиот.

— Нито християнин — вметна Орсати, — но аз не храня предубеждения към вас.

Донът помоли Габриел да остане на линия, докато той оправи някакъв дребен проблем. Изглежда, бе изчезнала голяма пратка със зехтин за някакъв ресторант в Цюрих. Алон чуваше как Орсати крещи на свой подчинен на корсикански диалект. „Намерете зехтина — каза той — или ще хвърчат глави.“ Във всяка друга фирма заплахата

можеше да бъде сметена просто за ядосано началническо изхвърляне. Но не и в „Орсати Олив Ойл Къмпани“.

— Докъде бяхме стигнали? — попита донът.

— Казвахте нещо за християните и идиотите и се канехте да изкопчите прекалено висока цена за привилегията да наема Келър.

— Той е моят най-ценен служител.

— По очевидни причини.

Орсати замълча за миг. Габриел го чу да сръбва кафе.

— Важното е, че това ще е нещо повече от кръвно отмъщение — каза той след малко. — Вие трябва да си върнете и парите.

— И ако успея да го направя?

— Малка почит към вашия корсикански кръстник ще бъде в реда на нещата.

— Колко малка?

— Един милион ще бъде достатъчен.

— Това е доста голяма сума, дон Орсати.

— Щях да искам пет.

Габриел помисли над това за момент и след това прие условията.

— Но само ако успея да намеря парите — заяви той. — В противен случай ще съм свободен да използвам Келър, както намеря за добре, без заплащане.

— Дадено — каза Орсати. — Но гледайте да го доведете цял у дома. Не забравяйте, че парите не идват от пеене.

* * *

Алон се настани на терасата с чаша сансер и дебелото досие за вътрешните дела на Даунинг стрийт под ръководството на Джонатан Ланкастър. Ала след час взе да не го свърта на едно място, затова позвъни отново на дон Орсати и помоли за разрешение да се поразходи. Донът даде благословията си и му каза къде може да намери един от pistolетите на Келър. Компактният деветмилиметров „Хеклер и Кох“ лежеше в чекмеджето на красиво френско старинно бюро, непосредствено под пейзажа на Сезан.

— Но бъдете внимателен — предупреди го Орсати. — Кристофър настройва спусъка да е много лек. Той е чувствителна

душа.

Габриел пъкна оръжието под колана на дънките си и тръгна по тесния път към трите древни маслинови дървета. За щастие козелът още не се беше върнал на своя стражеви пост, което му позволи да продължи необезпокояван към селото. Беше по онова неопределено време между късния следобед и вечерта. Прозорците на къщите бяха със затворени жалузи, а улиците бяха оставени на котките и децата. Те гледаха Алон с голям интерес, докато вървеше към централния площад. Той бе заобиколен от трите страни от магазини и кафенета, а от четвъртата — от църквата. Габриел купи шал за Киара в един от магазините и след това седна в най-приветливото на вид кафене. Изпи едно силно кафе, за да неутрализира ефекта от сансера, а после, когато небето притъмня и хладният бриз стана студен, си поръча тръпчиво корсиканско червено вино, за да неутрализира ефекта на кафето. Вратите на църквата бяха откренати. Отвътре долитаха тихите гласове на молещите се.

Постепенно площадът започна да се изпълва с хора от селото. Младежите седяха, яхнали мотопедите си, пред сладоледения салон; група мъже започнаха оспорвана игра на петанк^[1] в средата на прашната еспланада. Малко след шест двайсетина души, предимно възрастни жени, се заточиха надолу по стълбите на църквата. Сред тях бе и *синядората*. Очите ѝ се спряха за кратко върху скептика Габриел, после тя се скри от погледа му в своята схлупена къща. Скоро след това дойдоха да я посетят две жени — възрастна вдовица, облечена от глава до пети в черно, и обърквана на вид, около двайсет и пет годишна девойка, която без съмнение страдаше от вредния ефект на урочасването.

Половин час по-късно двете жени излязоха заедно с едно десетгодишно момче с дълга къдрава коса. Жените се насочиха към сладоледения салон, но момчето, след като спря за малко да погледа играта на петанк, дойде до кафенето, където седеше Габриел. В ръката си то държеше бледосиньо листче, сгънато на четири. Момчето го сложи на масата пред Алон и бързо се отдалечи, сякаш се страхуваше, че може да прихване нещо. Габриел разгъна листчето и на гаснещата светлина прочете единственото изречение, което бе написано на него.

Трябва да ви видя веднага.

Той прибра листчето в джоба на якето си и поседя още няколко минути, обмисляйки какво да прави. После остави няколко монети на масата и тръгна през площада.

* * *

Когато почука на вратата, писклив глас го покани да влезе. *Синядората* седеше сънено в избеляло кресло, главата ѝ бе отпусната настрана, сякаш още страдаше от усилието да поеме злото, което бе обсебило предишните ѝ посетителки. Въпреки протестите на Габриел, тя настоя да се изправи, за да го посрещне. Този път в изражението ѝ нямаше враждебност, а само загриженост. Старата жена докосна мълчаливо бузата му и се взря в очите му.

— Очите ви са толкова яркозелени. Имате очите на майка си, нали?

— Да — отвърна той.

— Тя е страдала по време на войната, нали?

— Келър ли ви го каза?

— Никога не съм говорила с Кристофър за майка ви.

— Да — каза Алон след известно мълчание, — по време на войната на майка ми са ѝ се случили ужасни неща.

— В Полша?

— Да, в Полша.

Синядората хвана между дланите си едната ръка на Габриел.

— Топъл сте на допир. Да нямате температура?

— Не — отвърна той.

Тя затвори очи.

— Майка ви художник като вас ли е била?

— Да.

— Тя е била в лагерите, нали? В този, който е кръстен на дърветата?

— Да, точно в него.

— Виждам път, сняг, дълга колона от жени в сиво облекло, един човек с пистолет.

Габриел дръпна бързо ръката си. Старицата стреснато отвори очи.

— Съжалявам. Не исках да ви разстройвам.
— Защо искахте да ме видите?
— Аз знам защо се върнахте тук.
— И?
— Искам да ви помогна.
— Защо?
— Защото е важно да не ви се случи нищо лошо през идните дни. Старецът се нуждае от вас. Жена ви също.
— Не съм женен — излъга Алон.
— Нейното име е Клара, нали?
— Не — отвърна с усмивка Габриел. — Казва се Киара.
— Италианка ли е?
— Да.
— Тогава ще ви споменавам в молитвите си. — Тя кимна към масата, където бе поставена чиния с вода и съд със зехтин редом с две горящи свещи. — Няма ли да седнете?
— Предпочитам да не го правя.
— Все още ли не вярвате?
— Вярвам — отвърна той.
— Тогава защо не седнете? Със сигурност не ви е страх. Майка ви с основание ви е кръстила Габриел. Вие притежавате божията сила.
Алон изпита чувството, че на сърцето му е легнал камък. Искаше да си тръгне веднага, но любопитството го накара да остане. След като помогна на старицата да се настани в креслото си, Габриел седна срещу нея и потопи пръста си в зехтина. При срещата си с водната повърхност трите капки се пръснаха на хиляда миниатюрни капчици, преди да изчезнат. Възрастната жена кимна сериозно, сякаш тестът бе потвърдил най-мрачните ѝ страхове. След това за втори път хвана между дланите си ръката на Габриел.
— Вие горите — каза тя. — Сигурен ли сте, че не ви е зле?
— Седях на слънце.
— В къщата на Кристофър — каза *синядората*. — Пили сте от виното му. Пистолетът му е на кръста ви.
— Продължавайте.
— Търсите един мъж — мъжа, убил английското момиче.
— Знаете ли кой е той?

— Не — отговори тя. — Но знам къде е. Той се крие на изток, в града на еретиците. Никога не трябва да стъпвате там. Ако го направите — каза твърдо жената, — ще умрете.

Тя затвори очи и след миг заплака тихо — знак, че злото от тялото на Габриел е преминало в нейното. После с кимване *синядората* подкани Алон да повтори ритуала със зехтина и водата. Този път зехтинът се сля в една капка. Старицата се усмихна по начин, който той не бе виждал преди.

— Какво виждате? — попита Габриел.

— Сигурен ли сте, че искате да узнаете?

— Да, разбира се.

— Виждам дете — отвърна старицата без колебание.

— Чие дете?

Тя го потупа по ръката.

— Върнете се във вилата — каза *синядората*. — Вашият приятел Кристофър се е върнал в Корсика.

* * *

Когато пристигна във вилата, Алон завари Келър да стои пред отворения хладилник. Той носеше тъмносив, намачкан от пътуването костюм и бяла риза с разкопчана яка. Кристофър извади наполовина празната бутилка със сансер, демонстративно я разклати, след това си наля няколко пръста от виното в една чаша.

— Тежък ден в офиса ли, скъпи? — попита Габриел.

— Ужасен. — Келър вдигна бутилката. — Ти искаш ли?

— Пих достатъчно.

— И сам виждам.

— Как беше командировката?

— Пътуването беше ад — отвърна Келър, — но всичко останало мина гладко.

— Кой беше той?

Кристофър отпи от виното си, без да отговори, и попита Алон къде е ходил. Когато Габриел му каза, че е бил при *синядората*, Келър се усмихна.

— Ще направим от теб корсиканец.

— Идеята не беше моя — обясни Алон.

— Какво искаше да ти каже?

— Нищо особено — отвърна Габриел. — Просто обичайните фокуси за вятъра във върбите.

— Тогава защо си толкова блед?

В отговор Алон само внимателно сложи пистолета на Келър на плота на шкафа.

— От това, което чух — каза Кристофър, — ти ще имаш нужда от него.

— Какво си чул?

— Чух, че отиваш на лов.

— Готов ли си да ми помогнеш?

— Честно казано — отвърна Келър, като вдигна чашата си към светлината, — отдавна те очаквах.

— Трябваше да довърша една картина.

— От кого?

— От Басано.

— От ателието на Басано или от самия него?

— По малко и от двете.

— Прекрасно — каза Кристофър.

— Колко бързо можеш да се приготиш за заминаване?

— Трябва да проверя графика с ангажиментите си, но предполагам, че ще бъда готов още утре сутринта. Обаче трябва да знаеш — добави той, — че в момента в Марсилия е пълно с ченгета. И половината от тях търсят нас.

— Точно затова няма да ходим никъде в близост до Марсилия, поне засега.

— А къде отиваме?

Габриел се усмихна.

— Отиваме си у дома.

[1] Игра на земя с метални топки, възникнала във Франция в началото на XX век, но произлизаща от стара провансалска игра, чиито корени датират още от VIII-IX в. — Б.пр. ↑

32. КОРСИКА — ЛОНДОН

Те вечеряха в селото, след това Габриел се настани в апартамента за гости на долния етаж на вилата. Стените бяха бели, както и спалното бельо, фотьойлът и табуретките бяха покрити с грубо бяло ленено платно. Липсата на цветове в стаята наруши съня му. Тази нощ тичането му към Маделин в сънищата му бе през безкрайно снежно поле. И когато тя дращеше опакото на ръката си, кръвта, която течеше от раната, беше с цвета на бита сметана.

На сутринта хванаха първия полет до Париж и след това отлетяха за Хийтроу. Келър мина на митницата с френски паспорт, което според Алон, който го чакаше в залата за пристигащи, бе най-позорният начин за един англичанин да се върне в родината си. Двамата излязоха навън и чакаха дващсет минути за такси. То запълзя през централната част на Лондон сред натоварения трафик и леещия се дъжд.

— Сега знаеш защо вече не живея тук — каза тихо Кристофър на френски, докато се взираше през напръскания си от дъжда прозорец в сивите покрайнини на Лондон.

— Влагата ще направи чудеса за кожата ти — отговори Габриел на същия език. — Приличаш на парче обработена кожа.

Таксито ги остави до Марбъл Арч и двамата изминаха пеш краткото разстояние по Бейзуотър Роуд до жилищната сграда с изглед към Хайд Парк. Апартаментът бе точно както го бе оставил сутринта, когато бе отпътувал за Франция с парите за откупа; в действителност съдовете от закуската на Киара още бяха в мивката. Габриел метна чантата си в главната спалня и взе един пистолет от сейфа на пода. Когато се върна, завари Кристофър да стои пред прозореца в хола.

— Можеш ли да се справиш сам за няколко часа? — попита Алон.

— Ще се справя.

— Някакви планове?

— Мисля да се повозя с лодка в езерото Серпантайн, а след това да намина към Ковънт Гардън^[1], за да попазарувам.

— Може би ще е по-добре да останеш тук. Никога не знаеш на кого можеш да налетиш.

— Аз съм командос, скъпи.

Келър не каза нищо повече, а и не беше нужно. Той беше боец от САС, което означаваше, че ако иска, може да мине през стая, пълна с близки приятели, и никой да не го познае.

Габриел излезе на улицата и спря минаващо такси. Двайсет минути по-късно той мина пеш покрай затворения вход на Даунинг стрийт, отивайки към сградата на Парламента. В джоба му имаше само един документ от изготвеното от него досие — обширна статия от лондонския „Дейли Телеграф“. Заглавието гласеше: МАДЕЛИН ХАРТ — ВЪПРОСИ, ОСТАНАЛИ БЕЗ ОТГОВОР.

* * *

Статията бе написана от Саманта Кук, главния кореспондент на „Телеграф“ в Уайтхол и един от най-уважаваните журналисти във Великобритания. Тя пишеше за Джонатан Ланкастър още от времето, когато той е бил незначителен редови член, и бе отразила неговото издигане в биографична книга, озаглавена „Пътят към властта“. Въпреки малко претенциозното заглавие, книгата бе добре приета дори от нейните конкуренти, които ѝ завидваха за аванса, който бе получила от лондонския си издател. Саманта Кук бе от типа репортери, които знаеха много повече, отколкото някога биха могли да публикуват, и точно затова Габриел искаше да говори с нея.

Той позвъни на централата на „Дейли Телеграф“ и помоли да го свържат с вътрешния ѝ номер. Операторът го свърза незабавно и след няколко секунди Саманта Кук вдигна телефона. Алон предположи, че тя използва мобилен апарат, защото чуваше шум от стъпки и ехото на баритонов гласове в помещение с висок таван — може би фойето на Парламента, който бе от другата страна на улицата, срещу кафенето, където той седеше. Габриел каза, че има нужда тя да му отдели няколко минути от времето си. Обеща, че ще направи така, че това да си струва. Не спомена име.

— Знаете ли колко такива обаждания получавам всеки ден? — попита уморено Саманта.

— Мога да ви уверя, госпожо Кук, че досега никога не сте получавали подобно обаждане.

От другата страна на линията настъпи мълчание. Явно жената бе заинтригувана.

— За какво става дума?

— Предпочитам да не говоря за това по телефона.

— О, не, разбира се, че не.

— Очевидно сте скептично настроена.

— Очевидно да.

— Вашият телефон има ли връзка с интернет?

— Разбира се.

— Преди няколко години един доста известен агент от израелското разузнаване бе заловен от ислямски терористи и разпитван пред камера. Техният план бе да го убият, но нещата не се развиха по този начин. Видеозаписът на разпита все още се мотае в интернет. Изгледайте го и после ми се обадете.

Той ѝ даде номера и затвори. Две минути по-късно тя му се обади:

— Бих искала да ви видя.

— Със сигурност можете да се справите и по-добре, госпожо Кук.

— Моля ви, господин Алон, бихте ли обмислили възможността да се видите с мен?

— Само ако се извините, задето преди малко се отнесохте така грубо с мен.

— Поднасям ви моето най-дълбоко и смирено извинение и се надявам, че ще намерите някакъв начин да ми простите.

— Прощавам ви.

— Къде сте?

— В кафене „Неро“ на Бридж стрийт.

— За съжаление, то ми е добре известно.

— Кога можете да дойдете?

— След десет минути.

— Не закъснявайте — каза Габриел и прекъсна връзката.

* * *

Както се оказа, тя *закъсня* — *закъсня* с шест минути, което обясняваше защо влетя забързано през вратата с телефон до ухото, а чадърът ѝ изплющя под напора на вятъра, нахлул вътре с нея. Повечето посетители в кафенето бяха туристи, но в дъното посрѣбваха кафе лате трима младши депутати със сиви костюми. Саманта Кук спря, за да размени няколко думи с тях, преди да стигне до масата на Алон. Косата ѝ бе пепеляворуса и дълга до раменете. Сините ѝ очи гледаха изучаващо. За няколко секунди тя не ги отдели от лицето на Габриел.

— Боже мой! — възкликна най-накрая. — Наистина сте вие.

— Какво очаквахте?

— Рога, предполагам.

— Поне сте честна.

— Това е един от най-лошите ми недостатъци.

— Някакви други?

— Любопитство — отговори тя.

— Тогава сте попаднали на правилното място. Мога ли да ви поръчам нещо за пиене?

— Всъщност — каза Саманта, като огледа помещението — може би е по-добре да се поразходим.

Алон се изправи и облече палтото си.

* * *

Те се отправиха към Тауър Бридж и после бързо завиха по кея „Виктория“. Следобедният трафик се точеше бавно, но гълпите, които обикновено се стичаха на крайбрежната алея, бяха прогонени от дъжда. Габриел погледна през рамо, за да се увери, че не ги следят, след като бяха напуснали кафенето. Като се обърна отново, забеляза, че Саманта Кук се визира в него изпод чадъра си, сякаш той бе в списъка на застрашените видове.

— Изглеждате много по-добре, отколкото на онзи видеозапис — каза тя след малко.

— Там всичко бе направено с помощта на грим.

Жената неволно се усмихна.

— Това помага ли? — попита.

— Да се шегуваш с нещо такова?

Саманта кимна утвърдително.

— Да — каза той. — Помага.

— Знаете ли, веднъж я срещнах.

— Кого?

— Надия ал Бакари. Случи се, когато тя още беше никоя, просто саудитска купонджийка, разглезената дъщеря на финансиста на ислямските терористи Абдул Азиз ал Бакари. — Репортерката се вгледа в лицето му за някаква реакция и изглеждаше разочарована, когато не видя такава. — Вярно ли е, че вие сте го убили?

— Зизи ал Бакари беше убит в резултат на операция, организирана от американците и техните съюзници в общата им борба срещу тероризма.

— Но вие сте този, който всъщност е натиснал спусъка, нали? Вие сте го застреляли в Кан пред очите на Надия. И после сте я вербували, за да унищожите терористичната мрежа на Рашид ал Хусейни. Блестящо — каза тя. — Наистина блестящо.

— Ако беше толкова блестящо, Надия още щеше да е жива.

— Но смъртта ѝ промени света. Тя спомогна за настъпването на демократични промени в Арабския свят.

— И вижте как се развиха нещата — каза мрачно Алон.

Те минаха под моста Хънгърфорд точно когато един влак навлезе с грохот в гара Черинг Крос. Дъждът намаля. Саманта Кук сви чадъра си и го пъкна в чантата.

— За мен е чест, че дойдохте при мен — каза тя, — но Близкият изток не е точно в моя журналистически обсег.

— Въпросът не е свързан с Близкия изток. Става дума за Джонатан Ланкастър.

Саманта сепнато вдигна очи.

— Защо прочут агент на израелското разузнаване идва при лондонски репортер да търси информация за британския министър-председател?

— Трябва да е нещо важно — отвърна уклончиво Габриел. — В противен случай прочутият израелски агент никога не би посмял да

направи нещо такова.

— Да, не би го направил — съгласи се тя. — Но със сигурност прочутият агент има подръка огромно количество информация за Ланкастър. Защо ще се обръща за помощ към един репортер?

— Въпреки широко разпространения мит, ние не изготвяме лични досиета на нашите приятели.

— Глупости.

Алон се поколеба за миг.

— Това е напълно личен въпрос, госпожо Кук. Моята служба не е намесена по никакъв начин.

— И ако се съглася да ви помогна?

— Очевидно аз ще ви дам нещо в замяна.

— Една история?

Габриел кимна утвърдително.

— Но не можете да ми кажете каква е — рече тя.

— Не още.

— Каквато и да е тя, най-добре да е нещо значимо.

— Аз съм Габриел Алон. Занимавам се само със значими неща.

— Да, така е. — Саманта спря и се взря в „Окото на Лондон“^[2], което се въртеше бавно на отсрещния бряг на реката. — Добре, господин Алон, договорихме се. Може би трябва да ми кажете за какво става дума.

Габриел извади от джоба на палтото си статията на „Телеграф“ и я вдигна към нея, за да я види. Саманта Кук се усмихна.

— Откъде искате да започна?

Той прибра статията в джоба си, след това я помоли да започне с Джеръми Фалън.

[1] Квартал в Лондон в източните покрайнини на Уест Енд, между Сейнт Мартин Лейн и Дръри Лейн. — Б.пр. ↑

[2] Виенско колело с височина 135 метра, построено през 1999 г. в чест на новото хилядолетие. — Б.пр. ↑

33. ЛОНДОН

Тя беше добър репортер и като всички добри репортери запознаваше читателите си с необходимата обстановка, за да постави своята история в съответния контекст. Габриел, който бе живял в Обединеното кралство, вече познаваше голяма част от нея. Например той знаеше, че Джеръми Фалън е завършил Лондонския университетски колеж и е работил като рекламен копирайтър^[1], преди да се присъедини към политическото звено в партийната централа. Там той открил, че съществува една остаряла организация на кампании, които имали за цел да продадат продукт, който никой, най-малко британският електорат, не искал да си купи. Първата му задача била да промени начина, по който партията осъществявала проучването на общественото мнение. Той не се интересувал даден гласоподавател коя точно партия подкрепя; искал да знае къде избирателят пазарува, какви програми гледа по телевизията и какви надежди има за децата си. Но най-много от всичко Фалън искал да знае какво очаква избирателят от своето правителство. Спокойно, работейки далеч от светлината на прожекторите, той пристъпил към реорганизация на главната политика на партията, за да удовлетвори потребностите на съвременните британски избиратели. След това се заел да търси идеалния търговски агент, който да пласира на пазара новия му продукт. Открил такъв в лицето на Джонатан Ланкастър. С помощта на Фалън Ланкастър успешно се преборил в надпреварата за лидер на партията. Шест месеца по-късно той бил въведен тържествено на Даунинг стрийт.

— Като награда Джеръми получи мечтаната работа — каза Саманта Кук. — Джонатан го назначи за началник на кабинета и му даде по-голяма власт, отколкото е имал който и да е друг началник на кабинет в британската история. Джеръми е церберът и диригентът на Ланкастър, заместник министър-председател във всяко отношение, освен като длъжност. Веднъж Ланкастър ми каза, че това е най-голямата грешка, която е направил.

— Официално ли?

— *Не* — отвърна тя натъртено. — Съвсем, съвсем неофициално.

— Щом е знаел, че греши, защо го е направил?

— Защото без Джеръми партията още щеше да е вечната опозиция. И Джонатан Ланкастър още щеше да бъде незначителен опозиционен депутат от задните банки, опитващ се да си създаде име по време на ежеседмичния парламентарен контрол. Освен това — добави тя, — Джеръми е напълно лоялен към Ланкастър. Сигурна съм, че той би убил за него и после доброволно ще почисти кръвта.

На Габриел му се прииска да можеше да й каже колко е права. Вместо това, той продължи да върви мълчаливо, изчаквайки тя да продължи.

— Но в техните отношения има нещо повече от обикновен дълг и лоялност. Ланкастър се *нуждае* от Джеръми. Той наистина не вярва, че може да управлява страната, без Фалън да е до него.

— Значи, е вярно?

— Кое?

— Това, че Джеръми Фалън е мозъкът на Ланкастър.

— Всъщност са пълни глупости. Обаче това схващане бързо се наложи в обществото. Дори проучванията на самата партия показват, че мнозинството от британците смятат, че Джеръми е този, който ръководи правителството. — Саманта замълча замислено. — Ето защо бях много изненадана, когато Джеръми беше до Ланкастър в деня, когато той най-накрая обяви провеждането на нови избори.

— Изненадана?

— Не много отдавна в Уайтхол се разпространи гадният слух, че Ланкастър планира да изхвърли Джеръми от Даунинг стрийт.

— Защото той се е превърнал в пречка за изборите?

Саманта Кук кимна утвърдително.

— И защото бе толкова непопулярен в партията, че никой не искаше да работи за него.

— Защо не сте писали за това?

— Не разполагах с необходимите източници, за да го публикувам — отговори тя. — Някои от нас спазват определени норми.

— Как мислите, дали Джеръми Фалън е чул тези слухове?

— Не вярвам да не ги е чул.

— Дали двамата с Ланкастър са ги обсъждали?

— Така и не успях да потвърдя това, което е една от причините да не пиша по този въпрос. Слава богу, че не го направих — добави Саманта. — Сега щях да изглеждам много глупаво.

Бяха стигнали до моста Ватерло. Алон я хвана за лакътя и я поведе към улица „Странд“.

— Колко добре го познавате? — попита той.

— Джеръми ли?

Габриел кимна.

— Не съм сигурна, че някой наистина познава Фалън. Аз го познавам в професионален план, което означава, че той ми казва нещата, които иска да публикувам в моя вестник. Джеръми е манипулативно копеле, ето защо поведението му на погребението на Маделин Харт беше толкова странно. Никога не съм си представяла, че той е способен да пролее дори една сълза. — Тя замълча, после добави: — Предполагам, че в крайна сметка е било вярно.

— Кое?

— Че Джеръми е бил влюбен в нея.

Алон спря и се обърна с лице към Саманта Кук.

— Искате да кажете, че Фалън и Маделин Харт са имали любовна връзка?

— Маделин не се интересуваше от Джеръми в романтичен план — отвърна тя, поклащайки глава. — Но това не ѝ попречи да го използва, за да напредне в кариерата. Според мен тя се издигна твърде бързо. И подозирам, че е било благодарение на Фалън.

Между тях се възцари мълчание. Стояха на тротоара пред галерия „Кортоулд“. Саманта наблюдаваше забързания трафик по „Странд“, но Габриел се питаше защо Джеръми Фалън бе представил на Джонатан Ланкастър жената, която е обичал. Може би е искал чрез нея да упражни влияние върху човека, който се е канел да сложи край на кариерата му в политиката.

— Сигурна ли сте? — попита Алон след известно време.

— Че Джеръми бе влюбен в Маделин ли?

Габриел кимна утвърдително.

— Колкото човек може да бъде сигурен за подобно нещо.

— В смисъл?

— Знам го от много източници, на които вярвам. Фалън е използвал и най-неубедителните оправдания, за да контактува с нея.

Очевидно всичко е било доста жалко.

— Защо не го написахте, когато тя изчезна?

— Защото не ми изглеждаше редно в онзи момент — отговори Саманта. — А сега, когато е мъртва...

Гласът ѝ заглъхна. Те влязоха в галерията, купиха два билета и се изкачиха по стълбите до изложбените зали. Както обикновено, в тях нямаше много посетители. В зала 7 спряха пред празната рамка, която бе оставена да напомня за кражбата на отличителната творба на галерия „Кортоулд“ — „Автопортрет с отрязано ухо“ от Винсент ван Гог.

— Колко жалко — каза репортерката.

— Да — съгласи се Алон. Повече я към „Никога вече“ на Гоген и попита дали се е срещала с Маделин Харт.

— Веднъж — отговори тя, сочейки към жената на платното, сякаш говореше за нея, а не за една мъртва девойка. — Пишех материал за усилията на партията да се свърже с избирателите от малцинствата. Джеръми ме изпрати при Маделин. Помислих си, че е прекалено хубава, за да е за нейно добро, но много интелигентна. Понякога изглеждаше така, сякаш тя интервюира мен, а не обратното. Имах чувството, че... — Саманта замълча, сякаш търсеше точната дума, после каза: — Имах чувството, че ме вербува, но нямаше представа за какво.

Когато думите ѝ заглъгнаха, Габриел чу стъпки и като се обърна, видя двойка на средна възраст да влиза в залата. Мъжът носеше слънчеви очила и беше с олисяло теме. Жената бе няколко години по-млада и държеше музееен пътеводител, отворен на грешната страница. Те минаваха от картина на картина, без да говорят, като спираха пред всяко платно само за няколко секунди, преди да се придвижат механично към следващото. Алон ги наблюдава, докато влязоха в съседната зала. След това слезе със Саманта Кук на партера и я заведе в огромния вътрешен двор в средата на сградата. При топло време той бе популярно място за събиране на лондончаните, работещи в офис сградите по протежение на „Странд“. Но сега, под студения дъжд, металните масички на кафенето бяха празни и струите на танцуващия фонтан подскачаха унило като играчка в пуста детска градина.

— Написали сте хубав материал за Маделин след изчезването ѝ — каза Габриел, докато вървяха бавно по края на двора.

— И наистина мислех всяка дума от него. Тя беше забележително сдържана и самоуверена за човек с нейния произход. — Саманта замълча и замислено сбърчи чело. — Така и не можах да си обясня поведението на майка ѝ през дните след нейното изчезване. Повечето родители на изчезнали лица постоянно общуват с пресата. Но не и тя. Тази жена през цялото време мълча и се държеше настрана. А сега, изглежда, е изчезнала от лицето на земята. Братът на Маделин също.

— Какво искате да кажете?

— Когато опитах да се свържа с нея за този материал — отговори Саманта, като кимна към статията, мушната в джоба на палтото му, — никой не вдигна телефона у тях. *Дни наред*. Накрая отидох с кола до скапания Есекс и седнах на прага. Един съсед ми каза, че след погребението никой не е виждал семейството на Маделин.

Алон не каза нищо, но мислено изчисли за колко време може да се стигне с кола от централната част на Лондон до Базилдън, Есекс, в разгара на вечерния трафик.

— Аз говорих доста дълго — каза Саманта Кук. — Сега е ваш ред. Защо, за бога, великият Габриел Алон се интересува от една мъртва английска девойка?

— Опасявам се, че все още не мога да ви кажа.

— Ще го направите ли някога?

— Зависи.

— Знаете ли — каза тя предизвикателно, — самият факт, че вие сте в Лондон, за да задавате въпроси, е достатъчна история.

— Вярно е — съгласи се той, — но вие никога не бихте посмели да я публикувате, нито дори да споменете на някого за нашия разговор.

— И защо не?

— Защото това ще ми попречи да ви предоставя в бъдеще една много по-добра история.

Саманта се усмихна и погледна часовника си.

— Бих искала да разговарям цяла седмица с вас, но наистина трябва да тръгвам. Имам да готвя материал за утрешния брой.

— За какво ще пишете?

— За „Волгатек — нефт и газ“.

— Руската енергийна компания?

— Много впечатляващо, господин Алон.

— Опитвам се да съм в крак с новините. Това помага в моята работа.

— Сигурна съм, че е така.

— Каква е историята?

— Природозащитниците и борците срещу глобалното затопляне са разтревожени от сделката. Те предричат всички обичайни бедствия: големи нефтени разливи, топене на полярните ледени шапки, крайбрежна собственост в Челси, такъв род неща. Тях като че ли не ги е грижа, че сделката ще генерира милиарди долари от лицензионни такси и ще осигури няколко хиляди крайно необходими работни места в Шотландия.

— Значи, статията ви ще бъде балансирана? — попита Габриел.

— Те винаги са такива — отвърна тя с усмивка. — Моите източници ми казват, че тази сделка е била любимият проект на Джеръми, последната му голяма инициатива, преди да напусне Даунинг стрийт, за да се кандидатира за Парламента. Опитах се да говоря с него за това, но той ми каза две думи, които никога преди това не бях чувала да излизат от устата му.

— Какви бяха те?

— Без коментар.

След този отговор Саманта му даде визитката си, стисна ръката му и изчезна през сводестия пасаж, който свързваше двора със „Странд“. Алон изчака пет минути, преди да я последва. Когато излезе на улицата, видя мъжът и жената от галерията да се опитват да хванат такси. Той мина покрай тях, без да ги погледне, и продължи до площад „Трафалгар“, където около хиляда протестиращи участваха в акцията „Две минути ненавист“, насочена срещу Израел. Габриел навлезе в тълпата и си запробива бавно път през нея, спирайки от време на време, за да види дали някой не го следи. Най-накрая изсипалият се от небето порой разгони демонстрантите да търсят сушина.

Алон се смеси с група пропалестински настроени актьори и художници, които се бяха отправили към баровете в Сохо, но на Черинг Крос Роуд се отдели от тях и се шмугна в метростанцията на площад „Лестър“. Докато се спускаше с ескалатора в топлите дълбини, позвъни на Келър.

— Имаме нужда от кола — каза на френски.

— Къде отиваме?

- В Базилдън.
 - Някаква конкретна причина?
 - Ще ти разкажа по пътя.
-

[1] Копирайтингът е специфична дейност в разгласата — рекламата, връзките с обществеността, политическото лобиране и политическата и предизборна агитация. Текстовете, писани от копирайтьорите, се ползват в интернет, печата, телевизията, радиото, уебсайтовете, озвучаването на рекламни клипове, прессъобщения, брошури и т.н. — Б.пр. ↑

34.

БАЗИЛДЪН, ЕСЕКС

Той бе построен след Втората световна война като част от голям проект за намаляване на пренаселеността в бомбардираните бедняшки квартали на лондонския Ийст Енд. Резултатът бе това, което главните автори на проекта наричаха *нов град* — град без история, без душа, без друга цел, освен да събира на едно място хора от работническата класа. Неговият търговски център — градският площад на Базилдън, бе шедьовър на неосъветската архитектура. Такъв бе и високият като кула блок с общински апартаменти, който се извисяваше заплашително от едната му страна като гигантска препечена филия.

На осемстотин метра източно от него имаше занемарена колония от жилищни блокове и залепени една за друга еднотипни къщи, известна като Личфийлд. Всички улици имаха приятни имена: Ейвън Уей, Норич Уок, Саутуорк Пат, но по тротоарите зееха пукнатини, а дворовете бяха обрасли с бурени. Пред някои от къщите имаше малки морави, но пред тази в края на Блекуотър Уей имаше само напукана циментова площадка, където обикновено бе паркирана стара кола. Партерният етаж бе измазан с хоросан, а вторият бе на голи кафяви тухли. На фасадата имаше три малки прозореца — всичките тъмни и със спуснати пердета. Никаква лампа не светеше над негостоприемната малка входна врата.

— Някой от тях работи ли? — попита Келър, докато за втори път минаваха бавно с колата покрай къщата.

— Майката работи по няколко часа седмично в аптека „Бутс“ на площада — отвърна Габриел. — Братът е пияница.

— И си сигурен, че там няма никой?

— На теб обитавана ли ти изглежда?

— Може би обичат да стоят на тъмно.

— Или може би са вампири.

Алон вкара колата в общинския паркинг зад ъгъла и изключи двигателя. Точно до прозореца на Кристофър имаше табела, която

предупреждаваше, че цялата зона е под двайсет и четири часово видеонаблюдение.

— Имам лошо предчувствие.

— Неотдавна уби човек за пари.

— Не пред камера.

Габриел не каза нищо.

— Колко дълго смяташ да останеш там? — попита Келър.

— Колкото е необходимо.

— Какво ще се случи, ако се появи полиция?

— Би било прекрасно, ако ми го съобщиш.

— А ако забележат, че седя тук?

— Покажи им френския си паспорт и им кажи, че си се загубил.

Без да добави нищо повече, Алон отвори вратата и слезе от колата. Като тръгна да пресича улицата, отнякъде залая куче. Трябва да бе много голямо, защото всеки негов дълбок, звучен лай отекваше като оръдеен изстрел между ронещите се фасади на жилищните сгради. За миг Габриел си помисли да се върне в колата — със сигурност, помисли си мрачно, звярът имаше лоши намерения. Вместо това, мълчаливо прекоси циментовата площадка на семейство Харт и се озова пред вратата им.

Нямаше ниша, нито друг заслон от неспирния дъжд. Алон натисна дръжката и както се очакваше, откри, че вратата е заключена. После извади от джоба си тънък метален инструмент и го пъкна в ключалката. Отне му само няколко секунди — всъщност някой страничен наблюдател можеше да помисли, че просто е потършувал за ключа си в тъмното. Когато отново натисна дръжката, бравата поддаде без съпротива. Той отвори вратата, влезе в тъмното празно пространство и бързо я затвори зад себе си. Навън кучето за последен път нададе неистов лай, преди най-сетне да млъкне. Габриел прибра шперца в джоба си, извади малко фенерче „Маглайт“ и го включи.

Намираше се в тесен коридор. Застланият с линолеум под бе осеян с непрочетена поща, а на стената, вдясно от него, бяха закачени на куки няколко евтини вълнени палта и непромокаеми якета. Габриел изпразни джобовете на висящите върхни дрехи — кибрити, квитанции, визитки, — преди да последва лъча на фенерчето си в хола. Той беше миниатюрен — около два и половина на три метра, с три протрити фотьойла, подредени около телевизор. В средата на стаята имаше

ниска масичка с два препълнени пепелника, а на една от стените висяха поставени в рамка снимки на Маделин. Маделин като малко момиче, гонещо топка през огряна от слънце поляна. Маделин, получаваща дипломата си от Единбургския университет. Маделин, позираща с премиера Джонатан Ланкастър на Даунинг стрийт. Имаше и снимка на цялото семейство Харт, стоящо безрадостно на пепелявосив морски бряг. Габриел се вгледа в широките невзрачни лица на родителите ѝ и се опита да си представи как те се бяха съчетали, за да се получи толкова красиво лице като нейното. „Тя е грешка на природата — помисли си той. — Тя е дете на друг бог.“

Алон излезе от хола и като мина през малката трапезария, влезе в кухнята. Плотовете бяха отрупани с купчини мръсни чинии, а мивката бе пълна с мазна вода. Въздухът бе натежал от вонята на гнило. Той отвори един от шкафовете под мивката и намери кошче за боклук, препълнено с остатъци от развалена храна. В хладилника имаше още такава храна. Запита се какво ли ги е прихванало, та да зарежат къщата в такъв хаос.

Габриел се върна в антрето и се изкачи по тесните стълби до втория етаж. Там имаше три спални — две малки стаички от лявата страна на къщата и една по-голяма от дясната, където влезе първо. Тя принадлежеше на майката на Маделин. Двойното легло бе оставено неоправено и студен вятър нахлуваше през отворения прозорец, гледащ към малкото парче земя, което представляваше задната градина. Той отвори тънката като хартия врата на гардероба и освети вътрешността с лъча на фенерчето. Висящите на закачалки дрехи изпълваха пръчката от край до край и на рафта над нея имаше наредени още прилежно сгънати дрехи. След това Алон отиде до скрина. Всички чекмеджета бяха пълни догоре, с изключение на горното вляво — чекмеджето, където според него една жена обикновено съхранява лични документи и семейни реликви. Той се наведе и освети пространството под леглото, но не намери нищо освен дебел слой прах. После отиде до телефона. Той стоеше на едното от двете еднакви нощни шкафчета, близо до празна чаша. Габриел вдигна слушалката до ухото си, но не чу сигнал. Натисна бутона за включване на телефонния секретар. Нямаше записани съобщения.

Той прекоси коридора и надникна в една от по-малките спални. Тя изглеждаше така, сякаш в нея бе паднала бомба. Само стените бяха

непокътнати. Бяха облепени с обичайните плакати: футболни звезди, супермоделни, автомобили, които обитателят ѝ никога нямаше да може да си позволи. Въздухът бе изпълнен с противен мъжки мирис, с какъвто за щастие не беше се сблъсквал, откакто бе напуснал армията. Набързо претърси стаята, но не откри нищо необичайно — нищо, освен че в нея нямаше никакви вещи, нито дори листче хартия, на които да е написано името на човека, живял там.

Последната спалня, в която влезе, бе стаята на Маделин. Това не беше Маделин, любовницата на Джонатан Ланкастър, нито съсипаната жена, с която Габриел се бе срещнал във Франция, а Маделин, която по някакъв начин бе оцеляла след детството, прекарано в тази малка мрачна къща. Стори му се, че го е направила по същия начин, както бе оцеляла един месец в плен — с чистота и ред. Леглото ѝ бе оправено по конец; малкото ѝ ученическо бюро беше готово за проверка. Върху него бяха подредени класически английски романи от Чарлс Дикенс, Джейн Остин, Едуард Форстър, Дейвид Лорънс. Томчетата изглеждаха така, сякаш са били четени много пъти, и страниците им бяха пълни с подчертани пасажии бележки, написани с дребен и акуратен почерк. Алон се канеше да пъхне една от книгите — „Стая с изглед“, в джоба на палтото си, когато мобилният му телефон завибрира тихо. Той го вдигна бързо до ухото си.

— Имаме си компания — каза Келър.

— Колко души?

— Струва ми се, само един, но не мога да бъда сигурен.

Габриел отмести прозрачните пердета на прозореца на Маделин само на сантиметър и видя една жена да върви, скрита под чадър, по Блекуотър Уей. Докато минаваше под снопа жълта светлина, хвърляна от уличната лампа, той зърна за кратко лицето ѝ и веднага се сети, че вече го е виждал някъде. Отговорът го връхлетя, когато тя зави и тръгна през циментовата площадка. Беше я виждал в старата църква в планината Люберон. Тя бе жената, която се бе кръстила така, сякаш движението бе непривично за нея. И сега по някаква причина пъхна ключ в бравата на входната врата на Маделин Харт.

* * *

Габриел изключи телефона и измъкна пистолета от колана отзад на кръста си. Изкушаваше се да слезе безшумно по стълбите и да изненада жената, но реши, че е по-добре да изчака. В крайна сметка, помисли си, тя щеше да му каже коя е и защо е тук, и то за предпочитане, без да осъзнава, че го е направила. Това винаги бе най-добрият начин да се сдобиеш с малко информация без знанието на мишената. Както Шамрон винаги поучаваше, за един шпионин бе по-добре да е джебчия, а не обирджия.

И така Алон застина неподвижно в детската стая на Маделин Харт, притиснал успокоително дулото на пистолета към бузата си, докато жената влезе в антрето и тихо затвори вратата. Тя възкликна нещо на непознат за него език. След това се чу шумолене, подсказващо, че събира пощата и я поставя в найлонова торба. После жената отиде в хола, където остана около две минути. Сетне влезе в кухнята и отново издаде същото възклицание. Габриел предположи, че е псувня на език, различен от английския, иврит, френския, италианския или немския. Предположи и нещо друго. Жената, която и да беше тя, претърсваше къщата — точно както той го бе направил преди пристигането ѝ.

Когато стъпките ѝ стигнаха до долния край на стълбите, Алон за миг бе обзет от нерешителност. Ако беше прав за намеренията на непознатата — че търсеше нещо, — тя със сигурност щеше да претърси спалнята на Маделин. Той се огледа, за да види дали има място, където да се скрие, но не видя нищо подходящо: стаята бе малко по-голяма от килията, където девойката бе държана в плен във Франция. Когато стъпките на жената станаха по-отчетливи, Габриел реши, че няма друг избор, освен да напусне помещението. Но къде да отиде? Банята бе на отсрещната страна на коридора. Когато влезе безшумно в нея, се запита какво ли щеше да си помисли Шамрон, ако можеше да види в този момент бъдещия шеф на израелското разузнаване. Щеше да одобри, реши Алон. В действителност беше сигурен, че великият Ари Шамрон се е крил на места, далеч по-унизителни в професионално отношение от банята на едно общинско жилище в Базилдън.

Той остави вратата леко открената — пет-шест милиметра, не повече, — държейки пистолета в протегнатите си напред ръце, докато жената приключи изкачването на стълбите. Тя влезе първо в най-

голямата спалня и ако се съдеше по шума от отварянето на чекмеджета и затръшването на врати, я претърси старателно. Пет минути по-късно излезе и мина покрай банята, без да спира, сякаш не подозираше, че в този момент към главата ѝ е насочен пистолет. Жената бе облечена със същия жълтеникавокафяв шлифер, който носеше във Франция, въпреки че сега прическата ѝ бе малко по-различна. В лявата си ръка тя държеше зелена пазарска торбичка от „Маркс енд Спенсър“, която изглеждаше така, сякаш съдържаше нещо повече от непрочетената поща.

Когато влезе в стаята на Маделин, търсенето ѝ внезапно стана по-бурно. Слушайки шумовете, Габриел си помисли, че претърсването е дело на професионалист. *Силов обиск...* Тя свали дрехите от гардероба, смъкна чаршафите от леглото и изсипа на пода съдържанието на чекмеджетата. Накрая се чу силен пукот, като от разцепване на дърво, последван от дълбока тишина. След миг тя бе нарушена от гласа ѝ. Беше нисък и спокоен глас, с който се съобщават новини на началник по устройство, което предава сигнал в открит ефир. Алон не разбираше какво казва — той нямаше слух за славянските езици, — но бе сигурен в едно.

Жената говореше на руски.

35.

БАЗИЛДЪН, ЕСЕКС

Колата ѝ — старо „Волво“ седан, бе паркирана от другата страна на улицата, срещу най-невзрачните жилищни сгради в Личфийлд. Тя се запъти направо към нея, като държеше чадъра в дясната си ръка, а в лявата носеше зелената торбичка на „Маркс енд Спенсър“. Чадърът бе чисто прикритие, помисли си Габриел, гледайки през прозореца на Маделин, защото дъждът беше спрял. Торбичката изглеждаше тежка. Като отвори шофьорската врата, жената я хвърли на предната пасажерска седалка, след това седна зад волана, оставяйки чадъра разтворен, докато не се скри в колата. Двигателят се закашля няколко пъти, преди да запали с глухо ръмжене. Тя изчака, докато стигне до края на колонията, и чак тогава включи предните фарове. Караше бързо, но гладко, като професионалист.

Алон хвърли последен поглед към разрухата, причинена от жената в стаята на Маделин, и след това се спусна бързо по стълбите. Когато се показа на входната врата, Келър бе обърнал колата и го чакаше отпред на улицата. Габриел се качи и кимна на Кристофър да последва жената.

— Но бъди внимателен — предупреди го той. — Тя е добра.

— Колко добра?

— Добра като Московския център.

— Какво искаш да кажеш?

— Може и да греша — заяви Алон, — но смятам, че жената, която кара онази кола, е от КГБ.

* * *

Технически погледнато, КГБ не съществуваше, разбира се. То бе разформировано скоро след разпадането на старата съветска империя. Сега Руската федерация имаше две разузнавателни служби: ФСБ — Федерална служба за сигурност, и СВР — Служба за външно

разузнаване. ФСБ се занимаваше с въпроси в границите на Русия: контрразузнаване, борба с тероризма, мафия, продемократични активисти, които бяха достатъчно смели или достатъчно глупави да протестират срещу хората, които сега управляваха Русия иззад стените на Кремъл. СВР — външното разузнаване на Русия — управляваше своята глобална мрежа от шпиони от същия уединен комплекс в Ясенево, който бе служил като щабквартира на Първо главно управление на КГБ. Агентите на СВР и досега наричаха сградата Московският център — и което не бе изненадващо, дори руските граждани продължаваха да наричат Службата за външно разузнаване КГБ. И имаха основание. Кремъл може да бе сменил името на разузнавателната служба на Русия, но мисията ѝ си бе останала същата: да прониква и да дестабилизира държавите от НАТО, като Съединените щати и Великобритания бяха начело в списъка.

Но защо полеви агент на СВР бе проследил Габриел и Келър до една стара църква в планината Люберон? И защо същият този агент току-що бе претърсил семейния дом на мъртвата млада англичанка Маделин Харт? Девойка, която е била любовница на британския премиер. Девойка, която бе отвлечена, докато е била на почивка на остров Корсика, и бе държана като заложник за откуп. Девойка, която бе изгорена жива в багажника на един ситроен на морския бряг край Одресел.

— Нека да не прибързваме — каза Кристофър.

— Знам какво чух — отвърна Алон.

— Чул си една жена да говори на руски.

— Не — възрази Габриел, — чух агент на Московския Център да преобръща наопаки стаята.

Те се отправиха на запад по магистрала А127. Наближаваше осем вечерта. В източна посока платната още бяха задръстени с остатъка от вечерния лондонски трафик, но на запад превозните средства се движеха с висока скорост. Жената бе на около двеста метра пред тях. За Келър не беше проблем да следва отличителните стопове на старото волво.

— Да предположим, че си прав — каза той, докато гледаше право напред. — Да предположим, че КГБ, или СВР, или както там искаш да го наричаш, по някакъв начин е свързано с отвлечането на Маделин Харт.

— Бих възразил, че в настоящия момент този факт е безспорен.

— Схванах — каза Кристофър. — Но каква е връзката?

— Още работя по този въпрос. Но ако не греша, бих казал, че това е тяхна операция още от самото начало.

— Операция? — попита невярващо Келър. — Казваш, че руснаците са отвлекли любовницата на британския министър-председател?

Алон не отговори. И той самият още не можеше да повярва напълно.

— Ще ми позволиш ли да ти напомня няколко очебийни факта? — попита Келър.

— Да, разбира се.

— Марсел Лакроа и Рене Бросар не бяха руснаци и не работеха за СВР. И двамата бяха членове на френската организирана престъпност с дългогодишен стаж в Марсилия и Южна Франция.

— Може би те не са си давали сметка за кого работят.

— Ами Пол?

— Ние не знаем нищо за него, освен че говори френски така, сякаш го е учил от магнетофонни записи, или поне така каза великият дон Антон Орсати от Корсика.

— Бог да го благослови.

Габриел почука с кокалчето на показалеца си по предното стъкло и каза:

— Тя е доста далече пред теб.

— Виждам я.

— Скъси малко дистанцията.

Келър ускори за няколко секунди, след това отпусна педала на газта.

— Мислиш ли, че Пол е руснак? — попита той.

— Това би обяснило защо френската полиция така и не успя да свърже лицето му с някакво име.

— Но защо е наел френски престъпници да отвлекат Маделин, вместо сам да свърши работата?

— Някога чувал ли си за „операция под фалшив флаг“? — попита Габриел. — Разузнавателните служби редовно провеждат операции, които биха нанесли дипломатически или политически вреди, ако бъдат разкрити. Така че те извършват тези дейности под

прикритие. Понякога се представят за оперативни агенти от друга служба. Или понякога се представят за нещо съвсем различно.

— За френски престъпници?

— Ще се изненадаш колко си прав.

— Има само един проблем с теорията ти.

— Само един?

— СВР не се нуждае от пари.

— Много се съмнявам, че това е било за пари.

— Ти им даде два куфара, пълни с десет милиона евро.

— Да, знам.

— Ако не е било за пари, за какво беше откупът?

— Развявах фалшивото знаме до края — отговори Алон.

Келър мълча известно време. Най-накрая попита:

— Но защо убиха Маделин?

— Не знам.

— Къде е семейството ѝ?

— Не знам.

— Как руснаците са разбрали за Маделин и Ланкастър?

— И това не знам.

— Има някой, който може да знае.

— Кой е той?

— Жената, която кара колата — отговори Кристофър, като посочи над волана към стоповете на волвото.

— По-добре да бъдеш джебчия, а не обирджия.

— Какво означава това?

— Скъси дистанцията — каза Габриел, като почука по стъклото с кокалчето на показалеца си. — Тя е твърде далеч пред нас.

* * *

Тя мина под околоръстно шосе М25, кара с висока скорост през осеяни с ферми поля, след това навлезе в предградията на Лондон. След трийсет минути предградията отстъпиха пред кварталите на Ийст Енд и накрая пред небостъргачите на Сити. Оттам жената премина през Холбърн и Сохо, стигайки до Мейфеър, където спря до тротоара на един оживен участък от Дюк стрийт, южно от Оксфорд стрийт. Като

пусна аварийните светлини, тя слезе от волвото и понесе пазарската торбичка на „Маркс енд Спенсър“ към един мерцедес седан, който беше паркиран няколко метра по-нататък. Щом се приближи до колата, капакът на багажника се вдигна автоматично, макар че Габриел не видя никакво доказателство да го е отворила жената. Тя остави торбичката вътре, затвори с трясък капака и се върна във волвото. Десет секунди по-късно се отдалечи внимателно от тротоара и се насочи към Оксфорд стрийт.

— Какво да правя? — попита Келър.

— Остави я да си върви.

— Защо?

— Защото човекът, който отвори багажника на онзи мерцедес, наблюдава, за да види дали я следят.

Кристофър огледа улицата. Същото направи и Алон. От двете страни на улицата имаше ресторанти, като всички обслужваха богатата клиентела от туристи, а тротоарите бяха претъпкани с пешеходци. Всеки от тях можеше да носи ключа за мерцедеса.

— И сега какво? — попита Келър.

— Ще чакаме.

— Какво?

— Ще разбере, когато го видя.

— Джебчии и обирджии?

— Нещо такова.

Кристофър се загледа в мерцедеса, но Габриел оглеждаше кулинарния кошмар, който представляваше горната част на Дюк стрийт: „Пица Хът“, „Гарфънкъл“, нещо, наречено „Пюър Уофъл“, каквото и да означаваше това. Най-класното заведение на улицата беше „Бела Италия“ — верига ресторанти, пръснати из целия град, и точно там най-накрая се спря погледът на Алон. В този момент мъж и жена, с няколко години разлика във възрастта, тъкмо излизаха от него, вероятно след като се бяха нахранили. Мъжът носеше шапка от непромокаем плат, за да се предпазва от лекия дъжд, а жената се взираше в дамската си чанта, сякаш бе скрила в нея нещо необичайно. По-рано същия ден в изложбената зала на галерия „Кортоулд“ тя държеше пътеводител, отворен на грешна страница, а мъжът бе със слънчеви очила. Сега изобщо не носеше очила. След като помогна на жената да се настани на предната пасажерска седалка на мерцедеса,

той заобиколи откъм страната на шофьора и седна зад волана. Двигателят стартира толкова шумно, че човек имаше чувството, че улицата се разтресе. После колата потегли рязко със силно свистене на гумите и се понесе с пълна скорост по Оксфорд стрийт в мига, в който светофарът светна червено.

— Добре изпълнено — отбеляза Келър.

— Така е — отвърна Алон.

— Да се опитам ли да го проследя?

Габриел бавно поклати глава. „Добри са — помисли си той. — Московският център е добър.“

* * *

„Грандхотел Бъркшър“ не беше нито голям, нито се намираше в очарователното графство Бъркшър. Той се издигаше в западната част на Кромуел Роуд, в края на редица от олющени еднотипни къщи от едуардианската епоха, като от едната му страна имаше продаващ с отстъпка магазин за електроника, а от другата — подозрително на вид интернет кафене. Габриел и Келър пристигнаха в полунощ. Те нямаха резервация, нито багаж — той още бе в тайната квартира на Бейзуотър Роуд, която Алон предположи, че е под руско наблюдение. Той плати в брой за две нощувки и каза на дежурния администратор, че двамата със спътника му не очакват гости и не искат никой да ги безпокои, включително и за почистване на стаята. Администраторът не намери нищо необичайно в искането му „Грандхотел Бъркшър“, или ГХБ, както накратко го наричаше персоналът, обслужваше хора, които обичаха да вървят по неотъпкани пътеки.

Стаята им беше на най-горния — четвъртия — етаж и осигуряваше снайперистки изглед към улицата. Габриел настоя първи да поспи Кристофър. После седна пред прозореца с пистолет в скута и подпрени на перваза крака, като непрестанно си задаваше пет въпроса. Защо руското разузнаване бе действало толкова дръзко, че да отвлече любовницата на британския министър-председател? Защо бяха поискали да се плати откуп, когато парите определено не бяха това, което искаха? Защо бяха убили Маделин? Къде беше нейното семейство? И колко знаеха Джонатан Ланкастър и Джержми Фалън?

Обаче все не успяваше да намери задоволителни отговори. Можеше само да прави обосновани предположения, умозаклучения, но нищо повече. „Трябва да обера още няколко джоба — помисли си той — и ако е необходимо, да извърша един-два грабежа.“ И после какво? Сети се за старата *синядора* и нейните предсказания за негов стар враг и града на еретиците на изток.

Никога не трябва да стъпвате там. Ако го направите, ще умрете...

Точно тогава един камион за доставка на вестници спря с остро скрибуцане пред магазина на „Теско Експрес“, който бе на отсрещната страна на улицата. Габриел погледна часовника си. Беше почти четири часът, време бе да събуди Кристофър и да поспи и той самият няколко часа. Вместо това взе томчето на Едуард Форстър, което бе взел от стаята на Маделин, отвори го на произволна страница и започна да чете:

Целия следобед някаква сложна игра се играеше нагоре-надолу по склона. Луси трудно разбра какво представляваше тя и как точно бяха разпределени играчите...

Алон затвори томчето и се загледа в камиона, който бавно потегли по мократа тъмна улица. И тогава разбра. Но как да го докаже? Нуждаеше се от помощта на някой, който познаваше сенчестия свят на руския бизнес и политика. Някой, който бе безскрупулен като хората в Кремъл. Нуждаеше се от Виктор Орлов.

36.

ЧЕЛСИ, ЛОНДОН

Виктор Орлов винаги бе бил добър по математика. Роден в Москва през най-мрачните дни на Студената война, той бе учил в престижния Ленинградски институт по фина механика и оптика и бе работил като физик в съветската програма за ядрени оръжия. По предложение на началниците си Виктор бе станал член на Комунистическата партия, макар че години по-късно в интервю за един британски вестник щеше да твърди, че никога не е бил неин истински привърженик. „Влязох в партията — заявяваше той без следа от разкаяние, — защото това бе единственият начин за кариерно израстване, с който разполагах. Предполагам, че можех да стана дисидент, но лагерите на ГУЛАГ никога не са ми изглеждали много привлекателно място.“

Когато Съветският съюз бе рухнал, Орлов не бе пролял нито една сълза. В действителност той се бе напил яко с евтина съветска водка и бе търчал по улиците на Москва, крещейки: „Кралят умря“. На следващата сутрин, страдащ от тежък махмурлук, Виктор се бе отказал от членството си в Комунистическата партия, бе напуснал съветската ядрена програма и се бе закълел да стане богат. За няколко години той бе спечелил доста голямо състояние от внос на компютри, битова техника и други западни стоки за зараждащия се руски пазар. По-късно бе използвал това богатство, за да придобие най-голямата руска държавна стоманодобивна компания заедно със сибирския нефтен гигант „Русойл“, и то на изключително ниска цена. Не след дълго Виктор Орлов — бивш държавен физик, който някога бе делил един апартамент с две други съветски семейства — бе станал свръхмилиардер и най-богатият човек в Русия. Той бе един от първите олигарси, съвременен барон грабител, който бе построил империята си чрез плячкосване на перлите в короната на съветската държава. Орлов нямаше скрупули относно начина, по който бе забогатял. „Ако се бях родил в Англия — каза той веднъж на един британски репортер, —

парите ми можеха да бъдат чисти. Обаче съм се родил в Русия и спечелих руско богатство.“

Но в постсъветска Русия — страна без върховенство на закона, където се ширеше престъпността и корупцията — богатството на Орлов го бе превърнало в мишена. Той бе оцелял при най-малко три опита за покушение срещу него и се носеше слух, че за отмъщение е наредил да бъдат убити няколко души. Ала най-голямата заплаха за него бе дошла от човека, който бе наследил Борис Елцин като президент на Русия. Той смяташе, че Виктор Орлов и другите олигарси са откраднали най-ценните активи на страната, и намерението му бе да ги открадне от тях. След като се бе настанил в Кремъл, новият президент бе извикал Орлов и бе поискал две неща: неговата стоманодобивна компания и „Русойл“. „И не си пъхай носа в политиката — бе добавил той зловещо, — иначе ще ти го отрежа.“ Орлов се бе съгласил да се откаже от стоманодобивната си компания, но не и от „Русойл“. Президентът не бе останал доволен. Той веднага бе наредил на прокуратурата да започне разследване за измами и подкупи и след една седмица се бе сдобил със заповед за арест. Виктор мъдро бе избягал в Лондон, където се бе превърнал в един от най-ревностните и ефективни критици на руския президент. В продължение на няколко години активите на компанията „Русойл“ бяха останали запорирани, недосегаеми както за Орлов, така и за новите господари на Кремъл. Накрая Виктор бе убеден да се откаже от нея като част от тайно споразумение за освобождаването на четирима души, които бяха взети за заложници от руския търговец на оръжие Иван Харков. В замяна британските власти бяха възнаградили Орлов, като го бяха направили гражданин на кралството и му бяха осигурили кратка и много лична среща с Нейно Величество кралицата. От Службата му бяха изпратили благодарствено писмо, което бе продиктувано от Киара и написано собственооръчно от Габриел. Ари Шамрон му го бе донесъл лично и го бе изгорил, след като Орлов го бе прочел.

— Ще имам ли някога възможността да се срещна лично с този забележителен човек? — бе попитал Виктор.

— Не — бе отговорил Шамрон.

Оптимист както винаги, Орлов бе дал на Ари личния си телефонен номер, който той пък бе дал на Алон.

По-късно същата сутрин Габриел позвъни на него от уличен телефон, намиращ се близо до „Грандхотел Бъркшър“, и бе изненадан, когато Виктор отговори лично.

— Аз съм един от хората, които спасихте, като се отказахте от „Русойл“ — каза Алон, без да споменава името си. — Този, който ви написа писмото, което Стареца е изгорил, след като сте го прочели.

— Той бе един от най-неприятните хора, които съм срещал.

— Изчакайте, докато го опознаете малко по-добре.

Орлов се изсмя сухо.

— На какво дължа честта?

— Имам нужда от вашата помощ.

— Последния път, когато се нуждаехте от помощта ми, тя ми струва петролна компания на стойност най-малко шестнайсет милиарда долара.

— Този път няма да ви струва нищо.

— Свободен съм в два следобед.

— Къде?

— На номер четиридесет и три — отвърна Виктор.

След това линията прекъсна.

На улица „Чейни Уок“ №43 в Челси се намираше пететажният тухлен дом на Виктор Орлов. Габриел отиде дотам пеша, а Келър вървеше на стотина метра зад него, за да осъществява контранаблюдение. Къщата беше висока и тясна, обрасла с глицинии. Както и съседните жилищни сгради, тя се издигаше на няколко метра навътре от улицата зад ограда от ковано желязо. Отпред бе спряно бронирано бентли с чакащ зад волана шофьор. Точно зад него бе паркиран черен рейндж роувър, зает от четирима души от охраната на Орлов. Всичките бяха бивши бойци от стария полк на Келър — елитните британски специални въздушни части.

Бодигардовете наблюдаваха Габриел с явно любопитство, когато той тръгна по градинската алея и застана пред входната врата на Орлов. В отговор на позвъняването му се появи прислужница в колосана черно-бяла униформа. След като се убеди в самоличността на Алон, тя го съпроводи по широко елегантно стълбище до кабинета на Виктор. Стаята бе точно копие на личния кабинет на кралицата в Бъкингамския дворец, с изключение на огромната плазмена видеостена, на която проблясваха финансови информационни

бюлетини и пазарни индекси на фондовите борси от цял свят. Когато Габриел влезе, Орлов стоеше пред нея като в транс. Както обикновено, той носеше тъмен италиански костюм и луксозна розова вратовръзка с огромен уиндзорски възел. Оредялата му прошарена коса бе намазана с гел и направена на иглички. Отразените индекси проблясваха меко върху стъклата на модните му очила. Той беше неподвижен, с изключение на лявото му око, което нервно трепкаше.

— Колко спечелихте днес, Виктор?

— Всъщност — отвърна Орлов, все още загледан във видеостената — мисля, че загубих десет или двайсет милиона.

— Съжалявам да го чуя.

— Утре е друг ден.

Орлов се обърна и дълго се взира мълчаливо в Алон, преди накрая да му подаде добре поддържаната си ръка. Кожата му беше хладна на допир и изключително мека. Габриел изпита чувството, че се ръкува с дете.

— Защото съм руснак — каза той, — не се шокирам лесно. Но трябва да призная, че наистина съм изненадан да ви видя да стоите в моя кабинет. Предполагах, че никога няма да се срещнем.

— Съжалявам, Виктор. Трябваше да дойда преди много време.

— Разбирам защо не го направихте. — Орлов се усмихна тъжно.
— Ние с вас имаме нещо общо: и двамата бяхме набелязани от Кремъл. И двамата успяхме да оцелеем.

— Някои от нас са оцелели по-добре от други — отвърна Габриел, като огледа великолепната стая.

— На мен ми провървя. И британското правителство бе много добро към мен — добави многозначително Орлов.

— Точно затова не искам да правя нещо, което може да разстрои властите в Уайтхол.

— Нашите интереси съвпадат.

— Радвам се да го чуя. Е, господин Алон, защо не ми кажете за какво става дума?

— За „Волгатек — нефт и газ“.

Орлов се усмихна.

— Добре — каза той, — радвам се, че най-накрая *някой* забеляза.

37.

ЧЕЙНИ УОК, ЧЕЛСИ

Виктор Орлов винаги с охота говореше за пари. Всъщност той рядко говореше за нещо друго. Орлов се хвалеше, че всеки от костюмите му струва по десет хиляди долара, че ръчно ушитите му ризи са най-добрите в света и че златният, инкрустиран с диаманти часовник, който носеше на китката си, е сред най-скъпите, произведени някога. Всъщност сегашният му часовник бе вторият от този род. Всеизвестно бе, че бе счупил първия си часовник в Швейцария, като го бе ударил в един бор, докато бе карал ски. „Много глупаво от моя страна — бе казал той пред един британски таблоид след загубата на милиони долари, — но забравих да сваля проклетото нещо, преди да изляза от хижата.“

Предпочитаната му марка вино бе „Шато Петрюс“^[1] — прочутото „Померол“, което той пиеше като вода. В този следобеден час беше малко рано за него, дори и за Орлов, така че пиха чай. Виктор го пиеше по руския обичай — с бучка захар, която стискаше между предните си зъби. Той бе отпуснал едната си ръка на задната облегалка на елегантния диван с дамаска от брокат, като въртеше нервно между пръстите си едната дръжка на скъпите си очила — нещо, което винаги правеше, когато говореше за Русия.

Това не била Русия от детството му, нито Русия, за която бил работил като ядрен физик, а Русия, която с препъване се била появила след разпадането на Съветския съюз. Била страна, в която царяло беззаконие — пияна, объркана, изгубена Русия. Били обещали на нейния травмиран народ сигурност и спокойствие за цял живот. Сега внезапно хората трябвало да се грижат сами за себе си. Това бил социален дарвинизъм^[2] от най-лош вид. Силните живеели на гърба на слабите, слабите гладували, а олигарсите властвали. Те станали новите царе на Русия, новите комисари. Движели се из Москва с кортежи от бронирани коли, заобиколени от въоръжени до зъби охранители. През нощта охранителите водели битки помежду си по улиците.

— Това беше Дивият изток — каза Орлов замислено. — Това беше лудост.

— Но ви е харесвало — вметна Алон.

— Как да не ми харесва? Ние бяхме богове, наистина.

В началото на кариерата си като капиталист Орлов управлявал сам процъфтяващата си империя, и то с железен юмрук. Но след като придобил „Русойл“, си дал сметка, че се нуждае от помощник. Открил такъв в лицето на Генадий Лазарев — блестящ специалист по теоретична математика, с когото бил работил в съветската програма за ядрени оръжия. Лазарев не знаел нищо за капитализма, но подобно на Орлов бил добър с цифрите. Той изучил бизнеса, започвайки от нулата. Тогава Орлов му поверил ръководството на ежедневната работа в „Русойл“.

— Това беше най-голямата грешка, която съм правил в бизнеса си — каза Виктор.

— Защо? — попита Габриел.

— Защото Генадий Лазарев се оказа от КГБ — отговори Орлов. — Той е бил от КГБ, докато работеше по програмата за ядрено оръжие, и си е бил такъв, когато го поставих на поста да ръководи „Русойл“.

— Никога ли не сте имали някакви подозрения?

Орлов поклати отрицателно глава.

— Той беше много добър... и много „предан на щита и меча“, както главорезите от КГБ обичат да се изразяват. Излишно е да казвам — добави Виктор, — че Лазарев ме предаде. Той предостави на Кремъл купища вътрешна документация, която след това държавните прокурори използваша, за да изфабрикуват дело срещу мен. И когато избягах от страната, Лазарев управляваше „Русойл“, сякаш бе негова собственост.

— Той ви е отстранил?

— Напълно.

— А когато се съгласихте да се откажете от „Русойл“, за да ни измъкнете от Русия?

— Дотогава Лазарев вече го нямаше там. Той управляваше нова държавна петролна компания. Както изглежда, руският президент лично е избрал името на предприятието. Нарече го „Волгатек — нефт и газ“. По онова време из Кремъл се разправяше вицът, че президентът

е искал да нарече компанията „КГБ — нефт и газ“, но е решил, че това няма да се котира добре на Запад.

„Волгатек“, обобщи Орлов, нямала за цел да играе някаква роля за нефтодобива в страната, който вече бил стабилизиран. Тъкмо обратното, единствената ѝ цел била да се разширят нефтените и газовите интереси на Русия в международен план, като по този начин се увеличи световната мощ и влияние на Кремъл. Подкрепена финансово от Кремъл, компанията започнала да пазарува бясно из Европа и закупила редица петролни рафинерии в Полша, Литва и Унгария. След това, въпреки възраженията на американците, подписала изгоден договор за извършване на сондажи в Иран. Също така подписала споразумения за развитие с Куба, Венесуела и Сирия.

— Виждате ли някаква особеност тук? — попита Виктор.

— Всички сделки, които „Волгатек“ е сключила, са в държави от бившата съветска империя или в страни, враждебни към Съединените щати.

— Точно така — каза Орлов.

Но „Волгатек“ не се задоволила да спре дотам, поднови разказа си той. Тя разширила дейността си в Западна Европа, като подписала договори за доставка и нефтопреработване с Гърция, Дания и Нидерландия. След това насочила поглед към Северно море, където искала да извършва сондажи в две новооткрити нефтени полета край бреговете на Външните Хебридски острови. Геолозите на компанията прогнозирали, че производството може да достигне до сто хиляди барела на ден, като голяма част от печалбите щели да влизат директно в хазната на Кремъл. Компанията кандидатствала за придобиване на лиценз от Министерството на енергетиката и климатичните промени на Великобритания. И тогава държавният секретар по енергийните въпроси помолил Виктор Орлов да намине в кабинета му, за да си поговорят.

— И какво мислите, че му казах?

— Че „Волгатек“ е дъщерна компания, притежавана изцяло от Кремъл и ръководена от бивш член на КГБ.

— И според вас какво направи секретарят с кандидатурата на „Волгатек“ за сондажи в териториалните води на Великобритания?

— Пуснал я е в своя шредер^[3].

— Пред собствените ми очи — добави с усмивка Виктор. — Това беше най-удовлетворяващият звук.

— Кремъл знае ли, че вие сте саботирали сделката?

— Не ми е известно — отвърна Орлов. — Но съм сигурен, че Лазарев и руският президент са заподозрели, че съм замесен по някакъв начин. Те винаги са готови да вярват най-лошото за мен.

— Какво се случи след това?

— „Волгатеку“ изчака една година. След това подаде втора молба за лиценз за сондиране. Но този път нещата бяха различни. Те имаха вътрешен човек на Даунинг стрийт — човек, когото те бяха обработвали една година.

— Кой е той?

— Предпочитам да не казвам.

— Добре — отговори Габриел. — Тогава аз ще го кажа вместо вас. Вътрешният човек на „Волгатеку“ на Даунинг стрийт е бил Джеръми Фалън — най-могъщият началник на кабинет в британската история.

Виктор Орлов се усмихна.

— Може би все пак трябва да отворим бутилка „Петрюс“.

* * *

Те бяха нагазили в опасни води. Алон го знаеше, Орлов сигурно също го знаеше, защото лявото му око трепкаше с бясна скорост. Като дете това потрепване го бе направило прицел на безмилостни подигравки и тормоз. Беше го накарало да изгаря от омраза и тази омраза го бе довела до успеха. Виктор Орлов искаше да победи всички. И всичко бе заради потрепването на лявото му око.

В момента това око се взираше в чаша, пълна с тъмнорвено вино „Померол“. Орлов още не бе отпил от него. Нито бе отговорил на доста простичкия въпрос, който Габриел му бе задал миг по-рано. Защо Джеръми Фалън?

— А защо не Фалън? — отвърна най-сетне руснакът. — Фалън беше мозъкът на Ланкастър. Фалън беше кукловодът. Той дърпаше конеца и Ланкастър махаше с ръка. И нещо повече, той бе уязвим, лесен за обработване.

— Как така?

— Той не притежаваше нищо. Беше беден като църковна мишка.

— Кой го е предложил като мишена?

— Казаха ми, че предложението е дошло от резидентурата на СВР тук, в Лондон.

Резидентура беше терминът, използван от СВР за назоваване на задграничните ѝ централи, работещи в руските посолства по места. Резидентът бе началникът на централата, а резидентура — самата централа. Това беше останка от времето на КГБ. Повечето неща в СВР бяха такива.

— Как са подходили?

— Лазарев и Фалън са започнали да се натъкват един на друг на най-неподходящите места: партита, ресторанти, конференции, празници. Говори се, че Фалън е прекарал един дълъг уикенд във вилата на Лазарев в Гщаад^[4] и е кръстосвал около гръцките острови на неговата яхта. Казаха ми, че се разбирали много добре, но това не е изненадващо. Когато поиска, Геннадий може да бъде очарователно копеле.

— Но е имало нещо повече от офанзивата с очароването нали, господин Орлов?

— Много повече.

— Колко?

— Пет милиона евро в кодирана сметка в швейцарска банка с любезното съдействие на Кремъл. Много чисто. Напълно непроследимо. СВР е уредила всичко.

— Кой го казва?

— Предпочитам да не казвам кой.

— Хайде, господин Орлов.

— Вие очевидно имате свои източници, господин Алон, а аз си имам мои.

— Поне ми кажете посоката, от която идва вашата информация.

— От изток — отговори Виктор, което означаваше, че идва от някого от многобройните му източници в Москва.

— Продължавайте — подкани го Габриел.

Орлов първо отпи от виното. След това обясни как „Волгатек“ подаде втора молба за лиценз за сондиране в Северно море, този път с подкрепата на втория най-влиятелен човек в Уайтхол. Но премиерът

все още се колебаел, а държавният секретар по енергийните въпроси бил, както и преди, абсолютно против. Фалън убедил секретаря да не отхвърля категорично молбата. Тя технически останала висяща.

— И след това — каза Орлов, като вдигна ръка към тавана — държавният секретар внезапно одобри лиценза, Джонатан Ланкастър излетя за Москва за тостове с шампанско в Кремъл, а човекът, приел пет милиона евро в руска валута, е на път да стане следващият финансов министър на Великобритания.

— Трябва да знам вашия източник за петте милиона.

— Вече отговорих на този въпрос — отвърна лаконично руснакът.

Алон смени темата:

— Какви са отношенията между „Волгатек“ и вашия бизнес в Лондон?

— Както може би очаквате, ние сме в състояние на война. Тя е по-скоро като Студената война — необявена, но ожесточена.

— Как така?

— Лазарев ми отмъкна редица сделки, предлагайки по-висока цена. На него му е лесно — добави възмутено Виктор. — Той не играе със собствените си пари. Освен това му доставя огромно удоволствие да привлича на работа най-добрите ми специалисти, като ги засипва с купища пари — пари на Кремъл, разбира се, — и те хукват към по-добрите условия.

— Говорите ли си с него?

— Аз не бих се изразил така — отвърна Орлов. — Когато се срещаме в обществото, си кимаме учтиво и си разменяме студени усмивки. Нашата война се води изцяло в сянка. Трябва да призная, че напоследък Геннадий ме надвива. И сега той ще сондира за нефт във водите на страната, която обикнах. От тази мисъл направо ми прилошава.

— Тогава може би трябва да направите нещо по въпроса.

— Какво например?

— Да ми помогнете да развалим сделката.

Орлов спря да върти очилата си и за момент безмълвно се взря в Габриел.

— Какъв е вашият интерес към нея? — попита накрая.

— Той е изцяло личен.

— Защо някой като *вас* се интересува дали руска енергийна компания ще получи достъп до нефта в Северно Море?

— Сложно е за обяснение.

— Щом е свързано с вас, не очаквам нищо просто.

Алон неволно се усмихна, после тихо каза:

— Аз мисля, че Кремъл е изнудил Джонатан Ланкастър да даде сондажните права на „Волгатек“.

— Как?

Габриел запази мълчание.

— Отказах се от компания на стойност шестнайсет милиарда долара, за да измъкна вас и съпругата ви от Русия — каза Орлов. — Смятам, че това ми дава право да получа отговор. Как са го направили?

— С отвличането на любовницата на Ланкастър на остров Корсика.

На Орлов не му трепна окото.

— Е — каза той отново. — Радвам се, че *някой* най-накрая забеляза.

* * *

Те говориха, докато зад прозорците на прекрасния кабинет на Виктор Орлов стана тъмно, а след това поговориха още малко. В края на разговора им Габриел вече бе уверен, че е разбрал как се е разиграл сценарият на върха, но точно какво участие бяха взели актьорите в него — още му убягваше. Обаче бе сигурен в едно: време бе да си поговори на четири очи с Греъм Сиймор. Обади му се от уличен телефон на площад „Слоун“ и призна, че отново е влязъл в страната, без първо да се впише в книгата за гости. После поиска да се срещнат. Сиймор му съобщи часа и мястото и затвори, без да каже нито дума. Алон върна слушалката на мястото ѝ и тръгна, а Кристофър Келър му пазеше гърба, вървейки на стотина метра зад него.

[1] Една от най-престижните марки вина, произвеждани в община Померол, близо до град Бордо, Франция. — Б.пр. ↑

[2] Теория, според която конкуренцията между всички индивиди, групи, нации или идеи е двигател на социалната еволюция в

човешките общества. — Б.пр. ↑

[3] Машина за унищожаване на документи. — Б.пр. ↑

[4] Ски курорт в Швейцария. — Б.пр. ↑

38.

ХАМПСТЕД ХИЙТ, ЛОНДОН

Те отидоха пеша до Хайд Парк Корнър, качиха се на метрото по линията „Пикадили“ до площад „Лестър“, а след това хванаха Северната линия и се возиха дълго до Хампстед. Келър влезе в едно малко кафене на Хай стрийт и изчака там, докато Габриел продължи сам по Саут Енд Роуд. Той навлезе в просторните паркови площи край Прайър Фийлд, заобиколи езерата в Хампстед, а след това се изкачи по лекия склон на Парламант Хил. В далечината, забулени от ниски облаци и мъгла, блестяха светлините на Лондонското сити. Греъм Сиймор се любуваше на гледката от една дървена пейка в парка. Беше сам, с изключение на двама, облечени с дъждобрани охранители, които стояха неподвижно като шахматни фигури на пътеката зад гърба му. Те извърнаха очи, когато Алон безмълвно се промъкна край тях и седна до Сиймор. Заместник-директорът на МИ5 не показва с нищо, че е забелязал присъствието му. Той отново пушеше.

— Наистина трябва да ги спреш — каза Габриел.

— А ти наистина трябваше да ми кажеш, че ще се върнеш в страната — отвърна Сиймор. — Щях да организирам делегация за посрещането ти.

— Не исках такава делегация, Греъм.

— Очевидно. — Сиймор продължаваше да съзерцава светлините на Централен Лондон. — От колко време си в града?

— Пристигнах вчера следобед.

— Защо?

— По недовършени дела.

— *Защо?* — попита отново Греъм.

— Заради Маделин — отговори Габриел. — Тук съм заради Маделин.

Сиймор обърна глава и за първи път го погледна.

— Тя е мъртва — каза той бавно.

— Да, Греъм, знам това. Аз бях там.

— Съжалявам — каза след малко Сиймор. — Не трябваше да...

— Забрави за това, Греъм.

Двамата потънаха в неловко мълчание. „Това е заради естеството на този нещастен случай“ — помисли си Габриел. И двамата бяха постъпили в разузнаването, за да защитават своите страни и своите сънародници, а не политиците си.

— Трябва да си открил нещо важно — каза накрая Сиймор. — Иначе нямаше да ми се обадиш.

— Ти винаги си бил добър, Греъм.

— Но не и достатъчно добър, за да те възпра да влизаш в моята страна, когато си поискаш.

Габриел не каза нищо.

— Какво имаш?

— Смятам, че знам кой е отвлякъл Маделин Харт. Нещо повече — добави, — смятам, че знам *защо* е била отвлечена.

— Кой е бил?

— „КГБ — нефт и газ“ — отвърна Алон.

Сиймор рязко обърна глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Било е заради сделката с „Волгатек“, Греъм. Маделин е била отвлечена, за да могат руснаците да крадат вашия нефт.

* * *

За един професионален таен агент няма нищо по-лошо от това служител на друга разузнавателна служба да му каже нещо, което той самият вече е трябвало да знае. Греъм Сиймор понесе това унижение с възможно най-голямо достойнство, с високо вдигната глава и вирната брадичка. После, след като внимателно прецени последствията, поиска обяснение. Габриел започна, като му разказа всичко, което бе научил за Джеръми Фалън. Че Фалън е бил влюбен в Маделин Харт. Че вече не се е радвал на добър прием на Даунинг стрийт и е трябвало да бъде изхвърлен оттам преди следващите избори. Че е приел таен подкуп в размер на пет милиона евро от Генадий Лазарев и след това е използвал властта си, за да прокара сделката въпреки възраженията на държавния секретар по енергийните въпроси. Накрая каза на Сиймор за говорещата руски език жена, която първо бе видял в една стара

църква в Люберон, а после в една изоставена общинска къща в Базилдън.

— Кой е източникът за Джеръми Фалън и петте милиона? — попита Греъм.

— Ако не възразяваш, за него бих искал да претендирам за „зона на неприкосновеност“^[1].

— Сигурен съм, че ще го направиш. Но кой е източникът?

Алон му отговори честно. Сиймор бавно поклати глава.

— Виктор Орлов е генетично неспособен да говори истината — каза той. — Винаги предлага на МИБ някакви така наречени разузнавателни сведения за Русия и нито едно от тях не върши работа.

— Киара и аз нямаше да сме живи, ако не беше Виктор Орлов — възрази Габриел.

— Това не означава, че всичко, което казва, е истина.

— Той знае повече за скритата страна на руската петролна индустрия, отколкото всеки друг на света.

Сиймор не оспори това твърдение.

— И си сигурен за мъжа и жената, които са отпътували с мерцедеса? — попита той. — Сигурен ли си, че са същите, които са те проследили в галерията?

— Греъм — каза уморено Алон.

— Всички правим грешки от време на време.

— Някои от нас по-често от други.

Сиймор захвърли ядно цигарата си в тъмнината.

— Защо чувам за това едва сега? Защо не ми се обади снощи, докато си ги наблюдавал?

— И какво щеше да направиш? Щеше ли да предупредиш началника на Руския отдел във вашето контраразузнаване? Щеше ли да информираш вашия директор? — Габриел замълча за миг. — Ако бях дошъл при теб снощи, това щеше да задейства поредица от събития, които биха довели до краха на Джонатан Ланкастър и неговото правителство.

— Тогава защо идваш при мен сега?

Алон не отговори нищо. Сиймор понечи да запали нова цигара, но спря.

— Доста е иронично, не мислиш ли?

— Кое?

— Помолих те да намериш Маделин Харт, защото се опитвах да защита премиера от скандал. А сега ми предоставяш информация, която може да го съсипе.

— Нямах такова намерение.

— Не можеш да докажеш нито една дума за дадения случай, знаеш го. Нито една дума.

— Наясно съм с това.

Греъм въздъхна тежко.

— Аз съм заместник-директор на Службата за сигурност на Нейно Величество — каза той повече на себе си, отколкото на Габриел.

— Заместник-директорите на МИ5 не свалят британските правителства. Те ги предпазват от външни и вътрешни врагове.

— Ами ако правителството е корумпирано?

— Кое правителство не е? — отвърна небрежно Сиймор.

Алон не отговори. Не беше в настроение за дебат относно относителността на етиката в политиката.

— А ако те убедя да си тръгнеш и да забравиш за това? — попита Греъм. — Какво ще направиш?

— Ще се съобразя с твоето желание и ще се прибера вкъщи в Йерусалим.

— И какво ще правиш?

— Изглежда, Шамрон има планове за мен.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш за това?

— Не още.

Сиймор явно бе заинтригуван, но за момента изостави темата.

— И какво ще си мислиш за мен? — попита той след малко.

— Какво значение има какво си мисля аз?

— За мен има значение — отвърна сериозно Сиймор.

Габриел си даде вид, че размишлява.

— Смятам, че ще прекараш остатъка от живота си, чудейки се какво прави СВР с всичките пари, които източва от Северно море. И смятам, че ще се чувстваш виновен, че не си направил нищо, за да спреш това.

Сиймор не отговори.

— В Службата имаме една поговорка, Греъм. Ние считаме, че една кариера без скандал изобщо не е никаква кариера.

— Ние сме британци — отговори Сиймор. — Ние нямаме поговорки и не обичаме скандали. Всъщност ние живеем в страх да не направим дори и най-малката погрешна стъпка.

— Ето защо имаш мен.

Греъм го изгледа за миг сериозно.

— Какво точно предлагаш?

— Позволи ми да поведе война срещу „Волгатеку“ от ваше име. Ще намеря доказателство, че те са откраднали вашия нефт.

— И после какво?

— Аз ще го открадна обратно.

* * *

Габриел и Греъм Сиймор прекараха следващите трийсет минути в уточняване на подробностите на може би най-необичайното оперативно споразумение, постигано досега между две понякога съюзнически служби. По-късно то щеше да стане известно като „споразумението от Парламент Хил“, макар че някои хора от британското разузнаване го наричаха „споразумението Кайт Хил“, което бе другото име на малкия хълм в южния край на Хампстед Хийт. Съгласно клаузите на споразумението, Сиймор даваше на Алон правото да действа на британска земя, както той намери за добре, при условие че няма да има насилие и никаква заплаха за британската национална сигурност. От своя страна, Габриел обеща, че всяка разузнавателна информация, придобита по време на операцията, ще бъде предавана на Греъм и той сам ще реши как да я използва. Споразумението бе скрепено с ръкостискане. После Сиймор тръгна, последван от охранителите си.

Алон остана в Хийт още десет минути, преди да се върне до Хайстрийт, за да вземе Келър. Двамата се качиха на метрото до Кенсингтън и след това отидоха пеша до израелското посолство. В централата на Службата нямаше никой, освен един нисш чиновник, който скочи и застана мирно, когато легендата влезе през вратата без предупреждение. Габриел остави Кристофър в преддверието, а след това отиде в обезопасения комуникационен сектор, който ветераните от Службата като него наричаха Светая светих. Домашният номер на

Шамрон в Тиберия все още фигурираше в указателя за спешни контакти. Той вдигна след първото позвъняване, сякаш бе седял до телефона.

Въпреки че обаждането бе технически защитено, двамата мъже говориха на лаконичния жаргон на Службата — език, който никой преводач или суперкомпютър не можеше да дешифрира. Алон набързо обясни какво бе открил, какво планираше да направи по-нататък и от какво имаше нужда, за да продължи напред. Не беше нужно Шамрон да осигурява ресурси за подобна операция, нито официални пълномощия за нейното одобряване. Единствено Узи Навот можеше да направи това, и то само с благословията на самия министър-председател.

И така бяха поставени основите на свада, която щеше да остане в анализите като една от най-лошите в легендарната история на Службата. Тя започна в 22:18 ч. израелско време, когато Стареца позвъни в дома на Навот и му каза, че Габриел възнамерява да започне война срещу „КГБ — нефт и газ“ и че той, Шамрон, иска операцията да се осъществи. Узи Навот даде ясно да се разбере, че такова начинание е малко вероятно да се случи. Нито по-късно. Нито изобщо някога. Ари затвори, без да каже и дума, и позвъни на премиера, преди Навот да има възможност да се намеси.

— Защо да започвам война с руския президент? — попита министър-председателят. — Това е само нефт, за бога.

— За Габриел въпросът не опира само до нефта. Освен това — добави Шамрон, — искаш ли той да бъде следващият началник, или не?

— Знаеш, че искам него, Ари.

— Тогава го остави да уреди старите си сметки с руснаците — каза Шамрон — и той ще бъде твой.

— Кой ще каже на Узи?

— Съмнявам се, че той ще приеме обаждането ми.

И така израелският министър-председател, действайки по повелята на Ари Шамрон, се обади на началника на своето външно разузнаване и му нареди да одобри операция, в която началникът не искаше да участва. По-късно очевидци щяха да твърдят, че се е говорило на висок тон, а имаше и слухове, че Навот заплашил да си подаде оставката. Но те бяха само това — слухове, защото на Узи му

харесваше да бъде шефът почти толкова, колкото бе харесвало на Шамрон. И като знак за нещата, които щяха да последват, Навот отказа да се обади на Алон в Лондон и лично да му даде благословията си, оставяйки тази задача на един нисш служител. Габриел получи официалното разрешение за операцията малко след полунощ лондонско време с обаждане по телефона, продължило по-малко от десет секунди. След като затвори, двамата с Келър напуснаха посолството и се отправиха по тихите улици на Лондон към „Грандхотел Бъркшър“.

— Ами аз? — попита Кристофър. — Оставам или се качвам на следващия самолет за Корсика?

— Това зависи от теб.

— Мисля да остана.

— Няма да бъдеш разочарован.

— Не говоря иврит.

— Това е добре.

— Защо?

— Защото можем да ти се присмиваме и ти никога няма да разбереш.

— Как смяташ да ме използваш?

— Ти говориш френски като французин, имаш няколко чисти паспорта и си доста добър с пистолета. Сигурен съм, че ще измислим нещо.

— Може ли да ти дам един съвет?

— Само един.

— Ще ти е нужен някой руснак.

— Не се притеснявай — отвърна Габриел. — Разполагам с един.

[1] Съгласно правото на неприкосновеност на личния живот, осигуряването на „зона на неприкосновеност“ означава да се осигури защита на лицата от намеса в личната им сфера. — Б.пр. ↑

39. ГРЕЙСУУД, СЪРИ

Изолираната къща в тюдорски стил се издигаше на километър и половина от старата енорийска църква в Грейсууд, в края на гората Ноби Копс. До нея водеше изровена, засенчена от букове алея, защитена от погледите с гъст жив плет. Имаше обрасла с буйна растителност градина, подтикваща към дълбоки размисли, осем акра земя, за да се бориш със своите демони, както и езеро, където не бе ловена риба от години. Костурите, които се стрелкаха из тъмните му води, сега бяха големи като акули. От интендантството на Службата, което придобиваше и поддържаше имоти, които да служат за тайни квартири, наричаха езерото Лох Нес.

Габриел и Келър пристигнаха в имението рано следобед на следващия ден с джип „Ленд Роувър“, който им бе предоставен от Транспортния отдел на Службата. В задната част имаше два сандъка от неръждаема стомана, пълни с надеждни комуникационни устройства, взети от обезопасения комуникационен център на посолството, заедно с няколко торби с хранителни продукти, закупени от супермаркета на веригата „Сейнсбъри“ в Гилдфорд. След като оставиха хранителните продукти в килера, те махнаха завивките от мебелите, почистиха паяжините от корнизите и претърсиха от край до край старата къща за подслушвателни устройства. После отидоха в градината и застанаха на брега на езерото. Пред очите им гръбни перки разсичаха тъмната повърхност.

— Те не се шегуват — каза Кристофър.

— Не — отвърна Алон.

— С какво се хранят?

— Последния път, когато бяхме тук, разкъсаха един от най-добрите ми агенти.

— Има ли някакви рибарски такъми?

— В задното антре.

Келър влезе вътре и намери чифт въдици, облепени в ъгъла до старо нацепено гребло. Докато търсеше стръв, чу глух пукот, като от

счупване на клон. Когато излезе навън долови във въздуха непогрешимия мирис на барут. После видя Габриел да идва по градинската пътека, държейки в едната си ръка берета със заглушител, а в другата — риба, дълга около седемдесет сантиметра.

— Това съвсем не ми прилича на спортуване — подхвърли Кристофър.

— Нямам време за спорт — отговори Алон. — Трябва да измисля начин да внедря агент в руската петролна компания. Освен това имам много гърла за хранене.

* * *

Късно следобед, когато живият плет се стопи в сгъстяващия се мрак и въздухът изстудя, в изолираната къща в тюдорски стил, разположена в края на гората Ноби Копс, пристигна колона от три автомобила. Превозните средства бяха различни марки и модели, каквито бяха и слезлите от тях деветима оперативни агенти, които бяха уморени от дългия, преминал в нелегално пътуване ден. В коридорите и конферентните зали на булевард „Цар Саул“ тези агенти бяха известни като „Барак“ — думата на иврит за светкавица, заради способността им да се събират и да нанасят светкавични удари. Американците, завиждайки на ненадминатия списък с успешни операции на групата, ги наричаха „Божият отряд“.

Първа в къщата влезе Киара, следвана от Римона Щерн и Дина Сарид. Дребна и тъмнокоса, Дина беше топанализаторът на Службата по въпросите на тероризма, но тя притежаваше блестящ аналитичен ум, което я правеше ценен кадър за всякакъв вид операции. Римона — рубенсов тип жена с пясъчноруси коси — бе започнала кариерата си във военното разузнаване, но сега беше част от отдела на Службата, чиято дейност бе съсредоточена изключително върху иранската ядрена програма. По случайност тя бе и племенница на Шамрон. Всъщност най-милите спомени на Габриел за Римона бяха за едно безстрашно дете, което се спускаше с тротинетката си по стръмната алея за коли в къщата на прочутия си вуйчо в Тиберия.

След това влязоха двамата универсални полеви агенти Оded и Мордекай, следвани от Яков Росман и Йоси Гавиш. Яков — набит, с

тъмна коса и белязано от шарка лице, беше агент от контраразузнаването, който се бе специализирал във вербуването и работата с арабски шпиони. Йоси бе старши офицер от отдел „Проучване“ на Службата. Роден в Лондон и завършил Оксфордския университет, той все още говореше иврит с изразен британски акцент.

От последната кола слязоха двама мъже: единият бе около шейсетгодишен, а другият — в разцвета на силите си. По-възрастният от двамата бе не някой друг, а Ели Лавон: виден археолог, ловец на нацистки военнопредстъпници и разграбени по време на холокоста ценности, и изключителен проследяващ агент. Както обикновено, Лавон носеше няколко ката несъчетаеми дрехи. Той имаше рядка коса, която не се поддаваше на никаква прическа, и бдителни кафяви очи на териер. Неговите велурени мокасини не издадоха нито звук, когато пресече антрето и се озова в топлата прегръдка на Габриел. Ели Лавон правеше безшумно почти всичко. Веднъж Шамрон бе казал, че легендарният проследяващ агент на Службата може да изчезне, докато се здрависва с теб.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — попита Алон.

— Не бих го пропуснал за нищо на света. Освен това — добави Лавон, — твоят изпълнител на главната роля каза, че не би припарил до руснаците, ако аз не пазя гърба му.

Габриел погледна към високия мъж, който стоеше точно зад слабичкото рамо на Ели. Той се казваше Михаил Абрамов. Върлинест и русокос, с фини черти на лицето и очи с цвят на глетчер, Михаил бе емигрирал в Израел от Русия като тийнейджър и се бе присъединил към Саярет Маткал — елитното специално подразделение на израелската армия. Наречен някога от Шамрон „версия на Габриел без съвест“, той лично бе елиминирал няколко от висшите ръководители на терористичните организации „Хамас“ и „Палестински ислямски джихад“. Сега той изпълняваше подобни мисии за Службата, макар че огромните му дарби не се изчерпваха с боравенето с огнестрелно оръжие. Именно Михаил, работейки с агентката от ЦРУ Сара Банкрофт, се бе внедрил в антуража на Иван Харков, като по този начин бе поставил началото на дългата и кървава война между Службата и частната армия на Иван. Ако Виктор Орлов не бе отстъпил „Русойл“ на Кремъл, Михаил щеше да умре в Русия заедно с Габриел и

Киара. В действителност на гладката като порцелан скула на Михаил бе останал дълбок белег от тежкия юмрук на Иван.

— Не си длъжен да го правиш — каза Алон, докосвайки белега му. — Можем да намерим някой друг.

— Кого например? — попита Михаил, като огледа стаята.

— Йоси може да го направи.

— Йоси говори четири езика — възрази Михаил, — но по една случайност руският не е сред тях. Те може да говорят как ще прережат гърлото му, а той ще си мисли, че си поръчват пиле по киевски.

Членовете на легендарния екип на Габриел бяха пребивавали в къщата и преди, така че се настаниха в старите си стаи без особени препирни, докато Киара се насочи към кухнята, за да приготви богата вечеря по случай срещата. Основното ястие беше огромният костур, който тя изпече с бяло вино и зелени подправки. По време на вечерята Алон постави Келър от дясната си страна — знак за останалите, че поне засега към Англичанина трябва да се отнасят като към член на семейството. Отначало другите се чувстваха неловко от присъствието му, но постепенно започнаха да свикват с него. Докато вечеряха, през повечето време говореха на английски заради Кристофър. Но когато обсъждаха тяхната последна операция, преминаха на иврит.

— За какво говорят? — попита той тихо Габриел.

— За една нова програма по израелската телевизия.

— Истината ли ми казваш?

— Не.

Всички бяха по-сдържани от обикновено, тъй като сянката на Иван бе надвиснала над тях. По време на вечерята те не споменаха името му. Вместо това, говориха за *матцав* — настоящото положение. Йоси, дълбоко запознат с класиката и историята, им служеше за гид. Според него светът опасно излизал извън контрол. Обещанията на Арабската пролет били изобличени като лъжи и скоро полумесецът на радикалния ислям щял да се простира от Северна Африка до Централна Азия. Америка била банкрутирала, уморена и вече не била в състояние да играе водеща роля. Възможно било безпорядъкът в този нов турбулентен свят да доведе до формирането на нова „Ос на злото“ на XXI век, начело с Китай, Иран и естествено, Русия. А Израел и Службата щели да останат сами, заобиколени от море от врагове.

След тези думи те раздигнаха масата и отидоха в хола, където Габриел най-накрая им обясни защо ги е довел в Англия. Те вече знаеха някои фрагменти. Сега, застанал пред тях на фона на огъня, който гореше в газовата камина зад гърба му, той бързо завърши картината. Разказа им всичко, което се бе случило, като започна с отчаяното търсене на Маделин Харт във Франция и завърши със споразумението, което бе постигнал с Греъм Сиймор предишната вечер в Хампстед Хийт. Имаше обаче един аспект от случая, който Алон им изложи допълнително. Това беше кратката му среща с Маделин Харт часове преди смъртта ѝ. Той ѝ бе дал дума да я заведе благополучно у дома. След като не бе успял да го стори, възнамеряваше да спази това обещание, като развали тази, както се бе оказало, изцяло руска операция. За да постигнат това, щяха да внедрят Михаил в нефтената компания на КГБ. После щяха да намерят доказателства, че Маделин Харт е била убита като част от руски заговор за кражбата на британския нефт в Северно море.

— Как? — попита невярващо Ели Лавон, когато Габриел замълча. — Как, за бога, ще вкараме Михаил в притежавана от Кремъл петролна компания, която се управлява от руското разузнаване?

— Ще намерим начин — отвърна Алон. — Винаги намираме.

* * *

Истинската работа започна на следващата сутрин, когато членовете на екипа на Габриел започнаха тайно да се ровят в държавната руска енергийна компания, известна като „Волгатек — нефт и газ“. В началото по-голямата част от информацията им идваше от обществено достъпни източници: бизнес списания, съобщения за пресата и научни доклади, написани от експерти по агресивната руска петролна индустрия. В допълнение Алон поиска помощ от Отдел 1400 — израелската служба за електронно подслушване. Както се очакваше, от отдела откриха, че базираните в Москва компютърни мрежи и комуникации на „Волгатек“ са защитени от висококачествени руски защитни стени, и което бе интересно, същите защитни стени се използваха от Кремъл, руската армия и СВР. Все пак в края на деня отделът успя да проникне в компютрите на офиса на „Волгатек“ в

Гданск, където компанията притежаваше важна рафинерия, произвеждаща голяма част от петрола на Полша. Материалът бе изпратен директно в обезопасената къща в Сърби. Михаил и Ели Лавон — единствените членове на екипа, които говореха руски, направиха превода. Михаил сметна сведенията за абсолютно безполезни, но Лавон беше по-оптимистичен. Според него, като направеха първата стъпка в Гданск, щяха да научат много за това как „Волгатек“ действа извън границите на Матушка Русия.

По инстинкт те подходиха към мишената си, сякаш тя беше терористична организация. А първото нещо, когато се натъкнеха на нова терористична група или клетка, напомни им ненужно Дина, бе да се определят структурата и ключовите фигури в нея. Според нея беше изкушаващо да се съсредоточат върху тези, които бяха на върха на „хранителната верига“, но обикновено началниците от средния ешелон, редовите служители, куриерите, домакините и шофьорите се оказваха много по-ценни. Тях не ги забелязваха, забравяха ги, пренебрегваха ги. Те се изпълваха с недоволство и негодувание, често харчеха повече, отколкото печелеха. Това ги правеше по-лесни цели за вербуване, отколкото мъжете, които летяха с частни самолети, наливаха се с шампанско и имаха на разположение куп руски проститутки, независимо в кой край на света отиваха.

На върха на организационната структура беше Геннадий Лазарев, бившият руски ядрен физик и КГБ информатор, който бе работил като заместник на Виктор Орлов в „Русойл“. Доверен заместник на Лазарев беше Дмитрий Бершов, а началник на европейските операции бе Алексей Воронин. И двамата бяха бивши офицери от КГБ, макар че Воронин бе много по-представителен. Той говореше свободно няколко европейски езика, в това число и английски, който бе научил, докато бе работил в лондонската резидентура на КГБ през последните дни на Студената война.

Откриването на останалата част от йерархичната структура на „Волгатек“ се оказа по-трудно, което със сигурност не беше случайно. Яков оприличи профила на компанията с този на Службата. Името на началника беше публично достояние, но имената на неговите ключови заместници, както и задачите, които те извършваха, се пазеха в тайна или бяха прикрити с множество лъжи и заблуди. За щастие трафикът на електронната поща от офиса в Гданск позволи на екипа да

идентифицира няколко други ключови играчи в компанията, в това число и началника на охраната Павел Жиров. Името му не се срещаше в никакви фирмени документи и всички опити да намерят негова снимка останаха безплодни. Така че върху изготвеното от екипа табло на организационната структура Жиров беше човек без лице.

С напредването на дните за екипа стана ясно, че предприятието, което Жиров охраняваше, бе много повече от обикновена петролна компания. То беше част от по-голям стратегически план на Кремъл за превръщането на Русия в глобална енергийна суперсила — евразийска Саудитска Арабия, и възкресяването на Руската империя от руините на Съветския съюз. Източна и Западна Европа вече бяха прекалено зависими от руския природен газ. Мисията на „Волгатек“ бе да разшири руското господство над европейския енергиен пазар чрез закупуването на петролни рафинерии. А сега, благодарение на Джеръми Фалън, тя стъпваше в Северно море, което рано или късно щеше да изпраща милиарди от петролните печалби в касата на Кремъл. Да, съгласи се екипът, „Волгатек — нефт и газ“ представляваше руската алчност. Но преди всичко тя представляваше руския реваншизъм.

Но как да внедриш агент в такава организация? Ели Лавон намери възможно решение, което обясни на Габриел, докато се разхождаха из обраслата като джунгла градина. По думите му, след като бе закупила рафинерията в Гданск, „Волгатек“ бе наела местен поляк да изпълнява формално длъжността директор. На практика полякът нямал нищо общо с ежедневните дела на рафинерията. Той бил фасада, букет цветя, предназначен да успокои наранените чувства на поляците, задето *руската мечка* е погълнала един жизненоважен икономически актив. Освен това, Полша не била единственото място, където „Волгатек“ е наела местни помощници. Същото била направила в Унгария и Литва, както и в Куба. Положението на тези мениджъри не било по-различно от това на директора в Гданск. Всички те били подценявани, игнорирани и държани настрана.

— Те са разносвачи на кафе — каза Ели.

— Което означава, че нямат достъп до строго секретната информация, която търсим — отбеляза Алон.

— Вярно е — отвърна Лавон. — Но ако наетият местен човек по случайност е руснак по рождение или по произход, централното

командване на „Волгатеk“ може да погледне с по-добро око на него, особено ако се окаже най-умният кандидат. Ако случаят се окаже такъв, те може да се изкушат да му делегират реални отговорности. Кой знае? Може дори да го допуснат в тяхната светая светих в Москва.

— Това е брилянтна идея, Ели.

— Да, така е — съгласи се Лавон. — Но има и един сериозен проблем.

— Какъв е той?

— На първо място, как да направим така, че „Волгатеk“ да го забележат?

— Това е лесно.

— Наистина ли?

— Да — отвърна с усмивка Габриел. — Наистина.

* * *

Тази вечер Алон не сподели трапезата с екипа си. Вместо това, той отиде с кола до Чейни Уок в Челси, където вечеря насаме с Виктор Орлов. Неговият зараждащ се план не срещна никаква съпротива от страна на руснака; в действителност Орлов направи няколко ключови предложения, които дори го направиха по-добър. В края на вечерята Габриел му подаде стандартна декларация, каквато се даваше на всички външни лица, които участваха в операции на Службата. С нея Орлов се задължаваше никога да не разкрива своята роля в случая, както и да няма никакви законови претенции, ако той самият или неговият бизнес понесат някакви щети. Виктор отказа да я подпише. Алон изобщо не се изненада.

След като напусна дома на Орлов, Габриел отиде с колата до Хампстед, а после измина пеш пътя до Парламент Хил. Греъм Сиймор чакаше на пейката, пазен от двете страни от бодигардовете си. Те се отдалечиха достатъчно, за да не чуват, когато Алон заговори за операцията, която се канеше да предприеме, и това, което искаше като неофициална помощ от страна на британците. Докато го слушаше, Сиймор не можа да сдържи усмивката си. Беше необичайна операция, но пък повечето операции на Службата бяха такива, особено когато бяха замислени от Габриел и неговия екип.

— Знаеш ли — каза Сиймор, — това може действително да проработи.

— *Ще* проработи, Греъм. Въпросът е дали искаш да продължим — добави той.

Сиймор помълча известно време. След това стана от пейката и се обърна с гръб към светлините на Лондон.

— Донеси ми доказателство, че руснаците стоят зад отвличането и убийството на Маделин — каза той спокойно, — и аз ще се погрижа тези копелета в Кремъл никога да не видят и капка от нашия нефт.

— Позволи ми да го направя вместо теб, Греъм. По този начин ти няма да...

— Това е нещо, което само аз мога да направя — прекъсна го Сиймор. — Освен това, един много мъдър човек веднъж ми каза, че кариера без скандал изобщо не е никаква кариера.

— Напиши името ми в „Гугъл“, а след това ми кажи дали мислиш, че съм толкова мъдър.

Греъм се усмихна.

— Няма да размислиш, нали?

— Не — отвърна Габриел.

— Браво на теб — каза Сиймор. — Но запомни едно нещо.

— Какво е то?

— Може да успееш лесно да внедриш Михаил във „Волгатеку“, но измъкването му оттам може да се окаже съвсем друго нещо.

С тези думи Сиймор се присъедини отново към бодигардовете си и се стопи в мрака. Алон остана на пейката още пет минути. След това се върна до колата си и пое обратно към къщата в края на гората Ноби Копс.

40.

ГРЕЙСУУД, СЪРИ

Обучението на Михаил Абрамов — бъдещ служител на руската държавна енергийна компания, известна като „Волгатек — нефт и газ“, започна в девет часа на следващата сутрин. Първият му учител бе не друг, а Виктор Орлов. Въпреки възраженията на Габриел, Орлов настоя да пътува до Съри със своята лимузина „Мерцедес Майбах“, следвана от пълния с телохранители „Ленд Роувър“. Малкият кортеж предизвика известно вълнение в Грейсууд и през по-голямата част от деня из селото се носеше слух, че пътникът в лимузината е бил самият министър-председател. Но Джонатан Ланкастър бе далеч от Съри — тази сутрин той водеше предизборна кампания в Шефилд. Последните социологически проучвания му даваха внушителна преднина пред кандидата на опозицията. Най-известният британски политически анализатор предсказваше съкрушителна изборна победа.

Орлов дойде в тайната квартира на следващата сутрин, както и на по-следващата. Неговите лекции бяха отражение на уникалната му личност: изключително талантлив, високомерен, упорит, снизходителен. Той говореше на Михаил предимно на английски език, като от време на време преминаваше на руски, който само Ели Лавон можеше да разбере. А понякога смесваше двата езика в странен език, който екипът нарече „русглиш“. Виктор бе неуморим, досаден, но не можеше да не го обикнеш. Той бе сила, с която трябваше да се съобразяваш. Беше Орлов, изпълняващ мисия.

Той започна своите лекции с урок по история: животът по време на съветския комунизъм, рухването на една империя, царящото беззаконие в периода на олигарсите. За голяма изненада на всички, Виктор призна, че той и другите финансови магнати са посели семената на собственото си унищожение, като са станали твърде богати, и то твърде бързо. По този начин, добави той, те са допринесли за създаването на обстоятелствата, довели до връщане на авторитаризма. Сегашният президент на Русия беше човек без

идеология или нравствена система, различна от упражняването на силова власт.

— Той е фашист във всичко, освен по име — каза Орлов. — И аз го създадох.

Следващата фаза от ускореното обучение на Михаил започна на четвъртия ден, когато той се зае с това, което Ели Лавон определи като „най-кратката магистърска програма по бизнес администрация в историята“. Неговият преподавател бе от Тел Авив, но бе посещавал бизнес училището „Уортън“ и бе работил за кратко за „Ексон Мобил“^[1], преди да се върне в Израел. В продължение на седем дълги дни и нощи той преподава на Михаил основите на бизнес администрацията: счетоводство, статистика, маркетинг, корпоративни финанси, управление на риска. Михаил се оказа много възприемчив ученик, което не бе никак изненадващо, тъй като родителите му бяха видни съветски учени. В края на курса преподавателят му предначерта светло бъдеще, въпреки че нямаше представа какво би могло да съдържа това бъдеще. След това с радост подписа декларацията за конфиденциалност, дадена му от Габриел, и се качи на самолета за дома си в Израел.

Докато Михаил усилено се обучаваше, останалите от екипа се трудеха усърдно върху създаването на идентичността, която щеше да му служи за прикритие, като започнеше работа на терен. Те я изграждаха, както романистът изгражда своя персонаж: родословие и образование, любовни успехи и разочарования, победи и провали. Дни наред името му им убягваше, защото то трябваше да подхожда на човек, който с единия крак бе в Запада, но все още бе здраво свързан с Изтока. Габриел бе този, който най-накрая избра името Никълъс Аведон — английско изопачаване на Николай Авдонин. С благословията на Греъм Сиймор те му изфабрикуваха британски паспорт на пътувал много човек и му написаха дълга и подробна автобиография, която да съответства на това. След като Михаил завърши обучението си, те го заведоха на обиколка на живот, който никога не бе живял. Видя къща в потънало в зеленина лондонско предградие, в която никога не бе влизал, колежа в Оксфорд, където никога не бе отварял учебник, и офиса на неизвестна сондажна фирма в Абърдийн, откъдето никога не бе вземал заплата. Те дори отидоха със самолет до Америка, за да си спомни какво е да се разхождаш по

улиците на Кеймбридж в хладен есенен следобед, въпреки че той никога не бе пребивавал в Кеймбридж през есента или по което и да е друго време на годината.

Накрая остана въпросът с външността на Михаил. Тя трябваше да се промени кардинално. В противен случай приятелите на „Волгатеk“ в СВР щяха да си спомнят за него от миналите операции. Пластичната хирургия не беше приемлив вариант: времето за заздравяване бе прекалено дълго, а и Михаил категорично отказа някой да докосва със скалпел лицето му. Всъщност на Киара ѝ хрумна възможното решение, което тя демонстрира на Габриел на един от компютрите. На екрана бе снимката, която бе направила на Михаил за фалшивия му британски паспорт. Тя натисна един бутон и снимката се появи отново с една съществена промяна.

— Аз едва го познах — каза Алон.

— Но дали ще се съгласи?

— Ще му покажа ясно, че няма друг избор.

Същата вечер, в присъствието на целия екип, Михаил си обръсна главата. В знак на солидарност Яков, Оded и Мордекай обръснаха и техните, но Габриел отказа да ги последва. По думите му неговият ангажимент за сплотеността на екипа не стигал дотам. На следващата сутрин жените заведоха Михаил в Лондон на покупки, които накараха доста хора в счетоводния отдел на булевард „Цар Саул“ да повдигнат вежди. При завръщането си в Грейсууд те завариха Виктор Орлов да ги чака, за да проведе заключителния изпит на Михаил, който той издържа блестящо. За да го отпразнуват, Виктор отвори няколко бутилки от любимото си вино „Шато Петрюс“. Когато вдигна чашата си в чест на своя ученик, от градината долетя приглушен изстрел от берета.

— Какво беше това? — попита Орлов.

— Мисля, че ще ядем риба за вечеря — отговори Михаил.

— Някой трябваше да ми каже — рече Виктор. — Щях да донеса хубав „Сансер“ вместо „Петрюс“.

* * *

Малко след като бе получил британския си паспорт, Виктор Орлов бе купил контролния пакет акции на западния, но уважаван лондонски вестник „Файненшъл Джърнъл“ като средство за повишаване на имиджа си сред интелектуалния елит на града. Неколцина души от персонала, в това число и известната разследваща журналистка Зоуи Рийд, си бяха подали оставката в знак на протест, но повечето бяха останали, отчасти защото нямаше къде другаде да отидат. Съгласно условията на договора за собственост, Орлов се бе съгласил да не се меси в определянето на редакционното съдържание на вестника. Той бе успял някак си да спази това обещание — въпреки желанието си да използва вестника като тояга, с която да нанася удари на враговете си в Кремъл.

Това обаче не означаваше, че Виктор не бе склонен да се обади на редакторите си за някоя извънредна новина, особено когато тя касасе неговия собствен бизнес. И така след три дни на една от вътрешните страници на вестника се появи кратка бележка за ново попълнение в персонала на „Виктор Орлов Инвестмънтс“. По-късно същата сутрин Орлов потвърди назначението с прессъобщение, което гласеше, че тридесет и пет годишният изпълнителен директор Никълъс Аведон ще поеме управлението на енергийния портфейл на ВОИ, заедно с нейното бюро за търговия с петролни фючърси. Само след няколко минути в интернет загъмжа от слухове, че Орлов си е избрал наследник и се подготвя постепенно да се оттегли от ежедневните операции на компанията. До вечерта слуховете станаха толкова интензивни, че Виктор бе принуден да се появи по Си Ен Би Си, което рядко се случваше, за да ги отрече. Представянето му не бе твърде убедително. Един виден коментатор даже каза, че след него въпросите са много повече, отколкото получените отговори.

Никой в лондонските финансови кръгове никога нямаше да разбере, че слуховете за предстоящото оттегляне на Орлов са лансирани от екип мъже и жени, които работеха в една изолирана къща в Съри. Нито пък щяха да узнаят, че същите слухове бяха инжектирани в кръвта на московската бизнес общност или че те достигнаха до висшето ръководство на държавната енергийна компания „Волгатек — нефт и газ“. Габриел и неговият екип бяха наясно с това, защото прочетоха за него в един язвителен имейл, изпратен от Алексей Воронин — шефа на европейските операции на „Волгатек“, до

началника на офиса в Гданск. Ели Лавон представи разпечатката на имейла на Алон по време на вечерята заедно с превода — дори и на частите, които не бяха за ушите на изискана компания. В отговор Габриел отвори останалата бутилка „Шато Петрюс“ и наля по чаша вино на всички членове на екипа. Като цяло, това бе едно благоприятно начало. Сега Михаил бе предполагаемият наследник на Виктор Орлов. И от „КГБ — нефт и газ“ щяха да го наблюдават.

[1] Американска петролна компания със седалище в Ървинг, Тексас. Със своите 37 петролни рафинерии в 21 страни и общ дневен капацитет от 3921 милиона барела петрол, тя е най-голямата нефтопреработвателна компания в света. — Б.пр. ↑

41. МЕЙФЕЪР, ЛОНДОН

Централата на „Виктор Орлов Инвестмънтс“ заемаше четири етажа в луксозна офис сграда в квартала Мейфеър, недалеч от американското посолство. Когато Никълъс Аведон пристигна там рано на следващата сутрин, целият ръководен персонал на фирмата го чакаше в главната конферентна зала, за да го приветства. Орлов направи няколко кратки забележки, последвани от представянето набързо на всеки от присъстващите, което бе излишно, защото Михаил бе запомнил имената и лицата на управленския екип на Орлов по време на подготовката си в обезопасената къща в Съри.

Ако те бяха очаквали да навлезе в работата бавно, дълбоко се лъжеха. Защото само час след като се настани в новия си ъглов кабинет с изглед към площад „Хановър“, той бе започнал пълен преглед на рентабилните инвестиции на ВОИ в областта на енергетиката. Нямаше значение, че Михаил вече бе направил този преглед между стените на обезопасената къща или че неговите проникателни констатации вече му бяха написани от Виктор Орлов. Прегледът изпрати сигнал към останалата част от персонала, че Никълъс Аведон не е човек, който може да се приема несериозно. Той бе доведен във „Виктор Орлов Инвестмънтс“ да върши работа. И Бог да е на помощ на глупака, който се опита да застане на пътя му.

Дните му бързо потекоха по строго определен ред. Михаил пристигаше в кабинета си рано, след като бе прочел сутрешните бизнес вестници и бе проверил азиатските пазари, после прекарваше час или два с електронните си таблици и диаграми, преди да се присъедини към сутрешната оперативка на ръководния персонал, която винаги се провеждаше в просторния кабинет на Орлов. Той имаше склонност да мълчи по време на големи събрания, но когато решише да вземе думата, забележките му установиха нови стандарти за стегнат изказ. Повечето дни Михаил обядваше сам. След това работеше в кабинета си до седем-осем вечерта, когато се прибираше в просторния апартамент, който Габриел бе наел за него в Мейда Вейл. От

интендантството на Службата бяха наели и един по-малък апартамент в сградата от другата страна на улицата. Когато Михаил беше в дома си, някой член на екипа го охраняваше. А когато беше на работа, те продължаваха да бдят над него чрез видеокамера с висока разделителна способност и безопасен предавател.

Както се оказа, от „Волгатеk“ също го наблюдаваха. Габриел и екипът знаеха това, защото от Отдел 1400 най-сетне бяха успели да проникнат в компютърната мрежа на компанията и сега четяха електронната поща на топмениджърите на „Волгатеk“ почти в реално време. Името Никълъс Аведон заемаше видно място в няколко имейла, включително в един, изпратен от Геннадий Лазарев до Павел Жиров — безликия началник на охраната на „Волгатеk“, в който се искаше да бъде извършена проверка на произхода му. Сега Никълъс Аведон беше мигаща светлина на радарния екран на „Волгатеk“. Габриел каза, че е време да я накарат да засвети малко по-ярко.

На следващата сутрин Никълъс Аведон представи заключенията от прегледа си на Виктор Орлов и целия екип на ВОИ. Орлов ги обяви за блестящи, което не бе никак изненадващо, тъй като самият той ги беше формулирал и написал. През следващите няколко дни Виктор предприе серия от смели пазарни ходове — всичките отдавна планирани, — които коренно промениха позициите на ВОИ в световния енергиен сектор. В последвалите множество интервюта, взети от електронни и печатни медии, Орлов ги нарече „енергиен план за ХХІІ век и по-далечно бъдеще“ и винаги, когато бе възможно, подчертаваше заслугата на фиктивния архитект на този план: Никълъс Аведон. Финансистите от Лондонското сити харесаха показаното от младото протеже на Орлов. Същото, изглежда, се отнасяше и за „КГБ — нефт и газ“.

* * *

Те бяха демонстрирали компетентността на Никълъс Аведон. Сега беше време да разкрият степента, до която Виктор Орлов бе станал зависим от него. „Пазарни анализатори и мениджъри от средно ниво — каза Габриел — с лопата да ги ринеш.“ Геннадий Лазарев щеше

да се опита да привлече Никълъс Аведон по една-единствена причина: за да прецака бившия си наставник и бизнес партньор.

И така започна това, което екипът нарече „щуротиите на Виктор и Никълъс“. През следващите две седмици те бяха неразделни. Обядваха заедно, вечеряха заедно и където и да отидеше Виктор в обществото, Никълъс бе до него. На няколко пъти той бе видян да напуска късно вечерта дома на Орлов на Чейни Уок, прекара един уикенд, отпочивайки си в обширното имение на Виктор в Бъркшър — привилегия, която не бе имал нито един друг служител на фирмата. Докато отношенията им ставаха все по-близки, напрежението в централата на „Виктор Орлов Инвестмънтс“ в Мейфеър взе да се покачва. Другите началници на отдели на Орлов не харесваха факта, че Никълъс Аведон започна да присъства на срещи, които обичайно бяха разговори на четири очи с шефа, или че често го виждаха да прошепва съвет на наострилия слух Виктор. Няколко души от другия персонал му обявиха открито война, но повечето се примириха с обстоятелствата. Аведон бе затрупан с покани за по едно питие след работа и за работни вечери. Той отказа на всички, като обясни, че Виктор се нуждае от цялото му внимание.

След това двамата *щураци* отидоха на обиколка в Стария континент. Имаше бизнес форум в Париж, където те бяха ослепителни. Събрание на швейцарските банкери в Женева, където не направиха нито една грешна стъпка. И доста напрегната среща в Мадрид с изпълнителния директор на притежавана от Орлов газопроводна компания, на когото бе даден срок от шест месеца да постигне печалба или той самият щеше да си търси друга работа заедно с останалата част от населението на Испания.

Накрая те отлетяха до Будапеща за среща на правителствени и бизнес лидери от така наречените „развиващи се пазари“ в Източна Европа. Руският газов гигант „Газпром“ изпрати представител, който да увери присъстващите, че няма защо да се страхуват от прекомерната си зависимост от руските енергийни доставки, че Кремъл никога не би си и помислил да затвори кранчето като средство за налагане на волята си върху изгубените територии на бившата му империя. Същата вечер, на коктейла, който се проведе на брега на река Дунав, човекът от „Газпром“ се представи на Никълъс Аведон и за своя голяма изненада установи, че той говори свободно руски език. Очевидно директорът на

„Газпром“ бе очарован от това, което чу, защото няколко минути след срещата на електронната поща на Геннадий Лазарев пристигна имейл. Габриел и екипът го прочетоха още преди Лазарев да успее да го отвори. Изглежда, Никълъс Аведон вече бе в играта. „Наемете го — пишеше мъжът от «Газпром». — Ако не го направите вие, ще го направим ние.“

Но как да съберат заедно двете страни, така че връзката да може да се осъществи? Никога необичащ да чака, Алон искаше да форсира събитията, като постави Михаил и Лазарев в непосредствена близост, на място, където те можеха да разполагат с две-три минути за личен разговор. Той видя тази възможност, когато от Отдел 1400 прихванаха имейл, изпратен на Лазарев от секретарката му. Темата беше пътуването на Генадий за предстоящия Световен енергиен форум — събранието на така наречената Международна асоциация на производителите на петрол, което се провеждаше на всеки две години. Като го прочете, Габриел се усмихна. *Щураците* щяха да ходят в Копенхаген. И Службата щеше да отиде с тях.

42.

КОПЕНХАГЕН, ДАНИЯ

След пет неспокойни дни петролните магнати започнаха да се стичат в Копенхаген от четирите краища на света: от Саудитска Арабия и Обединените арабски емирства, от Азербайджан и Казахстан, от Бразилия и Венесуела, от Щатите и Канада. Както се очакваше, активистите, борещи се срещу глобалното затопляне, бяха възмутени от форума, като една тяхна група дори изказа истеричното твърдение, че въглеродът, отделян от самата конференция, в крайна сметка ще доведе до поглъщането от океана на някакво село в Бангладеш. Делегатите, изглежда, не им обръщаха внимание. Те пристигаха в Копенхаген на борда на частните си самолети и бръмчаха по неговите старинни улици с бронирани лимузини, задвижвани от двигатели с вътрешно горене. Може би един ден петролът щеше да се изчерпи и климатът на планетата щеше да стане твърде горещ, за да съществуват хората. Но поне засега на нея властваха нефтопроизводителите.

Конкуренцията за местата за настаняване в Копенхаген беше голяма. Беше невъзможно да направиш резервация за вечеря, а в хотел „Д’Англетер“ — огромна като лайнер луксозна бяла сграда с изглед към просторния Нов кралски площад — нямаше нито една свободна стая. Виктор Орлов и Михаил пристигнаха пред елегантния му вход наред вилнееща снежна буря и бяха съпроводени от човек от управата до два съседни апартамента на един от горните етажи. В този на Михаил имаше поднос с датски лакомства и бутилка „Дом Периньон“, която се изстудяваше в кофичка с лед. Последния път, когато бе отседнал в хотел, изпълнявайки задача на Службата, той бе използвал бутилката безплатно шампанско да си нанесе травма на коляното в интерес на прикритието си. Сега си помисли, че прикритието му за тази операция сигурно изисква да изпие чаша-две от него. Докато вадеше тапата, чу дискретно почукване на вратата, което бе странно, понеже бе закачил на дръжката табелката „Не ме безпокойте“, преди да даде щедър бакшиш на пиколото. Михаил отвори бавно вратата и се

взря над предпазната верига в мъжа със среден ръст и телосложение, който стоеше в коридора. Той носеше средно дълго вълнено палто с войнишка яка и тиролска филцова шапка. Косата му беше буйна и прошарена, очите му — кафяви и скрити зад очила. В дясната си ръка държеше овехтяла кожена пътна чанта.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита Михаил.

— Като отвориш вратата — отвърна тихо Габриел.

Михаил откачи веригата, отстъпи настрана, така че Алон да може да влезе, и бързо затвори вратата. Като се обърна, видя Габриел да обикаля бавно хотелската стая с протегната дясна ръка, в която държеше своето блекбъри. След миг той му кимна в знак, че в стаята няма подслушвателни устройства. Михаил отиде до кофичката с шампанското и си наля чаша „Дом Периньон“.

— Ти искаш ли? — попита той и размаха бутилката към Алон.

— От него ме боли главата.

— Мен също.

Михаил отпусна дългурестото си тяло на дивана и вдигна крака на масичката за кафе — зает директор, уморен от дългия ден, изпълнен с пътуване и срещи. Алон огледа пищно обзаведения апартамент и поклати глава.

— Радвам се, че Виктор поема разноските за това място — каза той. — Узи вече ми диша във врата за разходите.

— Кажу ми, че трябва да се поддържа стилът, към който вече свикнах.

— Радвам се да чуя, че целият този успех не те е главозамаял.

Михаил отпи от шампанското, но не каза нищо.

— Трябва да се обръснеш.

— Обръснах се тази сутрин — отговори Михаил, като потърка с ръка брадичката си.

— Не там — рече Габриел.

Михаил прокара длан върху лъскавото си теме.

— Знаеш ли — каза той, — започнах да свиквам с този си вид. Всъщност мисля да запазя тази прическа и след като операцията приключи.

— Изглеждаш като извънземен, Михаил.

— По-добре като извънземен, отколкото като герой от „Звукът на музиката“^[1].

Михаил си взе от подноса малък сандвич със скариди и го излапа наведнъж.

— Откога ядеш ракообразни?

— Откакто станах англичанин от руски произход, който работи за инвестиционна компания, собственост на олигарха Виктор Орлов.

— С малко късмет — каза Габриел, — това ще е само трамплин към по-големи и по-хубави неща.

— *Иншаллах*^[2] — отвърна Михаил, като вдигна чашата си в насмешлив тост. — Пристигнаха ли бъдещите ми работодатели?

Габриел порови в овехтялата си пътна чанта и извади картонена папка. В нея имаше три прясно отпечатани цветни снимки, които той подреди върху масичката за кафе пред Михаил в реда, в който бяха снимани. На тях се виждаха трима мъже, които слизаха по стълбите на малък частен самолет и се качваха в чакащата ги лимузина. Снимките бяха заснети от значително разстояние с фотоапарат, оборудван с дългофокусен обектив. Снеговалежът бе замъглил изображенията.

— Кой направи снимките? — попита Михаил.

— Йоси.

— Как се е озовал на пистата?

— Той има журналистически пропуск за форума — отвърна Габриел. — Римона също.

— За кого работят?

— За един бизнес бюлетин, наречен „Енерджи Таймс“.

— Нищо не ми говори.

— Той е нов.

Усмивайки се, Михаил вдигна първата снимка, на която тримата мъже слизаха един зад друг по стълбите на самолета. Най-отпред, неприличащ по нищо на учения математик, който някога е бил, слизаше Геннадий Лазарев. На крачка зад него бе заместник генералният директор на „Волгатек“ Дмитрий Бершов, а зад Бершов — нисък, набит мъж, чието лице бе закрито от периферията на мека шапка.

— Кой е той? — попита Михаил.

— Не успяхме да разберем.

Михаил вдигна втората снимка, а след това и третата. Лицето на мъжа не се виждаше на нито една от тях.

— Доста е добър, нали? — рече Михаил.

— И ти го забеляза.

— Всъщност е трудно да се пропусне. Той е знаел къде са камерите и е гледал нито една от тях да не го заснеме добре. — Михаил пусна снимките върху масичката. — Защо го е направил според теб?

— По същата причина, поради която го правим ти и аз.

— За тайните служби ли работи?

— Той е професионалист, Михаил. И то истински. Може би е пенсиониран служител на СВР и го прави по навик. Но ми се струва, че все още е на активна служба.

— Къде е той сега?

— В хотел „Империял“ заедно с другите двама. Геннадий е доста разочарован от условията.

— Откъде знаеш?

— Знам го, защото Мордекай и Овед посетиха стаята му час преди самолетът на „Волгатек“ да се приземи и оставиха нещо миниатюрно под нощното шкафче.

— Откъде знаеш коя е стаята на Лазарев?

— От Отдел 1400 хакнаха системата за резервации на „Империял“.

— Ами вратата?

— Мордекай притежава нова вълшебна отключваща карта. На практика вратата сама се отваря. — Алон върна снимките в папката, а нея прибра в чантата си. — Трябва да знаеш, че Геннадий говори и за други неща, освен за качеството на обстановката в стаята му — добави след малко. — Очевидно той очаква с нетърпение да се запознае с теб.

— Имаш ли представа кога може да направи своя ход?

— Не. — Габриел поклати глава. — Но трябва да очакваш, че ходът му ще е коварен.

— Аз познавам ли го?

— Знаеш името му — отвърна Габриел, — но не и лицето му.

— А ако той вземе да ме ухажва?

— Винаги съм смятал, че е най-добре да се правиш на труднодостъпен.

— И виж докъде те доведе това. — Михаил наля още два пръста шампанско в чашата си, но не каза нищо повече.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш, Михаил?

— Предполагам, че наред са поздравленията.

— За какво?

— Хайде, Габриел. Не ме карай да го казвам на глас.

— Да кажеш какво?

— Хората говорят, Габриел, особено шпионите. И слуховете, които се носят на булевард „Цар Саул“, са, че ти ще бъдеш следващият началник.

— Не съм се съгласявал за нищо.

— Аз пък чух нещо друго — каза Михаил. — Чух, че това е свършен факт.

— Не е така.

— Както кажеш, шефе.

Алон тежко въздъхна.

— Колко знае Узи?

— Узи знаеше от мига, в който пое работата, че е втори избор на всички.

— Това не е нещо, към което съм се стремил.

— Знам. И подозирам, че Узи също го знае — добави Михаил. — Но от това няма да му стане по-леко, когато премиерът му каже, че няма да бъде шеф втори мандат.

Михаил вдигна чашата си към светлината и се загледа в мехурчетата, които се издигаха към повърхността на шампанското.

— За какво мислиш? — попита Габриел.

— За онзи момент, когато бяхме в Цюрих, в малкото кафене близо до Парадеплац. Беше, когато се опитвахме да измъкнем Киара от лапите на Иван. Помниш ли онова място, Габриел? Помниш ли какво ми каза онзи следобед?

— Струва ми се, че ти казах да се ожениш за Сара Банкрофт и да напуснеш Службата.

— Имаш добра памет.

— Какво имаш предвид всъщност?

— Просто се чудех дали все още мислиш, че трябва да напусна Службата.

Алон се поколеба, преди да отговори.

— Аз не бих го направил, ако бях на твое място — каза той найсетне.

— Защо не?

— Защото, ако стана следващият началник, те очаква светло бъдеще. Много светло.

Михаил потърка скалпа си.

— Имам нужда да се обръсна — каза той.

— Да, така е.

— Сигурен ли си, че не искаш да пийнеш малко от това шампанско?

— От него ме боли главата.

— Мен също — отвърна Михаил, докато си наливаше още една чаша.

* * *

Преди да напусне хотелския апартамент, Алон инсталира малък софтуер от Службата на мобилния телефон на Михаил, който го превърна в постоянен предавател и автоматично изпращаше всички негови разговори, имейли и есемеси до компютрите на екипа. След това той се отправи към фоайето и прекара няколко минути, търсейки познати лица сред тълпата от изтрупани нефтени босове. Навън следобедната виелица бе утихнала, но на светлината на уличните лампи се виждаха едрите снежинки, които продължаваха лениво да се носят из въздуха. Габриел се отправи на запад, минавайки по пешеходната търговска улица „Стрьогет“, докато стигна до площада пред кметството. Звънът на камбаните в часовниковата кула отбеляза шест часа. Той се изкушаваше да посети хотел „Империял“, който се намираше недалеч от площада, в покрайнините на увеселителния парк „Тиволи Гардънс“. Вместо това, отиде до една унила на вид жилищна сграда на улица, чието име можеше да произнесе само един датчанин. Като влезе в малкия апартамент на втория етаж, завари Келър и Ели Лавон, приведени пред един лаптоп. От неговите говорители се чуваше как трима мъже разговарят тихо на руски език.

— Успяхте ли да разберете кой е той? — попита Габриел.

Лавон поклати отрицателно глава.

— Странно е — каза той, — но тези момчета от „Волгатек“ не са големи почитатели на имената.

— Не думай.

Ели се канеше да отговори, но бе спрял от гласа на един от мъжете. Той говореше шепнешком, сякаш стоеше край отворен гроб.

— Това е нашето момче — каза Лавон. — Той винаги говори така. Сякаш допуска, че някой подслушва.

— Някой наистина подслушва.

Ели се усмихна.

— Изпратих мостра на гласа му до булевард „Цар Саул“ и им казах да го пуснат през компютрите.

— И?

— Не откриха съвпадение.

— Изпрати я на Ейдриън Картър в Лангли.

— А ако Картър поиска обяснение?

— Излъжи го нещо.

Точно тогава тримата руски петролни мениджъри избухнаха в гръмогласен смях. Лавон се наведе напред, за да слуша, а Габриел бавно отиде до прозореца и погледна към улицата. На нея не се виждаше никой друг, освен една млада жена, която вървеше по заснежения тротоар. Тя имаше алабастровата кожа и скулите на Маделин. В действителност приликата беше толкова изумителна, че за миг Алон изпита непреодолимия импулс да изтича след нея. Руснаците все още се смееха. Сигурно се смееха на него, помисли си той. Габриел си пое дълбоко дъх, за да успокои разтуптяното си сърце, и се загледа в призрака на Маделин, който минаваше долу. После тъмнината погълна жената и тя изчезна от погледа му.

[1] Американско-австрийски музикален филм, излязъл по екраните през 1965 г., на режисьора Робърт Уайз с участието на Джули Андриос и Кристофър Плъмър в главните роли. — Б.пр. ↑

[2] Ако Аллах пожелае (араб.). — Б.пр. ↑

43.

КОПЕНХАГЕН, ДАНИЯ

Форумът се провеждаше в „Бела Сентър“ — грозна конгресна сграда от стъкло и стомана, която изглеждаше като гигантска оранжерия, паднала от космоса. Глутница репортери стоеше, треперейки от студ, зад опънатата пред входа жълта лента. Повечето от пристигащите ръководители имаха достатъчно разум да не обръщат внимание на подвикваните от тях насмешки, но не и Орлов. Той спря, за да отговори на въпрос за внезапното покачване на световните цени на петрола, и се възползва невяждържано от тази възможност, така че скоро говореше въодушевено по теми, вариращи от изборите във Великобритания до репресивното отношение на Кремъл спрямо движението за демокрация в Русия. Габриел и екипът му чуха всяка негова дума, защото Михаил стоеше до Виктор пред камерите, държейки в ръка мобилния си телефон. Всъщност именно той най-сетне сложи край на импровизираната пресконференция на Орлов, като го хвана за ръкава на сакото и го дръпна към отворената врата на центъра. По-късно една британска репортерка щеше да отбележи, че за първи път е видяла някой — *който* и да е той! — да се осмели да докосне дори и с пръст Виктор Орлов.

След като влезе в сградата, Орлов се развихри. Той присъства на всички дискусии, които бяха включени в сутрешната програма, посети всеки щанд на етаж на изложението и стисна всяка протегнатата ръка по пътя си, дори и на хора, които го отвращаваха.

— Това е Никълъс Аведон — казваше той на всеки, който можеше да го чуе. — Никълъс е моята дясна ръка, а и лявата. Никълъс е моята пътеводна звезда.

На обяда нещата бяха коренно различни — Орлов изрази одобрението си за шведската маса без специално отредени места, за отсъствието на алкохол и на свинско месо от уважение към многото делегати от мюсюлманските страни. Орлов и Михаил минаха край масите, без да хапнат нищо, и след това отидоха на първото следобедно съвещание — мрачна дискусия за поуките от нефтения

разлив в Мексиканския залив. Генадий Лазарев беше сред присъстващите и седеше два реда по-назад, вдясно от Орлов.

— Като убиец — промърмори Виктор на Михаил. — Обикаля за плячка. Само въпрос на време е кога ще извади оръжието си.

Забележката му се чу ясно в малкия апартамент на улицата с непроизносимо име и изразените чувства бяха споделени от Габриел и останалата част от екипа му. Всъщност благодарение на камерата, висяща на шията на Йоси, те имаха и снимков материал, който го доказваше. По време на сутрешната сесия на форума Лазарев се бе държал на безопасно разстояние. Но сега, докато следобедът бавно напредваше, той се приближаваше все по-близо до целта си.

— Той е като реактивен самолет в зона за изчакване — каза Ели Лавон. — Просто чака от кулата да му дадат разрешение да се приземи.

— Не съм сигурен, че метеорологичните условия на земята ще му позволят да го направи — отвърна Алон.

— Кога очакваш да се отвори прозорец?

— По време на това — отвърна Габриел, като почука с показалец върху последната тема от програмата за първия ден. — Точно тогава ще го приземим.

Което означаваше, че той и екипът му щяха да бъдат принудени да издържат още два часа това, което Кристофър Келър нарече „петролни брътвежи“. Имаше много скучна реч от един индийски министър за бъдещите енергийни нужди на втората най-гъстонаселена страна в света. След това критична лекция на новия президент на Франция за данъчното облагане, печалбата и социалната отговорност. И най-накрая се състоя удивително честна дискусия за опасностите за околната среда, свързани с технологията за добиване на нефт, известна като хидравлично разбиване. Не бе изненадващо, че Генадий Лазарев не присъства. Обикновено руските петролни компании считаха околната среда за нещо, което трябва да се експлоатира, а не да се опазва.

След това делегатите се изнесоха в колона към ескалаторите и се отпавиха към галерията на горния етаж на центъра за организираня там коктейл. Генадий Лазарев бе пристигнал по-рано и говореше в далечния ъгъл на помещението с двама ирански ръководители на петролни компании. Виктор и Михаил си взеха по чаша шампанско от

таблата на минаващия край тях сервитьор и се смесиха с група весели бразилци. Орлов бе обърнал гръб на Лазарев, но Михаил имаше пълна видимост към него. Точно затова той видя, когато руснакът се отдели от иранците и тръгна бавно да пресича залата.

— Сега може би моментът е подходящ да се поразходиш, Виктор.

— Къде?

— Във Финландия.

Обигран участник в коктейли, Орлов извади мобилния телефон от джоба на самото си и го вдигна до ухото си. После, като се намръщи, сякаш не можеше да чуе, той бързо се отдалечи, търсейки по-тихо място, където да говори. При отсъствието на Орлов, Михаил се обърна с гръб към залата и подхвана сериозен разговор с един от бразилците за възможностите за инвестиции в Латинска Америка. Ала две минути след началото на разговора си даде сметка, че някой стои зад него. Разбра го, защото ароматът на скъпия парфюм на мъжа се наложи над всички други аромати наоколо. Разбра го и по разсеяния поглед на бразилеца. Като се обърна, се оказа очи в очи с човека, чието лице бе висяло на стената в обезопасената къща в Грейсууд. Обучението и опитът му позволиха да потисне всяка друга реакция и да го изгледа безучастно.

— Извинете, че ви прекъсвам — каза мъжът на английски с руски акцент, — но исках да ви се представя, преди да се върне Виктор. Казвам се Геннадий Лазарев. Аз съм от компанията „Волгатек — нефт и газ“.

— Аз съм Никълъс — отвърна Михаил, стискайки протегнатата ръка. — Никълъс Аведон.

— Знам кой сте — каза Лазарев с усмивка. — Всъщност знам всичко, което е нужно да се знае за вас.

* * *

Разговорът, който последва, продължи една минута и двадесет и седем секунди. Записът бе забележително чист и ясен, като се изключи приглушената глъчка от коктейла и глухото учестено думкане, което екипът по-късно идентифицира като туптенето на сърцето на Михаил.

Сърцето на Габриел следваше същия ритъм, докато изслушваше пет пъти записа от началото до края. Сега, когато кликна иконката за пускане и го заслуша за шести път, той сякаш изобщо нямаше пулс.

— *Знам кой сте. Всъщност знам всичко, което е нужно да се знае за вас.*

— *Наистина ли? И защо?*

— *Защото ние наблюдаваме някои от ходовете, които правите с портфолиото на Виктор, и сме много впечатлени.*

— *Кои сте тези „ние“?*

— *„Волгатек“, разбира се. За кого си мислехте, че говоря?*

— *Бизнес средата в Русия е доста по-различна, отколкото тази на Запад. Местоименията могат да бъдат подвеждащи.*

— *Много сте дипломатичен.*

— *Трябва да бъда. Аз работя за Виктор Орлов.*

— *Понякога изглежда, че Виктор работи за вас.*

— *Външността може да бъде измамна, господин Лазарев.*

— *Значи, слуховете на улицата не са верни?*

— *Какви са те?*

— *Че сте поели контрол над ежедневните операции на Виктор. Че Виктор не е нищо повече от едно име и крещяща вратовръзка.*

— *Виктор все още е главният стратег. Аз съм само този, който натиска бутоните и дърпа лостовете.*

— *Много сте лоялен, Никълъс.*

— *Страшно много.*

— *Харесвам това качество у един мъж. Аз също съм лоялен.*

— *Само не и към Виктор.*

— *Очевидно с него сте говорили за мен.*

— *Само веднъж.*

— *Не мога да си представя, че е казал нещо добро за мен.*

— *Каза, че сте много умен.*

— *Като комплимент ли го каза?*

— *Не.*

— *Двамата с Виктор си имахме нашите различия, не мога да го отрека. Но всичко това е в миналото. Винаги съм уважавал мнението му, особено когато става въпрос за хора. Той винаги е бил добър откривател на таланти. Ето защо исках да се запознаем. Имам една идея, която бих искал да обсъдим.*

— Ще кажа на Виктор, че бихте искали да поговорите.

— Това не е идея за Виктор Орлов. Това е идея за Никълъс Аведон.

— Аз съм служител на „Виктор Орлов Инвестмънтс“, господин Лазарев. Няма Никълъс Аведон, поне не и където се касае за парите на Виктор.

— Това няма нищо общо с парите на Виктор. Става въпрос за вашето бъдеще. Бих искал да ми отделите няколко минути от времето си, преди да напуснете Копенхаген.

— Опасявам се, че графикът ми е много натоварен.

— Вземете визитката ми, Никълъс. На гърба ѝ е написан номерът на личния ми мобилен телефон. Обещавам да направя така, че отделеното ви време да си струва. Не ме разочаровайте. Не обичам да бъда разочарован.

Габриел кликна иконката за спиране и погледна Ели Лавон.

— Струва ми се, че го спипа — каза Лавон.

— Може би — отвърна Алон. — Или може би Генадий ни спипа.

— Няма лошо да се срещне с него.

— Може да се окаже лошо — възрази Габриел. — В действителност може да се окаже много лошо.

Той плъзна бутона на аудиоплейъра към началото на разговора и отново кликна иконката за пускане.

— Знам кой сте. Всъщност знам всичко, което е нужно да се знае за вас.

Алон кликна иконката за спиране.

— Преносен израз — каза Лавон. — Нищо повече.

— Сигурен ли си в това, Ели? Сто процента ли си сигурен?

— Сигурен съм, че утре сутринта слънцето ще изгрее и вечерта ще залезе. И съм доста сигурен, че Михаил ще преживее едно питие с Генадий Лазарев.

— Освен ако Генадий не му сервира пунш с полоний.

Габриел посегна към компютърната мишка, но Лавон спря ръката му.

— Дойдохме в Копенхаген, за да се срещнат — каза той. — Сега организирай срещата.

Алон взе телефона си и набра мобилния на Михаил. Мелодията на отсрещния телефон прозвуча от високоговорителите на компютъра,

както и гласът на Михаил, когато отговори.

— Направи го утре вечер — каза Габриел. — Контролирай мястото на срещата, доколкото ти е възможно. Без изненади.

Затвори, без да каже нито дума повече, и се заслуша, докато Михаил набираше номера на Лазарев. Геннадий отговори веднага:

— Толкова се радвам, че се обадохте.

— Какво мога да направя за вас, господин Лазарев?

— Можете да вечеряте с мен утре вечер.

— Имам уговорка с Виктор.

— Измислете някакво извинение.

— Къде?

— Ще намеря някое отдалечено място.

— Нека да не е *много* отдалечено, господин Лазарев. Не мога да отсъствам повече от час — час и нещо.

— Какво ще кажете за седем часа?

— В седем е добре.

— Ще изпратя кола за вас.

— Аз съм в хотел „Д’Англетер“.

— Да, знам — отвърна Лазарев, преди да прекъсне връзката.

Алон превключи на компютъра от звука, идващ от телефона на Михаил, на преподавателя в стаята на Геннадий Лазарев в хотел „Империал“. Тримата руснаци се смееха неудържимо. „Сигурно се смеят на мен“ — помисли си той.

44.

КОПЕНХАГЕН, ДАНИЯ

Вторият ден на форума беше уморително повторение на първия. Михаил остана лоялно до Виктор Орлов през цялото време, като се усмихваше с вида на човек, който е на ръба да извърши изневяра. На коктейла той отново се прилепи към групата на веселите бразилци, които се оклюмаха, когато отказа да се присъедини към тях, за да се повеселят в някои от оживените нощни клубове на Копенхаген. Като се сбогува с тях, той измъкна Виктор от лапите на казахския министър на енергетиката и го поведе към наетата от тях лимузина. Михаил изчака, докато стигнаха на няколко пресечки от хотел „Д’Англетер“, преди да каже, че няма сили за вечеря. Той го направи достатъчно високо, за да бъде уловено от всякакви налични руски предаватели.

— Как се казва тя? — попита Орлов, който вече знаеше за плановете на Михаил за тази вечер.

— Не е това, Виктор.

— Тогава какво е?

— Имам ужасно главоболие.

— Надявам се, че не е нещо сериозно.

— Сигурен съм, че е само мозъчен тумор.

Като се качи в стаята си, Михаил направи няколко телефонни обаждания до Лондон заради прикритието си и изпрати доста палав имейл на секретарката си, за да покаже на киберагентите от Московския център, че все пак е човек. След това взе душ и облече дрехите си за вечерта, което се оказа по-голямо предизвикателство, отколкото си бе представял. „Как се облича човек — помисли си той, — когато предава своя мним работодател, като се среща с ръководители на петролна компания, притежавана и управлявана от руското разузнаване?“ Михаил се спря на обикновен костюм в съветско сиво и бяла риза с френски маншети. Реши да не слага вратовръзка от страх, че ще изглежда прекалено старателен. Освен това, ако имаха намерение да го убият, не искаше да носи аксесоар, който може да се използва като оръжие за убийство.

По инструкция на Габриел, той остави светнати всички лампи в стаята и закачи на дръжката на вратата табелката „Не ме безпокойте“, преди да се отправи към асансьора. Фоайето беше море от делегати. Когато се насочи към вратата, видя Йоси — новоизпечения репортер на несъществуващия „Енерджи Таймс“, да интервюира един от иранците. Навън вихрушка от сух сняг фучеше като пясъчна буря над Новия кралски площад. Един черен мерцедес S-класа седан чакаше до тротоара. До отворената задна врата стоеше двуметров руснак. Ако името му не беше Игор, то трябваше да бъде.

— Къде отиваме? — попита Михаил, когато колата рязко потегли.

— На вечеря — измърмори шофьорът Игор.

— Добре — каза тихо Михаил, — радвам се, че го изяснихме.

* * *

Руският шофьор не чу забележката на Михаил, но Габриел я чу. Той беше зад волана на едно ауди, паркирано в странична уличка зад ъгъла на хотела. Келър седеше до него, с таблет на коленете си. На екрана имаше карта на Копенхаген, а позицията на Михаил представляваше мигаща синя светлинка. В този момент светлинката се отдалечаваше бързо от Новия кралски площад, като се насочи към квартал на Копенхаген, който не се славеше със своите ресторанти. Алон спокойно завъртя ключа. После погледна към синята светлинка и внимателно я последва.

* * *

Скоро стана ясно, че тази вечер Михаил и Геннадий Лазарев няма да вечерят в Копенхаген. Тъй като минути след напускането на хотела големият черен мерцедес се отправи извън града със скорост, която подсказваше, че Игор е свикнал да шофира в снежно време. Не беше необходимо Габриел да поддържа същата безразсъдна скорост. Синята светлинка на екрана на таблета на Келър му казваше всичко, което му бе необходимо да знае.

След като напусна южните квартали на Копенхаген, светлинката се премести върху магистрала E20 и се отправи на юг — към района на Дания, известен като Шеланд. А когато магистралата зави към вътрешността по посока на древния пазарен център Рингстед, светлинката се отдели и се понесе към бреговата линия. Алон и Келър направиха същото и скоро се озоваха на тесен път с две платна, от лявата страна на който се виждаха черните води на залива Кьоге, а от дясната — снежни поля. Те следваха пътя в продължение на няколко километра, докато не стигнаха до селище от летни вили, сгущено край скалист ветровит плаж, и там мигащата светлинка най-накрая спря да се движи. Габриел отби встрани от пътя и увеличи силата на звука на слушалката си. Той чу шума от отварянето на вратата на колата, от стъпки по заснежен паваж и учестеното биене на сърцето на Михаил.

* * *

Вилата бе сред най-хубавите в селището. Имаше малка, извита като подкова алея, навес за коли с червен керемиден покрив и терасовидна градина отпред, оброчена с добре поддържан жив плет и невисока тухлена стена. Дванайсет стъпала водеха до веранда с бяла балюстрада; две декоративни дървета в саксии бяха поставени като стражи от двете страни на остъклената врата. Когато Михаил се приближи, вратата се отвори и Геннадий Лазарев излезе на верандата да го посрещне. Носеше пуловер с поло яка и дебела жилетка със северни мотиви.

— Никълъс! — извика той, сякаш насреща си имаше глух човек. — Влезте вътре, преди да премръзнете до смърт. Съжалявам, че ви довякох чак тук, но никога не се чувствам удобно да правя сериозен бизнес в ресторанти и хотели.

Той подаде ръка на Михаил и го издърпа през прага, сякаш измъкваше давец се от морето. След това, като затвори доста бързо вратата, Геннадий му помогна да съблече палтото си и за момент се вгледа внимателно в трофея, който бе докопал. Независимо от неговата власт и богатство, Лазарев все още изглеждаше като учен, работещ за правителството. С кръглите си очила и сбръчканото чело той имаше

вид на човек, който вечно се мъчи да реши някакво математическо уравнение.

— Имаште ли някакви проблеми да се измъкнете от Виктор? — попита Лазарев.

— Не — отговори Михаил. — Всъщност мисля, че той беше доволен да се отърве за няколко часа от мен.

— Изглежда, вие двамата се разбирате доста добре.

— Така е.

— Но все пак дойдохте — отбеляза Геннадий.

— Почувствах, че трябва да го направя.

— Защо?

— Защото, когато човек като Геннадий Лазарев те кани на среща, обикновено е добра идея да приемеш.

Думите на Михаил очевидно се понравиха на Лазарев. Явно руснакът не бе имунизиран срещу ласкателства.

— И не сте му казали къде отивате? — попита той.

— Разбира се, че не.

— Много добре. — Геннадий стисна с нежната си ръка рамото на Михаил. — Хайде, елате да пийнем и да се запознаете с другите.

Лазарев го въведе в голяма стая, чиито прозорци гледаха към морето. Там чакаха двама мъже, потънали в неловко мълчание, обикновено настъпващо след караница. Единият си сипваше питие върху масичка на колелца, а другият се топлеше пред камината. Този, който беше до масичката, имаше гъста брада и тъмна оредяла коса, зализана назад. Михаил не можа да види много от мъжа до огъня, защото гърбът му бе обърнат към стаята.

— Това е Дмитрий Бершов — каза Лазарев, като посочи мъжа до масичката. — Сигурен съм, че сте чували името му. Дмитрий е моят заместник.

— Чувал съм го, разбира се — отвърна Михаил, като стисна протегнатата ръка. — За мен е удоволствие да се запознаем.

— За мен също — отговори Бершов.

— А този мъж там — каза Лазарев, сочейки към фигурата пред огъня — е Павел Жиров. Павел се занимава с корпоративната сигурност и всяка друга мръсна работа, която трябва да се свърши. Не е ли така, Павел?

Мъжът до огъня бавно се обърна и погледна Михаил право в лицето. Той носеше черен пуловер и тъмносив вълнен панталон. Пепеляворусата му коса бе подстригана късо; лицето му беше ъгловато и доминирано от малка, жестока на вид уста. Михаил осъзна веднага, че е виждал това лице и преди. Беше го виждал на една снимка на обяд, състоял се на остров Корсика няколко часа преди изчезването на Маделин Харт. Сега лицето се приближи към него от светлината на огъня и малката уста се изви в нещо като усмивка.

— Срещали ли сме се някога? — попита Жиров, сграбчвайки ръката на Михаил.

— Не, не мисля.

— Изглеждате ми познат.

— Доста често ми го казват.

Усмивката му се стопи, а очите му се присвиха.

— Носите ли телефон? — попита Жиров.

— Аз се къпя с моя телефон.

— Бихте ли го изключили, моля?

— Наистина ли е необходимо?

— Да — отвърна той. — Извадете и батерията. В днешно време човек трябва да бъде много предпазлив.

* * *

Трийсет секунди по-късно синята светлинка върху екрана на таблета изгасна.

Габриел свали слушалката и се намръщи.

— Какво стана? — попита Келър.

— Михаил отиде зад луната.

— Какво означава това?

Алон му обясни. След това извади мобилния си телефон от джоба на якето си и позвъни на Ели Лавон в тайната квартира. Двамата говориха няколко секунди на лаконичния оперативен иврит.

— Какво става? — поинтересува се Кристофър, след като Габриел затвори.

— Двама агенти от копенхагенската резидентура на СВР претърсват стаята на Михаил в „Д’Англетер“.

- Това добре ли е?
- Много е добре.
- Сигурен ли си в това?
- Не.

Габриел върна телефона в джоба си и се загледа през прозореца към вдиганите от вятъра вълни, които се плискаха в замръзналия бряг. „Чакане — помисли си той. — Винаги чакане.“

45.

ШЕЛАНД, ДАНИЯ

Беше наредена разкошна трапеза изцяло с руски ястия. Произходът на храната не беше ясен, тъй като нямаше никакви доказателства, че в къщата присъства някой друг, освен тримата ръководители. Михаил се зачуди как са осигурили имота за толкова кратко време. Не бяха го направили сега, реши той. Сигурно това си е била тайна квартира на „Волгатек“. Или може би на СВР. Или може би нямаше значение чия е. Може би разликата бе съвсем незначителна.

Засега храната си оставаше само украса. В ръката на Михаил бе тикнатата чаша с питие — водка, разбира се — и той бе сложен да седне на почетния стол с прекрасна гледка към тъмното море. Дмитрий Бершов — спортистът на компанията, обикаляше стаята с решителната мудност на човек, който се готви да излезе на ринга. Павел Жиров — пазителят на тайните на „Волгатек“ и похитител на Маделин Харт, се взираше в тавана, сякаш изчисляваше колко метра въже да използва за обесването на Михаил. Накрая суровият поглед на Жиров се спря върху Геннадий Лазарев, който бе изявил претенции за мястото до огъня. Лазарев се взираше в пламъците и обмисляше въпроса, който Михаил бе задал минута по-рано:

— Защо съм тук?

— Защо *сте* тук? — отвърна накрая с въпрос руснакът.

— Тук съм, защото ме поканихте да дойда.

— Винаги ли приемате срещи с враговете на човека, който ви дава заплатата? — Лазарев бавно се обърна да чуе отговора му.

— За това ли е всичко? — попита Михаил след миг. — Да не би да ме вербувате да шпионирам Виктор?

— Изглеждате запознат с езика на шпионажа, Никълъс.

— Чета книги.

— Какви книги?

Михаил преднамерено остави питието си.

— Това започва да звучи твърде много като разпит — каза той спокойно. — Ако нямате нищо против, бих искал сега да се върна в

хотела си.

— Това би било грешка от ваша страна — каза Лазарев.

— Защо?

— Защото още не сте чули предложението ми.

Като се усмихна, Геннадий взе недокоснатото питие на Михаил и го занесе на масичката с колелца, за да му налее ново. Михаил погледна Павел Жиров и възвърна безстрастното си изражение. Вътрешно обаче смени тъмното му вълнено облекло със светлия летен костюм, който бе носил на обяда в ресторант „Ле Палмие“ в Калви. Когато му донесоха новото питие, Михаил изтри този образ от мислите си като тебешир от черна дъска и погледна само към Лазарев. Челото му бе сбърчено, сякаш се мъчеше с уравнение, което нямаше възможно решение.

— Имате ли нещо против да проведем останалата част от разговора на руски? — попита Геннадий накрая.

— Боя се, че руският ми е достатъчно добър само за ресторанти и таксита.

— Знам от най-достоверен източник, че руският ви е доста добър. Всъщност, че говорите съвсем свободно.

— Кой ви е казал това?

— Един приятел от „Газпром“ — отговори честно Лазарев. — Провел е кратък разговор с вас в Будапеща, когато сте били там с Виктор.

— Мълвата бързо се разнася.

— Опасявам се, че в Москва няма никакви тайни, Никълъс.

— И аз така чувам.

— В училище ли сте учили руски?

— Не.

— Това означава, че трябва да сте го научили у дома.

— Така е.

— Родителите ви руснаци ли са?

— Както и моите баби и дядовци — отговори Михаил.

— Как са се озовали в Англия?

— По обичайния начин.

— Какво означава това?

— Напуснали са Русия след свалянето на царя и са се установили в Париж. После са отишли в Лондон.

— Вашите предци са били буржоа?

— Не са били болшевики, ако това питате.

— Предполагам, че да.

Михаил сякаш претегли внимателно следващите си думи.

— Прадядо ми е бил средно успешен бизнесмен, който не е искал да живее при комунистическия режим.

— Как се е казвал?

— Фамилното му име е било Авдонин, което в крайна сметка е променил на Аведон.

— Така че истинското ви име е Никита Авдонин — отбеляза Лазарев.

— Николай — поправи го Михаил.

— Мога ли да ви наричам Николай?

— Ако желаете — отговори Михаил.

Когато Лазарев заговори отново, беше на руски език.

— Били ли сте някога в Москва? — попита той.

— Не — отговори Михаил на същия език.

— Защо?

— Никога не съм имал причина да го направя.

— Не ви ли беше любопитно да видите откъде произхождате?

— Англия е моят дом — отвърна Михаил. — Русия е страната, от която е избягало семейството ми.

— Били ли сте противник на Съветския съюз?

— Бях твърде млад, за да бъда противник.

— А настоящото управление?

— Какво за него?

— Споделяте ли мнението на Виктор Орлов, че нашият президент е авторитарен клептократ^[1]?

— Може и да се изненадате, господин Лазарев, но двамата с Виктор не си говорим за политика.

— Това определено ме изненадва.

Михаил не каза нищо повече. Лазарев изостави темата. Погледът му се премести от Бершов на Жиров, преди отново да се спре на Михаил. Когато заговори, пак беше на английски език.

— Предполагам, че сте прочели за постигнатото с британското правителство лицензионно споразумение, което ще ни позволи да извършваме сондажи в Северно море.

— Две новооткрити нефтени полета край бреговете на Външните Хебридски острови — отвърна Михаил, сякаш четеше от проспект. — Прогнозен добив в края на срока — сто хиляди барела на ден.

— Много впечатляващо.

— Това ми е работата, господин Лазарев.

— Всъщност това е *моята* работа. — Геннадий замълча, после добави: — Но бих искал *вие* да я ръководите за мен.

— Проекта „Външни Хебриди“?

Лазарев кимна утвърдително.

— Съжалявам, господин Лазарев — каза Михаил почтително, — но аз не съм проектен мениджър.

— Вършили сте подобна работа в Северно море за „Кей Би Ес Ойл Сървисиз“.

— Точно затова не искам да я върша отново. Освен това, вече съм сключил договор с Виктор. — Михаил се изправи. — Ще ме извините, че не мога да остана за вечеря, господин Лазарев, но наистина трябва да се връщам.

— Но вие още не сте чули останалата част от предложението ми.

— Ако е нещо подобно на първата — отвърна сухо Михаил, — не проявявам интерес.

Лазарев сякаш не го чу.

— Както знаете, Николай, „Волгатек“ разширява дейността си в Европа и на други места. Ако искаме да успеем в това начинание, имаме нужда от таланти хора като вас. Хора, които разбират Запада и Русия.

— Това предложение ли трябваше да бъде?

Лазарев пристъпи към него и сложи собственически ръцете си на раменете му.

— Външните Хебриди са само началото — каза той, сякаш в стаята нямаше никой друг. — Искам да ми помогнете да изградя петролна компания с истински глобален обхват. Ще ви направя богат, Николай Авдонин. По-богат и от най-смелите ви мечти.

— Аз и сега се справям доста добре.

— Познавам Виктор, той ви дава малко дребни пари от джобните си. — Геннадий се усмихна и стисна раменете на Михаил. — Елате във „Волгатек“, Николай. Елате си у дома.

* * *

Южният край на залива Кьогге не е място, където двама мъже може да седят дълго в паркирана кола, без да бъдат забелязани, така че Алон и Келър отидоха до най-близкото градче и седнаха в малък, топъл ресторант, където сервираха неприятна смесица от италианска и китайска храна. Кристофър яде като за двама, но Габриел изпи само чаша черен чай. В слушалката му цареше тишина, а пред очите му се нижеха картини на Михаил, който крачи към смъртта си през заснежена брезова гора. На два пъти той понечи да се изправи, подтикван от страх и чувство на безсилие, и двата пъти Келър го накара да седне и да чака.

— Ти свърши работата си — каза спокойно Кристофър с престорена оперативна усмивка на загорялото си лице. — Остави я да стигне докрай.

Най-сетне, час и трийсет и три минути след като Михаил влезе в къщата край морето, Алон чу остро пращане в ухото си, последвано от фученето на вятъра — същия вятър, който разтърси заскрежените стъкла на прозореца на няколко сантиметра от лицето му. След това, за голямо негово облекчение, чу гласа на Михаил, изтънял от студа.

— Ще си помисля за това, Генадий. Наистина ще го направя.

— Не мислете твърде дълго, Николай, защото предложението ми има краен срок.

— С колко време разполагам?

— Бих искал да получа отговор след седмица. В противен случай ще трябва да се ориентирам в друга посока.

— И ако приема?

— Ще ви заведем в Москва за няколко дни, за да се срещнете с останалата част от екипа. Ако и двете страни харесаме това, което видим, ще предприемем следващата стъпка. Ако не, ще останете с Виктор и ще се преструвате, че това не се е случило.

— Защо в Москва?

— Страхувате ли се да дойдете в Москва, Николай?

— Разбира се, че не.

— И не трябва. Павел ще се грижи много добре за вас.

Това бяха последните думи, които си размениха двамата мъже. След това се затръшна врата, включи се двигател на кола и синята светлинка започна да се движи върху екрана на таблета. Когато се приближи до координатите на ресторанта, Габриел извърна глава и видя голям черен мерцедес да профучава сред облак сняг. Михаил бе преживял второто си „гмуркане“. Единственото, което трябваше да направят сега, бе да го измъкнат от морето и да го заведат вкъщи.

* * *

Обратното пътуване до Копенхаген продължи четиридесет и пет минути и беше толкова спокойно, че граничеше с досада. Габриел позволи на Келър да кара, така че можа да съсредоточи целия си значителен потенциал за концентрация върху аудиопотока, който се изливаше в ухото му. Нямаше никакъв друг звук, освен тихото боботене на двигателя на мерцедеса и някакво монотонно почукване. Отначало Алон предположи, че има нещо, което се полюшва под колата и се удря в шасито. После осъзна, че това е барабаненето с пръсти на Михаил по подлакътника — нещо, което той винаги правеше, когато бе крайно изнервен.

Обаче, когато слезе от колата пред хотел „Д’Англетер“, Михаил изглеждаше като най-безгрижния човек на света. Като влезе във фойето, завари бразилците да пият в бара и реши да се присъедини към тях за едно много заслужено питие. След това се качи в стаята си, където нямаше и следа от изключително професионалното претърсване, извършено в негово отсъствие. Дори лаптопът му, който щателно бе претършуван, бе точно както го бе оставил. Той го използва, за да изпрати кратко предупреждение на екипа, разпечатката на което Ели Лавон държеше в ръка, когато Габриел и Келър пристигнаха в тайната квартира на улицата с непроизносимо име.

— Ти го направи, Габриел — каза Лавон. — Сипа го.

— Кого? — попита Алон.

— Пол — отговори Ели с усмивка. — Павел Жиров от „Волгатек — нефт и газ“ е Пол.

* * *

Разправията, която последва, бе сред най-лошите в дългата съвместна работа на екипа, но въпреки това тя протече толкова тихо, че Келър изобщо не разбра, че я е имало. За разлика от друг път, те се разделиха почти на две, като Яков оглави групата на негодуващите. Неговата теза беше проста и той разпалено я защитаваше. Те бяха предприели операция с една-единствена цел: да намерят доказателство, че руснаците са извършили отвлечането на Маделин Харт като част от заговор, за да получат достъп до британския нефт. Сега доказателството седеше в стаята си в хотел „Империял“ в лицето на Павел Жиров — шеф по сигурността на „Волгатек“ и главорез на Московския център, ако изобщо имаше такъв. Те нямаха друг избор, освен веднага да предприемат действия срещу него, привеждаше доводи Яков. В противен случай Жиров щеше да се измъкне завинаги извън обсега им.

За съжаление на Яков, лидерът на групата, която бе на противното мнение, бе не друг, а бъдещият му шеф — Габриел Алон, който спокойно обясни всички причини, поради които Павел Жиров щеше да напусне Копенхаген на следващата сутрин. Според него те нямаха време да планират или да репетираат операцията както трябва. Нито пък щеше да им се предостави възможност да заловят Павел чисто, в съответствие със съществуващите критерии на Службата. „Ударните операции винаги са рисковани — каза Габриел. — А ударна операция без план е гарантирана катастрофа, която Службата в момента не може да си позволи.“ Щяха да оставят Павел Жиров да си отиде. И ако е необходимо, щяха да му носят багажа.

И така, на следващата сутрин Павел Жиров, известен още като Пол, излезе в десет часа от вратата на хотел „Империял“, придружен от Геннадий Лазарев и Дмитрий Бершов. Тримата бяха откарани с лимузина до летището на Копенхаген и се качиха на частен самолет, който отлетя за Москва. Йоси щракна една последна снимка от отпътуването им за бюлетина, който не съществуваше, и след това се качи на самолета за Лондон. Същата вечер той и другите членове на екипа отново се събраха около Габриел в обезопасената къща в

Грейсууд. Той ги информира, че Николай Авдонин ще отиде в града на еретиците на интервю за работа. И екипът ще замине с него.

[1] Клептокрацията е форма на управление, при което държавните решения са мотивирани главно от непосредствените материални интереси на тесен кръг хора, които са на власт. Политическите дейци на тази върхушка са наричани клептократи. — Б.пр. ↑

46. ГРЕЙСУУД, СЪРИ

Заповедта за явяване пристигна по защитената връзка в края на следващия следобед. Габриел си помисли да я пренебрегне, но съобщението даваше ясно да се разбере, че неявяването би довело до незабавното анулиране на разрешението за операцията. И така, в шест часа същата вечер той неохотно се отпрати към централната част на Лондон и се промъкна в израелското посолство през задната врата. Началникът на лондонската централа — закален в битките кариерист на име Натан, чакаше напрегнато във фоайето. Той придружи Алон до Светая светих и след това бързо се измъкна, сякаш се боеше да не бъде наранен от летящи отломки. Помещението беше празно, но на масата бе сложен поднос със сандвичи за чай и виенски маслени бисквити. Имаше и бутилка минерална вода, която Габриел заключи в един шкаф. Направи го по навик. Доктрината на Службата изискваше на мястото на потенциално враждебна среща да бъдат махнати всички предмети, които биха могли да се използват като оръжие.

В продължение на двацет минути никой не влезе в стаята. След това най-сетне се появи един мъж с масивното телосложение на борец. Той носеше тъмен костюм, който изглеждаше с един размер по-малък, и модерна риза с висока яка, която създаваше впечатлението, че главата му е забита между раменете. Косата му — някога червеникаворуса, сега бе сребристорива и късо подстригана, за да се прикрие фактът, че капеше с обезпокоителни темпове. Той се втренчи за миг в Алон през чифт тесни очила, сякаш обмисляше кога да го застреля — сега или на зазоряване. След това се приближи до подноса с храна и бавно поклати глава.

— Мислиш ли, че враговете ми знаят?

— Какво да знаят, Узи?

— Че не мога да устоя на храна. Особено на тези неща — добави Навот, като грабна маслена бисквита от подноса. — Предполагам, че е генетично. Дядо ми най-много обичаше маслени бисквити и чаша хубаво виенско кафе.

— По-добре да имаш проблем със сладките, отколкото с хазарт или жени.

— Лесно ти е да го кажеш — отвърна възмутено Навот. — Ти си като Шамрон. Нямах никакви слабости. Ти си непокварен. — Замълча, после добави: — Ти си съвършен.

Габриел разбра накъде водеше това. Той запази мълчание, докато Узи се взираше в маслената бисквита в ръката си, сякаш тя бе източникът на всичките му проблеми.

— Предполагам, че все пак имаш *една* слабост — каза най-накрая Навот. — Винаги позволяваш на личните чувства да ти влияят при вземането на решения. Ще трябва да се отървеш от това, когато станеш началник.

— Това не е лично, Узи.

Навот се усмихна пресилено.

— Значи, не отричаш, че Шамрон е говорил с теб да станеш следващият шеф?

— Не — отвърна Алон. — Не отричам.

Навот все още се усмихваше, макар и едва-едва.

— Имаш още една слабост, Габриел. Ти си почтен. Прекалено почтен за шпионин.

Узи най-сетне седна и постави масивните си ръце върху масата. Повърхността сякаш хлътна под тежестта им. Наблюдавайки го, Алон си спомни един неприятен следобед преди много години, когато двамата с Навот бяха партньори при урок от обучението по безшумно убиване. Габриел вече не помнеше колко пъти умира в онзи ден.

— Колко време ми остава? — попита Навот.

— Стига, Узи. Нека да не го правим.

— Защо?

— Защото от това няма да се почувства по-добре никой от нас.

— В такъв случай сигурно се чувстваш виновен.

— Ни най-малко.

— От колко време планираш да ми отнемеш работата?

— Познаваш ме добре, Узи.

— Мислех, че е така.

Навот бутна настрана подноса с храна и огледа стаята.

— Какво щеше да им стане, ако ми бяха оставили и шише вода?

— Аз го заключих в шкафа.

— Защо?

— Защото не исках да ме удариш с него.

Узи хвана лакътя му и го стисна. Алон мигновено почувства как ръката му изтръпна.

— Дай ми го — каза Навот. — Това е най-малкото, което можеш да направиш.

Габриел стана и донесе бутилката. Когато отново седна, гневът на Узи изглеждаше поутихнал, но съвсем малко. Той разви алуминиевата капачка, използвайки само палеца и показалеца си, и бавно си наля няколко пръста от газираната вода в прозрачна пластмасова чаша, без да предложи и на Алон.

— Какво направих, за да заслужи това? — Узи зададе въпроса повече на себе си, отколкото на Габриел. — Бях добър началник, страшно добър. Ръководих делата на Службата с достойнство и запазих страната си настрана от каквито и да било големи чуждестранни конфликти. Бях ли в състояние да закрия иранската ядрена програма? Не. Но не допуснах и да бъдем въввлечени в катастрофална война. Това е първостепенната задача на шефа на Службата: да гарантира, че премиерът няма да действа прибързано и да въввлече страната в ненужен конфликт. Ще научиш това, като се настаниш на моя стол.

Когато Габриел не отговори нищо, Навот отпи преднамерено малко вода, като че ли бе последната на земята. Той бе прав за едно: беше добър шеф. За съжаление, успехите, постигнати при неговото управление, бяха все успехи на Габриел.

— Има и нещо друго, което бързо ще научиш — продължи Узи. — Много трудно се ръководи една разузнавателна служба с човек като Шамрон, който наднича над рамото ти.

— Това е неговата служба. Той я е създал от нулата и я превърна в това, което е днес.

— Стареца е точно това — старец. Светът се е променил през столетието, откакто Шамрон е бил началник.

— Не го мислиш наистина, Узи.

— Извини ме, Габриел, но в момента не се чувствам особено благоразположен към Шамрон, нито към теб, заради този въпрос.

Навот потъна в мрачно мълчание. Началникът на централата Натан надникна през звукоизолираните стъклени стени, видя двамата

мъже да се гледат напрегнато над масата и се върна в своя бункер.

— Колко време ми остава? — попита Навот.

— Узи...

— Ще ми бъде ли позволено да завърша мандата си?

— Разбира се.

— Не го казвай така, сякаш това е най-очевидното нещо на света, Габриел. Защото там, където седя, нищо не изглежда ужасно очевидно в дадения момент.

— Ти си чудесен шеф, Узи. Най-добрият след Шамрон.

— И каква е наградата ми? Ще бъда пенсиониран преждевременно. Защото един бог знае, че на булевард „Цар Саул“ не може да има настоящ и бивш началник по едно и също време.

— Защо да не може?

— Защото няма прецедент за това.

— Няма прецедент за нищо от това.

— Съжалявам, Габриел, но не бих искал да завърша кариерата си като случай на съчувствие.

— Недей да правиш напук, Узи.

— Звучиш като майка ми.

— Как е тя?

— Има добри и лоши дни.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Иди да я видиш следващия път, когато си в града. Тя винаги те е обичала, Габриел. Всички те обичат.

Навот се почерпи с втора маслена бисквита. После с още една.

— По моите изчисления — каза той, като изтупа трохите от дебелите си пръсти — остават още четиринайсет месеца от моя мандат, което означава, че аз съм този, който трябва да реши дали да изпрати няколко от най-добрите ни хора в най-опасния град на света.

— Ти ми даде разрешение да проведе тази операция.

— По това време бяха опрели пистолет в главата ми.

— Той още е там.

— Осъзнавам това, ето защо никога не бих си и помислил да спра твоя малък гамбит. Вместо това ще те помоля да си поемеш дълбоко въздух и да се вразумиш.

Когато думите му бяха посрещнати с мълчание, Навот се наведе напред през масата и се втренчи право в очите на Алон. На лицето му

нямаше и следа от гняв.

— Помниш ли какво беше последния път, когато бяхме в Москва, Габриел, или си успял да потиснеш спомена?

— Помня всичко, Узи.

— Аз също — отвърна сдържано Навот. — Това беше най-лошият ден в живота ми.

— И в моя също.

Узи присви очи, сякаш наистина бе озадачен.

— Тогава защо, за бога, искаш да се върнеш там?

Когато Габриел не отговори, Навот свали замислено очилата си и взе да масажира основата на носа си, където наносниците бяха направили вдлъбнатини в кожата му. Очилата, както всичко останало, което носеше, бяха избрани от взискателната му съпруга Бела. Тя бе работила за кратко в Службата като анализатор в отдела, занимаващ се със Сирия, и харесваше статута, който бе придобила като съпруга на шефа. Алон винаги бе подозирал, че нейното влияние далеч надхвърля гардероба на съпруга ѝ.

— Всичко свърши — каза накрая Узи. — Ти го победи. Ти спечели.

— Кого съм победил?

— Иван — отговори Навот.

— Това няма нищо общо с Иван.

— Разбира се, че има. И ако не можеш да го видиш, може би в крайна сметка не си подходящ да ръководиш тази операция.

— Тогава отнеми правомощията ми.

— С най-голямо удоволствие. Но ако го направя, ще започна война, която не мога да спечеля. — Навот отново сложи очилата си и се усмихна. — Това е другото нещо, което ще трябва да научиш, когато станеш началник, Габриел. Трябва да избираш внимателно битките си.

— Вече отдавна го правя.

— Тъй като аз ще съм шефът още четиринайсет месеца, защо не бъдеш така любезен да ми опишеш в едри щрихи плана си?

— Отивам да си „поговоря“ с Павел Жиров. Той ще ми каже защо е отвлякъл и убил невинна млада жена заради финансовата изгода на „Волгатек“. Също така ще обясни, че компанията е само параван на КГБ. И след това ще ги изпепеля, Узи. Ще докажа веднъж

завинаги на цивилизования свят, че пасмината, която е сега в Кремъл, не е много по-добра от предишната.

— Ще ти издам една малка тайна, Габриел. Цивилизованият свят вече го знае и не го е грижа за това. В действителност той е толкова отчаян и уплашен за бъдещето, че е на път да позволи на моллите да реализират ядрените си мечти.

Алон не каза нищо. Навот въздъхна тежко в знак, че се предава.

— Ще искаш признание? Това ли ми казваш?

— Пред камера — добави Габриел. — Точно като записа, който е принудил да направи Маделин, преди да я убие.

— Ами ако не проговори?

— Всички проговарят, Узи.

— Какво ще правиш с Келър?

— Той ще дойде с мен.

— Келър е професионален убиец, който веднъж се опита да те очисти.

— Ние сложихме пепел на миналото. Освен това — добави Алон, — ще имам нужда от малко допълнителни мускули.

— Какво друго ти трябва?

— Паспорти, визи, билети, настаняване — обичайните неща, Узи. Освен това ще трябва от московската ни централа незабавно да поставят Павел Жиров под пълно наблюдение.

— Това ли е всичко?

— Не — отвърна Алон. — Имам нужда и от теб.

Навот остана мълчалив.

— Не съм молил за това, Узи.

— Знам — отговори Навот. — Но това не прави нещата по-лесни.

* * *

Беше почти полунощ, когато Габриел се върна в къщата в Грейсууд. Като влезе в стаята, която делеше с Киара, я завари да седи на леглото с чаша билков чай на нощното шкафче и купчина лъскави списания в скута. Тя бе прибрала косата си в хлабав кок, от който се бяха измъкнали множество кичурчета, и носеше новите си стилни

очила за четене. Киара се стесняваше заради очилата, но той тайничко бе доволен от лекото отслабване на зрението ѝ. Това му даваше надеждата, че може би един ден тя ще изглежда по-малко като негова дъщеря и повече като негова съпруга.

— Как мина? — попита Киара, без да вдига поглед.

— С почивка и подходяща рехабилитация има шанс отново да използвам в някаква степен лявата си ръка.

— Толкова ли беше зле?

— Той е ядосан. И аз не го виня за това.

Габриел съблече палтото си и го метна върху облегалката на един стол. Киара неодобрително завъртя очи. После наплюнчи върха на пръста си и отгърна следващата страница на списанието.

— Ще го преодолее — каза тя.

— Това не е от нещата, които човек преодолява, Киара. И никога нямаше да се случи, ако ти и Шамрон не бяхте заговорничили зад гърба ми.

— Не беше така, скъпи.

— А как беше точно?

— Ари дойде да ме види, когато ти беше във Франция да търсиш Маделин. Каза, че искал да те притисне за последен път да станеш шеф на Службата и искал моята благословия.

— Много мило от негова страна да попита.

— Не се сърди, Габриел. Това е нещото, което той иска. — Тя замълча, после добави: — И аз също го искам.

— И ти? — попита изненадано Алон. — Даваш ли си сметка какво ще бъде, след като положи клетвата?

— Ползваме стая в обезопасена къща, която делим с още осем души, в това число и човекът, който веднъж се опита да те убие. Мисля, че мога да се справя с това да бъдеш началник.

Габриел отиде до леглото и прелисти купчината списания, сложени до Киара. Едното бе посветено на бременните жени. Той го вдигна към нея и попита:

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Киара грабна списанието от ръцете му, без да отговори. Габриел се вгледа в нея, наклонил глава на една страна и подпрял с ръка брадичката си.

— Не ме гледай така! — каза тя.

— Как?

— Сякаш съм картина.

— Това е по-силно от мен. Нищо не мога да направя.

Киара се усмихна. После попита:

— За какво си мислиш?

— Мисля си, че ми се иска да бяхме сами, вместо в обезопасена къща, заобиколени от осем други хора.

— В това число и човекът, който преди време се опита да те убие

— добави тя. — Каж ми обаче какво *наистина* си мислиш?

— Питам се защо не ме помоли да не ходя в Москва.

— Аз също се питам.

— Защо не ме помоли?

— Защото са я заключили в багажника на една кола и са я изгорили жива.

— И няма друга причина?

— Не — отвърна Киара. — И ако се питаш дали искам да отида в Москва с останалата част от екипа, отговорът е „не“. Не мисля, че ще мога да го понеса да се върна там. Може да допусна грешка.

Без да каже дума, Габриел легна на леглото и положи глава на скута ѝ.

— Няма ли да съблечеш дрехите си? — попита тя.

— Твърде уморен съм да се събличам.

— Имаш ли нещо против да почета още малко?

— Можеш да правиш всичко, което поискаш.

Алон затвори очи. Шумоленето от лекото прелистване на страниците на списанието го унесе.

— Буден ли си още? — попита внезапно Киара.

— Не — промърмори той.

— Тя знаеше ли, че това ще свърши в Москва?

— Коя?

— Старицата от Корсика. Тя знаеше ли?

— Да — отвърна Габриел. — Мисля, че знаеше.

— Предупреди ли те да не ходиш там?

— Не — отговори той, измъчван от чувството за вина. — Каза ми, че там ще бъде в безопасност.

— Тя видя ли нещо друго?

— Дете — отвърна Габриел. — Видя дете.

— Чиe дете? — попита Киара, но Габриел не я чу. Той тичаше към една жена през безкрайно снежно поле. Жената гореше. Снегът беше изцапан с кръв.

47.

ГРЕЙСУУД, СЪРИ

Узи Навот, директор на израелската разузнавателна служба, пристигна в обезопасената къща в Грейсууд в седем часа и дваайсет минути на следващата сутрин, когато сивата декемврийска зора се пукваше над голите дървета на гората Ноби Копс. Първият човек, когото срещна, бе Кристофър Келър, който гонеше пинг-понг топчето, което Яков току-що бе запратил към него, а той не бе успял да отрази удара. Резултатът от срещата бе 8:5 за Яков.

— Кой си ти? — попита Келър намусения очилат мъж, който стоеше в антрето.

— Не е твоя работа — отговори Навот.

— Странен израз. На иврит е, нали?

Узи се намръщи.

— Ти трябва да си Келър.

— Да, така е.

— Къде е Габриел?

— Отиде с Киара в Гилдфорд.

— Защо?

— Защото изядохме всичката риба в езерото.

— Кой командва сега?

— Съкилийниците.

Навот се усмихна:

— Вече не.

* * *

С необичайното пристигане на Навот екипът бе приведен в бойна готовност. Това беше една необявена война, каквито бяха всичките конфликти, в които той участваше, и тя щеше да се води на враждебна територия, срещу враг с изключителна мощ и възможности. Службата бе смятана за една от най-способните разузнавателни

служби в света, но въпреки това не можеше да се мери с братството на щита и меча. Разузнавателните служби на Руската федерация бяха наследници на славна и смъртоносна традиция. Повече от седемдесет години КГБ безмилостно бе защитавало съветския комунизъм от реални и предполагаеми врагове и бе действало като авангард на партията в чужбина, вербувайки и внедрявайки хиляди шпиони по света. Властта му бе била почти безгранична, което му бе позволявало да работи като виртуална държава в държавата. Сега, с разпадането на Съветския съюз, то бе държавата. И „Волгатек“ бе неговата петролна компания.

Именно тази връзка — връзката между „Волгатек“ и СВР — Габриел изтъкваше многократно, когато екипът започна своята работа. Нефтената компания и руската разузнавателна служба бяха едно и също нещо, казваше той, което означаваше, че Михаил ще бъде в ръцете на врага от минутата, в която самолетът му излети от Лондон. Самоличността, която бяха създали за негово прикритие, бе достатъчно стабилна, за да заблуди Геннадий Лазарев, но тя нямаше да издържи дълго в стаите за разпити на Лубянка. Нито самият Михаил, когато опреше до това. „Лубянка е мястото, където са умирали агенти и операции — предупреди ги Алон. — Лубянка е краят.“

Обаче мислите на Габриел бяха най-вече насочени към Павел Жиров — шефа на сигурността на „Волгатек“ и мозъка на операцията за получаване на достъп до нефта на Великобритания в Северно море. Двайсет и четири часа след пристигането на Навот в обезопасената къща московската централа на Службата бе установила, че Жиров живее в укрепен жилищен блок на Воробьовите хълмове — най-високия район на брега на река Москва. Обичайният му дневен график бе илюстрация на двойствения характер на неговата работа — сутрин в бляскавата централа на „Волгатек“ на улица „Тверская“, следобед в Московския Център — залесения комплекс на СВР в Ясенево. Московският наблюдаващ екип бе успял да направи няколко снимки на Жиров на качване и слизане от служебната му лимузина мерцедес, въпреки че на никоя от тях лицето му не се виждаше ясно. Габриел не можеше да не се възхити на професионализма на руснака. Той вече бе доказал, че е достоен противник със заблуждаващото отвличане на Маделин Харт. Според думите на Алон, отвличането му на някоя от московските улици изискваше също толкова умела операция.

— Има две важни разлики — отбеляза Ели. — Москва не е Корсика. И Павел Жиров няма да кара мотор на изолиран път, облечен само с лятна рокля.

— Тогава, предполагам, ще трябва да измислим начин да вкараме Михаил в колата на Жиров — отвърна Габриел. — Със зареден пистолет в задния му джоб, разбира се.

— Как смяташ да го направиш?

— Ето така.

Алон седна пред един от компютрите и с няколко бързи натискания на клавишите пусна записа на последните думи, които Генадий Лазарев бе казал на Михаил в Дания.

— *Ще ви заведем в Москва за няколко дни, за да се срещнете с останалата част от екипа. Ако и двете страни харесаме това, което видим, ще предприемем следващата стъпка. Ако не, ще останете с Виктор и ще се преструвате, че това не се е случило.*

— *Защо в Москва?*

— *Страхувате ли се да дойдете в Москва, Николай?*

— *Разбира се, че не.*

— *И не трябва. Павел ще се грижи много добре за вас.*

Габриел кликна на иконата за спиране и погледна към Лавон.

— Може и да греша — каза той, — но подозирам, че завръщането на Никълъс Аведон в руската му родина няма да мине без проблеми.

— Какви проблеми?

— Такива, които само Павел може да реши.

— И когато Михаил се озове в колата му?

— Ще предложи на Жиров простиച്ък избор.

— Между това да дойде тихо или мозъкът му да се разпръсне в купето на хубавия му мерцедес?

— Нещо такова.

— А какво ще кажеш за златното правило на Шамрон?

— Кое по-точно?

— Това за размахването на оръжие на обществени места.

— Има едно малко известно изключение, когато става въпрос да забиеш пистолет в ребрата на гангстер като Павел.

Лавон се замисли за момент.

— Ще трябва да вземем и шофьора — каза той накрая. — В противен случай ще ни издирват всички агенти на ФСБ и всички милиционери в Русия.

— Да, Ели, давам си сметка за това.

— Къде смяташ да проведеш разпита?

— Тук — отвърна Габриел, като отново набра нещо на клавиатурата.

— Прекрасно — каза Лавон, поглеждайки към екрана. — На кого е?

— На един руски бизнесмен, който вече не понася да живее в Русия.

— Къде живее той сега?

— Малко по-надолу по пътя от Шамрон.

С едно кликване на мишката Алон махна изображението от екрана.

— Тогава остава само едно последно нещо — каза Ели.

— Да измъкнем Михаил от Русия.

Лавон кимна в знак на съгласие.

— Той ще трябва да си тръгне като някой друг, а не като Никълъс Аведон.

— За предпочитане е това да стане с възможно най-малко пречки от руска страна — добави Габриел.

— Тогава как ще го направим?

— По същия начин, както Ари измъкна Айхман от Аржентина.

— С „Ел Ал“?

Алон кимна утвърдително.

— Лошо момче — каза Лавон.

— Да — отвърна с усмивка Габриел. — И това е само началото.

* * *

Навот веднага одобри плана на Габриел, което остави на екипа пет дни, преди Михаил да даде отговор на Геннадий Лазарев дали ще отиде в Москва. Пет дни, в които да се погрижат за хиляди големи и малки подробности, или, както се изрази Лавон, пет дни, за да се реши дали посещението на Михаил в Русия ще се окаже по-добро от

предходното му пребиваване там. Паспорти, визи, самоличности, организиране на пътуването, квартири: всичко трябваше да се осигури много спешно. Освен това имаше убежища, резервни планове, както и резервни планове на резервните планове. Задачата им бе още по-трудна поради факта че Габриел не можеше да им каже къде или кога ще се проведе отвличането на Жиров. Те трябваше да импровизират в един град, който през дългата си и кървава история никога не се бе показвал особено благосклонен към свободомислещите.

През тези дълги дни и нощи Алон пришпорваше здраво екипа си, а когато им обърнеше гръб, Навот ги пришпорваше още по-здраво. Между двамата нямаше видимо напрежение, нито доказателство, че единият бе във възход, а другият напускаше сцената. Всъщност някои членове на екипа се чудеха дали бяха свидетели на сформирането на партньорство, което би могло да оцелее дълго след като Габриел заемеше полагащото му се място като началник на Службата. Яков — най-големият песимист в групата, се присмя на тази идея:

— Това ще е като новата жена да разреши на първата съпруга да запази старата си стая. Това никога няма да се случи.

Но Ели Лавон не беше толкова сигурен. Ако имаше човек, който бе достатъчно самоуверен, че да позволи на своя предшественик да остане на някаква длъжност, това беше Габриел Алон.

— В края на краищата — каза Лавон, — щом Габриел можа да склучи мир с Кристофър Келър, значи, може да постигне съгласие и с Навот.

Всички приказки за бъдещите планове на Алон спираха, когато Киара влизаше в стаята. Отначало тя се опита да работи заедно с другите, но безкрайните разговори за Русия бързо помрачиха настроението ѝ. Тя беше жива само защото членовете на екипа преди време бяха рискували живота си, за да я спасят. Сега, докато те се стараеха с всички сили да се справят в срок, Киара се нагърби със задачата да се грижи за тях. Въпреки напрежението в къщата, тя направи всичко възможно да запази семейната атмосфера. Всяка вечер те сядаха на масата, отрупана с изобилна храна, и по настояване на Киара говореха за всичко друго, освен за операцията: за книги, които са чели, за филми, които са гледали, за бъдещето на тяхната размирна страна. След час-час и нещо Алон и Навот се изправяха неспокойно и работата отново започваше. А Киара щастливо се заемаше с миенето

на съдовете. Сама пред мивката, тя си пееше тихо, за да заглуши звуците от разговора в съседната стая. По-късно щеше да признае на Габриел, че самото звучене на руските думи ѝ причинявало тъпа болка в корема.

Човекът в центъра на операцията остана в щастливо неведение за усилията на екипа, или поне така изглеждаше на всеки, който срещаше Никълъс Аведон след връщането му в Лондон. Държанието му беше на човек, който вече не се стараеше да крие факта, че посещава места, за които другите можеха само да мечтаят. Орлов проявяваше обич към протежето си, сякаш беше синът, който никога не бе имал, и с всеки изминал ден ставаше все по-зависим от него. Когато говореше за бизнеса си, той за първи път взе да използва местоимението *ние* — промяна в тона, която не остана незабелязана в Лондонското сити. Виктор информира персонала, че ще прекара по-голямата част от януари в някакво неизвестно място на Карибите.

— Имам нужда от хубава дълга почивка — каза той. — И сега, когато имам Никълъс, най-накрая мога да си я позволя.

При привидното оттегляне на Орлов във финансовите кръгове плъзна слух, че сега Никълъс Аведон е човекът, с когото трябва да се контактува във „Виктор Орлов Инвестмънтс“. Повечето ухажори трябваше да чакат по седмица или повече за възможността да му изразят почитанията си. Но когато получи обаждане от Джонатан Олбрайт от компания, наречена „Маркъм Кепитъл Адвайзърс“, Никълъс се съгласи на срещата без отлагане. Тя се проведе в неговия кабинет с изглед към площад „Хановер“, въпреки че темата нямаше нищо общо с бизнес или с инвестиране. В края на срещата той се обади на един телефонен номер в Москва, като разговорът продължи три минути и приключи удовлетворяващо. След това Никълъс придружи господин Олбрайт до асансьора с доволното изражение на човек, който не греши.

— Аз ще го обсъдя с Виктор — каза той достатъчно високо, за да го чуят всички, които бяха наблизко. — Но на мен ми се струва, че всичко е готово.

* * *

Същата вечер една кола се появи пред жилищната кооперация на Михаил в Мейда Вейл. По-късно Греъм Сиймор щеше да идентифицира мъжа, който слезе от нея, като куриер от многобройния персонал на лондонската резидентура на СВР. Човекът взе фалшивия паспорт на Михаил и го занесе в руското посолство в Кенсингтън Гардънс. Когато го върна след час, паспортът бе подпечатан с набързо издадена руска виза. В него бе мушната и бордова карта за самолета на „Бритиш Еървейс“ до Москва, който излиташе от Хийтроу в десет сутринта на следващия ден.

Михаил пхна билета и паспорта в куфарчето си. После звънна на Орлов на Чейни Уок, за да му каже, че му са нужни няколко дни почивка.

— Съжалявам, Виктор — каза той, — но направо ми прегоряха бушоните. Моля те, не ми звъни по телефона и не ми изпращай имейли. Ще бъда извън обхват.

— Колко време ще отсъстваш?

— До сряда. Най-късно до четвъртък.

— Вземи си цялата седмица.

— Сигурен ли си?

— Обещавам да не объркам нещата, докато те няма.

— Благодаря, Виктор. Ти си направо мечта.

Тази нощ Михаил се опита да поспи, но всичко беше безполезно: той никога не можеше да спи в нощта преди операция. И така, малко след четири часа сутринта Михаил стана от леглото и се облече в бронята на Никълъс Аведон, наричан още Николай Авдонин. В шест часа пред вратата на кооперацията пристигна кола, която го закара до Хийтроу, където той премина с лекота през охраната, като Кристофър Келър и Дина Сарид пазеха гърба му. Когато влезе в залата за заминаващи, Михаил видя силно променена версия на Габриел да чете броя на „Икономист“ с — както изглеждаше — необикновено голям интерес. Михаил мина покрай него, без да го погледне, и се качи на самолета, но Алон изчака, докато вратите почти се бяха затворили, преди най-сетне да се втурне трескаво в салона на първа класа. След излитането британските контролни кули насочиха самолета директно над град Базилдън, а точно в десет и половина той премина в международното въздушно пространство. Михаил нервно барабанеше

с пръсти по средната облегалка. Сега бе в ръцете на врага си. Същото се отнасяше и за бъдещия шеф на израелското разузнаване.

48. МОСКВА

Протестиращите се стичаха на Червения площад на малки групи, така че московската градска милиция и главорезите с кожени якета от ФСБ да не забележат — художници, писатели, журналисти, пълкарни, дори няколко стари *бабушки*, които мечтаеха да прекарат последните си години на земята в една наистина свободна страна. До обяд тълпата вече наброяваше няколкостотин души и бе твърде голяма, за да скрие истинските си мотиви. Някой развя знаме. Друг извади мегафон и обвини руския президент, че е манипулирал последните избори, което имаше предимството да е напълно вярно. След това той се пошегува за всички други неща, които президентът бе откраднал от руския народ, което лидерът на главорезите от ФСБ изобщо не намери за смешно. С едно кимване той даде знак на милиционерите, които реагираха, като заудряха с всички сили всеки, който се изпречеше пред погледа им, включително и главите на няколко от по-важните личности. Човекът с мегафона си изпати най-много. Когато го видяха за последно, той бе захвърлен, окървавен и в полусъзнание, в задната част на един полицейски микробус. По-късно Кремъл обяви, че ще бъде обвинен в опит да провокира бунт — престъпление, което се наказваше с десетгодишно заточение в новите ГУЛАГ. Раболепната руска преса нарече протестиращите „хулигани“ — същия етикет съветският режим лепваше на своите опоненти — и нито един коментатор не се осмели да критикува използваните силови методи. Трябваше да им се прости за тяхното мълчание. Тези дни журналистите, които дразнеха Кремъл, по много странен начин намираха смъртта си.

На московското летище Шереметиево новините от Червения площад се появиха за кратко на телевизионните екрани, когато Михаил слезе от пътническия ръкав^[1], последван трийсет секунди по-късно от Габриел. Като наближиха гишето за паспортния контрол, Алон забеляза мъж с шит по поръчка костюм да стои до недохранен граничен полицаи в овехтяла униформа. Костюмираният мъж държеше в ръка снимка, която погледна два пъти, докато Михаил се

приближаваше. След това той отиде до него и му каза нещо на руски, което Габриел не можа да разбере. Михаил се усмихна и стисна ръката на мъжа, преди да го последва през една необозначена врата. Алон мина сам през паспортния контрол, където една необщителна жена се взира в лицето му смущаващо дълго, преди да подпечата със замах паспорта му и да му го върне. „Добре дошли в Русия“ — помисли си той, докато влизаше в претъпканата зала за пристигащи. Беше хубаво да се върне отново.

Като излезе навън, Алон бе посрещнат от вълна тютюнев дим и дизелови изпарения, от които му се зави свят. Вечерното небе беше ясно и оцъклено, а въздухът щипеше от студ. Като погледна наляво, видя Михаил и неговия придружител от „Волгатек“ да се настаняват на топло в чакащия ги мерцедес седан. След това Габриел се присъедини към дългата опашка, чакаща за такси. Студът на бетона проникваше през тънките подметки на каубойските му мокасини и когато най-сетне се напъха на задната седалка на една раздрънкана лада, челюстите му бяха така сковани от студ, че почти не можеше да говори. Запитан за дестинацията, той отвърна, че иска да го закарат до хотел „Метропол“, въпреки че прозвуча така, сякаш бе поискал ментол.

След като напусна летището, шофьорът се насочи към Ленинградски проспект и започна дългото, бавно влачене към центъра на Москва. Беше малко след седем часа — край на убийствения вечерен трафик. Въпреки това, скоростта им бе като на костенурка. Шофьорът се опита да поведе разговор с него, но английският му беше непроницаем като трафика. Алон измърморваше нещо учтиво от време на време, но най-вече гледаше през прозореца към рушащите се сгради от съветската епоха, които се редяха край мръсния стар *проспект*. За един кратък период те бяха просто отвратителни. Сега бяха направо руини. На всеки уличен ъгъл и на всеки покрив се набиваха на очи билбордове с обещания за лукс и секс. „Това е комунистическият кошмар с новото палто на капитализма“ — помисли си Габриел. И това беше ужасно депресиращо.

Най-накрая те прекосиха „Садовое колцо“ и проспектът премина в улица „Тверская“ — московската версия на Медисън Авеню. Тя се спускаше по дълъг полегат хълм край бляскавата нова централа на „Волгатек“, стените от червени тухли на Кремъл, където се вливаше в осемлентовия булевард „Охотни Ряд“. Като завиха наляво, те минаха с

пълна скорост покрай Държавната дума, стария Синдикален дом и Большой театър. Габриел не видя нито един от тях. Той гледаше единствено ярко осветената жълта крепост, кацнала на високото на Лубянский площад.

— КГБ — каза шофьорът, сочейки над горната част на волана.

— Няма КГБ — отговори съдържано Алон. — КГБ е нещо от миналото.

Шофьорът измърмори нещо за наивността на чужденците и насочи таксито към входа на хотел „Метропол“. Фоайето бе реставрирано в първоначалния си вид^[2], но жената на средна възраст, която стоеше на рецепцията, далеч не притежаваше този стил. Тя поздрави Габриел с ледена усмивка, зададе му учтиво няколко въпроса относно естеството на пътуването му, а след това му подаде дълъг формуляр за регистрация, копие от който щеше да бъде изпратено на съответните органи. Алон го попълни бързо като Джонатан Олбрайт от „Маркъм Кепитъл Адвайзърс“ и бе възнаграден с ключ за стаята си. Пиколото предложи да му помогне за пътната чанта и изглеждаше облекчен, когато Габриел му каза, че може да се справи сам. Въпреки това, той му даде бакшиш за безпокойството, размерът на бакшиша подсказа, че гостът не е запознат със стойността на руската валута.

Стаята му бе на четвъртия етаж и имаше изглед към десетте платна на Театрални проспект. Алон предположи, че има поставени подслушвателни устройства, затова не направи опит да я претърсва. Вместо това проведе два телефонни разговора с клиенти, които не бяха наистина негови клиенти, и сетне прегледа купчината имейли, които се бяха събрали в електронната му поща по време на полета от Лондон. Един от тях беше от адвокат от Ню Йорк и се отнасяше за данъчните последици от дадена инвестиция със съмнителна законност. Неговият истински подател беше Ели Лавон, който бе отседнал в стая в дъното на коридора, а истинското му съдържание бе разкрито, когато Габриел въведе правилната парола. Както изглеждаше, Геннадий Лазарев бе завел бъдещия си нов служител в бар О2 в „Риц“ да пийнат и хапнат. Присъстваха също Дмитрий Бершов, Павел Жиров и четири руски красавици. По-късно щеше да има снимки от наблюдението благодарение на Яков и Дина, които бяха в едно сепаре в отсрещния край на залата.

Алон изтри паролата и съобщението придоби първоначалното си съдържание. След това си сложи чифт слушалки и се свърза със сигурния канал за подаване на звук от мобилния телефон на Михаил. Чу звън на стъкло, смях и припряното бърборене на руските красавици, което звучеше нелепо дори на език, който той не разбираше. После чу познатия глас на Геннадий Лазарев да прошепва доверително в ухото на Михаил: „Гледайте да си починете тази вечер. Утре имаме големи планове за вас“.

* * *

Те останаха в клуба до единайсет часа, когато Михаил се оттегли в луксозния си апартамент в „Риц“ без друга компания, освен силното главоболие. Въпреки съвета на Лазарев, той не можа да спи тази нощ, тъй като в мислите му се въртяха минали операции, редуващи се като кинохроника на най-катастрофалните събития на века. Михаил жадуваше да направи нещо, каквото и да е, но камерите за наблюдение, които със сигурност бяха скрити в стаята, не му го позволяваха. Така че той лежа неподвижно като труп, омотан в мокрите от пот чаршафи на леглото си, до седем сутринта, когато позвъняването за събуждане го вдигна на крака, изпълнен с благодарност.

Кафето му пристигна след минута и Михаил го изпи, докато гледаше сутрешните бизнес новини от Лондон. След това се отправи към фитнес залата, където направи впечатляваща тренировка, наблюдавана от един агент на руските разузнавателни служби. Като се върна в стаята си, той взе леденостуден душ, за да вдъхне малко живот на уморените си кости. След това облече най-хубавия си костюм — сив с бяло райе, който Дина бе избрала за него в ателието на Антъни Синклер на „Савил Роу“. Петнайсет минути по-късно Михаил я видя в трапезарията да се взира в очите на Кристофър Келър, сякаш те съдържаха тайната на вечното щастие. Седнал няколко маси по-нататък, Йоси тъкмо връщаше бърканите си яйца.

— Аз ги поисках рохки — каза той, — а тези би трябвало да се сервират в чаша.

Забележката му отскочи от сервитьора като камъче, хвърлено по товарен влак.

— Искате яйцата си в чаша, така ли? — попита той.

Точно в девет часа, след като прочете сутрешните вестници и довърши някои дела в Лондон чрез електронната поща, Михаил слезе в ултрамодерното фоайе на „Риц“. Там го чакаше същото „момче за всичко“ на „Волгатек“, което предишната вечер го бе издърпало от опашката за паспортния контрол на летище Шереметиево. Усмехнатото му лице бе приятно като счупен прозорец.

— Вярвам, че сте спали добре, господин Аведон?

— Никога не съм спал по-добре — излъга сърдечно Михаил.

— Нашият офис се намира в непосредствена близост. Надявам се, че нямате нищо против да походим.

— Ще оцелеем ли?

— Шансовете са добри, но няма гаранции в Москва по това време на годината.

След тези думи „момчето за всичко“ се обърна и поведе Михаил по улица „Тверская“. Докато се изкачваше по склона на хълма, като се привеждаше срещу силния насрещен вятър, той осъзна, че непознатият човек, приличащ на буца от навлечените вълнени и кожени дрехи, който вървеше на две крачки зад него, бе Ели Лавон. „Буцата“ го придружи мълчаливо до вратата на „Волгатек“, сякаш за да му напомни, че в крайна сметка не е сам. След това мъжът се мярна на фона на сутрешното московско слънце и изчезна.

* * *

Ако имаше някакви недоразумения относно истинската мисия на „Волгатек“, те бяха изяснени от голямата метална скулптура, която се издигаше във фоайето на централата ѝ на улица „Тверская“. Тя представляваше земното кълбо, на което доминираше Русия, изобразена с огромни размери и изпомпваща животворна енергия от всички краища на планетата. Под нея стоеше — като един малък усмихнат Атлант в ушит по поръчка италиански костюм — Геннадий Лазарев.

— Добре дошли в новия ви дом — извика той, докато се ръкуваше с Михаил. — Или трябва да го нарека вашия *истински* дом?

— Нека да не избързваме, Геннадий.

Лазарев стисна ръката на Михаил малко по-силно, сякаш искаше да внуши, че не може да му се откаже, и го въведе в чакащия ги асансьор за висшия персонал, който ги качи за отрицателно време до най-горния етаж на сградата. Във фоайето бе опънат транспарант, на който пишеше: ДОБРЕ ДОШЪЛ, НИКОЛАЙ! Лазарев спря да му се полюбува сякаш бе положил титанични усилия за формулирането на текста, преди да въведе Михаил в големия кабинет, който щеше да бъде на негово разположение всеки път, когато пребиваваше в града. Той имаше изглед към Кремъл и вървеше в комплект с опасно красива секретарка, наречена Нина.

— Как ви се струва? — попита настойчиво Лазарев.

— Чудесен е — отвърна Михаил.

— Елате — каза Генадий, като го хвана за лакътя. — Всички с нетърпение очакват да се запознаят с вас.

Оказа се, че Лазарев не е преувеличил, казвайки „всички“. Наистина през следващите два и половина часа Михаил имаше чувството, че се ръкува с всеки служител на компанията, а може би и с няколко други като добавка. Имаше десетина заместник-председатели с различни фигури, ръст и отговорности, както и един мършав мъж, наречен Ментов, който правеше нещо с анализа на риска, което Михаил не можеше дори да се престори, че разбира. След това той бе представен на научния екип на „Волгатек“ — геолозите, които търсеха нови находища на нефт и газ по цял свят, и инженерите, които разработваха нови изобретателни начини за тяхното извличане. После Михаил се отпрати към по-ниските етажи, за да се запознае с „малките“ хора — младите началници, които мечтаеха един ден да бъдат в неговото положение, ходещите мъртъвци, които се държаха здраво за бюрата си и за червените си фирмени чаши за кафе. Той не можа да не се запита какво ли се случваше със служител, който е бил уволнен от компания, притежавана и управлявана от наследника на КГБ. Може би получаваше златен часовник и пенсия, обаче Михаил се съмняваше в това.

Накрая те се върнаха на най-горния етаж и влязоха в големия като атриум кабинет на Лазарев, където той говори надълго и нашироко за визията си за бъдещето на „Волгатек“ и ролята, която искаше Михаил да играе в него. Стартовата му позиция в компанията щеше да бъде шеф на „Волгатек, Великобритания“ — филиала, който

щеше да бъде създаден, за да ръководи изпълнението на проекта „Външни Хебриди“. Щом нефтът потечеше, Михаил щеше да поеме по-големи отговорности, най-вече в Западна Европа и Северна Америка.

— Това ще бъде ли достатъчно, за да задържи вашия интерес? — попита Лазарев.

— Може би.

— Какво ще е необходимо, за да ви убедя да напуснете Виктор и да дойдете при мен?

— Пари, Генадий. Много пари.

— Мога да ви уверя, Николай, че парите не са проблем.

— Тогава цял съм в слух.

Лазарев отвори една кожена папка и извади лист хартия.

— Вашият компенсационен пакет ще включва апартаменти в Абърдийн, Лондон и Москва — започна той. — Ще летите с частен самолет, разбира се, и ще използвате вилата на „Волгатеку“, която държим в Южна Франция. В допълнение към вашата базова заплата ще получавате бонуси и стимули, които ще закръглят доходите ви до нещо такова.

Генадий постави листа пред Михаил и посочи цифрата, написана в долния край на страницата. Михаил я погледна за миг, почеса се по бръснатата си глава и се намръщи.

— Е? — попита Лазарев.

— Доста далече е от представата ми.

Генадий се усмихна.

— Очаквах, че отговорът ви ще е такъв — каза той, като отново зарови в папката, — така че си позволих да подготвя втора оферта. — Лазарев я постави пред Михаил и попита: — По-добре ли е?

— По-добре — отговори Михаил, като отвърна на усмивката му. — Определено е по-добре.

[1] Съоръжение, осигуряващо директен достъп между самолетите и летищната терминална сграда. — Б.пр. ↑

[2] Построен през 1899 — 1905 г. в стил ар нуво от едни от най-големите тогавашни архитекти и художници на Русия, хотел „Метропол“ е запазил целия блясък и разкош на онази необикновена

епоха и се нарежда сред най-добрите грандхотели в света още от откриването си. — Б.пр. ↑

49.

ЧЕРВЕНИЯТ ПЛОЩАД — МОСКВА

До четири следобед те очертаха най-общите насоки на споразумението. Лазарев изготви резюме на договорените неща в рамките на една страница, запази самостоятелна зала в ресторант „Кафе Пушкин“ за отпразнуването и изпрати Михаил да си почине няколко часа в хотел „Риц“. Той направи кратка разходка без друг придружител, освен Габриел, който го следваше на отсрещния тротоар с вдигната яка на палтото и ниско нахлупен каскет. Алон видя, че Михаил свърна към парадния вход на хотела, и след това продължи по улица „Тверская“ до Площада на Революцията. Там Габриел спря за кратко, за да погледа как един двойник на Ленин увещава група озадачени японски туристи да изземат средствата за производство от техните буржоазни господари. После мина под арката на Воскресенските порти и излезе на Червения площад.

Вече бе притъмняло и вятърът бе решил да даде отдих на града, за да се заеме спокойно с вечерните си дела. С наведена глава и приведени рамене, Габриел изглеждаше просто като още един измъчен москочанин, докато вървеше забързано край северната стена на Кремъл, минавайки пред празните погледи на измръзналите пазачи, които стояха на пост пред мавзолея на Ленин. Точно пред него, окъпани в бяла светлина, се издигаха завитите като захарни пръчки куполи на катедралата „Свети Василий Блажени“. Алон погледна към часовника на Спаската кула и продължи към мястото край кремълската стена, където Сталин — убиецът на милиони хора, спеше спокойно на почетно място. Ели Лавон се присъедини към него след минута.

— Какво мислиш? — попита Габриел на немски език.

— Мисля, че е трябвало да го погребат в необозначен гроб някъде в полето — отговори Лавон. — Но това е само мнението на един човек.

— Чисти ли сме?

— Колкото можем да бъдем в място като Москва.

Алон се обърна, без да каже и дума, и поведе Ели през площада към входа на ГУМ. Преди падането на Съветския съюз той беше единственият универсален магазин в страната, където руснаците можеха да разчитат да си намерят зимно палто или чифт обувки. Сега беше търговски център от западен тип, натъпкан с всички безполезни дрънкулки, които предлагаше капитализмът. Гълчавата на вечерните купувачи отекваше под сводестия му стъклен покрив. Лавон се загледа в своето блекбъри, докато вървеше редом с Габриел. В днешно време това бе много на мода в Русия.

— Секретарката на Геннадий Лазарев току-що изпрати имейл до ръководния персонал за гощавка тази вечер в ресторант „Кафе Пушкин“ — каза Ели. — Павел Жиров е в списъка на поканените.

— Днес, докато Михаил беше във „Волгатек“, изобщо не чух гласа му.

— Защото той не беше там — отговори Лавон, все още гледайки блекбърито си. — След като напусна апартамента си на Воробьовите хълмове, той отиде направо в Ясенево.

— Защо точно днес? Защо не е бил във „Волгатек“ да се срещне с новото момче?

— Може да е имал друга работа за вършене.

— Каква например?

— Може да е имало още някой, който е трябвало да бъде отвлечен.

— Точно това ме притеснява.

Габриел спря пред витрината на един бижутериен магазин и се загледа в изложените лъскави швейцарски часовници. В съседство имаше закусалня от съветски тип, където закръглени жени в бели престилки безрадостно сипваха евтина руска храна в сиви чинии от епохата на Брежнев. Дори и сега — повече от два̀йсет години след падането на комунизма — все още имаше руснаци, които се бяха вкопчили с носталгия в тоталитарното си минало.

— Няма ли да ти изстинат краката? — попита Лавон.

— Декември е, и то в Москва, Ели. Не е възможно да не изстинат.

— Какво искаш да направя по онзи въпрос?

— Бих искал хотелът да даде на Никълъс Аведон неговия специален подарък малко по-рано от планираното.

— Този род подаръци не се гледат с добро око в „Кафе Пушкин“.

— Всеки, който е някой, носи пистолет в „Кафе Пушкин“, Ели.

— Рисковано е.

— Не е толкова рисковано, колкото алтернативата.

— Защо не пропуснем вечерята и не минем направо на десерта?

— Бих искал — отвърна Алон, — но пиковите часове на трафика няма да ни го позволят. Трябва да изчакаме да мине десет часът. В противен случай никога няма да успеем да го измъкнем от града. Ще бъдем обречени.

— Лош избор на думи.

— Изпрати съобщението, Ели.

Лавон набра няколко букви на блекбърито си и изведе Габриел навън, на улица „Илинка“. Вятърът отново бе задухал и температурата рязко се беше понижила. От очите на Алон потекоха сълзи, докато вървяха покрай шарените като великденски яйца фасади на масивните имперски сгради. В слушалката си чуваше как Никълъс Аведон си тананика тихо, докато си вземаше душ в стаята си в хотел „Риц“.

— Искам да му осигурите пълно покритие през цялото време — каза Габриел. — Завеждаме го на вечеря, сядаме с него на вечеря, а след това го отвеждаме обратно в хотела му. Точно тогава започва веселбата.

— Само ако Павел се съгласи да се втурне да спасява Михаил.

— Той е шефът на сигурността на „Волгатек“. Ако новият ръководен кадър е убеден, че животът му е в опасност, Павел ще дотича. И тогава ще го накараме да съжалява, че го е направил.

— Ще се чувствам по-добре, ако можехме да го закараме в друга държава.

— В коя, Ели? Украйна? Беларус? Или какво ще кажеш за Казахстан?

— Всъщност аз си мислех за Монголия.

— Там храната е отвратителна.

— Храната е ужасна — съгласи се Лавон, — но поне не е Русия.

В края на улицата те завиха наляво и се заизкачваха по хълма към Лубянский площад.

— Мислиш ли, че някога е било правено? — попита Лавон.

— Какво?

— Отвличане на офицер от КГБ в Русия.

— Няма КГБ, Ели. КГБ остана в миналото.

— Не, не е така. Сега този комитет се нарича ФСБ и заема онази голяма грозна сграда, която е точно пред нас. Те ще бъдат много разстроени, когато разберат, че един от братята им липсва.

— Ако го отвлечем чисто, няма да имат време да направят нищо по въпроса.

— Ако го направим чисто — съгласи се Лавон.

Алон запази мълчание.

— Направи ми услуга тази вечер, Габриел. Ако не ти се отвори възможност, не го прави. — Замълча за миг, после добави: — Не бих искал да пропусна възможността да работя за теб, когато станеш началник.

Бяха стигнали до върха на хълма. Лавон забави крачка и спря, като се загледа в огромната жълта крепост на отсрещната страна на Лубянский площад.

— Защо, мислиш, са я запазили? — попита сериозно той.

— Защо не са я съборили и не са издигнали паметник на жертвите на КГБ?

— По същата причина, поради която не са извадили костите на Сталин от кремълската стена — отговори Алон.

Лавон помълча известно време.

— Ненавиждам това място — каза той най-накрая. — И в същото време го обичам. Луд ли съм?

— За освидетелстване — отвърна Габриел. — Но това е само мнението на един човек.

— Ще се чувствам по-добре, ако можехме да го закараме в друга държава.

— Аз също, Ели. Но не можем.

— Колко далече е Монголия?

— Твърде далече за шофиране — отговори Алон, — а и храната там е ужасна.

* * *

Пет минути по-късно, докато Габриел влизаше в прекалено топлото фоайе на хотел „Метропол“, Йоси Гавиш излезе от стаята си

на четвъртия етаж в хотел „Риц Карлтън“, облечен в сив костюм и сребриста вратовръзка. В лявата си ръка държеше златист бадж, на който пишеше „АЛЕКСАНДЪР — студент по история“, който Йоси лично си бе избрал, а в дясната носеше лъскава синя подаръчна торбичка с логото на хотела. Торбичката бе по-тежка, отколкото Йоси я правеше да изглежда, защото съдържаше деветмилиметров пистолет „Макаров“ — едно от няколкото оръжия, които московската централа на Службата бе придобила от незаконни местни източници преди пристигането на екипа. В продължение на три дни пистолетът бе лежал скрит между горния и долния матрак на леглото в стаята на Йоси. Така че бе разбираемо, че се чувстваше облекчен най-сетне да се отърве от него.

Йоси изчака, докато се увери, че коридорът е напълно пуст, преди бързо да постави баджа на ревера си. След това се запъти към вратата на стая 421. От противоположната страна чу мъж да пее доста добре „Пени Лейн“. Почука два пъти енергично, но учтиво — почукването на портиер. След това, като не получи никакъв отговор, почука отново, но по-силно. Този път му отвори мъж в бяла хавлия. Беше висок, в отлична физическа форма и порозовял от къпането.

— Зает съм — отсече мъжът.

— Много съжалявам, че ви прекъсвам, господин Аведон — отговори Йоси с неутрален космополитен акцент, — но от управата на хотела биха искали да ви предложат малък подарък в знак на признателност, че сте наш гост.

— Кажете на управата, че благодаря, но не мога да приема.

— Те ще бъдат разочаровани.

— Това не е пак онзи гаден хайвер, нали?

— Боя се, че от управата не казаха какво е.

Порозовелият мъж в бяла хавлия грабна подаръчната торбичка и затръшна вратата пред лицето на Йоси, разтегнато в престорена хотелиерска усмивка. Йоси се завъртя на пета и като махна баджа от ревера си, се отправи към стаята си. Там той бързо съблече костюма си и се преоблече в дънки и дебел вълнен пуловер. Куфарът му стоеше в долния край на леглото; ако всичко вървеше по план, куриер от московската централа щеше да го вземе след няколко часа и да унищожи съдържанието му. Йоси натика костюма в един страничен джоб на куфара и затвори ципа. После избърса всички предмети в

стаята, до които се бе докосвал, и излезе от нея, надявайки се това да е за последен път.

Като слезе във фоайето, видя Дина да разливта скептично московски вестник, излизащ на английски език. Той мина покрай нея, като че ли изобщо не я познаваше, и излезе навън. До тротоара чакаше един рейндж ровър, чийто ауспух бълваше струя изгорели газове в мразовитата нощ. Зад волана седеше Кристофър Келър. Той се вля в пиковия вечерен трафик по улица „Тверская“ още преди Йоси да е затворил вратата. Точно пред тях се извисяваше ъгловата Водовзводна кула на Кремъл и нейната червена звезда светеше като предупредителна светлина. Келър си подсвиркваше тихичко, докато караше.

— Знаеш ли пътя? — попита Йоси.

— Наляво по булевард „Охотни Ряд“, наляво по улица „Болшая Дмитровка“ и после още веднъж наляво по „Булварное колцо“.

— Прекарваш много време в Москва, нали?

— Никога не съм имал удоволствието.

— Може ли поне да се престориш на нервен?

— Защо трябва да съм нервен?

— Защото сме на път да отвлечем офицер от КГБ насред Москва. Кристофър се усмихна, когато направи първия ляв завой.

— Фасулска работа.

* * *

На Келър и Йоси им трябваша почти двацет минути, за да изминат краткото разстояние до уреченото място на „Булварное колцо“. При пристигането им Йоси изпрати сигурно съобщение до Габриел в „Метропол“ и той, от своя страна, го препрати до булевард „Цар Саул“, където то проблесна на компютърната стена в оперативния център. Узи Навот седеше на обичайния си стол. Той се взираше във видеокартината на живо от фоайето на хотел „Риц Карлтън“, която получаваше благодарение на миниатюрния предавател, скрит в дамската чанта на Дина. В Москва бе 19:36 часът, а в Тел Авив — 18:36. В 18:38 часа телефонът до лакътя на Навот иззвъня. Той бързо вдигна слушалката до ухото си, изсумтя нещо, което прозвуча като

собственото му име, и чу гласа на своята изпълнителна секретарка Орит. На булевард „Цар Саул“ тя бе известна като Железния купол^[1] заради ненадминатата ѝ способност да отхвърля исканията за среща с началника.

— Няма начин — отговори Узи. — Никакъв шанс.

— Той даде да се разбере, че няма да си тръгне.

Навот въздъхна тежко.

— Добре — каза той. — Изпрати го долу, щом се налага.

Узи затвори телефона и се загледа в картината от фоайето на хотела. Две минути по-късно чу вратата на оперативния център да се отваря и затваря зад гърба му. След това с крайчеца на окото си видя осеяна със старчески петна ръка да поставя два пакета турски цигари на масата заедно с очукана стара запалка „Зипо“. Пламъчето на запалката проблесна. Облак дим замъгли образа на екрана.

— Мислех, че съм ти взел всички пропуски — каза тихо Навот, като продължаваше да гледа напред.

— Направи го — отвърна Шамрон.

— Как влезе в сградата?

— Прокопах тунел.

Шамрон завъртя старата запалка между пръстите си. Две завъртания надясно, две завъртания наляво.

— Проявяваш голямо нахалство да се появяваш тук — каза Навот.

— Сега не му е нито времето, нито мястото, Узи.

— Знам, че не е — отвърна Навот. — Но ти си оставаш все така нахален.

Две завъртания надясно, две завъртания наляво...

— Би ли увеличил силата на звука на аудиоканала от телефона на Михаил? — попита Шамрон. — Слухът ми не е такъв, какъвто беше някога.

— И не само той.

Навот срещна погледа на един от техниците и му даде знак да увеличи силата на звука.

— Коя песен пее той? — попита Ари.

— Какво значение има?

— Отговори на въпроса ми, Узи.

— Това е „Пени Лейн“.

- На „Бийтълс“?
— Да, на „Бийтълс“.
— Защо, мислиш, е избрал тази песен?
— Може би я харесва.
— Може би — каза Шамрон.

Навот погледна към часовника. В Москва беше 19,42 часът, а в Тел Авив — 18,42. Ари загаси цигарата си и веднага запали нова.

Две завъртания надясно, две завъртания наляво...

* * *

Михаил все още си тананикаше, когато излезе от хотелската си стая, облечен за вечеря. Подаръчната чантичка бе в дясната му ръка, когато влезе в асансьора, обаче я нямаше, когато излезе от мъжката тоалетна във фоайето три минути по-късно. Екипът в оперативния център го видя за първи път в 19:51 часа, когато той премина в обсега на камерата на Дина и тръгна към изхода на хотела. Там го чакаше, вдигнал ръка, сякаш даваше знак на спасителен самолет, Геннадий Лазарев. Ръката му сграбчи Михаил за рамото и го вкара на задната седалка на чакащата лимузина „Майбах“.

— Надявам се, че сте успели да си починете малко — каза Лазарев, щом колата плавно се отдалечи от тротоара, — защото тази вечер ще усетите вкуса на истинската Русия.

[1] Израелската система за противоракетна отбрана. — Б.пр. ↑

50.

„КАФЕ ПУШКИН“, МОСКВА

Впоследствие, когато подреждаха папките си и пишеха отчетите за действията си, щеше да се разрази разгорещен дебат за истинското значение на думите на Геннадий Лазарев. Единият лагер ги възприемаше като безобиден израз на добра воля; другият — като ясно предупреждение, в което майсторът на чакането Габриел е било разумно да се вслуша. Както обикновено, именно Шамрон сложи край на спора. „Думите на Лазарев са без значение — заяви той, — защото съдбата на Михаил е била решена в момента, в който той се е качил в колата.“

Обстановката, в която се случиха следващите събития — прочутият московски ресторант „Кафе Пушкин“, — не би могла да бъде по-привлекателна, особено в една мразовита декемврийска вечер с вихрещ се под напора на сибирския вятър сняг. Той се намираще на ъгъла на улица „Тверская“ и „Булварное колцо“, в достолепна стара къща от XVIII век, която изглеждаше така, сякаш е била внесена от Ренесансова Италия. Пред красивите му френски врати уличният трафик се низеше по трите платна на улицата, а отвъд нея имаше малък площад, където някога войниците на Наполеон били разпънали палатките си и горели липите, за да се топлят. Московчани бързаха към домовете си по чакълените му алеи, а няколко смели майки седяха на пейките под светлината на лампите, наблюдавайки прекалено навлечените си деца, които играеха на покритите със сняг тревни площи. Мордекай и Римона седяха мълчаливо сред тях, като той гледаше входа на „Кафе Пушкин“, а тя — децата. Келър и Йоси бяха намерили място за паркиране на петдесетина метра от ресторанта. Яков и Оded — също в лендровър, бяха на петдесет метра отвъд него.

Вечерята бе обявена за осем часа, но заради по-натоварения от обикновено трафик в Москва тази вечер Лазарев и Михаил пристигнаха двайсет минути по-късно. Мордекай си отбеляза закъснението, както направиха и екипите в лендровърите. Същото стори и Габриел, който бързо изпрати съобщение до оперативния

център на булевард „Цар Саул“. То бе напълно излишно, разбира се, защото Навот и Шамрон внимателно слушаха аудиоканала от телефона на Михаил. Ето защо те чува тежките му стъпки по обикновения дъсчен под в преддверието на „Кафе Пушкин“. И тракането на стария асансьор, който го качи на втория етаж. И поредицата от гърлени руски приветствия, които го посрещнаха, когато влезе в частния салон, резервиран за неговата коронация.

За Михаил бе запазено място начело на масата, като Лазарев бе поставен от дясната му страна, а началникът на сигурността на „Волгатек“ — Павел Жиров, от лявата. Само Жиров, изглежда, не вземаше участие в радостта от завоюването на протежето на Виктор Орлов. През цялата вечер той запази безучастното изражение на опитен комарджия, който губи на рулетка. Присвитите му тъмни очи не се отделяха задълго от лицето на Михаил. Той сякаш изчисляваше загубите си и се мъчеше да реши дали ще може да понесе още едно завъртане на рулетката.

Ако мрачното присъствие на Жиров караше Михаил да се чувства неловко, той с нищо не го показваше. Нещо повече, всички, които слушаха представянето му онази вечер, щяха да го описват като едно от най-добрите, които някога са чували. Той беше Никълъс Аведон, в когото всички се бяха влюбили отдалеч. Остроумният Никълъс. Кибритлията Никълъс. По-умният от всички в салона, с изключение на Генадий Лазарев, който може би бе по-умен от всички на света. С напредването на вечерта той говореше по-малко на английски и повече на руски, докато не спря изобщо да говори на английски. Сега Никълъс беше един от тях. Той беше Николай Авдонин. Човек на „Волгатек“. Човек от бъдещето на Русия. Човек от руското минало.

Трансформацията бе пълна малко след десет часа, когато той направи абсолютно точна имитация на Виктор Орлов, включително потрепването на лявото око, което разтресе от смях залата. Единствен Павел Жиров, изглежда, не го намери за забавно. Нито се присъедини към овациите, които последваха благопожеланията, отправени от Генадий Лазарев. След това компанията се изсипа на тротоара, край чийто бордюор чакаше колона от лимузини на „Волгатек“. Лазарев небрежно поиска от Михаил да се отбие в службата на сутринта, преди

да напусне града, за да уточнят някои клаузи по договора. После го поведе към отворената задна врата на чакащия мерцедес.

— Ако нямаш нищо против — каза той с усмивката си на математик, — Павел ще те придружи до хотела. Той има няколко въпроса, които би искал да ти зададе по пътя.

Михаил се чу да казва: „Няма проблем, Генадий“, след това, без да се поколебае нито миг, се качи в чакащата кола. Жиров, единственият губещ тази вечер, седна от другата страна, взирайки се неутешимо през прозореца си. Той не каза нищо, когато колата потегли. Михаил забарабани с пръсти по подлакътника си. После се насили да спре.

— Генадий каза, че имате няколко въпроса към мен.

— Всъщност — отговори Павел с характерния си тих глас — имам само един въпрос.

— Какъв е той?

Жиров се обърна и го погледна за първи път.

— Кой сте вие, по дяволите?

* * *

— Май Павел току-що смени правилата на играта^[1] — каза Навот.

Шамрон се намръщи — смяташе за неуместно използването на спортни метафори в жизненоважна работа като шпионажа. Той вдигна поглед към един от видеопанелите и видя светлинки да се движат бързо по картата на централната част на Москва. Светлинката, изобразяваща позицията на Михаил, светна червено. Четири сини светлини се преместиха заедно с нея — две отпред и две отзад.

— Като че ли го приклешихме — каза Ари.

— Доста добре всъщност. Въпросът е дали Павел си има подкрепление, или е сам?

— Не съм сигурен, че това е от голямо значение в този момент.

— Някакви предложения?

— Шут по топката — отвърна Шамрон, палейки нова цигара. — И то бързо.

* * *

Те профучаха покрай улица „Тверская“ и продължиха по „Булварное колцо“.

— Моят хотел е натам — каза Михаил, като посочи с палец през рамо.

— Изглежда, добре познавате Москва — отвърна Жиров. Репликата му очевидно не беше казана като комплимент.

— Това ми е навик — каза Михаил.

— Кое по-точно?

— Да се запознавам добре с маршрута си в чужди градове. Мразя да се налага да питам за посоката. Не харесвам този туристически маниер.

— Обичате да се сливате с тълпата?

— Слушайте, Павел, не ми харесва посоката, в която това...

— Или може би сте били вече в Москва — предположи Жиров.

— Никога не съм бил.

— Не сте ли били в последно време?

— Не.

— Не и като дете?

— Никога означава никога, Павел. А сега, ако нямате нищо против, бих искал да се върна в хотела си.

Жиров отново се загледа през прозореца. Или пък се взираше в страничното огледало на шофьора? Михаил нямаше как да знае.

— Все още не сте отговорили на въпроса ми — каза най-накрая той.

— Не отговорих, защото той не заслужава отговор — отвърна сухо Михаил.

— Кой сте вие?

— Аз съм Никълъс Аведон — каза спокойно Михаил. — Служител съм на компанията „Виктор Орлов Инвестмънтс“ в Лондон. И благодарение на тази малка ваша проява ще си остана такъв.

Жиров очевидно не беше убеден.

— Кой сте вие? — попита отново той.

— Казвам се Никълъс. Израснах в Англия. Завърших Кеймбридж и Харвард. Работих известно време за една сондажна фирма в

Абърдийн. След това отидох да работя при Виктор.

— Защо?

— Защо съм израснал в Англия? Защо съм завършил в Харвард?

— Защо отидохте да работите за известен враг на Кремъл като Виктор Орлов?

— Защото той търсеше човек, който да поеме ръководството на нефтения му бизнес. И в този момент съжалявам, че го предадох.

— Знаехте ли за неговите политически убеждения, когато отидохте да работите за него?

— Не ми пука за политическите му убеждения. Всъщност не ми пука за ничии политически убеждения.

— Вие сте свободомислещ?

— Не, Павел, аз съм бизнесмен.

— Вие сте шпионин.

— Шпионин? Да не сте полудели, Павел?

— За кого работите?

— Закарайте ме обратно в хотела ми.

— За британците?

— Върнете ме в хотела, Павел.

— За американците?

— Не забравяйте, че вие дойдохте при мен, Павел. Случи се в Копенхаген, на нефтения форум. Срецнахме се в онази къща сред нищото. Сигурен съм, че бяхте там.

— За кого работите? — попита пак Жиров като учител бавно схващащ ученик.

— Спрете колата. Оставете ме да сляза.

— За кого?

— Спрете шибаната кола!

Мерцедесът спря, но не заради Жиров: бяха стигнали до улица „Петровка“. Това беше голямо кръстовище, от което излизаха множество улици, водещи в различни посоки. Светофарът току-що бе светнал червено. Точно пред тях имаше лендроувър с двама мъже на предната седалка. Михаил хвърли поглед през рамо и видя втори роувър зад тях. После усети три кратки вибрации на мобилния си телефон.

— Какво беше това? — попита Павел.

— Мобилният ми телефон.

— Изключете го и извадете батерията.

— От предпазливост никой не е пострадал, нали, Павел?

— Изключете го — каза рязко Жиров.

Михаил бръкна в палтото си, извади пистолета „Макаров“ и заби силно дулото му в ребрата на Павел. Очите на руснака се разшириха, но той не каза нищо. Изгледа Михаил за няколко секунди, след това погледът му се насочи към Яков, който се измъкна от лендроувъра пред тях. Келър вече бе слязъл от втория лендроувър и се приближаваше към мерцедеса отзад.

— Кажи на шофьора да отбие колата встрани — каза тихо Михаил. — В противен случай ще пусна един куршум в сърцето ти. Кажи му, Павел, или ще умреш на минутата.

Когато Жиров не отговори нищо, Михаил дръпна ударника на пистолета. Келър вече стоеше до прозореца на руснака.

— Кажи му, Павел.

Светофарът светна зелено. Някъде изсвири клаксон. После още един.

— Кажи му! — изрева Михаил на руски език.

Жиров погледна в огледалото за обратно виждане, срещна погледа на шофьора и кимна веднъж. Шофьорът отби колата и сложи ръце върху волана.

— Кажи му да излезе от колата и да направи точно каквото му се каже.

Още един поглед в огледалото, още едно кимване. В отговор шофьорът отвори вратата и бавно слезе. Яков чакаше там, за да го поеме. След като прошепна няколко думи в ухото на мъжа, той го заведе до лендроувъра, блъсна го на задната седалка и се качи след него. Дотогава Кристофър вече бе заел мястото на шофьора зад волана на мерцедеса. Когато лендроувърът потегли, той включи на скорост и го последва. Михаил продължаваше да притиска пистолета в ребрата на Жиров.

— Кой си ти? — попита руснакът.

— Аз съм Никълъс Аведон — отвърна Михаил.

— Кой си ти? — повтори Жиров.

— Аз съм най-лошият ти кошмар — заяви Михаил — и ако не си затвориш устата, ще те убия.

* * *

В оперативния център на булевард „Цар Саул“ светлинните на екипа се движеха вертикално нагоре на видеокартата на Москва — всичките, освен една, която стоеше неподвижно на Театрални проспект, в подножието на хълма, на който се намираше Лубянский площад. Нямахте тържества, никакви поздравления за добре свършена работа. Обстановката не го позволяваше. Москва имаше начин да отвърне на удара.

— Трийсет секунди от началото до края — каза Навот, вперил поглед в екрана. — Не е зле.

— Тридесет и три — вметна Шамрон. — Но кой ги броеше?

— Ти.

Ари се усмихна леко — той *наистина* ги броеше. В действителност той не бе спирал да брои през целия си живот. Броеше близките си, изгубени в огъня на холокоста. Броеше сънародниците си, убити от куршумите и бомбите. Броеше колко пъти бе измамвал смъртта.

— Колко далече е тайната квартира?

— На двеста тридесет и пет километра от Околовръстното шосе.

— Каква е прогнозата за времето?

— Ужасна — отговори Узи, — но те могат да се справят.

Шамрон не каза нищо повече. Навот се вираше в светлинките, които се движеха в Москва.

— Трийсет секунди — повтори той. — Не е зле.

— Тридесет и три — поправи го Ари. — И нека се надяваме, че никой друг не ги наблюдава.

* * *

Макар Шамрон да не го знаеше, същите мисли минаваха през ума на мъжа, застанал до прозореца на стаята си, която се намираше на четвъртия етаж в хотел „Метропол“. Той гледаше през завоя на Театрални проспект към жълтата крепост, извисяваща се над Лубянский площад. Запита се дали ще може да открие някаква реакция

— светнати лампи по горните етажи, излизащи като на пожар коли от гаража, — но реши, че е малко вероятно. Лубянка винаги е била добра в прикриването на емоциите си — точно както Русия винаги е била добра в криенето на своята смърт.

Той се извърна от прозореца, изключи лаптопа си и го пъкна в страничния джоб на пътната си чанта. След това слезе с асансьора до фоайето, придружен от две проститутки на възраст от седемнайсет до четиридесет и пет години. Отвън един джип „Волво“ бе паркиран до тротоара, наглеждан от окаяно на вид пиколо. Алон даде на пиколото голям бакшиш, седна зад волана и потегли. Двайсет минути по-късно, след като заобиколи стените на Кремъл, Габриел се присъедини към потока от стомана и светлина, запътил се на север от Москва. В оперативния център на булевард „Цар Саул“ обаче той беше само една червена светлинка — самотен ангел на отмъщението в града на еретиците.

[1] На английски идиомът, чийто буквален превод е „преместване на страничните греди“, произлиза от футбола и означава промяна на критериите в процеса на самата игра. — Б.пр. ↑

51.

ТВЕРСКА ОБЛАСТ, РУСИЯ

Вилата някога бе принадлежала на влиятелен човек — член на Централния комитет, може би дори на Политбюро. Никой не можеше да каже със сигурност, защото в смутните дни след рухването на Съветския съюз всичко беше изгубено. Държавните фабрики бяха останали затворени, защото никой не можеше да намери ключовете; правителствените компютри бяха заспали, защото никой не можеше да си спомни кодовете за достъп. Русия бе пристъпила неуверено в новото хилядолетие без карта или спомени. Имаше хора, които казваха, че тя все още не помни, макар че сега амнезията ѝ бе умишлена.

В продължение на няколко години забравената *дача* бе стояла празна и изоставена, докато един новозабогатял московски предприемач на име Блох не я бе придобил на безценица и не я бе реконструирал изцяло. В крайна сметка, като много други рано забогатели руснаци, Блох бе влязъл в конфликт с новата компания, настанила се в Кремъл, и бе решил да напусне страната, докато все още може. Той се бе установил в Израел, отчасти защото бе смятал, че е малко евреин, но най-вече защото никоя друга страна нямаше да го приеме. С течение на времето Блох бе продал руските си имоти, но не и вилата в Тверска област. Той я бе дал на Ари Шамрон и му бе казал да я ползва със здраве.

Тя се издигаше до езеро без име и до нея се стигаше по път, който не бе обозначен на никоя карта. Това не беше наистина път, по-скоро пътека, отгъпкана през брезовата гора дълго преди някой да е чувал за място, наречено Русия. Оригиналната порта на дачата бе останала, както и старата съветска табела „Влизането забранено!“, която Блох — дете на сталинската епоха, не бе посмял да махне. Тя проблесна за кратко под светлината на фаровете на Габриел, докато джипът му приближаваше, друсайки се по заснежената пътека. После се показа дачата — масивна дървена постройка с островрѣх покрив и просторна веранда която я обикаляше от всички страни. Отпред бяха паркирани няколко автомобила, в това число и мерцедесът S-класа на

„Волгатека — нефт и газ“. Когато Алон слезе от волвото, в тъмнината припламна огънче на цигара.

— Добре дошъл в Шангри-ла^[1] — каза Кристофър Келър. Той бе облечен с дебел анорак и държеше пистолет „Макаров“.

— Как е периметърът? — попита Габриел.

— Адски студен, но чист.

— Колко дълго можеш да останеш тук?

Келър се усмихна.

— Аз съм от спецчастите, скъпи.

Алон мина край Кристофър и влезе в дачата. Другите хора от екипа се бяха разположили да почиват на различни места в големия хол, обзаведен в стил рустик. Михаил все още бе облечен за вечерята в „Кафе Пушкин“. Бе потопил дясната си длан в купа с леденостудена вода.

— Какво се е случило? — попита Габриел.

— Ударих я.

— В какво?

— В лицето на друг мъж.

Алон поиска да види ръката. Тя бе силно подута, а кокалчетата на три от пръстите му бяха здравата ожулени.

— Колко пъти го удари? — поинтересува се Габриел.

— Веднъж или два пъти. Или може би бяха по-скоро десет-дванайсет.

— Как е лицето му?

— Виж сам.

— Къде е той?

Михаил посочи към пода.

* * *

Сред многото луксозни придобивки, които имаше дачата, бе и противоатомното убежище. Някога то бе съдържало храна, вода и консумативи, които да стигнат за цяла година. Сега в него имаше двама мъже. И двамата бяха здраво овързани с тиксо: ръцете, краката, коленете, устата, очите. Дори и така, ясно се виждаше, че лицето на по-възрастния мъж е претърпяло значителни щети в резултат на

многократните сблъсъци с опасната дясна ръка на Михаил. Той бе подпрян на едната стена, с прострени на пода крака. При звука от отварянето на вратата мъжът започна да върти главата си наляво-надясно като радарна чиния в търсене на нападащ самолет. Габриел клекна пред него и отлепи тиксото, покриващо очите, като отскубна част от едната му вежда, при което лицето му придоби изражение на постоянна изненада. Имаше дълбока рана на едната буза и засъхнала кръв около ноздрите на сега кривия му нос. Алон се усмихна и отлепи тиксото от устата му.

— Здравей, Павел — каза той. — Или трябва да те наричам Пол? Жиров не отговори нищо. Габриел разгледа счупения му нос.

— Това сигурно боли — каза той. — Но тези неща се случват в място като Русия.

— Очаквам с нетърпение да ти върна жеста, Алон.

— Значи, *ме* позна.

— Разбира се — отвърна Жиров малко прекалено уверено. — Ние те наблюдаваме от момента, в който стъпи в Русия.

— Кого включва това *ние*? — попита Габриел. — „Волгатек“? СВР? ФСБ? Или просто ще оставим настрана прекалената изисканост и ще ви наричаме КГБ, каквито сте всъщност.

— Мъртъв си, Алон, ти и всичките ти хора. Никога няма да напуснете живи Русия.

Габриел продължи да се усмихва.

— Винаги съм смятал, че е най-добре да не се отправят празни заплахи, Павел.

— Напълно съм съгласен с теб.

— Тогава може би трябва да се откажеш от преструвките, че си знаел, че съм в Москва или че Никълъс Аведон е мое творение. Ако знаеше, че е мой агент, ти никога не би предприел нещо срещу него тази вечер без подкрепление от ФСБ.

— Кой казва, че не съм имал подкрепление?

— Аз.

— Грещиш, Алон. Но пък и ти доста отдавна грещиш. ФСБ само чакат да се уверят, че са идентифицирали всички членове на твоя екип. Разполагаш най-много с няколко часа. След това *ти* ще стоиш в килия със счупен нос.

— Тогава предполагам, че трябва да започнем.

— С какво?

— С твоята изповед — отвърна Габриел. — Ще разкажеш на света как отвлече една млада англичанка на име Маделин Харт, за да може „Волгатек — нефт и газ“ да получи достъп до Северно море.

Жиров се престори на изненадан.

— Младата англичанка? За това ли е всичко?

Алон бавно поклати глава, сякаш бе разочарован от отговора му.

— Хайде, Павел — каза той. — Със сигурност можеш да се справиш и по-добре. Ти си я отвлякъл на крайбрежния път край Калви няколко часа след като си обядвал с нея в „Ле Палмие“. Марсилският гангстер Марсел Лакроа ви е откарал до континента, където си я предал да я пази друг марсилски гангстер на име Рене Бросар. После, след като прибра десет милиона евро откуп от британския премиер, ти я остави в багажника на една кола на плажа в Одресел и драсна клечката.

— Не е зле, Алон.

— Всъщност не беше толкова трудно. Ти остави достатъчно улики за проследяване. Но ти това и целеше. Искаше да изглежда, че отвличането и убийството на Маделин са дело на френски престъпници. Но допусна една грешка, Павел. Трябваше да ме послушаш, когато те предупредих да не я нараняваш. Казах ти точно какво ще се случи, ако го направиш. Казах ти, че ще те намеря и ще те убия.

— Тогава защо не го направи? Защо изложи хората си на риск, като ме отвлече и ме доведе тук?

— Ние не те отвлякохме, Павел. Ние те заловихме. И те доведохме тук, защото въпреки настоящото ти положение, това е щастливият ти ден. Ще ти дам нещо, което не се случва често в нашия бизнес. Ще ти дам втори шанс.

— Какво трябва да направя за този втори шанс?

— Да отговориш на няколко въпроса, да приведеш в порядък някои неща.

— Това ли е всичко?

Алон кимна утвърдително.

— А след това?

— Ще бъдеш свободен да си отидеш.

— Къде? — попита сериозно Жиров.

— Да се върнеш във „Волгатека“. Да се върнеш в СВР. Обратно на скалата, изпод която си изпъзлял.

Жиров се усмихна снизходително.

— И според теб какво ще се случи с мен, когато се върна в Ясенево, след като отговоря на твоите въпроси и приведа в порядък някои неща?

— Предполагам, че ще ти бъде наложена *высшая мера* — отговори Габриел. — Най-тежкото наказание.

Руснакът кимна в израз на възхищение.

— Знаеш много за моята служба — каза той.

— Не по мое желание — отвърна Габриел. — И за да бъда напълно искрен с теб, Павел, изобщо не ме е грижа какво ще прави с теб твоята служба.

— А трябва — каза Жиров със същата снизходителна усмивка. — Виждаш ли, Алон, това, което ми предлагаш, е избор между една или друга смърт.

— Предлагам ти възможност да видиш още един руски изгрев, Павел. И не се притеснявай — добави Алон. — Ще се погрижа да имаш достатъчно време в някое приятно и спокойно място, за да измислиш някоя добра история, която да разкажеш на господарите си в СВР. Нещо ми подсказва, че ще се оправиш в крайна сметка.

— А ако откажа?

— Тогава лично ще ти пусна един куршум в тила заради убийството на Маделин.

— Трябва ми малко време да помисля.

Алон залепи отново лентите тиксо върху очите и устата му.

— Имаш пет минути.

* * *

Както се оказа, изтекоха десет минути, преди Михаил, Яков и Одет да доведат Жиров от противоатомното убежище в трапезарията, където го завързаха здраво за един масивен стол. Габриел седеше точно отсреща, зад него стоеше Йоси, вперил поглед в екрана на поставената върху триножник видеокамера. След като направи малка корекция на ъгъла на снимане, Йоси кимна на Михаил, който отлепи

тикото от очите и устата на Павел. Руснакът примигна бързо няколко пъти. После очите му бавно обходиха стаята, запомняйки всяко лице, всеки детайл, преди най-накрая да се спрат на снимката, която държеше Алон. На нея се виждаше Жиров, който изглеждаше много по-различно, отколкото в момента, по време на обяда с Маделин Харт в ресторант „Ле Палмие“ в Калви.

— Как се запозна с нея? — попита Габриел.

— С кого да се запозная? — отвърна Павел.

Алон постави снимката на масата и каза на Йоси да изключи камерата.

* * *

Те го отвързаха от стола, вързаха китките му с дълго въже и го изведоха навън до брега на езерото. Там в тъмнината се простираше около петнайсетметров док, а в края му се виждаше участък вода, която още не бе замръзнала. Жиров цопна в нея недодялано, както здраво овързан човек е принуден да направи, когато е хвърлен от трима ядосани мъже.

— Знаеш ли колко време може да се оцелее в такава ледена вода? — попита Келър.

— След две минути ще започне да губи ориентация и ще настъпи скованост на мускулите. След около петнайсет има голяма вероятност да загуби съзнание.

— Ако преди това не се удави.

— Винаги съществува и тази възможност — каза Габриел.

Известно време Кристофър наблюдава мълчаливо мятация се мъж.

— Как ще разбереш кога му е достатъчно? — попита той най-накрая.

— Когато започне да потъва.

— Напомни ми никога да не те ядосвам.

— Тези неща се случват в място като Русия.

[1] Въображаемо място, което би трябвало да се намира в Хималаите, или по-точно в Тибет. В западната култура понятието е

въведено от писателя Джеймс Хилтън в романа му „Изгубеният хоризонт“. — Б.пр. ↑

52.

ТВЕРСКА ОБЛАСТ, РУСИЯ

Две минути в езерото бяха напълно достатъчни. След това нямаше повече твърдения за невинност, нито заплахи, че от ФСБ скоро ще пристигнат да го спасят. Приел съдбата си, Павел стана образцов затворник. Той постави само едно искане: да направят нещо за външния му вид. Подобно на повечето шпиони, Жиров бе прекарал кариерата си в избягване на камери и не искаше при първото си заснемане да изглежда като загубилия боксовия турнир.

Съществува всеизвестна истина за търговията с разузнавателна информация: противно на всеобщото убеждение, повечето шпиони обичат да говорят, особено когато се сблъскат със ситуация, която прави тяхната кариера неспасяема. В такъв момент те разказват словоохотливо за тайните си — дори и само за да докажат на себе си, че са били нещо повече от обикновено винтче в секретната машина, че са били важни, даже това да не е било така.

Ето защо за Габриел не бе изненадващо, че след като се възстанови от потапянето му в езерото, Павел Жиров внезапно бе обзет от приказливост. Облечен в сухи дрехи, затоплен от подсладения чай и малко бренди, той започна своя разказ не с Маделин Харт, а със себе си. Павел бил дете на *номенклатурата* — комунистическия елит на Съветския съюз. Баща му бил ръководен кадър в съветското Външно министерство при управлението на Андрей Громико, което означавало, че Жиров посещавал специални училища, запазени за децата на елита, и имал правото да пазарува в специалните партийни магазини, в които се продавали луксозни стоки, за които повечето съветски граждани можели само да мечтаят. Към това се прибавял и почти нечуваният разкош на пътуванията в чужбина. Павел прекарал голяма част от детството си извън пределите на Съветския съюз — най-вече в съветските васални държави от Източна Европа, които били в областта на компетентността на баща му, макар че поживял и шест месеца в Ню Йорк, когато баща му работел в Организацията на

обединените нации. Той мразел Ню Йорк, защото, като лоялно дете на партията, бил възпитан и обучен да го мрази.

— Ние не гледахме на богатството и ненаситността на Съединените щати като на пример за подражание — каза Жиров. — Възприемахме ги като нещо, което бихме могли да използваме срещу американците, за да ги унищожим.

Независимо от факта, че бил посредствен ученик и често нарушавал дисциплината, Павел бил приет в престижния Московски държавен педагогически институт за чужди езици. След дипломирането му се предполагало, че ще отиде да работи в Министерството на външните работи. Вместо това, вербовчик на Комитета за държавна сигурност, по-известен като КГБ, пристигнал на посещение в апартамента на Жирови в Москва. Вербовчикът казал, че от КГБ наблюдават Павел още от дете и смятат, че притежава всички качества да стане отличен шпионин.

— Бях изключително поласкан — призна Жиров. — Беше 1975 година. Форд и Брежнев демонстрираха добри отношения в Хелзинки, но зад фасадата на разведрияването борбата между Изтока и Запада, между капитализма и социализма, продължаваше да бушува. И аз щях да бъда част от нея.

Но първо, побърза да добави Жиров, той трябвало да посещава КАИ — Червенознаменния институт за обучение на кадри на КГБ в Москва. Там изучил основите на шпионския занаят. Главно обаче се научил как да вербува шпиони, което за КГБ било мъчително бавен, строго контролиран процес, продължаващ една година или повече. Като завършил обучението си, Павел бил назначен в Пети отдел на Първо главно управление и бил изпратен в Брюксел. Последвали няколко други западноевропейски назначения, докато на началниците му в Московския център не им станало ясно, че той има нюх за потъмната страна на занаята. Жиров бил прехвърлен към Управление С — поделението, което надзиравало съветските агенти, приели чужда самоличност в чужбина. По-късно работил и за Управление В — подразделението на КГБ, което се занимавало с *мокрите дела*.

— Мокрите поръчки — каза Габриел.

Павел кимна утвърдително.

— Аз не бях убиец като теб, Алон. Аз бях организатор и плановик.

— Докато беше в Управление В, провеждали ли сте някакви операции под фалшив флаг?

— Ние провеждахме такива през цялото време — призна Жиров. — В действителност операциите под фалшив флаг бяха стандартна оперативна процедура. Ние почти никога не действахме срещу мишена, ако не сме създали правдоподобна прикриваща история, че някой друг стои зад това.

— Колко време беше в Управление В?

— До края.

Той имаше предвид края на Съветския съюз, който се бе разпаднал през декември 1991 година. Почти за една нощ някогашната могъща суперсила се бе превърнала в петнайсет отделни държави, с Русия — ядрото на стария съюз, в ролята на „първа сред равни“. КГБ било разбито на две отделни служби. Не след дълго за Московския център — някога катедрала на разузнаването, настъпили трудни времена. Появили се пукнатини по външните стени на сградата, а фойето било пълно с неизвозен боклук. Небръснати служители в смачкани дрехи бродели по коридорите му в алкохолна омая.

— Нямаше дори тоалетна хартия в мъжката тоалетна — каза Павел с ясно доловимо отвращение. — Цялото място се превърна в кочина. И никой не отговаряше за нищо.

По думите му това се променило, когато Борис Елцин най-сетне напуснал сцената и *силовиците* — хората от спецслужбите, поели контрола над Кремъл. Почти веднага те наредили на СВР да увеличи операциите срещу Съединените щати и Великобритания — и двете формални съюзници на новата Руска федерация. Жиров бил назначен за нов главен резидент на СВР във Вашингтон — един от най-важните постове в службата. Но в деня, в който трябвало да отпътува от Русия, той бил привикан да се яви в Кремъл. Явно президентът, стар колега от КГБ, искал да поговорят.

— Предположих, че иска да ми даде някои финални инструкции за това как да си върша работата във Вашингтон — каза Павел. — Но както се оказа, той имаше други планове за мен.

— „Волгатек“ — вметна Габриел.

Жиров кимна утвърдително.

— „Волгатек“.

* * *

По думите на Жиров, за да се разбере случилото се след това, първо било необходимо да се разбере значението на петрола за Русия. Той припомни на слушателите си, че в продължение на десетилетия Съветският съюз е бил вторият по големина производител на петрол в света, отстъпвайки само на Саудитска Арабия и емирствата в района на Персийския залив, доминиран от американците. Петролните кризи от 70-те и 80-те години били истинска благодат за разклатената съветска икономика.

— Те бяха като респиратор — каза Павел, — който удължава живота на пациента дълго след като мозъкът е престанал да функционира.

Новият руски президент разбрал това, което Борис Елцин не могъл да проумее; че петролът отново може да превърне Русия в суперсила. Така че показал вратата на олигарсите като Виктор Орлов и поставил целия руски енергиен сектор под ефективния контрол на Кремъл. А после основал своя собствена петролна компания.

— „КГБ — нефт и газ“ — каза Алон.

— Нещо такова — съгласи се Жиров, като бавно кимна. — Но нашата компания имаше различна цел. Задачата ни бе да придобиваме права за сондиране и активи в нефтопреработването *извън* Русия. И си бяхме КГБ от горе до долу. В действителност значителен процент от нашите печалби сега отива директно в сметките на Ясенево.

— Къде отива останалата част от тях?

— Използвай въображението си.

— В джобовете на руския президент?

— Той нямаше да е най-богатият човек в Европа чрез разумно инвестиране на пенсията си от КГБ. Нашият президент притежава около 40 милиарда долара и голяма част от богатството му идва от „Волгатек“.

— Чия беше идеята да извършвате сондажи в Северно море?

— Негова — отговори Павел. — Той я приемаше много лично. Каза, че иска „Волгатек“ да забие сламка в британските териториални води и да смуче през нея, докато не остане нищо. Искам да отбележа — добави Жиров, — че аз бях против това от самото начало.

— Защо?

— Част от работата ми като началник на сигурността и операциите беше да проучвам терена за действие, преди да предприемем ход за придобиване на дадени активи или договор за сондиране. Моята оценка на ситуацията във Великобритания не беше обещаваща. Аз прогнозирах, че политическото напрежение между Лондон и Москва ще доведе до отхвърляне на кандидатурата ни за извършване на сондажи край Външните Хебридски острови. И за съжаление, се оказах прав.

— Предполагам, че президентът е бил разочарован.

— Беше по-разгневен, отколкото някога съм го виждал — отговори Жиров. — Най-вече защото подозираше, че Виктор Орлов е изиграл роля за това. Той ме извика в кабинета си в Кремъл и ми каза да използвам всички възможни средства, за да подпишем този договор.

— И така ти реши да действаш чрез Джеръми Фалън.

Павел се поколеба, преди да отговори.

— Очевидно имаш много добри източници в Лондон — каза той след малко.

— Пет милиона евро, преведени в сметка в швейцарска банка — вметна Габриел. — Толкова сте дали на Джеръми, за да получите договора.

— Той доста се пазари. Излишно е да казвам — добави Жиров, — че бяхме изключително разочаровани, когато не успя да ни осигури лиценза. Фалън каза, че нищо не може да направи. Ланкастър и държавният секретар по енергийните въпроси били категорично против сделката. Трябваше да направим нещо, за да променим динамиката или конфигурацията на бойното поле.

— Така че ти отвлече любовницата на премиера.

Жиров не отговори.

— Кажи го — настоя Алон — или отиваме да поплуваш отново на лунна светлина.

— Да — отговори Павел, като гледаше право в камерата, — отвлякох любовницата на министър-председателя.

— Откъде знаеше, че Ланкастър има връзка с нея?

— От известно време хората от лондонската ни резидентура чуваха слухове, че някаква млада жена от партийната централа ходи на

Даунинг стрийт късно вечерта. Помолих ги да проучат по-сериозно този въпрос. Не им отне много време да разберат коя е тя.

— Знаеше ли Фалън, че планирате да я отвлечете?

Жиров поклати отрицателно глава.

— Изчаках, докато изпратим изповедта на Маделин, преди да кажа на Фалън, че ние стоим зад това. Казах му да се възползва от възможността да осъществи сделката. В противен случай щях да унищожа и него.

— Като разкриеш факта, че е взел пет милиона евро подкуп от руска петролна компания, притежавана от Кремъл.

Павел кимна утвърдително.

— Кога се свърза с него?

— Пътувах до Лондон, докато ти и твоят малък приятел от Корсика обикаляхте из Франция да я търсите. Ланкастър бе така скован от стреса, че казал на Фалън да прави каквото иска. Той прокара сделката въпреки възраженията на секретаря по енергийните въпроси. Тогава аз започнах последната част от играта.

— С искането на откупа — каза Габриел. — Десет милиона евро, или момичето умира. И Фалън през цялото време е знаел, че това не е нищо повече от фарс, предназначен да прикрие ролята на „Волгатек“ за изчезването на Маделин.

— Както и неговата собствена роля — добави Жиров.

— Какво знаеше Ланкастър?

— Нищо — отговори Павел. — Той все още вярва, че е платил милиони евро, за да спаси своята любовница и политическата си кариера.

— Защо настояхте аз да доставя парите?

— Искрахме да се позабавляваме за твоя сметка.

— Убивайки Маделин пред мен?

Жиров запази мълчание.

— Кажи го пред камерата, Павел. Признай, че ти уби Маделин.

— Аз убих Маделин Харт — изрецитира той.

— Как?

— Като я затворих в багажника на един ситроен с бензинова бомба.

— Защо? — попита Алон. — Защо я уби?

— Тя трябваше да умре — отвърна Жиров. — Нямахме начин да й позволим да се върне в Англия.

— Защо не уби и мен?

— Повярвай ми, Алон, нищо нямаше да ни направи пощастливи. Но решихме, че си по-полезен жив, отколкото мъртъв. В края на краищата кой по-добре от великия Габриел Алон щеше да удостовери, че Маделин е била убита като част от обичайната схема „отвличане срещу откуп“?

— Къде са десетте милиона евро?

— Дадох ги като подарък на руския президент.

— Искам те да бъдат върнати.

— Желая ти успех.

Габриел отново сложи на масата снимката от обяда в „Ле Палмие“.

— Какво се случи тук? — попита той.

— Предполагам, че би могъл да го наречеш финалния етап от едно романтично вербуване.

Алон направи скептична гримаса.

— Защо красиво младо момиче като Маделин би проявило интерес към подлец като теб?

— Аз съм добър в работата си, Алон. Точно като теб. Освен това — добави Жиров, — тя бе самотно момиче. Беше лесна за завоюване.

— Внимавай какви ги говориш, Павел. — Габриел се престори, че разглежда внимателно снимката. — Странно — каза той след малко, — двамата сякаш се чувствате доста непринудено заедно.

— Това беше третото ни виждане.

— Виждане?

— Среща — поправи се Жиров.

— Не ми изглежда, че си прекарвате добре — каза Алон, все още загледан в снимката. — В действителност, ако не знаех, бих казал, че се карате.

— Не се карахме — отвърна бързо Павел.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

Габриел безмълвно остави снимката настрана.

— Някакви други въпроси? — попита Жиров.

— Само един — отвърна Алон. — Откъде научи, че Маделин е имала връзка с Джонатан Ланкастър?

— Вече отговорих на този въпрос.

— Знам — каза Габриел. — Но този път искам да ми кажеш истината.

* * *

Павел поднесе същото обяснение — за слуховете, достигнали до ушите на резидента на СВР в Лондон, — но на Алон не му минаваха тези. Той му даде още един шанс, след това, когато чу същата лъжа, заведе руснака до края на пристана и притисна в тила му дулото на пистолета „Макаров“. И там, на брега на замръзналото езеро без име, на бял свят излезе истината, която дълбоко в себе си Габриел бе подозирал през цялото време. Въпреки това, той не можеше да повярва на историята, разказана от Жиров. „Но тя трябва да е вярна“ — помисли си. В действителност това бе единственото възможно обяснение за всичко, което се бе случило.

Като се върнаха в дачата, Павел повтори историята, този път пред видеокамерата, преди да бъде върнат, овързан и със запушена уста, в противоатомното убежище. Операцията вече бе почти завършена. Бяха получили доказателство, че „Волгатек“ са стигнали до доходния северноморски петролен пазар чрез подкуп и изнудване. Единственото, което трябваше да направят сега, бе да стигнат до летището и да хванат отделните си полети до дома. Или — предложи Габриел — биха могли да отложат заминаването си, за да изпълнят още един, последен детайл от начинанието си. Това не беше решение, което той можеше да вземе сам, затова — съвсем нетипично за него — го постави на гласуване. Нямаше нито един против.

53.

САНКТ ПЕТЕРБУРГ, РУСИЯ

Габриел реши, че е по-безопасно да вземе влака. Имаше гара в градчето Окуловка; можеше да хване първия локален влак на сутринта и да пристигне в Санкт Петербург в ранния следобед. Вътрешно почувства облекчение, когато Ели Лавон настоя да отиде с него. Нуждаеше се от очите на Лавон, както и от неговия руски език.

Окуловка отстоеше само на шестдесет и пет километра от вилата, но заради ужасните пътища и времето пътуването им се проточи близо два часа. Те изоставиха волвото на един малък ветровит паркинг и забързаха към гарата — нова тухлена постройка, която изглеждаше като фабрика. Влакът пристигна на перона точно когато Лавон успя да се сдобие с два билета за първа класа от един от неприветливите служители, седящи зад остъкленото гише. Дватамата се озоваха в купе с две руски девойки, които бърбореха безспирно, и слаб, елегантно облечен бизнесмен, който нито веднъж не вдигна поглед от телефона си. Лавон прекара времето, четейки сутрешните московски вестници, в които не се споменаваше нищо за изчезнал началник от петролна компания. Габриел гледаше през заскрежения прозорец безкрайните снежни полета, докато от полюшването на вагона не се унесе в дрямка.

Той се събуди стреснато, когато влакът затрополи в Московската гара на Санкт Петербург. На горния етаж на голямата сводеста зала цареше смут — изглежда, следобедният високоскоростен влак от Москва имаше закъснение заради чеченска бомбена заплаха. Следван от Лавон, Алон си проправи път между хленчещи деца и каращи се двойки и се отправи към Площада на Въстанието. Обелискът на града герой се издигаше към небето от центъра на едно кръгово кръстовище, а неговата златна звезда бе потъмняла от падащия сняг. Уличните лампи светеха по цялата дължина на Невски проспект. Беше едва два часа следобед, но дневната светлина отдавна си бе отишла.

Габриел пое по проспекта, а Ели бдително вървеше на известно разстояние зад него. Алон си помисли, че вече не е в Русия. Беше в

царската приказна страна, внесена от Запада и построена от малтретирани селяни. Фасадите на бароковите дворци му напомняха за Флоренция, а като прекоси река Мойка, си представи Венеция. Запита се колко ли много трупове лежаха под леда. Хиляди, помисли си. Десетки хиляди. Никой друг град на света не криеше по-красиво от Санкт Петербург ужасите на миналото си.

Близо до края на проспекта се издигаше единствената грозна постройка — старата сграда на „Аерофлот“, отвратително гранитносиво чудовище, вдъхновено от Двореца на дожите във Венеция, с примес на флорентинския стил от епохата на Медичите като добавка. Алон зави по улица „Большая Морская“ и продължи по нея, минавайки под Триумфалната арка на Главния щаб, до Дворцовия площад. Когато наближи Александровската колона, Лавон се изравни с него, за да му каже, че никой не го е проследил. Габриел погледна часовника си, който сякаш бе замръзнал на ръката му. Беше два часът и двайсет минути. *Това се случва всеки ден по едно и също време — беше казал Жиров. — Всички леко изперкват, когато се приберат у дома след дълго време, прекарано в неизвестност.*

В съседство с Дворцовия площад имаше малък парк — зелен през лятото, а сега седефенобял от снега. Лавон седна да чака на една леденостудена пейка, а Алон отиде сам до Дворцовата крайбрежна улица. Нева бе скована от лед. Той погледна часовника си за последен път. После застана сам на бариерата, неподвижен като могъщата река, и зачака една девойка, която не познаваше.

* * *

В три без пет Габриел я видя да идва по Дворцовия мост. Носеше дебело палто и ботуши, които стигаха почти до коленете ѝ. Светлата ѝ коса бе прибрана под вълнена шапка, а долната половина на лицето ѝ бе скрита от шал. Но дори и така, той мигновено разбра, че е тя. Издадоха я очите ѝ — очите и контурът на скулите. Сякаш момичето с перлената обица на Вермеер^[1] се бе освободило от затвора на платното и сега вървеше по брега на реката в Санкт Петербург.

Тя мина покрай него, сякаш бе невидим, и се насочи към Ермитажа. Преди да я последва, Алон изчака да види дали е поставена

под наблюдение и когато влезе в музея, девойката вече бе изчезнала. Това обаче нямаше значение: той знаеше къде отива. *Всеки път все същата картина* — бе казал Жиров. — *Никой не може да разбере защо.*

Той си купи входен билет и мина по безкрайните коридори и лоджии, стигайки до зала 102 — Залата на Моне. Тя седеше там сама, загледана в „Езеро в Монжерон“. Когато Габриел седна до нея, девойката го погледна само за миг, преди да продължи да разглежда внимателно картината. Дегизировката му бе по-добра от нейната. Той не означаваше нищо за нея. Предположи, че никога не е и означавал.

Когато измина още една минута и Габриел все още не бе помръднал, девойката се обърна и го погледна втори път. Точно тогава забеляза томчето на „Стая с изглед“, поставено върху коляното му.

— Смятам, че това ви принадлежи — каза той. След това сложи внимателно книгата в треперещата ѝ ръка.

[1] „Момичето с перлената облица“ е може би най-популярната картина на известния холандски художник Йоханес Вермеер ван Делфт. — Б.пр. ↑

54.

ЛУБЯНСКИ ПЛОЩАД, МОСКВА

На четвъртия етаж в щабквартирата на ФСБ има няколко стаи, заемани от най-малкото и най-секретно звено на службата. Известно като Координационен отдел, то се занимава само със случаи от изключително деликатно политическо естество, обикновено по искане на самия руски президент. В този момент неговият дългогодишен началник — полковник Леонид Милченко, седеше на своето голямо, произведено във Финландия бюро с телефон до ухото и вперени в Лубянский площад очи. Неговият заместник — Вадим Стрелкин, стоеше тревожно на вратата. От начина, по който Милченко затръшна телефона, той се досети, че нощта ще бъде дълга.

— Кой беше? — попита Стрелкин.

Полковникът отговори на прозореца.

— Ама че свинщина! — възкликна Стрелкин.

— Не свинщина, Вадим. Петрол.

— Какво искаше той?

— Да поговорим на четири очи.

— Къде?

— В неговия офис.

— Кога?

— Преди пет минути.

— За какво, мислиш, се отнася?

— Може да е за всичко — отвърна Милченко. — Но ако е намесена „Волгатек“, няма да е нищо добро.

— Тогава ще накарам да изкарат колата.

— Добра идея, Вадим.

* * *

Отне повече време да се изкара колата от недрата на Лубянка, отколкото за изминаването на краткото разстояние до седалището на

„Волгатек“ на улица „Тверская“. Когато Милченко и Стрелкин влязоха, Дмитрий Бершов — вторият по ранг във фирмата, ги чакаше напрегнато във фоайето, което бе още един лош знак. Без да каже нищо, той въведе двамата мъже от ФСБ в асансьора за ръководните кадри и натисна един бутон, който ги качи директно в кабинет на последния етаж на сградата. Кабинетът бе най-големият, който Милченко бе виждал в Москва. Всъщност му отне няколко секунди да забележи Геннадий Лазарев, който седеше в единия край на дълъг мек диван. Полковникът предпочете да остане прав, докато изпълнителният директор на „Волгатек“ обясняваше, че никой не е виждал и чувал неговия шеф по сигурността Павел Жиров от единайсет часа предната вечер. Името бе познато на Милченко, защото двамата с Жиров бяха работили по едно и също време в КГБ. Той остави подвързания си с кожа бележник върху стъкления плот на масичката за кафе на Лазарев и седна.

— Какво се случи в единайсет часа снощи?

— Бяхме на банкет в „Кафе Пушкин“, за да отпразнуваме назначаването на важен нов служител във фирмата. Между другото — добави Лазарев, — новият служител също е изчезнал. Няма го и шофьора.

— Трябваше да споменеш това още в самото начало.

— Така или иначе стигнах до него.

— Как се казва новият служител?

Лазарев отговори на въпроса.

— Руснак ли е? — попита полковникът.

— Не съвсем.

— Какво означава това?

— Означава, че е от руски произход, но има британски паспорт.

— Значи, всъщност е британец.

— Да.

— Нещо друго, което трябва да знам за него?

— Досега той работеше за Виктор Орлов в Лондон.

Милченко размени дълъг поглед със Стрелкин, преди да се взре безмълвно в бележника си. До момента не беше записал нищо в него, което вероятно бе съвсем благоразумно при изчезнал бивш офицер от КГБ заедно със сътрудник на най-отявления противник на Кремъл.

Полковникът започна да си мисли, че тази сутрин е трябвало да се обади в службата, че е болен.

— Да разбирам ли, че двамата заедно са напуснали „Кафе Пушкин“? — попита той най-накрая.

Лазарев кимна утвърдително.

— Защо?

— Павел искаше да му зададе няколко въпроса.

— Защо ли не съм изненадан?

Генадий не каза нищо.

— Какви въпроси? — попита Милченко.

— Павел имаше известни подозрения за него.

— В какво отношение?

— Той мислеше, че новият служител може да е свързан с чужда разузнавателна служба.

— С някоя конкретна служба?

— По очевидни причини — отговори внимателно Лазарев — подозренията му бяха съсредоточени върху британската.

— Значи, Жиров е планирал да го подложи на сериозен разпит.

— Той щеше да му зададе няколко въпроса — каза бавно Лазарев.

— А ако не харесаше отговорите?

— *Тогав*а щеше да го подложи на сериозен разпит.

— Радвам се, че изяснихме това.

Телефонът до лакътя на Лазарев издаде успокояващо мъркане. Той вдигна слушалката до ухото си, послуша мълчаливо, после каза: „Веднага“, преди да я върне на мястото ѝ.

— Какво става? — попита полковникът.

— Президентът иска да проведе разговор.

— Не трябва да го караш да чака.

— Всъщност — каза Лазарев — той иска да види теб.

55.

САНКТ ПЕТЕРБУРГ, РУСИЯ

По същото време мъжът, отговорен за призоваването на полковник Милченко в Кремъл, вървеше по Адмиралтейския проспект в Санкт Петербург. Той вече не усещаше студа, освен на мястото на ръката си, където нейната длан го бе докоснала миг преди да се разделят. Сърцето му биеше учестено. Те със сигурност я бяха наблюдавали. Със сигурност всеки момент щяха да го арестуват. За да успокои страховете си, Габриел си говореше наум лъжи. Той не беше в Русия. Беше едновременно във Венеция, Рим, Флоренция и Париж. Беше в безопасност. Тя също.

Исакиевският събор — колосалната мраморна катедрала, която руснаците бяха превърнали в музей на атеизма, се извиси пред него. Той влезе в нея откъм площада и тръгна нагоре по тясната вита стълба, която водеше до огромния ѝ позлатен купол. Както се очакваше, платформата бе пуста. Приказният град се суетеше под краката му, трафикът бавно се точеше по протежение на големите булеварди. По единия вървеше сама жена с нахлупена върху светлата ѝ коса шапка и шал, скриващ долната половина на лицето ѝ. Няколко минути по-късно той чу шума от стъпките ѝ по стълбата. После тя застана пред него. В купола нямаше никакво осветление. Девојката едва се виждаше в мрака.

— Как ме намерихте?

Звученето на гласа ѝ беше почти нереално. Говореше с английски акцент. Тогава Габриел разбра, че е единственият акцент, който тя имаше.

— Не е важно как ви намерих — отговори той.

— Как? — попита девојката отново, но този път Алон не каза нищо. Направи крачка към нея, така че тя да може да види ясно лицето му.

— Познахте ли ме сега, Маделин? Аз съм този, който рискува всичко, за да се опита да спаси живота ви. Но тогава изобщо не ми

хрумна, че вие сте в играта от самото начало. Заблудихте ме, Маделин. Заблудихте всички ни.

— Никога не съм била в играта — отговори тя. — Аз просто правех това, което ми бе наредено да върша.

— Знам — каза Габриел след малко. — Иначе нямаше да съм тук.

— Кой сте вие?

— Всъщност — рече Алон — аз се канех да ви попитам същото.

— Аз съм Маделин — каза девойката. — Маделин Харт от Базилдън, Англия. Следвах всички правила. Учих се добре в училище и в университета. Получих работа в централата на партията. Бъдещето ми беше безбрежно. Един ден щях да стана депутат. Може би дори министър. — Тя замълча, после добави: — Поне така говореха за мен.

— Как е истинското ви име?

— Не знам истинското си име — отговори младата жена. — Аз почти не говоря руски. *Не* съм руския. Аз съм Маделин. Аз съм англичанка.

Тя измъкна книгата „Стая с изглед“ от джоба на палтото си и я вдигна.

— Къде намерихте това?

— В стаята ви.

— Какво сте правили в стаята ми?

— Опитвах се да разбера защо майка ви е напуснала Базилдън, без да каже на никого.

— Тя не ми е майка.

— Сега знам това. Всъщност — добави той — мисля, че го разбрах, когато видях снимката, на която стоите до нея и баща ви. Те изглеждат като...

— Селяни — каза тя злобно. — Аз ги мразех.

— Къде са майка ви и брат ви сега?

— В един стар учебен център на КГБ насред нищото. Аз също трябваше да отида там, но отказах. Казах им, че искам да живея в Санкт Петербург или ще избягам на Запад.

— Имате късмет, че не са ви убили.

— Заплашиха да го направят. — Тя го изгледа за момент. — Какво всъщност знаете за мен?

— Знам, че баща ви е бил важен началник в Първо главно управление на КГБ, може би дори самият голям шеф. Майка ви е била една от неговите машинописки. Тя е взела свръхдоза приспивателни с водка малко след като сте се родили, или поне така се говори. След това са ви дали в нещо като сиропиталище.

— В сиропиталище на КГБ — вметна Маделин. — Бях отгледана от вълци, наистина.

— В определен момент — поднови разказа си Алон — в сиропиталището са спрели да ви говорят на руски. В действителност те не казвали нищо във ваше присъствие. До около тригодишна възраст са ви отглеждали в пълно мълчание. След това са започнали да ви говорят на английски.

— Кагебистки английски — каза тя. — Известно време имах интонацията на говорител от Радио Москва.

— Кога се срещнахте за първи път с новите си родители?

— Когато бях на около пет години. Живяхме заедно в лагер на КГБ година — година и нещо, за да се опознаем. След това се заселихме в Полша. И когато започна голямата полска миграция към Лондон, ние се присъединихме към нея. Моите КГБ родители вече говореха перфектно английски. Те си изградиха нови самоличности и се занимаваха с дребен шпионаж. Основно се грижеха за мен. Вкъщи никога не говорехме на руски език. Само на английски. След известно време аз забравих, че всъщност съм руския. Четях книги, за да се науча как да бъде истинско английско момиче — Остин, Дикенс, Лорънс, Форстър.

— „Стая с изглед“.

— Това е всичко, което някога съм искала — каза Маделин. — Стая с изглед.

— Защо живеехте в общинска къща в Базилдън?

— Това беше през деветдесетте години — отвърна тя. — Русия бе разорена. В СВР цареше пълна бъркотия. Нямаше бюджет за подпомагане на семейството на нелегални в Лондон, така че се установихме в Базилдън и живеехме от социални помощи. Със своята социална политика Великобритания всъщност изхранваше шпиони.

— Какво се случи с баща ви?

— Хвана го болестта на нелегалните.

— Нервен ли стана?

Тя кимна утвърдително.

— Той каза на Московския център, че иска да напусне страната. В противен случай щял да отиде в МИ5. Центърът го върна в Русия. Бог знае какво са направили с него.

— Приложили са му *высшая мера*.

— Какво означава това?

— Няма значение.

Сега нищо нямаше значение, освен това момиче, помисли си той. Габриел се взря в тъмния площад и видя Ели Лавон да потропва с крака от студ. Маделин също го видя.

— Кой е той?

— Приятел.

— Наблюдател ли е?

— Най-добрият.

— Най-добре да е такъв.

Тя се извърна и тръгна бавно край парапета.

— Кога ви активираха? — попита Алон, загледан в стройния ѝ гръб.

— Когато бях в университета — отговори Маделин. — Казаха ми, че искат да се подготвя за кариера в управлението. Следвах политически науки и социални дейности и докато се усетя, вече работех в централата на партията. В Московския център бяха развълнувани. После Джеръми Фалън ме взе под крилото си и в Московския център бяха на седмото небе.

— Спахте ли с него?

Тя се обърна и за първи път се усмихна.

— Виждали ли сте някога Джеръми Фалън?

— Да.

— Тогава съм сигурна, че ще ми повярвате, като ви кажа, че не съм спала с Фалън. Той обаче искаше да спи с мен и аз му дадох точно толкова надежда, колкото да ми даде всичко, което поисках.

— Като какво например?

— Да остана няколко минути насаме с министър-председателя.

— Чия беше идеята?

— На Московския център — отговори Маделин. — Никога не съм правила нещо без тяхното одобрение.

— Смятали са, че Ланкастър може да е уязвим на сближаване?

— Те *всички* са уязвими — отвърна тя. — За зла участ на Джонатан, той се поддаде на изкушението. Беше напълно компрометиран в момента, в който за първи път прави любов с мен.

— Поздравления — каза Габриел. — Сигурно сте били много горда от себе си.

Маделин се обърна рязко и го гледа безмълвно известно време.

— Не се гордея с това, което направих — каза тя най-накрая. — Аз обикнах силно Джонатан. Никога не съм искала да му се случи нещо лошо.

— Тогава може би е трябвало да му кажете истината.

— Мислех за това.

— Какво се случи?

— Отидох на почивка в Корсика — отвърна Маделин и се усмихна тъжно. — И после умрях.

* * *

Но разбира се, имаше и нещо повече от това, като се започне от съобщението, получено от Московския център, с което ѝ нареждаха да се срещне със служител на СВР в ресторант „Ле Палмие“ в Калви. Служителят я информираше, че нейната мисия в Англия е приключила и тя ще се върне в Русия, но трябва да направят така, че да изглежда като отвличане, за да заблудят британското разузнаване.

— Скарали сте се — каза Габриел.

— Тихо, но ожесточено — отвърна девойката. — Казах му, че искам да остана в Англия и да живея до края на живота си като Маделин Харт. Той заяви, че това е невъзможно. Заплаши ме, че ако не направя точно каквото ми каже, отвличането ще бъде истинско.

— Така че напуснахте вилата, в която бяхте отседнали, с мотора си и претърпяхте катастрофа.

— Имам късмет, че не ме убиха. Все още имам белези от сблъсъка.

— Колко време всъщност прекарахте в ръцете на френските престъпници?

— Твърде много — отговори тя. — Но през повечето време бях с екип на СВР.

— А в нощта, когато дойдох да ви видя?

— Всички в онази къща бяха от СВР. Включително и момичето, което изпратиха да преброи парите.

— Онази вечер ми изнесохте голямо представление, Маделин.

— Не всичко беше представление. — Тя замълча за миг. — Аз исках да ме измъкнете.

— Опитвах се — каза Алон. — Но обстоятелствата не бяха на моя страна.

— Трябва да е било ужасно.

— Особено за девойката, която бяха натикали в багажника на колата.

Маделин не каза нищо.

— Коя беше тя? — попита Габриел.

— Някакво момиче, което са взели от улиците на Москва. Те разпръснаха нейното ДНК в апартамента ми в Лондон, а след това...

— Гласът ѝ заглъхна.

— Драснаха клечката.

Лицето ѝ помръкна. Тя се обърна и погледна към тъмния, скован от студа град.

— Тук не е толкова лошо, знаете ли. Дадоха ми прекрасен апартамент. От него има хубава гледка. Мога да прекарам остатъка от живота си тук и да се преструвам, че съм в Рим или Венеция, или в Париж.

— Или във Флоренция — вметна Алон.

— Да, или във Флоренция — съгласи се Маделин. — Точно като Луси и Шарлот^[1].

— Това ли е, което искате?

Тя отново се обърна с лице към него.

— Какъв избор имам?

— Можете да дойдете с мен.

— Това не може да стане — каза младата жена и бавно поклати глава. — Ще ви убият. Мен също.

— Щом можах да ви намеря в Санкт Петербург, Маделин, мога и да ви измъкна от него.

— Как ме намерихте? — попита тя.

— Не мога да ви кажа още.

— Кой сте вие?

- И това не мога да ви кажа.
— Къде ще ме заведете?
— У дома — отвърна Габриел. — С едно спиране по пътя.

* * *

Тя живееше в голяма стара сграда от другата страна на Нева с изглед към Зимния дворец. Ели Лавон я проследи тайно до вратата ѝ, докато Габриел се регистрира в хотел „Астория“. Като се качи в стаята си, той написа приоритетно съобщение до булевард „Цар Саул“, копие от което бе връчено на Узи Навот в 17:47 часа телавивско време. Навот го прочете мълчаливо със замъглените си от умора очи, после погледна към Шамрон.

— Какво е това, Узи?

— Той иска да промени града на заминаване от Москва на Санкт Петербург.

— Защо?

— Ако ти кажа, няма да ми повярваш.

Навот подаде съобщението на Шамрон, който го зачете, обгърнат в облак дим. Докато го прочете, Навот му връчи второ съобщение.

— Изпраща ни видеоматериал.

— За какво?

Преди Узи да успее да отговори, на един от мониторите се появи подпухналото лице на Павел Жиров.

— Изглежда така, сякаш е паднал лошо — каза Шамрон.

— И то няколко пъти — вметна Навот.

— Какво казва?

Узи нареди на техниците да усилят звука.

— *Задачата ни бе да придобиваме права за сондиране и активи в нефтопреработването извън Русия. И си бяхме КГБ от горе до долу. В действителност значителен процент от нашите печалби сега отива директно в сметките на Ясенево.*

— *Къде отива останалата част от тях?*

— *Използвай въображението си.*

— *В джобовете на руския президент?*

— Той нямаше да е най-богатият човек в Европа чрез разумно инвестиране на пенсията си от КГБ.

Шамрон се усмихна.

— Ето това наричам аз скрит коз — каза той.

— Плюс чифт попове.

— В колко часа е следващият полет на „Ел Ал“ за Санкт Петербург?

Навот натисна няколко клавиша на компютъра пред себе си.

— Самолетът, осъществяващ полет 625, излита от „Бен Гурион“ в един часа и десет минути след полунощ и каца в Санкт Петербург в осем и пет сутринта. Екипажът прекарва деня, като си почива в хотел в центъра на града. След това се връща със самолета в Тел Авив същата нощ.

— Обади се на директора на „Ел Ал“ — каза Ари. — Кажу му, че трябва да вземем назаем този самолет.

Навот посегна към телефона. Шамрон се загледа в монитора на видеостената.

— Кажу го пред камерата, Павел. Признай, че ти уби Маделин.

— Аз убих Маделин Харт.

— Как?

— Като я затворих в багажника на един ситроен с бензинова бомба.

— Защо? Защо я уби?

— Тя трябваше да умре. Нямаше начин да ѝ позволим да се върне в Англия...

[1] Героини от романа „Стая с изглед“ на английския писател Е. М. Форстър. — Б.пр. ↑

56.

ЛУБЯНСКИ ПЛОЩАД, МОСКВА

В моменти като този, мислеше си полковник Леонид Милченко, огромната площ на Русия бе по-скоро проклятие, отколкото благословия. Той стоеше пред картата в своя кабинет в сградата на Лубянский площад заедно с Вадим Стрелкин. Те току-що се бяха върнали от Кремъл, където президентът на федерацията — самият цар, им беше наредил да не пестят усилия, за да намерят тримата изчезнали мъже. Царят не бе пожелал да им обясни защо това бе толкова важно, а само че става дума за жизненоважни интереси на федерацията и нейните отношения с Обединеното кралство. По време на обратния път към Лубянка именно Стрелкин припомни на Милченко, че „Волгатека“ наскоро е осигурила доходоносни права за извършване на сондажи за нефт в Северно море.

— Мислиш ли, че „Волгатека“ е извършила някоя измама, за да получи този лиценз? — попита полковникът, без да отделя очи от картата.

— Не бих искал да давам предварително мнение за ситуацията, без да знам всички факти — отговори предпазливо Стрелкин.

— Ние работим за ФСБ, Вадим. Никога не се безпокоим за фактите.

— Знаеш как наричат „Волгатека“, нали, шефе?

— „КГБ — нефт и газ“.

Стрелкин не каза нищо.

— Така че да приемем, че от компанията не са играли по правилата, когато са осигурили този лиценз — каза Милченко.

— Те рядко го правят. Поне така се говори на улицата.

— Да предположим, че са подкупили някого.

— Или по-лошо.

— Да приемем, че в отговор на това британското разузнаване се е опитало да внедри свой агент в компанията.

— Добре. — Стрелкин кимна одобрително.

— Да предположим също, че британците са подслушвали, когато Жиров е набутал техния човек в колата си и е започнал да го засипва с въпроси.

— Вероятно са подслушвали.

— И че са сметнали, че техният човек е в опасност.

— Той наистина е бил.

— И че в резултат на това те са измъкнали техния човек.

— Окончателно и безвъзвратно.

— И че са взели Жиров и шофьора заедно с него.

— Вероятно не са имали избор.

Милченко потъна в размисъл.

— Е, къде е сега Жиров? — попита той накрая.

— Той ще се появи рано или късно.

— Жив или мъртъв?

— Британците не обичат *мокрые дела*.

— Къде, за бога, си чул подобно нещо? — Полковникът пристъпи към картата. — Ако беше на мястото на британците — каза той, — какво щеше да се опитваш да направиш точно сега?

— Щях да се опитвам да измъкна възможно най-бързо моя човек от страната.

— Как щеше да го направиш?

— Предполагам, че бих могъл да го закарам до един от пропускателните пунктове на западната граница, но най-бързият начин за излизане е летище Шереметиево.

— Той ще носи различен паспорт.

— И ще изглежда различно — добави Стрелкин.

— Иди до хотел „Риц“ — каза Милченко. — Вземи няколко негови снимки от охраната на хотела. След това накарай да раздадат тези снимки на всички служители от паспортния контрол и на всички милиционери на Шереметиево.

Стрелкин тръгна към вратата.

— Още нещо, Вадим.

Стрелкин спря.

— Направете същото в Санкт Петербург — каза полковникът. — Просто за всеки случай.

* * *

В този момент въпросният мъж си почиваше удобно в една изолирана вила в Тверска област заедно с останалите членове на израелския екип. Малко след пет часа сутринта, след като бяха прекарали още една безсънна нощ, те напуснаха дачата по двама, по трима и се придвижиха до гарата в Окуловка — всичките, без Кристофър Келър, който остана сам в дачата да пази Павел Жиров и шофьора.

Влакът от Окуловка тръгна със закъснение, което не важеше за самолета на „Ел Ал“, извършващ полет 625. Той излетя от летище „Бен Гурион“ точно в 1:10 след полунощ и се приземи в Санкт Петербург две минути по-рано — в 8:03 часа. Дванайсетчленният му екипаж остана на борда, докато не слязоха всички пътници. После, след като минаха митнически контрол, те се качиха в необозначен ван на наземната служба на „Ел Ал“ за двайсетминутното пътуване до хотел „Астория“, където имаха запазени стаи за деня. Една от стюардесите бе висока тъмнокоса жена с очи с цвят на карамел. След като остави малката си пътна чанта в долния край на леглото, тя отиде до една стая в края на коридора и без да обръща внимание на табелката „Не ме безпокойте“, която висеше на дръжката, тихо почука. Като не получи отговор, отново почука. Този път вратата се отвори десетина-двайсет сантиметра, колкото тя да може да мине, и жената се промъкна вътре.

* * *

— Какво правиш тук? — попита Габриел.

Киара вдигна очи към тавана, сякаш да напомни на мъжа си — бъдещия шеф на израелското разузнаване, че се намират в руска хотелска стая и че тя вероятно се подслушва. Той направи жест, давайки да се разбере, че стаята е чиста. След това повтори въпроса си. Стоеше с ръце на кръста и зелените му очи бяха гневно присвити. Толкова ядосан Киара не го беше виждала от доста дълго време.

— Може да е наивно от моя страна — каза тя, — но всъщност си мислех, че ще се зарадваш да ме видиш.

— Как успя да го направиш?

— Имахме нужда от момичета за летателния екипаж. Аз се включих доброволно.

— И Узи не можа да намери никоя друга, освен жена ми?

— Всъщност Узи беше против.

— Тогава как се озова в екипа?

— Отидох при Шамрон зад гърба на Навот — отговори Киара. — Казах му, че искам да участвам в операцията и че ако той не ми даде това, което искам, няма да му дам това, което *той* иска.

— Мен?

Тя се усмихна.

— Умница.

— Учих се от най-добрия.

— Струва ми се, каза, че не искаш да идваш в Русия. Точните думи, мисля, бяха, че не би могла да издържиш на напрежението.

— Промених мнението си.

— Защо?

— Защото исках да споделя това с теб. — Киара се приближи до прозореца и надникна към потъналия в мрак Исакиевски площад. — Тук някога има ли дневна светлина?

— Това е дневната светлина.

Тя пусна щорите на прозореца и се обърна. В синята пола и искрящо бялата блуза изглеждаше неустоима. Габриел вече не беше ядосан, че е дошла в Русия против волята му. В действителност бе доволен, че е при него. Това щеше да направи по-поносимо чакането през следващите няколко часа.

— Каква е тя? — попита Киара.

— Маделин ли?

— Така ли я наричаме?

— Това е единственото име, което тя знае — отвърна Габриел. — Била е...

— Какво?

— Отгледана от вълци — каза той.

— Може би и тя е вълк.

— Не е.

— Сигурен ли си в това?

— Сигурен съм, Киара.

— Тя вече те заблуди веднъж.

Той не каза нищо.

— Съжалявам, Габриел, но трябва да вземеш предвид и възможността тя все още да е лоялна към нейната служба.

— Взел съм го предвид — отвърна той, неспособен да прикрие раздразнението в гласа си. — Но ако не е следена, когато напусне апартамента си този следобед, ще я доведе тук. След това ще я заведе у дома.

— Къде е това у дома?

— В Англия.

— Тя ще предизвика голям шум.

— Доста голям — съгласи се Алон.

— Какво ще правиш с нея?

— Ще я използвам, за да изплатя един малък дълг — отвърна той. — После ще я оставя в умелите ръце на Греъм Сиймор.

— Горкият Греъм. — Киара седна в края на леглото и събу униформените обувки.

— Как беше полетът? — попита Габриел.

— Успях да не нараня нито един от пътниците по време на сервирането на храната.

— Браво.

— Имаше едно бебе в първа класа, което плака по целия път от Анкара до Минск. Някои от пасажерите бяха доста разстроени от това. Майката беше направо покрусена. — Замълча, после добави: — А единственото, което си мислех аз, бе, че тя е най-щастливата жена на света.

— Може би не трябваше да идваш — каза Габриел след известно време.

— *Трябваше да дойда* — отвърна Киара. — Ще се насладя истински на тази операция.

Тя свали полата си, сложи я внимателно на леглото и започна да разкопчава блузата си.

— Какво правиш? — попита Габриел.

— На теб какво ти изглежда?

— Изглежда ми, че една много красива стюардеса съблича дрехите си в моята хотелска стая.

— Трябва да си починеш малко. Аз също — добави Киара, като съблече блузата си. — Не ме разбирай погрешно, Габриел, но изглеждаш ужасно. Поспи час-два. Ще се почувстваш по-добре.

— Не бих могъл да заспя точно сега.

— Какво смяташ да правиш? Да стоиш цял ден до този прозорец и да се пукнеш от притеснение?

— Такъв беше планът ми.

— Ще имаш достатъчно време за това, когато станеш началник. Ела в леглото — каза Киара. — Обещавам да не те нараня.

Габриел отстъпи, събу обувките и дънките си и се мушна в леглото до нея. Тялото ѝ бе горещо. Когато го целуна, устните ѝ имаха вкус на мед. Тя прокара пръст по носа му.

— Киара...

— Какво има, скъпи? — попита тя и го целуна отново.

— На работа съм.

— Ти винаги си на работа. И ще останеш на работа до края на живота си.

Киара пак го целуна. Целуна устните му. Шията му. Гърдите му.

— Предполагам, че е била права от самото начало — каза тя.

— Коя? — промърмори Габриел.

— Старицата от Корсика. Тя е казала, че ще разбереш истината, когато Маделин е мъртва. В известен смисъл тя е умряла онази сутрин във Франция. И сега ти знаеш истината.

— Старицата все пак сгреши за едно нещо. Тя ме предупреди да не ходя в града на еретиците. Каза, че ще загина там.

Киара спря да го целува и го погледна право в очите.

— Доколкото си спомням, ти ми обясни, че е казала, че ще бъдеш в безопасност.

— Така е.

— Значи, си ме излъгал.

— Съжалявам, скъпа. Не трябваше да го правя.

Тя отново го целуна.

— Още тогава разбрах, че ме лъжеш.

— Наистина ли?

— Винаги знам кога лъжеш, Габриел.

— Но аз съм професионалист.

— Не и когато става въпрос за мен. — Киара издърпа ризата му презглава и го възседна. — Все още е възможно да се случи, нали знаеш.

— Кое?

— Да умреш в града на еретиците.

— Тя имаше предвид Москва. Мисля, че сега съм в безопасност.

— Всъщност — каза жена му, докато дланите ѝ галеха корема му — ти се намиращ в сериозна опасност.

— Усецам го.

Киара го обгърна с нежната топлина на тялото си. Габриел си помисли, че вече не е в Русия. Беше в стаята във Венеция, където за първи път прави любов с нея, в легло с бели ленени чаршафи. Беше в безопасност. Тя също.

— Може би тя няма да дойде — каза Киара след това, когато Габриел се унасяше в сън.

— Ще дойде — промърмори той. — И тогава ще я заведа у дома.

— Аз също искам да се прибера вкъщи.

— Скоро и това ще стане — каза той.

— Дали тук изобщо ще стане светло?

— Не, Киара. Не и днес.

57.

САНКТ ПЕТЕРБУРГ, РУСИЯ

Бяха го правили десетки пъти преди, на десетки тайни бойни полета, така че няколко минути над картата на града в стаята на Габриел в хотел „Астория“ им бяха достатъчни, за да съставят плана за действие — маршрут, наблюдателни постове, алтернативни планове. Алон го нарече последен шанс за Московския център. Щяха да я разходят из улиците на Санкт Петербург още един, последен път, за да се уверят, че не е следена. После щяха да я отведат и да я накарат да изчезне. Още веднъж.

И така, малко след два часа в този тъмен следобед в Санкт Петербург, шестима агенти от тайната разузнавателна служба на Израел се измъкнаха от хотел „Астория“ и поеха покрай приказните църкви и дворци към определените им наблюдателни пунктове. Ели Лавон трябваше да се придвижи най-надалече, защото именно той чакаше пред жилищния блок на Маделин, когато тя излезе от него в 14:52 часа — точния час, в който Габриел ѝ бе казал да се появи, ако иска да дезертира. Тя прекоси пеша Дворцовия мост, мина през входа на Ермитажа откъм Дворцовата крайбрежна улица, а след това отиде директно в Залата на Моне, където седна на обичайната си пейка в три часа и седем минути. Лавон се присъедини към нея след две минути.

— Дотук добре — каза той тихо на английски език. — Сега слушайте внимателно и направете точно каквото ви кажа.

* * *

Те я накараха да мине през Дворцовия площад, под Триумфалната арка и нагоре по Невски проспект. Маделин изпи едно кафе и изяде парче руска торта в ресторант „Литературное кафе“, разходи се под римската колонада на Казанската катедрала и купи някои неща от магазин „Зара“. Във всяка точка по маршрута си тя мина

покрай член на екипа. И всеки от тях съобщи, че няма следа от противниковата служба.

Като излезе от „Зара“, Маделин се отправи към река Мойка и мина по венецианските алеи, стигайки до просторния Исакиевски площад, където чакаше Дина с притиснат до дясното ухо мобилен телефон. Ако държеше телефона до лявото си ухо, това щеше да е сигнал за Маделин да продължи да върви. Дясното ухо означаваше, че за нея е безопасно да влезе във фойето на хотел „Астория“, което тя направи в 15:48 часа. Ели Лавон се присъедини към нея в асансьора и двамата се качиха на третия етаж. Маделин гледаше снега по ботушите си. Лавон пък зяпаше богато украсения таван. Когато вратите шумно се отвориха, той протегна церемониално ръка и каза: „След вас“. Маделин мина край него, без да каже и дума, и се отправи към стаята в края на коридора. Когато я наближи, вратата се отвори и Габриел я дръпна вътре.

- Кой сте вие? — попита тя.
- Не мога да ви кажа.
- Къде отивам?
- Съвсем скоро ще разберете.

* * *

Актуалната информация проблесна на екраните в оперативния център на булевард „Цар Саул“ две минути по-късно. Узи Навот се втренчи в нея почти невярващо. После погледна към Шамрон.

- Те всъщност го направиха, Ари. Тя е при тях.
- Това е добре — отговори безрадостно Шамрон. — Сега да видим дали ще могат да я опазят.

Той запали нова цигара.

Две завъртания надясно, две завъртания наляво...

* * *

Те потъмниха косата и веждите ѝ и добавиха средиземноморски тен на прибалтийското ѝ лице. Мордекай ѝ направи снимка и я залепи

на паспорта, който тя щеше да използва, за да излезе от страната. Сега Маделин беше Илана Шавит. Беше родена през октомври 1985 година и живееше в телавивското предградие Ришон ле Цион, което по случайност бе едно от първите еврейски селища в Палестина. Преди да се присъедини към „Ел Ал“, тя бе служила в израелската армия. Беше омъжена, но нямаше деца. Брат ѝ бе убит по време на последната израелско-ливанска война. Сестра ѝ бе убита от хамаски атентатор самоубиец по време на Втората интифада. Габриел ѝ каза, че това не е измислен живот. Беше един израелски живот. И в продължение на няколко часа щеше да бъде животът на Маделин.

Ако имаше пролука в бронята ѝ, то това бе неспособността ѝ да каже повече от няколко набързо научени думи на иврит. Тази слабост беше смекчена до известна степен от факта, че в нейния английски нямаше и следа от руски акцент, както и от факта, че екипажът минаваше групово паспортен контрол. Той вероятно щеше да бъде проформа, малко повече от поглеждане на снимката и махване с ръка. Алон беше убеден, че Маделин ще устои на естествения импулс да отговори на въпрос, зададен на руски. Тя го бе правила през целия си живот. Просто трябваше да каже още една лъжа, да изнесе едно последно представление. После щеше да се освободи от тях завинаги.

И така, няколко минути след 17:00 часа момичетата свалиха и последната от руските дрехи на Маделин, облякоха я в кипрата униформа на „Ел Ал“ и направиха нова прическа на потъмнената ѝ коса. След това я представиха на Габриел, който я разглежда дълго, сякаш беше картина, поставена на статив.

— Как се казвате? — попита той сухо.

— Илана Шавит.

— Кога сте родена?

— На 12 октомври 1985 година.

— Къде живеете?

— В Ришон ле Цион.

— Какво означава това на иврит?

— Първи в Цион.

— Как се казваше брат ви?

— Моше.

— Къде е бил убит?

— В Ливан.

- Как се казваше сестра ви?
- Далия.
- Къде е била убита?
- В дискотека „Делфинариума“.
- Колко души са загинали през този ден?
- Двайсет.
- Как се казвате?
- Илана Шавит.
- Къде живеете?
- В Ришон ле Цион.
- На коя улица?
- „Соколов“.

Габриел нямаше повече въпроси. Той подпря с ръка брадичката си и наклони глава на една страна.

- Е? — попита Маделин.
- Още пет минути — отвърна Алон. — След това тръгваме.

* * *

Ели Лавон пиеше кафе в облицованото с ламперия фоайе, което тънеше в сумрак. Габриел седна до него.

- Имам странно чувство — каза Лавон.
 - Колко странно?
 - Двама отвън пред вратата, двама в бара и един виси пред рецепцията.
 - Поводът може да е всякакъв — каза Алон.
 - Може — съгласи се колебливо Ели.
 - Може да наблюдават някой гост на хотела.
 - Точно от това се страхувам.
 - Друг гост, Ели.
- Лавон не каза нищо.
- Сигурен ли си, че тя беше чиста, когато я доведохме тук?
 - Като сълза.
 - Тогава тя е чиста и сега — каза Габриел.
 - Тогава защо фоайето е пълно с агенти на ФСБ?
 - Причината може да е всякаква.

— Може — повтори Ели.

Алон погледна през прозореца към микробуса на „Ел Ал“, работещ на празен ход пред входа на хотела.

— Какво ще правим сега? — попита Лавон.

— Ще тръгнем, както е планирано.

— Смяташ ли да ѝ кажеш?

— В никакъв случай.

Ели отпи от кафето си.

— Добра идея.

* * *

Изминаха три дълги минути, преди първите членове на екипажа на „Ел Ал“ да излязат от асансьора във фоайето. Бяха две кокетни млади жени — и двете на действителна служба в националния превозвач на Израел, което не беше вярно за появилите се след тях четири жени и двама мъже — всичките дългогодишни полеви агенти на Службата. След това дойдоха капитанът и бордовият инженер, последвани след миг от силно дегизирания Михаил, който играеше ролята на втори пилот. Служителят на ФСБ пред рецепцията обърна глава и най-безцеремонно огледа отзад една от фалшивите стюардеси. Наблюдавайки сцената от срещнатата страна на фоайето, Габриел си позволи лека усмивка. Щом служителят на ФСБ имаше време да се заглежда след израелки, имаше голяма вероятност да не търси изчезнал руски нелегален.

Накрая, в 17:10 часа, се появиха Киара и Маделин, дърпайки зад гърба си елегантните куфарчета с колелца на компанията „Ел Ал“. Киара разказваше бързо на иврит някаква история за неотдавнашен полет, а Маделин се смееше така, сякаш това беше най-забавното нещо, което бе чувала от дълго време насам. Останалите членове на екипажа ги наобиколиха. След това всички заедно се отправиха навън и се качиха в чакащия микробус. Вратите му се затвориха. И след това те отпътуваха.

— Какво мислиш? — попита Алон.

— Мисля, че е много добра — отговори Ели Лавон.

— Дали сме чисти?

— Като сълза.

Габриел се изправи, без да каже нито дума, взе пътната си чанта и излезе навън във вечната нощ.

* * *

Пред хотела чакаше такси. То го понесе по последния *проспект*. Минаха край масивна статуя на Ленин, който бе повел своя народ към седемдесет години на стагнация и убийства. Минаха покрай паметниците на война, която никой не си спомняше. Минаваха километър след километър край порутени жилищни блокове. И накрая стигнаха до международния терминал на летище Пулково. Алон се чекира за полета до Тел Авив, мина безпроблемно паспортния контрол като Джонатан Олбrait от компанията „Маркъм Кепитъл Адвайзърс“ и след това се запъти към силно укрепената зала за заминаване на „Ел Ал“. Руснаците твърдяха, че бариерите са сложени заради сигурността на пътуващите израелци. Дори и да беше така, Габриел изпита неприятното чувство, че влиза в последното гето на Европа.

Той се настани на едно празно място в ъгъла на залата, близо до голямо семейство харедим^[1]. Никой не говореше руски, само иврит. Ако не беше дегизировката му, те със сигурност щяха да го познаят. Но сега Габриел седеше сред тях като чужденец — техният таен слуга, техният невидим ангел пазител. Скоро той щеше да бъде началникът на тяхната прехвалена разузнавателна служба. Щеше ли наистина да бъде? Разбира се, помисли си, това щеше да е чудесен начин да завърши кариерата си. Той бе получил доказателство, че една петролна компания, която бе собственост и се управляваше от руското разузнаване, бе дестабилизирала правителството на Обединеното кралство, за да получи достъп до нефта в Северно море, и то по повеля на самия руски президент. Според Габриел след това нямаше да има връщане назад. Нямаше да има радостни слова за Русия като приятел на Запада. Той щеше да докаже веднъж завинаги, че бившите сътрудници на КГБ, които сега управляваха Русия, са безмилостни, авторитарни и не може да им се вярва, че те трябва да бъдат маргинализирани и обуздавани — точно като в отминалите дни на Студената война.

„Но всичко ще е безсмислено — помисли си Габриел, — ако загубя момичето.“ Той погледна часовника си, после вдигна очи и видя Йоси и Римона да влизат в залата за заминаващи. След това дойдоха Мордекай и Одед. После Яков и Дина. А най-накрая и Ели Лавон, който изглеждаше така, сякаш бе скитал из летището по погрешка. Той обикаля известно време залата, проверявайки всеки празен стол с усърдието на човек, който живее в страх от микроби, преди да се настани срещу Алон. Те се погледнаха с безразличие, без да разменят и дума — двама стражи на безкрайно нощно дежурство. Сега нямаше какво друго да правят, освен да чакат. „Чакане — помисли си Габриел. — Винаги чакане.“ Чакане на източник на информация. Чакане слънцето да изгрее след нощ на убийства. Чакане съпругата му да върне едно мъртво момиче в земята на живите.

Той отново погледна часовника си, после към Лавон.

— Къде са те? — попита.

Ели отговори на отворения си вестник:

— Вече минаха паспортния контрол. В момента митничарите надничат в багажа им.

— Защо?

— Откъде да знам?

— Каж ми, че няма проблем с багажа.

— Багажът им е наред.

— Тогава защо го претърсват?

— Може да са отегчени. Или може би просто обичат да докосват дамско бельо. Те са руснаци, за бога!

— Колко време ще ровят, Ели?

— Две минути. Може би по-малко.

Двете минути на Лавон изминаха без следа от тях. После и трета минута. А след това и една безкрайна четвърта. Алон гледеше часовника си, кирливия килим и детето до себе си — всичко друго, но не и входа на залата за заминаващи. И тогава, най-накрая, ги зърна с крайчеца на окото си — проблясък на синьо и бяло, като трептене на флагче. Михаил вървеше до капитана, а Маделин — до Киара. Тя се усмихваше нервно и държеше ръката на съпругата му сякаш за подкрепа. Или беше обратното? Габриел не беше сигурен. Той ги наблюдава, докато завиха едновременно към изхода и изчезнаха в самолетния ръкав. После погледна към Лавон.

— Казах ти, че всичко ще бъде наред — каза той.

— Ти изобщо ли не се притесняваше?

— Бях неопикуемо ужасен.

— Защо не ми каза?

Ели не отговори. Той продължи да седи, четейки вестника си, докато не обявиха полета. Тогава се изправи и последва Габриел към самолета, като хвърли един последен поглед да провери за наблюдение от вражеската служба, просто за да е сигурен.

* * *

Бяха й дали място на третия ред до прозореца. Тя се вираше навън към тъмната мазна писта на летище Пулково — последен поглед към Русия, която никога не бе познавала. Странно, но в своята синьобяла униформа Маделин изглеждаше като английска ученичка. Тя погледна Габриел, когато той се настани на седалката до нея, но бързо извърна очи. Алон пушна едно последно съобщение до булевард „Цар Саул“ по сигурното си блекбъри. После се загледа в съпругата си, която подготвяше салона за излитането. Когато самолетът забоботи по пистата, очите на Маделин заблестяха, а щом колелата му се отделиха от руската земя, една сълза се търкулна по бузата й. Тя хвана ръката на Габриел и я стисна силно.

— Не знам как да ви благодаря — каза на своя изряден английски език.

— Тогава не го правете — отговори той.

— Колко дълъг е полетът?

— Пет часа.

— Ще бъде ли топло в Израел?

— Само на юг.

— Ще ме заведете ли там?

— Ще ви заведе навсякъде, където поискате да отидете.

Киара се появи и им поднесе по чаша шампанско. Габриел вдигна чашата си към Маделин в безмълвна наздравица и след това я остави на централната конзола, без да отпие нито глътка.

— Не обичате ли шампанско? — попита тя.

— От него получавам ужасно главоболие.

— Аз също.

Маделин отпи от шампанското си и се загледа през прозореца в тъмнината под тях.

— Как ме намерихте там? — поинтересува се тя.

— Това не е важно.

— Ще ми кажете ли някога кой сте вие?

— Ще го разберете съвсем скоро.

[1] Ултраортодоксални евреи. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ СКАНДАЛЪТ

58.

ЛОНДОН — ЙЕРУСАЛИМ

На следващата сутрин Великобритания отиде да гласува. Джонатан Ланкастър пусна бюлетината си рано, придружен от съпругата си — Даяна, и трите им фотогенични деца, преди да се върне на Даунинг стрийт, за да изчака присъдата на избирателите. Денят не беше много напрегнат — последното предизборно проучване бе прогнозирано, че партията на Ланкастър почти със сигурност ще увеличи своето парламентарно мнозинство с няколко места. До средата на следобеда в Уайтхол вече кръжаха слухове за електорално клане, а в началото на вечерта в централата на партията в Милбанк започна да се лее шампанско. Въпреки това Ланкастър изглеждаше странно мрачен, когато излезе на сцената на Кралската фестивална зала, за да изнесе победната си реч. Сред политическите репортери, които обърнаха внимание на сериозното му изражение, беше Саманта Кук от „Дейли Телеграф“. „Премиерът — написа тя — приличаше на човек, който знае, че вторият му мандат няма да върви така добре, както първият. Но пък — добавяше тя — при вторите мандати това рядко се случва.“

Проблемите на Ланкастър започнаха по-късно същата седмица, когато предприе традиционното преустройство на кабинета и на личния персонал. Както масово бе прогнозирано, Джеръми Фалън — сега депутат от Бристол, бе назначен за министър на финансите, което означаваше, че мозъкът и кукловод на Ланкастър щеше да бъде и негов съсед на Даунинг стрийт. Човекът, когото пресата някога бе охарактеризирала като вицепремиер само по име, сега изглеждаше на всички в Уайтхол като следващия премиер. Фалън бързо събра останалите членове от стария си персонал на Даунинг стрийт — или поне тези, които все още можеха да изтърпят да работят за него — и използва влиянието си в партийните щабове, за да запълни ключови политически позиции с негови привърженици. „Сега всичко е готово — написа Саманта Кук — за борба за власт в Шекспирови мащаби. Скоро Фалън ще почука на вратата на Номер 10 и ще поиска

ключовете. Джеръми Фалън създаде Ланкастър. И със сигурност — прогнозираше тя — той ще се опита и да го унищожи.“

Името на Маделин Харт не се появи в пресата в нито един етап от следизборните политически маневри, дори и когато председателят на партията реши, че е дошло време да се назначи някой на вакантната ѝ длъжност. Служителите в партийната централа се погрижиха за мъчителното задължение да извадят последните вещи от бившето ѝ шкафче. Там не бе останало много: няколко прашни папки, работният ѝ график, химикалки и кламери, орфаното томче на „Гордост и предразсъдъци“, което тя обичаше да чете винаги, когато имаше някоя свободна минута. Служителите занесоха вещите ѝ на председателя на партията, който, от своя страна, нареди на секретарката си да се отърве дискретно от тях с възможно най-голямо достойнство. По този начин и последните следи от един недовършен живот бяха заличени в партийната централа. Маделин Харт най-сетне си бе отишла. Или поне така си мислеха.

* * *

Отначало изглеждаше, че тя е сменила една форма на пленничество с друга. Този път апартаментът, който ѝ служеше за затворническа килия, имаше изглед не към река Нева в Санкт Петербург, а към Средиземно море в Нетаня. На домоуправителя на сградата бе казано, че младата жена се възстановява след дълго боледуване. Това не беше далеч от истината.

Една седмица тя не пристъпи извън прага на апартамента. В дните ѝ нямаше никаква видима рутина. Маделин спеше до късно, гледаше морето, препрочиташе любимите си романи — и всичко това под зоркия поглед на охранителен екип от Службата. Веднъж на ден идваше да я прегледа лекар. На седмия ден, когато я попита дали има някакви оплаквания, Маделин отговори, че страда от смъртна скука.

— По-добре да умрете от скука, отколкото от руска отрова — пошегува се лекарят.

— Не съм толкова сигурна за това — отговори тя на характерния си провлачен английски.

Лекарят обеща да предаде жалбата ѝ от затворения живот пред по-висша инстанция и на осмия ден от престоя ѝ по-висшата инстанция ѝ позволи кратка разходка по студения ветровит участък от плажа, който се простираше под терасата ѝ. На следващия ден ѝ позволиха да отиде малко по-нататък. А на десетия ден тя стигна почти до Тел Авив, преди пазачите ѝ да я качат внимателно на задната седалка на една служебна кола и да я закарат обратно до апартамента. Като влезе в него, Маделин откри на стената в хола да виси копие на „Езеро в Монжерон“ — копието беше абсолютно точно, с изключение на подписа на художника, който го бе нарисувал. Той ѝ звънна няколко минути по-късно и за първи път ѝ се представи с истинското си име.

— Самият Габриел Алон? — попита тя.

— Боя се, че да — отговори той.

— А коя беше жената, която ми помогна в самолета?

— Скоро ще разберете.

* * *

Габриел и Киара пристигнаха в Нетаня по обяд на следващия ден, след като Маделин се беше върнала от сутрешната си разходка по плажа. Те я заведоха в Кесария на обяд, разходиха се из римските руини и останките от времето на кръстоносците, след това се отпавиха нагоре по крайбрежието, стигайки близо до Ливан, за да поскитат из морските пещери в Рош ха Никра. Оттам тръгнаха на изток по протежение на границата, където цареше напрежение, минаха край подслушвателните постове на израелската армия и малките градчета, обезлюдени през последната война с „Хизбула“, докато не стигнаха в Кирят Шмона. Габриел бе запазил две стаи в къщата за гости на един стар кибуц. Стаята на Маделин имаше хубав изглед към Горна Галилея. Един охранител от Службата прекара нощта пред вратата ѝ, а друг седя на пост на градинската тераса на стаята.

На следващата сутрин, след като закусиха в общата столова на кибуца, те отидоха с колата до Голанските възвишения. От израелската армия ги очакваха; млад полковник ги заведе до едно място на сирийската граница, откъдето се чуваше как силите на режима обстрелваха бунтовническите позиции. След това те направиха кратко

посещение на крепостта Нимрод — древния кръстоносен бастион, който се извисяваше над равнинните земи на Галилея, преди да се придвижат до древния еврейски град Сафед^[1]. Обядваха в квартала на художниците, в дома на жена на име Циона Левин. Макар че Габриел я наричаше своя *дода*, или леля, тя всъщност бе най-близкото нещо до сестра, което той имаше. Циона не изглеждаше никак изненадана, когато Алон се появи на прага ѝ, придружен от красива млада жена, която целият свят смяташе за мъртва. Тя знаеше, че той има навика да се връща в Израел с изгубени неща.

— Как върви работата ти? — попита Циона, докато пиеха кафе в огряната ѝ от слънце градина.

— Никога не е вървяла по-добре — отговори Алон, като погледна към Маделин.

— Говорех за твоето изкуство, Габриел.

— Току-що завърших реставрацията на прекрасна картина от Басано.

— Трябва да се съсредоточиш върху собственото си творчество — каза с укор Циона.

— Това и правя — отвърна той неопределено и тя изостави темата.

Когато изпиха кафето си, Циона ги заведе в ателието си, за да видят най-новите ѝ картини. След това по искане на Габриел тя отключи хранилището си. Вътре имаше стотици картини и скици, нарисувани от майка му, включително и няколко платна, изобразяващи висок мъж, облечен в есесовска униформа.

— Мисля, че ти казах да изгориш тези — каза Алон.

— Така е — призна Циона, — но не можах да се насиля да го направя.

— Кой е той? — попита Маделин, взирайки се в картините.

— Името му е Ерих Радек — отговори Габриел. — Ръководил е тайната нацистка програма, наречена „Акция 1005“. Целта ѝ е била да се скрият всички доказателства, че холокостът е съществувал.

— Защо го е нарисувала майка ви?

— Той едва не я е застрелял по време на Похода на смъртта от Аушвиц през януари 1945 г.

Маделин вдигна въпросително вежди.

— Не беше ли Радек онзи, който преди няколко години бе заловен във Виена и доведен в Израел, за да бъде съден?

— Трябва да отбележа — вметна Алон, — че Ерих Радек дойде *доброволно* в Израел.

— Да — каза Маделин, не съм съмнута. — И аз бях отвлечена от френски престъпници от Марсилия.

На следващия ден отидоха в Ейлат. Службата бе наела голяма частна вила недалеч от йорданската граница. Маделин прекарваше дните си, като лежеше до басейна, четеше и препрочиташе набор от класически английски романи. Габриел си даде сметка, че тя се готви да се върне в страната, която не беше нейна родина. „Тя е никой — помисли си той. — Не е съмнута реален човек.“ И не за първи път се запита дали нямаше да е по-добре за нея да живее в Израел, отколкото в Обединеното кралство. Това бе въпросът, който й постави последната вечер от престоя им на юг. Те бяха седнали на върха на едно скалисто възвишение в пустинята Негев и гледаха как слънцето бавно потъва в Синайската пустош.

— Това звучи примамливо — каза Маделин.

— Но?

— Тук не е моят дом — отговори тя. — Ще бъде като в Русия. Тук ще бъда чужденка.

— Ще ви бъде трудно, Маделин. Много по-трудно, отколкото си мислите. Британците ще ви прекарат през иглени уши, докато се уверят във вашата лоялност. И след това ще ви заключат някъде, където руснаците да не могат да ви намерят. Вие никога няма да можете да се върнете към стария си живот. Никога — повтори той. — Това ще бъде непоносимо.

— Знам — каза тя сдържано.

„Всъщност не знае — помисли си Алон, — но може би така е по-добре.“ Слънцето висеше точно над хоризонта. Внезапно въздухът в пустинята стана толкова студен, че я накара да потръпне.

— Да се връщаме ли? — попита той.

— Не още — отвърна Маделин.

Габриел свали сакото си и я наметна.

— Ще ви споделя нещо, което може би не трябва да ви казвам — рече той. — Скоро ще стана началник на израелското разузнаване.

— Поздравления.

— Вероятно съболезнованията са по-уместни — отвърна Алон.
— Но това означава, че ще имам властта да се грижа за вас. Ще ви предоставя приятно място за живеене. Ще ви дам семейство. То е малко нестандартно — добави припряно, — но е единственото семейство, което имам. Ще ви дам отечество. Дом. Това е, което правим в Израел. Ние даваме дом на хората.

— Аз вече имам дом.

Тя не каза нищо повече. Слънцето се скри зад хоризонта. След това Маделин се изгуби в мрака.

— Останете — каза Габриел. — Останете тук с нас.

— Не мога да остана — заяви тя. — Аз съм Маделин. Аз съм англичанка.

* * *

На следващата вечер бе галаоткриването на изложбата „Колони от Храма на Соломон“ в Израелския национален музей в Йерусалим. Присъстваха президентът и министър-председателят, членовете на кабинета, повечето депутати от Кнесета, както и много видни писатели, художници, артисти и певци. Киара бе сред тези, които държаха слово по време на церемонията, провела се в новопостроената изложбена зала. Тя не спомена факта, че нейният съпруг — легендарният израелски разузнавач Габриел Алон, бе открил колоните, нито че красивата тъмнокоса жена, която стоеше до него, е всъщност мъртвата млада англичанка Маделин Харт. Те останаха на коктейла само няколко минути, после прекосиха с колата Йерусалим, за да стигнат до един тих ресторант, разположен в стария кампус на Академията за изящни изкуства и дизайн „Бецалел“. След това, докато вървяха по улица „Бен Йехуда“, Габриел отново попита Маделин дали иска да остане в Израел, но нейният отговор беше същият. Тя прекара последната си нощ в Израел в свободната спалня в апартамента на Алон на улица „Наркис“ — стаята, предвидена за детска. На следващата сутрин те отидоха по тъмно на летище „Бен Гурион“ и се качиха на самолета за Лондон.

[1] Цфат (иврит). — Б.пр. ↑

59. ЛОНДОН

В продължение на няколко дни Габриел обмисля дали да предупреди Греъм Сиймор, че ще му предаде доста необичаен руски дезертър. В крайна сметка реши да не го прави. Мотивите му бяха по-скоро лични, отколкото оперативни. Той просто не искаше да развали изненадата.

В резултат на това екипът, който ги чакаше на летище Хийтроу по-късно същата сутрин, бе от Службата, а не от МИ5. Той посрещна тайно Алон и Маделин в залата за пристигащи и ги превози до набързо придобит служебен апартамент в Пимлико. След това Габриел позвъни на Сиймор в кабинета му и му каза, че за пореден път е влязъл в Обединеното кралство, без да се впише в книгата за гости.

— Каква изненада — отбеляза сухо Сиймор.

— Има и още, Греъм.

— Къде си?

Алон му даде адреса.

* * *

Сиймор имаше среща с делегация от австралийски шпиони, която не можеше да бъде отложена, така че измина цял час, преди колата му да се появи на улицата пред сградата. Като влезе в апартамента, той завари Габриел сам в хола. На масичката за кафе бе отворен лаптоп, на който Алон му пусна видеозаписа, в който Павел Жиров изповядваше многото грехове на притежаваната от Кремъл енергийна компания, известна като „Волгатек — нефт и газ“. Когато записът свърши, Сиймор изглеждаше поразен. „Което доказва една от любимите максими на Ари Шамрон — помисли си Габриел. — В разузнаването, както и в живота, понякога е по-добре да не знаеш.“

— Това е мъжът, който е обядвал с Маделин в Корсика, нали? — попита най-накрая Греъм, продължавайки да се взира в екрана на

лаптопа.

Алон бавно кимна.

— Ти поиска да го намеря — рече той — и аз го намерих.

— Какво се е случило с лицето му?

— Казал е на Михаил нещо, което не е трябвало да казва.

— Къде е той сега?

— Изчезна — отвърна Габриел.

— Има варианти на изчезването, нали знаеш.

Безизразното лице на Алон му показва ясно, че Павел Жиров е изчезнал завинаги.

— Руснаците знаят ли? — попита Сиймор.

— Не още.

— Кога ще разберат?

— Напролет, бих казал.

— Кой го уби?

— Това е друга история, която ще ти разкажа друг път.

Габриел извади DVD диска от лаптопа и го подаде на Сиймор. Като го взе, той издиша бавно, сякаш се опитваше да овладее кръвното си налягане.

— От дълго време съм в тази игра — каза най-сетне Сиймор, — но този видеозапис е най-експлозивното нещо, което някога съм виждал.

— Още не си видял всичко, Греъм.

— Не знам дали си забелязал — каза Сиймор, сякаш не бе чул предупреждението му, — но наскоро имахме избори в тази страна. Джонатан Ланкастър току-що спечели една от най-големите изборни победи в британската история. И сега Джеръми Фалън е министър на финансите.

— Не задълго — вметна Алон.

Сиймор не отговори.

— Не смяташ да го оставиш да се измъкне безнаказано, нали, Греъм?

— Не — отвърна Сиймор. — Но това ще бъде кървава баня.

— От самото начало знаеше, че ще е така.

— Обаче се надявах, че кръвта няма да опръска и мен. — Той потъна в дълбоко мълчание.

— Има ли нещо, което искаш да споделиш, Греъм?

— Премиерът ми предложи повишение — отговори той след кратко колебание.

— Какъв вид повишение?

— Такова, което не можах да откажа.

— Генерален директор?

Сиймор кимна утвърдително.

— Но не на МИ5 — добави бързо. — Пред теб стои бъдещият шеф на тайните служби на Нейно Величество. Ти и аз ще управляваме света заедно. Тайно, разбира се.

— Освен ако не свалят правителството на Ланкастър.

— Точно така — отговори Сиймор. — Ако направя това, има голяма вероятност да бъда пометен в морето с останалите. И *ти* ще загубиш близък съюзник. — Греъм сниши глас и добави: — Мисля, че човек в твоето положение би искал да се облегне на приятел като мен. Тези дни нямаш много такива.

— Но ти не можеш да позволиш на енергийна компания, притежавана от КГБ, да прави сондажи за нефт във вашите териториални води.

— Това би било нарушение на служебния ми дълг — съгласи се радушно Сиймор.

— Нито пък можеш да позволиш на платен агент на Кремъл да продължи да изпълнява функциите на министър на финансите. В противен случай — добави Алон — той може да се окаже вашият следващ министър-председател.

— Побиват ме тръпки само при мисълта за това.

— Тогава трябва да го унищожим, Греъм. — Габриел замълча за момент. — Или трябва да си извърнеш очите, докато аз го направя за теб.

Сиймор остана мълчалив известно време, после попита:

— Как ще го направиш?

— Като си върна услугата.

— Ами Ланкастър?

— Той е виновен само за една любовна връзка. Има голяма вероятност британският народ да му прости, особено когато научи, че Джеръми Фалън има пет милиона евро в швейцарска банкова сметка. — Алон замълча, после добави: — Има и още едно смекчаващо обстоятелство, за което още не съм ти казал.

— Какво е то?

Габриел се усмихна и се изправи на крака.

* * *

Той влезе в спалнята и се върна след миг, придружен от красива млада жена. Тя имаше гарвановочерна коса и някога бледата ѝ кожа бе силно загоряла от слънцето край Червено море. Сиймор се изправи галантно и усмихвайки се, протегна ръка. Когато тя не бе поета, лицето му придоби озадачено изражение. И тогава той разбра, погледна към Алон и прошепна:

— Мили боже!

* * *

Тя разказа на Греъм Сиймор историята от самото начало — същата история бе разказала на Габриел в онзи мразовит следобед в Санкт Петербург, под купола на Исакиевския събор. След това спокойно и съвсем акуратно заяви, че иска да дезертира в Обединеното кралство и ако е възможно, един ден да си върне стария живот.

Като заместник-директор на МИ5, Греъм Сиймор не притежаваше властта да предостави бежански статут на дезертирал руски шпионин; единственият човек, който можеше да го направи, бе бившият любовник на Маделин — Джонатан Ланкастър. Точно по тази причина в два часа и петнайсет минути този следобед Сиймор се представи без предупреждение на Номер 10 и поиска да говори на четири очи с министър-председателя. По стечение на обстоятелствата срещата се състоя в личния кабинет на Ланкастър. Там, под същия портрет на намръщената баронеса Тачър, Сиймор разказа на премиера всичко, което бе научил. Това, че руският президент е наредил на „Волгатек“ да използва всички възможни средства, за да получи достъп до нефта в Северно море. Това, че Джеръми Фалън — най-близкият съветник и доверен човек на Ланкастър, го е предал за пет милиона руски сребърника. И че бившата му любовница Маделин Харт — шпионка от руски произход, е съвсем жива и търси убежище

във Великобритания. За негова чест, премиерът, макар и видимо потресен, не се поколеба, преди да даде своя отговор. Фалън трябваше да се махне, Маделин трябваше да остане, а за останалото — да става каквото има да става. Той отправи само една молба: да му бъде дадена възможност да съобщи лично новината на съпругата си.

— Аз не бих го отлагал много, ако бях на ваше място, господин премиер.

Ланкастър посегна бавно към телефона. Сиймор се изправи и мълчаливо се измъкна от стаята.

* * *

Остана за уточнение само името на репортера, на когото щеше да бъде предоставено изключителното право да публикува най-сензационната новина в британската политическа история. Сиймор предложи Тони Ричмънд от „Таймс“ или може би Сю Гибънс от „Индипендънт“, но Габриел ги отхвърли. Каза, че е дал обещание и възнамерява да го спази. Той набра номер на мобилния си телефон, чу гласовата поща и остави кратко съобщение. Тя веднага му върна обаждането.

— В четири часа в кафене „Неро“ — каза Алон. — И този път не закъснявайте.

* * *

За голямо огорчение на Греъм Сиймор, Габриел и Маделин настояха да направят една последна разходка заедно. Те тръгнаха по „Милбанк“ под поривите на вятъра, минаха край парка „Виктория Тауър Гардънс“, Уестминстърското абатство и сградата на Парламента и в четири без десет следобед влязоха в кафенето. Алон си поръча черно кафе, Маделин — чай „Ърл Грей“ с мляко и бисквита. Тя извади пудриера от дамската си чанта и се огледа в огледалцето ѝ.

— Как изглеждам? — попита.

— Много израелски.

— Това комплимент ли е?

— Приберете я — каза Габриел.

Маделин го послуша. След това погледна през прозореца към тълпите, които сновяха по тротоарите на Бридж стрийт. „Като че ли никога не ги е виждала преди — помисли си Габриел. — Като че ли никога няма да ги види отново.“ Той огледа вътрешността на кафенето. Никой не я позна. И защо да я познаят? Тя беше мъртва и погребана, заровена в гробището в Базилдън. Един град без душа за една млада жена без име, нито минало.

— Не е нужно да го правите — каза той след малко.

— Разбира се, че е нужно.

— Имам достатъчно доказателства и без вас. Имам видеозаписа на Жиров.

— Кремъл може да отрече думите на Жиров — отговори тя. — Но не може да отрече мен.

Маделин продължаваше да гледа през прозореца.

— Насладете се на гледката — каза Алон, — защото, ако направите това, ще мине дълго време, преди да ви позволят да се върнете в Лондон.

— Според вас къде ще ме изпратят?

— В някоя тайна квартира сред нищото. Може би в някоя военна база, докато бурята премине.

— Не звучи много привлекателно, нали?

— Винаги може да се върнете с мен в Израел.

Тя не отговори. Габриел се наведе над масата и хвана ръката ѝ. Младата жена леко потрепери.

— Държа една вила в Корнуол — каза той тихо. — Градчето не е кой знае какво, но е край морето. Ако искате, може да останете там.

— Има ли изглед? — попита Маделин.

— Има прекрасен изглед — отговори Алон.

— Това може да ми хареса.

Тя се усмихна смело. От другата страна на улицата камбаната на Биг Бен отбеляза четири часа.

— Тя закъснява — каза невярващо Габриел. — Не мога да повярвам, че закъснява.

— Тя винаги закъснява — вметна Маделин.

— Между другото, вие сте ѝ направили много силно впечатление.

— Не само на нея.

Маделин неволно се засмя и отпи от чая си. Габриел погледна намръщено часовника си. След това вдигна очи и видя Саманта Кук да влиза стремително през вратата. Миг по-късно тя стигна, леко задъхана, до тяхната маса. Саманта се вгледа за кратко в Алон, преди да обърне поглед към красивата тъмнокоса девойка, която седеше срещу него. И тогава разбра.

— Мили боже! — прошепна тя.

— Може ли да ви предложим нещо за пиене? — попита Маделин със специфичния си английски акцент.

— Всъщност... — заекна Саманта Кук — може би ще е по-добре да се разходим.

60. ЛОНДОН

Тринайсет часа по-късно един младши служител от Даунинг стрийт донесе пакет вестници пред червената тухлена къща в лондонския район Хампстед. Къщата принадлежеше на Саймън Хюит, пресекретар на министър-председателя Джонатан Ланкастър, и тупването на вестниците на прага му го събуди от необичайно дълбокия му сън. Той тъкмо сънуваше инцидент от детството си, когато един училищен побойник бе посинил окото му. Това бе малко по-добре в сравнение с предишната вечер, когато бе сънувал, че го разкъсват вълци, или нощта преди това, когато рояк пчели го бяха нажилили до кръв. Това бе част от повтаряща се тема. Въпреки триумфа на Ланкастър на изборите, Хюит бе обзет от чувство за надвиснала гибел, доста различно от всички страхове, които бе преживял, откакто бе отишъл на Даунинг стрийт. Той бе убеден, че медийната тишина е илюзорна. „Със сигурност — помисли си Саймън — ще има земетресение.“

Всичко това обяснява защо Хюит не побърза да стане от леглото си и да отвори входната врата в тази студена лондонска сутрин. При вземането на вързопа с вестници от прага в гърба го прониза болка — напомняне за платената от здравето му дан на работата. Той занесе пакета в кухнята, където кафемашината издаде хрипливото предсмъртно хъхрене, което сигнализираше, че е към края на работния си цикъл. След като си наля голяма чаша кафе и добави в него бита сметана, Саймън извади вестниците от найлоновия плик. Както обикновено, „Таймс“ — бившият вестник на Хюит, бе най-отгоре. Той го прегледа набързо, не намери нищо неприятно и се прехвърли на „Гардиън“. Следващият бе „Индипендънт“. Най-накрая дойде ред на „Дейли Телеграф“.

— Мамка му — изруга тихо Саймън. — Мамка му!

* * *

Отначало пресата се затрудни как точно да го назове. Пробваха с „Аферата Маделин Харт“, но това им се видя твърде едностранчиво. Същото сполетя и „Фиаското на Фалън“, което бе на мода в продължение на няколко часа, или „Кремълската връзка“, което се завъртя за кратко по Ай Ти Ви. До края на сутринта в Би Би Си се бяха спрели на „Аферата Даунинг стрийт“, което беше скучно, но достатъчно многозначно, за да обхване всички прегрешения. Останалата част от медиите бързо ги последва и скандалът се разрази.

През по-голямата част от деня човекът, който бе в неговия епицентър — министър-председателят Джонатан Ланкастър, остана странно мълчалив. Най-накрая, в шест часа вечерта, черната врата на Номер 10 се отвори и Ланкастър излезе сам да се изправи пред страната. В тона му звучеше разкаяние, но той запази спокойствие и очите му останаха сухи. Джонатан призна, че е имал кратка и неразумна любовна връзка с млада жена от централата на партията. Призна също, че е ползвал услугите на агент от чуждо разузнаване за издирването на тази млада жена, след като тя е изчезнала, че неправомерно е укрил информация от британските власти и е платил десет милиона евро откуп. Ланкастър обаче настоя, че никога не е подозирал, че младата жена всъщност е била „спящ“ агент от руски произход. Нито е допускал, че изчезването ѝ е било част от добре организирана операция на притежавана от Кремъл енергийна компания, целяща да получи правото да извършва сондажи в Северно море. Той бил одобрил лиценза на „Волгатек“ по предложение на дългогодишния си съветник и началник на кабинета — Джеръми Фалън. „И този договор — добави остро Ланкастър — вече е разтрогнат.“

Фалън мъдро направи първото си изявление в писмена форма, защото дори и в най-добрите си дни бе изглеждал като човек, който е виновен за нещо. Той призна, че е помогнал на премиера да се справи с последиците от неговото „безразсъдно личностно поведение“, но отрече категорично да е приемал пари от някого, свързан с „Волгатек — нефт и газ“. Коментаторите отбелязаха резкия тон на изявлението. Ясно било, казаха те, че Джеръми Фалън смята, че Ланкастър може да не оцелее и че премиерският пост може да се оваканти за него. Очертавало се, добавиха те, това да бъде борба за оцеляване, а може би дори борба на живот и смърт.

Следващото изявление бе направено не в Лондон, а в Москва, където руският президент нарече обвиненията срещу Кремъл и петролната му компания „злонамерена лъжа на Запада“. Като явен знак, че случаят ще има геополитически последици, той обвини британското разузнаване в съпричастност в изчезването на Павел Жиров — човека, на чиито думи се основавали твърденията. След това, без да предлага никакви доказателства, президентът изказа предположението, че Виктор Орлов — руският петролен олигарх, пребиваващ в момента в Обединеното кралство, по някакъв начин е свързан със случая. Орлов направи саркастично опровержение от централата си в Мейфеър, в което нарече руския президент „лъжец по рождение и клептократ, който най-накрая е показал истинския си облик“. След това той незабавно се обърна за защита към службата за сигурност МИ5 и изчезна от общественото полезрение.

Но кой бе мистериозният агент от чуждо разузнаване, когото Ланкастър бе ангажирал да намери Маделин Харт след нейното изчезване в Корсика? Позовавайки се на евентуални проблеми, свързани с националната сигурност, премиерът отказа да разкрие неговата самоличност. Джеръми Фалън също не хвърли никаква светлина по въпроса. Първоначално предположенията се съсредоточиха върху американците, с които, както бе известно, Ланкастър бе в близки отношения. Те обаче се промениха, когато „Таймс“ съобщи, че прочутият израелски агент Габриел Алон е бил видян да влиза два пъти на Даунинг стрийт по време на въпросния период. След това „Дейли Мейл“ написа, че депутат от Горната камара е забелязал същия Габриел Алон да пие кафе с млада жена в кафене „Неро“ в деня преди избухването на скандала. Статията на „Мейл“ бе отхвърлена като таблоидна глупост — със сигурност великият Габриел Алон не би бил толкова глупав, че да седне открито в оживено лондонско кафене, — но публикацията на „Таймс“ се оказа по-трудна за опровергаване. В разрез с традицията, Службата пусна лаконично изявление, отричащо и двата вестникарски материала, в което британската преса видя категорично потвърждение за участието на Алон.

С това скандалът премина в предвидимия процес на изтичане на информация, контраинформация и откровена политическа борба. Лидерът на опозицията заяви, че е отвратен, и поиска оставката на

Ланкастър. Но когато сондажите в Камарата на общините показаха, че премиерът едва ли ще оцелее след вот на недоверие, лидерът на опозицията не си направи труда да внесе предложение. Дори Джеръми Фалън като че ли устоя на бурята. В крайна сметка нямаше доказателство, че е приел пари от „Волгатеk“ — срещу него бе само думата на висш служител в руска петролна компания, който сякаш бе изчезнал от лицето на земята.

И всичко това можеше да приключи само със силно накърнената, но непокътната връзка между Ланкастър и Фалън, ако не беше броят на „Дейли Телеграф“, който се приземи с глухо тупване на прага на Саймън Хюит сутринта на втория вторник на януари. На първа страница до статията на Саманта Кук бе публикувана снимка на Джеръми Фалън, който влизаше в малка частна банка в Цюрих. Няколко часа по-късно Ланкастър отново излезе пред прочутата черна врата на Даунинг стрийт №10, но този път, за да обяви уволнението на финансовия си министър. След няколко минути Скотланд Ярд съобщи, че Фалън вече е обект на разследване за подкуп и измама. Джеръми отново заяви, че е невинен. Нито един от журналистите в Уайтхол не му повярва.

* * *

Той напусна Даунинг стрийт за последен път по залез-слънце и се върна в празното си ергенско жилище в Нотинг Хил, което сякаш бе обсадено от всички репортери и телевизионни оператори в Лондон. Следствието така и не можа да установи как и кога бе успял да им се изплъзне, макар че една камера за видеонаблюдение бе запечатала ясен образ на покрусеното му лице в 2:23 часа на следващата сутрин, докато Джеръми вървеше по един безлюден участък от Парк Лейн, завързал на шията си въже. Като използва моряшкия възел, на който го бе научил баща му, той завърза другия край на въжето за една улична лампа по средата на Уестминстърския мост. Никой не видя Фалън да се хвърля от парапета и така той вися там през дългата нощ, докато слънцето най-после огря неговото бавно полюшващо се тяло. Това доказва истинността на древната и мъдра корсиканска поговорка: „Който води неморален живот, умира от неморална смърт“.

61. КОРСИКА

Но кой беше източникът на съкрушителната снимка, която бе свалила от поста Джеръми Фалън и го бе подтикнала да скочи от парапета на Уестминстърския мост? Това беше въпрос, който щеше да занимава британските политически кръгове през следващите месеци, но на очарователния остров, където се бе зародил скандалът, само няколко познавачи с вид на северняци се замислиха над него. От време на време някоя двойка се снимаше в „Ле Палмие“, позирайки като Маделин Харт и Павел Жиров в следобедна на техния съдбовен обяд, но повечето жители на острова направиха всичко възможно да забравят малката роля, която той бе изиграл за смъртта на един високопоставен британски държавен служител. Когато хванаха зимните студове, корсиканците инстинктивно се върнаха към старите си навици. Горяха от *макията*, за да се топлят. Заканваха се с пръст на чужденците, за да се предпазят от уроки. А в изолираната долина, намираща се близо до югозападното крайбрежие, се обръщаха за помощ към дон Антон Орсати, когато не можеха да се обърнат към никого друго.

В един бурен следобед в средата на февруари, докато седеше зад дъбовото бюро в големия си кабинет, той получи необичайно обаждане. Мъжът в другия край на линията не искаше някой да бъде елиминиран — което не бе изненадващо, помисли си донът, защото човекът бе повече от способен сам да се погрижи за елиминирането. Вместо това, той търсеше вила, където да прекара няколко седмици насаме със съпругата си. Тя трябваше да бъде на място, където никой нямаше да го познае и където нямаше да има нужда от бодигардове. Донът разполагаше точно с такава вила. Обаче имаше един проблем. До нея водеше само един път и той минаваше край трите древни маслинови дървета, където лагеруваше ужасният козел на дон Казабианка.

— Има ли някакъв начин той да претърпи трагичен инцидент, преди да пристигнем? — попита мъжът по телефона.

— Съжалявам — отговори дон Орсати. — Но тук, в Корсика, някои неща никога не се променят.

* * *

Те пристигнаха на острова три дни по-късно, след като летяха от Тел Авив до Париж и после от Париж до Аячо. Дон Орсати бе оставил кола на летището — лъскаво сиво „Пежо“ седан, което Габриел подкара с корсиканска страст на юг покрай брега, а след това се насочи към вътрешността, минавайки през обраслите с *макия* долини. Когато стигнаха до трите древни маслинови дървета, козелът стана заплашително от мястото си за почивка и препречи пътя им. Обаче той бързо отстъпи, след като Киара прошепна няколко успокояващи думи на съдраното му ухо.

— Какво му каза? — попита Габриел, когато отново потеглиха.

— Казах му, че съжаляваш, че си бил зъл към него.

— Но аз не съжалявам. Той се държа агресивно.

— Той е козел, скъпи.

— Той е терорист.

— Как ще ръководиш Службата, ако не можеш да се разбереш с един козел?

— Добър въпрос — каза той мрачно.

Вилата бе на около километър и половина отвъд редута на козела. Тя беше малка и семпло обзаведена, с подове от светъл пясъчник и гранитна тераса. Един черен бор хвърляше сянка на терасата предобед, но в следобедните часове слънцето припичаше здраво. Дните бяха студени и приятни, а през нощта вятърът свистеше в боровете. Те пиеха червено корсиканско вино край огъня и наблюдаваха люлеещите се дървета. Дървата от *макията* горяха със синьо-зелен пламък и излъчваха аромат на розмарин и мащерка. Скоро Габриел и Киара започнаха да ухаят на същото.

Те нямаха други планове, освен да не правят нищо. Спяха до късно. Пиеха сутрешното си кафе на селския площад. Ядяха риба за обяд на брега на морето. В следобедните часове, ако беше топло, се припичаха на слънце на терасата, а ако беше студено, се оттегляха в семплата си спалня и правеха любов, докато заспяха от изтощение.

Шамрон изпращаше множество жаловити съобщения, които Габриел щастливо игнорираше. След година всеки негов ден щеше да бъде погълнат от работата да защитава Израел от онези, които искаха да го унищожат. Засега обаче имаше само Киара, студеното слънце, морето и опияняващия аромат на бор и на *макията*.

През първите няколко дни те избягваха вестниците, интернет и телевизията. Но постепенно Алон се свърза отново със света на проблемите, който скоро щеше да бъде и негов. Ръководителят на МААЕ — Международната агенция за атомна енергия към ООН, прогнозираше, че до една година Иран ще стане ядрена сила. На следващия ден имаше съобщение, че режимът в Сирия е предал химически оръжия на „Хизбула“. На по-следващия ден бе засечен разговор на членове на „Мюсюлманско братство“, което сега управляваше Египет, за нова война с Израел. Всъщност единствената добра новина, на която Габриел попадна, идваше от Лондон, където Джонатан Ланкастър, след като бе оцелял от „Аферата Даунинг стрийт“, бе назначил Греъм Сиймор за следващия началник на МИБ. Алон му позвъни същата вечер, за да го поздрави. Обаче най-вече бе любопитен за съдбата на Маделин.

— Справя се по-добре, отколкото очаквах — каза Сиймор.

— Къде е тя?

— Изглежда, че един приятел ѝ е предложил вила на брега на морето.

— Наистина ли?

— Това е малко необичайно — призна Сиймор, — но решихме, че мястото е добро колкото всяко друго.

— Просто не ѝ обръщай гръб, Греъм. СВР имат много дълга ръка.

* * *

Точно заради тази дълга ръка Габриел и Киара гледаха да не привличат внимание на острова. Те рядко напускаха вилата, след като се стъмни, и всяка нощ той излизаше по няколко пъти на терасата, за да се ослушва за движение в долината. Беше изминала седмица от техния престой, когато чу познатото тракане на рено хечбек, а миг по-

късно видя за първи път да свети във вилата на Келър. Алон изчака до следващия следобед, преди да се отбие там без предупреждение. Кристофър бе облечен със свободно падащи бели панталони и бял пуловер. Той отвори бутилка „Сансер“ и двамата го изпиха отвън на слънце. Сансер в следобедните часове и червено корсиканско вино вечерта — Габриел си помисли, че би могъл да свикне с това. Но сега нямаше връщане назад. Беше необходим на народа си. Имаше среща с историята.

— Пейзажът на Сезан се нуждае от малко работа по него — заяви безцеремонно Алон. — Защо не ме оставиш да го почистя, докато съм тук?

— Харесва ми такъв, какъвто е. Освен това — добави Келър, — ти дойде тук да си починеш.

— Ти нямаш ли нужда?

— От какво?

— От почивка — отвърна Габриел.

Келър не каза нищо.

— Къде беше, Кристофър?

— Имах служебно пътуване.

— Във връзка със зехтина или с кръв?

Когато Келър повдигна вежда, за да покаже, че е второто, Алон поклати укорително глава.

— Парите не идват от пеенето — каза тихо Кристофър.

— Има и други начини за печелене на пари, нали знаеш.

— Не и когато се казваш Кристофър Келър и се предполага, че си мъртъв.

Габриел отпи от виното си.

— Аз не те включих в екипа, защото имах нужда от твоята помощ — каза той след малко. — Исках да ти покажа, че в живота има нещо повече от убиването на хора за пари.

— Искаше да ме реставрираш ли? Това ли искаш да ми кажеш?

— Това ми е природен инстинкт.

— Някои неща са непоправими. — Келър замълча, после добави: — Окончателно повредени.

— Колко души си убил?

— Не знам — отвърна рязко Кристофър. — *А ти?*

— В моя случай нещата са различни. Аз съм войник. Таен, но въпреки това войник. — Той се вгледа сериозно в Келър. — И ти можеш да бъдеш такъв.

— Да не би да ми предлагаш работа?

— Ще трябва да станеш израелски гражданин и да научиш иврит, за да работиш за Службата.

— Винаги съм се чувствал малко евреин.

— Да — каза Габриел, — преди време спомена това.

Келър се усмихна и между тях се възцари тишина. Задуха следобедният вятър.

— Има и друга възможност, Кристофър.

— Каква е тя?

— Случайно да си обърнал внимание кой е току-що назначеният нов генерален директор на МИБ?

Келър не отговори.

— Ще говоря с Греъм за теб. Той може да ти даде нова самоличност. Нов живот.

Кристофър вдигна чашата си към долината.

— Аз си имам живот. Всъщност много хубав живот.

— Ти си наемен убиец. Ти си престъпник.

— Аз съм почетен бандит. Има разлика.

— Както кажеш. — Алон си доля един пръст вино в чашата.

— Затова ли дойде в Корсика? За да ме убедиш да се върна у дома?

— Предполагам, че да.

— Ако ти позволя да реставрираш Сезан, ще обещаеш ли да ме оставиш на мира?

— Не — отвърна Габриел.

— Тогава може би трябва да се насладим на тишината.

62. КОРСИКА

Три дни по-късно донът покани Габриел да се отбие в кабинета му да поговорят. Това не беше истинска покана, защото на поканите можеше учтиво да се откаже. Това беше заповед а ла Шамрон, изсечена върху камък, ненарушима.

— Какво ще кажете за обяд? — попита Алон, знаейки, че след това Орсати вероятно ще бъде в добро настроение.

— Добре — отговори донът. После добави зловец: — Но може би ще е по-добре да дойдете сам.

Габриел излезе от вилата малко след пладне. Козелът му позволи да премине без конфронтация, защото го разпозна като приятел на красивата италианка. Пазачите пред имението на дон Орсати го пуснаха да мине, защото донът им бе казал, че очаква израелеца. Той откри Орсати в големия му кабинет, прегърбен над главната счетоводна книга.

— Как е бизнесът? — попита Алон.

— Никога не е бил по-добре — отговори донът. — Имам повече поръчки, отколкото бих могъл да изпълня.

Орсати не поясни дали говореше за убийства, или за зехтина. Вместо това той заведе Габриел в трапезарията, където масата бе наредена като за корсиканско угощение. С белите си стени и семплото си обзавеждане стаята напомни на Алон за личната трапезария на папата в Апостолическия дворец. Имаше дори масивно дървено разпятие на стената зад стола, запазен за доната.

— То притеснява ли ви? — попита Орсати.

— Ни най-малко — отвърна Габриел.

— Кристофър ми каза, че сте добре запознат с католическите църкви.

— Какво друго ви каза?

Донът се намръщи, но не продума повече, докато напълни чинията на Алон с храна и чашата му с вино.

— Хареса ли ви вилата? — попита той най-накрая.

— Прекрасна е, дон Орсати.

— Жена ви щастлива ли е тук?

— Много.

— Колко дълго смятате да останете?

— Докато вие ми позволите.

Донът остана странно мълчалив.

— Твърде дълго ли се застоях, дон Орсати?

— Можете да останете на острова колкото искате. — Донът замълча, после добави: — Стига да не се намесвате в неща, които засягат бизнеса ми.

— Очевидно имате предвид Келър.

— Очевидно.

— Не исках да проявя неуважение, дон Орсати. Аз просто...

— Се бъркате в работи, които не ви засягат.

Мобилният телефон на дона иззвъня тихо. Той не му обърна внимание.

— Не ви ли помогнах, когато дойдохте за първи път на острова да търсите младата англичанка?

— Помогнахте ми — отвърна Габриел.

— Не ви ли дадох Келър безплатно да ви помогне да я намерите?

— Нямаше да се справя без него.

— И не пренебрегнах ли факта, че изобщо не ми предложихте част от парите за откупа, които със сигурност сте си върнали?

— Парите са в сметката на руския президент.

— Така казвате вие.

— Дон Орсати...

Донът махна пренебрежително с ръка.

— За това ли става въпрос? За пари?

— Не — призна донът. — Става въпрос за Келър.

Порив на вятъра блъсна френските врати, водещи към градината на дон Орсати. Това беше *либечо* — югозападният вятър. Обикновено той носеше дъжд през зимата, но засега небето беше ясно.

— Тук, в Корсика — каза донът след кратко мълчание, — имаме много стари традиции. Например един млад мъж никога не би и помислил да предложи брак на жена, без първо да е искал разрешение от баща ѝ. Разбирате ли какво имам предвид, Габриел?

— Мисля, че да, дон Орсати.

— Трябваше първо да разговаряте с мен, преди да говорите с Кристофър за връщането му в Англия.

— Беше грешка от моя страна.

Изречението на Орсати омекна. Навън *либечото* преобърна маса и стол в градината на дона. Той извика нещо към тавана на корсикански диалект и след няколко секунди един мустакат мъж с праметната през рамо пушка притича в градината, за да сложи нещата в ред.

— Не знаете какво представляваше вашият приятел Кристофър, когато пристигна тук след напускането на Ирак — каза Орсати. — Той беше в пълна безпътица. Дадох му дом. Семейство. Жена.

— А после му дадохте работа — добави Габриел. — Много работа.

— Той е много добър в това.

— Да, знам.

— По-добър от вас.

— Кой каза това?

Донът се усмихна. Между тях се възцари тишина, която позволи на Алон да подбере много внимателно следващите си думи.

— За човек като Кристофър това не е правилният начин да изкарва прехраната си — каза той най-накрая.

— Хората, които живеят в стъклени къщи, не трябва да хвърлят камъни, Алон.

— Никога не съм предполагал, че това е корсиканска поговорка.

— Всички мъдри неща произлизат от Корсика. — Донът побутна настрана чинията си и облегна масивните си ръце на масата. — Има нещо, което, изглежда, не разбирате — каза той. — Кристофър е много повече от най-добрия ми *тадунагу*. Обичам го като мой син. И ако някога си тръгне... — Гласът на дона заглъхна. — Аз ще бъда съкрушен.

— Истинският му баща смята, че той е мъртъв.

— Нямаше друг начин.

— Как щяхте да се чувствате, ако бяхте на негово място?

Орсати не отговори нищо. Само смени темата.

— Наистина ли смятате, че вашият приятел от британското разузнаване ще се ангажира да върне Кристофър в Англия?

— Ще е глупак, ако не го направи.

— Но той може да откаже — отбеляза донът. — А като повдигнете въпроса пред него, може да застрашите положението на Кристофър тук, в Корсика.

— Ще го направя по начин, който не представлява заплаха за него.

— Може ли да се има доверие на този ваш приятел?

— Бих му поверил живота си. В действителност — допълни Габриел — вече съм го правил много пъти.

Донът примирено въздъхна. Той се канеше да даде благословията си за необичайното предложение на Алон, когато мобилният му телефон отново извъня. Този път Орсати отговори. Той слуша мълчаливо известно време, каза няколко думи на италиански, после върна телефона на масата.

— Кой беше? — попита Габриел.

— Съпругата ви — отговори донът.

— Нещо не е наред ли?

— Иска да се разходи в селото.

Алон понечи да се изправи.

— Останете и довършете обяда си — каза Орсати. — Ще изпратя няколко от моите момчета да я наглеждат.

Габриел се отпусна на стола си. Отвън *либечото* предизвика хаос в градината на дона. За момент той се загледа тъжно в нея.

— Все още се радвам, че не ви убихме, Алон.

— Мога да ви уверя, дон Орсати, че чувството е взаимно.

* * *

Вятърът преследваше Киара по тесния път, покрай къщите със затворени жалузи и котките, та чак до централния площад, където се вихреше под аркадите на сградите и събаряше стоки от сергиите на дребните търговци. Тя отиде до пазара и напълни сламената си кошница с няколко неща за вечеря. След това седна в едно от кафенетата и си поръча кафе. В средата на площада няколко старци играеха на петанк сред вдигащи се облачета прах, а на стъпалата на църквата възрастна жена в черно подаде синьо хартиено листче на едно малко момче. То имаше дълга къдрава коса и беше много красиво.

Докато го гледаше, Киара се усмихна тъжно. Помисли си, че ако бе доживял десетгодишна възраст, синът на Габриел — Дани, можеше да изглежда като това момче.

Възрастната жена слезе по стъпалата на църквата и изчезна през вратата на една схлупена къща. Тогава момчето тръгна през площада, стиснало в ръка синьото листче. За голяма изненада на Киара, то влезе в кафенето, където седеше тя, и безмълвно сложи листчето на масата ѝ. Тя изчака, докато момчето си отиде, преди да прочете единственото изречение, написано на листчето: *Трябва да ви видя веднага...*

* * *

Старата *синядора* чакаше на вратата на къщата си, когато Киара пристигна. Тя се усмихна, докосна нежно бузата ѝ, а след това я дръпна вътре.

— Знаете ли коя съм аз? — попита старицата.

— Имам представа — отговори Киара.

— Съпругът ли ви каза за мен?

Киара кимна утвърдително.

— Предупредих го да не ходи в града на еретиците — каза *синядората*, — но той не ме послуша. Трябва да се радва, че е жив.

— Него трудно могат да го убият.

— Може би в крайна сметка той наистина е ангел. — Старицата отново докосна лицето на Киара. — И вие сте отишли там, нали?

— Кой ви каза, че съм ходила в Русия?

— Отишли сте, без да кажете на мъжа си — продължи *синядората*, сякаш не беше чула въпроса. — Били сте заедно за няколко часа в хотелска стая в града на нощта. Спомняте ли си?

Старицата се усмихна. Ръката ѝ все още докосваше лицето на Киара. После тя я вдигна към косата ѝ.

— Да продължавам ли? — попита жената.

— Аз не вярвам, че можете да виждате миналото.

— Вашият съпруг е бил женен за друга жена преди вас — каза старицата, сякаш за да ѝ докаже, че греша. — Имало е дете. Пожар. Детето е умряло, но жената е оцеляла. Тя още е жива.

Киара се отдръпна рязко.

— Вие сте били влюбена в него дълго време — продължи *синядората*, — но той не се е оженил за вас, защото е скърбял. Веднъж ви е отпратил, но се е върнал при вас в един град на вода.

— Откъде знаете това?

— Той ви е нарисувал загърнатата в бял чаршаф.

— Това беше само скица — отбеляза Киара.

Старицата сви рамене, сякаш искаше да каже, че няма никакво значение. После кимна към масата, където до чифт горящи свещи бяха поставени чиния с вода и съд със зехтин.

— Няма ли да седнете? — попита тя.

— Предпочитам да остана права.

— Моля ви — каза старицата. — Това ще ви отнеме само една-две минути. Тогава ще знам със сигурност.

— Какво ще знаете?

— Моля ви — повтори жената.

Киара седна. *Синядората* седна срещу нея.

— Потопете показалеца си в зехтина, дете мое. После оставете да капнат във водата три капки от него.

Киара неохотно направи каквото ѝ бе казано. При допира си с водната повърхност трите капки зехтин се събраха в една. Старицата ахна и една сълза се търкулна по бялата ѝ напудрена буза.

— Какво виждате? — попита Киара.

Жената хвана ръката ѝ.

— Вашият съпруг ви чака във вилата — каза тя. — Вървете си вкъщи и му кажете, че отново ще бъде баща.

— Момче или момиче?

Синядората се усмихна и отвърна:

— По едно и от двете.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

„Английското момиче“ е художествено произведение. Имената, героите, местата и събитията, описани в този роман, са продукт на авторското въображение или са използвани с художествена цел. Всяка прилика с действителни лица, били те живи или мъртви, с търговски предприятия, компании, събития или места е напълно случайна.

Вариантът на картината „Сузана и старците“ от Якопо Басано, който се описва в романа, не съществува. Ако го беше нарисувал, той щеше много да прилича на картината, която е изложена в Музея на изящните изкуства в Реймс. На улица „Наркис“ в Йерусалим наистина има малка жилищна сграда от пясъчник — в действителност има няколко такива, — но там реално не живее оперативен работник от израелското разузнаване на име Габриел Алон. Седалището на израелските тайни служби вече не се намира на булевард „Цар Саул“ в Тел Авив. Предпочетох да запазя там седалището на моята измислена служба — отчасти защото винаги съм харесвал името на улицата. Бомбеният атентат в хотел „Цар Давид“ през 1946 г. е исторически факт, обаче Артър Сиймор — бащата на моя измислен офицер от МИ5 Грeъм Сиймор, всъщност не е бил свидетел на него. В Израелския национален музей не са изложени колони от Храма на Соломон в Йерусалим, защото досега не са открити руини от храма.

На кея „Адолф Ландри“ в Калви наистина има ресторант, наречен „Ле Палмие“, но доколкото ми е известно, той никога не е бил използван като място за среща на двама руски шпиони. Фирмата „Орсати Олив Ойл Къмпани“ е измислена от автора, както и инцидентът с приятелския огън, подтикнал Кристофър Келър, който за първи път се появява в „Английският убиец“, да дезертира от Специалните въздушни части и да стане професионален убиец, живеещ в Корсика. Онези от вас, които познават острова и неговите богати традиции, знаят, че съм приписал на моята измислена *синядора* гадателски умения, които повечето от нейните колеги не твърдят да притежават.

Руската енергийна компания „Волгатек — нефт и газ“ не съществува. Нито пък има търговско сдружение, наречено Международна асоциация на производителите на петрол, въпреки че има много подобни на него. Промених разписанието на полетите на „Ел Ал“ между Тел Авив и Санкт Петербург за нуждите на описаната от мен операция. Смелчаците, които посещават Санкт Петербург в разгара на зимата, не трябва да се опитват да се изкачат във великолепния купол на Исакиевския събор, защото е затворен в студено време. Искам да отбележа, че съм голям почитател на кафене „Неро“ на Бридж стрийт в Лондон. Поднасям най-искрените си извинения на хотелите „Метропол“, „Астория“ и „Риц Карлтън“ за ръководенето на разузнавателни операции от техните сгради, но съм сигурен, че не съм първият.

Направих всичко възможно да пресъздам точно обстановката на Даунинг стрийт №10, макар че, да си призная, за разлика от Габриел Алон, никога не съм стъпвал отвъд бариерите за сигурност на Уайтхол. При създаването на образа на Джеръми Фалън — моя фиктивен началник на кабинета, аз му дадох широките правомощия, които премиерът Тони Блеър бе дал на своя реален началник на кабинета — Джонатан Пауъл. Напълно съм убеден, че ако Джонатан Ланкастър имаше до себе си блестящия и добросъвестен Пауъл, цялата мръсна афера, описана в „Английското момиче“, нямаше да се случи.

Увеличеният шпионаж от страна на руските разузнавателни служби срещу западни цели е добре документиран. Дезертърът от КГБ Олег Гордиевски неотдавна заяви пред вестник „Гардиън“, че съставът на лондонската резидентура на СВР е достигнал нивото на Студената война. Гордиевски е в уникалното положение да направи такова изявление, защото е работил за КГБ в Лондон от 1982 до 1985 г. Освен това, той не е единственият, който прави подобна оценка; от МИ5 са стигнали до същото заключение. „До голяма степен съм разочарован — заявява генералният директор на МИ5 Джонатан Еванс, — че все още трябва да отделям значително оборудване, пари и персонал за противодействие на тази заплаха. Бих предпочел да отделя тези ресурси за противодействие на заплахата от международния тероризъм.“

Докато Лондон очевидно е важен център на руската разузнавателна дейност, САЩ си остават първостепенна цел на

Московския център. ФБР предостави достатъчно доказателства за този факт през юни 2010 г., когато арестува десет руски шпиони, които са живели в САЩ под прикритие в продължение на няколко години. Опасявайки се да не застраши прехваленото „рестартиране“ на отношенията ѝ с Кремъл, администрацията на Обама бързо се съгласи да върне всички шпиони на Русия като част от споразумение за размяна на затворници — най-голямата между САЩ и Русия след края на Студената война. Най-известна от руските шпиони е Анна Чапман — миловидна фатална жена, която е живяла няколко години в Лондон, преди да се установи в Ню Йорк като агент по недвижими имоти, където водела бляскав живот. След завръщането си в Русия Чапман води собствена телевизионна програма, рубрика във вестник и позира по бельо за корицата на списание. Тя също така е назначена в управителния съвет на прокремълската младежка организация „Млада гвардия“, която критиците ѝ често наричат мрачно „Путиновата младеж“.

Голяма част от шпионажа на Русия срещу САЩ е от индустриално и икономическо естество. Причините за това са болезнено очевидни. Почти четвърт век след рухването на Съветския съюз, Русия до голяма степен си остава икономически инвалид, силно зависим от суровините и разбира се, от нефта и газа. Президентът Владимир Путин не крие какво означава енергията за нова Русия. Всъщност Кремъл ясно го формулира в един стратегически документ от 2003 година, в който се заявява: „... ролята на страната на глобалните енергийни пазари до голяма степен определя нейното геополитическо влияние“. Съвсем разумно Кремъл смекчава своята реторика, когато говори за важността на руския енергиен сектор, но целите му остават същите. Лишена от своята империя и слаба във военно отношение, сега Русия планира да упражнява власт на световната сцена посредством нефта и газа, а не с ядрени оръжия и марксистко-ленинска идеология. Нещо повече, държавните енергийни гиганти на Кремъл вече не се задоволяват да работят само в пределите на страната, където производството на нефт и газ се стабилизира. Понастоящем те придобиват активи за нефтодобив и нефтопреработка като част от стратегията им да станат наистина глобални енергийни играчи. Накратко, Руската федерация се опитва да се превърне в евразийска Саудитска Арабия.

Руският държавен гигант „Газпром“ е най-голямата газова компания в света и приходите му са източник на голяма част от годишния федерален бюджет на Кремъл. Няколко бивши съветски републики, както и Финландия, получават *целия* си природен газ от Русия. Австрия получава повече от 80% от своя газ от Русия; Германия — около 40%. Въпреки че напредъкът в сондажните технологии осигурява повече газ на международните пазари, тръбопроводите, свързващи Европа и Русия, ще помогнат да се осигури господстващо положение на „Газпром“ за години напред. Многобройните му европейски клиенти трябва да имат предвид, че „Газпром“ е действал като инструмент за политически репресии през 2001 г., когато закупи НТВ — единствената независима национална електронна медия в Русия и суров критик на Владимир Путин и неговата партия „Единна Русия“. Сега редакционните възгледи на НТВ определено са прокремълски.

След кратко пребиваване на поста министър-председател, през март 2012 г. Путин бе избран за президент на Русия за трети мандат. Бивш офицер от КГБ, сега той е в състояние да управлява поне до 2024 година — по-дълго от Леонид Брежнев и почти толкова дълго, колкото Йосиф Сталин. Излишно е да казвам, че не всички руснаци подкрепят диктаторското задържане на Путин на власт, но все по-често гласовете на опозицията се заглушават, понякога жестоко. През ноември 2009 г. Сергей Магнитски — московски адвокат и счетоводител, който обвини данъчни служители и полицаи в незаконно присвояване, почина внезапно в руски затвор на тридесет и седем годишна възраст, което предизвика осъждане от международната общност и санкции от страна на САЩ.

Сега се оказва, че Кремъл се е прицелил в Алексей Навални — най-видния руски дисидент и лидер на протестното движение, което заля страната след завръщането на Путин на президентския пост. Докато пиша тези редове, Навални очаква съдебен процес по обвинение за присвояване на финансови средства — обвинение, което той и многобройните му привърженици отхвърлиха като политически мотивирано. Ако бъде осъден, Навални е изправен пред перспективата да прекара десет години в затвора, където няма да бъде заплаха за Путин и неговите приятели *силовики* в Кремъл.

Твърде често в новата Русия на Владимир Путин лишаването от свобода за какъвто и да е срок е равносилно на смъртна присъда. Според руски длъжностни лица, само през 2012 г. в ареста са умрели 4121 души, макар демократичните правозащитници да твърдят, че действителната цифра навярно е много по-голяма. Това вероятно обяснява защо Александър Долматов — руски активист, борец се за демокрация, избра да се самоубие в център за задържане в Ротердам през януари 2013 г. Страхувайки се, че ще бъде арестуван и съдебно преследван в Русия, Долматов избяга в Холандия да търси политическо убежище и когато молбата му бе отхвърлена, той се обеси в килията си. Холандското правителство заяви, че отказът на убежище няма нищо общо със самоубийството на Долматов. Неговите приятели от опозиционното движение смятат друго.

Магнитски, Навални, Долматов: имената им са известни на Запад. Но има много други, които вече гният в руските затворнически килии, защото са се осмелили да носят символ или да пишат статии в интернет блогове, които критикуват Владимир Путин. Русия продължава упорито да затъва в авторитаризъм. И кремълските нефтени и газови гиганти плащат сметката.

БЛАГОДАРНОСТИ

Този роман, както предишните книги от поредицата за Габриел Алон, никога нямаше да бъде написан без съдействието на Дейвид Бул, който наистина е един от най-добрите реставратори на произведения на изкуството в света. Всяка година Дейвид отделя много часове от ценното си време, за да ме съветва по технически въпроси, свързани с реставраторската работа, и да прегледа моя ръкопис за прецизността на термините. Познанията му по история на изкуството отстъпват единствено на удоволствието от компанията му и неговото приятелство обогати нашето семейство по всевъзможни начини.

Докато подготвях този ръкопис, разговарях с много израелски и американски разузнавачи и политици и сега им благодаря, без да споменавам имената им, както те биха предпочели. Моят скъп приятел Джералд Малоун — бивш депутат от Консервативната партия и министър на здравеопазването, ми беше водач в британската политика и ми разказа множество увлекателни истории за живота в напрегнатата атмосфера на Даунинг стрийт № 10. От само себе си се разбира, че компетентната информация я дължа изцяло на него, а грешките и драматичните своеволия са изцяло мое дело.

Работейки по този роман, прегледах стотици книги, вестници, списания и уебсайтове — прекалено много, за да ги изброявам тук. Ще проявя небрежност обаче, ако не спомена изключителната ерудираност и информираност на Даниел Йергин, Едуард Лукас, Пийт Ърли, Алън С. Коуел, Уилям Прокноу и Клинт ван Занд. Мемоарите на бившите премиери Тони Блеър, Джон Мейджър и Маргарет Тачър също бяха безценни източници на информация.

Моят скъп приятел и дългогодишен личен редактор Луис Тоскано направи безброй подобрения в ръкописа ми, както и редакторката на изданието Кети Кросби. Очевидно е, че отговорността за каквито и да е грешки, които може да се срещнат евентуално в завършената книга, е моя, а не тяхна.

Семейството ми е благословено с много приятели, които през изминалата година изпълниха живота ни с любов и смях дори в най-критичните творчески моменти, особено Андреа и Тим Колинс, Енола и Стивън Картър, Стейси и Хенри Уинкълър, Джой и Джим Зорн, и Маргарита и Андрю Пейт.

Сърдечна благодарност на Робърт Б. Барнет, Майкъл Гендлър и Линда Рапапорт за цялата им подкрепа и мъдри съвети. Специални благодарности на забележителния екип от професионалисти в „Харпър Колинс“, особено на Джонатан Бърнам, Брайън Мъри, Майкъл Морисън, Дженифър Барт, Джош Маруел, Тина Андреадис, Леели Коен, Лия Василевски, Марк Фъргюсън, Кати Шнайдер, Бренда Сийгъл, Каролин Робсън, Дъг Джоунс, Карън Джеконски, Арчи Фъргюсън, Дейвид Уотсън, Дейвид Коръл, Лия Карлсън-Станишич.

Бих искал да изразя дълбоката си признателност и любов към моите деца Николас и Лили. Те не само ми помогнаха за окончателното изготвяне на ръкописа, но ми правеха и компания, докато извършвах моите проучвания, и бяха източник на любов и утеха, докато пишех. И накрая, държа да благодаря на съпругата ми — блестящата журналистка от *Ен Би Си Нюз* Джейми Гангъл, която ме изслушваше със забележително търпение, докато работех над различните обрати на историята, а след това умело редактира първите ми чернови. Без нейното търпение и внимание към детайла романът „Английското момиче“ нямаше да бъде завършен в срок. Дългът ми към нея е неизмерим, както и любовта ми.

Издание:

Автор: Даниъл Силва

Заглавие: Английското момиче

Преводач: Иван Атанасов

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс принт“ ЕООД

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 978-954-26-1402-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1898>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.